

A romantic scene featuring a shirtless man with dark hair leaning over a woman with long, wavy reddish-brown hair. The woman is lying on her back, wearing a light blue lace-trimmed top, and looking up at the man with a soft expression. They are positioned on a bright blue, wrinkled fabric that serves as a background. The lighting is warm and soft, creating an intimate atmosphere.

„O poveste tandră
și profundă pentru
cei mai exigenți cititori“
Publishers Weekly

Seducătorul

Lorraine
Leath

Prolog

Supraviețuise.

Respirând greoi, scăldată în sudoare, după ore de dureri aproape insuportabile și țipete, descoperirea veni oarecum ca o surpriză. Moașa o avertizase că avea șoldurile prea înguste pentru ce va urma, îngrozind-o cu teribila posibilitate a morții, dar, cu toate astea, frica, agonia și îndoielile care o chinuiseră se estompau pe fundalul volumului în creștere al urletelor indignate care îi umpleau dormitorul. Plânsul viguros era un semn de sănătate și de bine. Un zâmbet blând îi arcui buzele pe măsură ce o bucurie neașteptată îi străpunse inima și se răspândi infailibil prin ea, ocupând fiecare părticică a ființei ei. Cum putea o creatură așa de mică să aibă un impact așa imens?

– Este băiat? întrebă ea, neputând să vadă bine când moașa înfășă repede copilul în pânză albă și apretată.

Îl dădu apoi mamei ei, care era îmbrăcată toată în negru ca de do-liu, cu chipul, o mască inflexibilă, lipsită de emoție, semănând foarte mult cu o fantomă oribilă în timp ce lua copilul.

– Mamă. Ridică brațele rugător, mișcându-și degetele cum ar face poate un cerșetor dornic să capete un bănuț. Adu-l aici! Lasă-mă să văd singură dacă este băiat sau fată.

Fără să-i arunce măcar o privire, femeia care o adusese pe lume se răsuci iute pe călcâie – tocurile ei păcănind hotărât și rău prevestitor în timp ce se îndrepta spre ușa închisă.

Groaza puse stăpânire pe ea, amenințând să-i sfâșie lumea. În ciuda stării de slăbiciune, se chinui să se ridice în capul oaselor, să se dea jos din pat, dar mâini puternice, mult prea multe mâini, erau dintr-odată acolo ca s-o țină jos, eficiente precum cătușele ce leagă un condamnat.

– Mamă, nu! Te rog nu lua copilul de lângă mine! Te rog! Voi fi o fată cuminte. Nu voi mai păcătui niciodată. Te rog! Te implor! Nu face asta!

O tânără servitoare deschise îndatoritoare ușa.

Lorraine Heath

Lacrimile îi ardeau ochii și îi alunecau pe obraji.

- Nu! Ai milă! Măcar lasă-mă să-l țin o dată...

„În brațe” îi muri pe buze în vreme ce mama ei ieși pe ușă ca un
înger răzbunător, hotărâtă să distrugă totul în calea ei, dispărând
dincolo de holul întunecat și luând prețiosul ghemotoc cu ea. Ușa se
închise cu un clic răsunător și de rău augur care avea să reverbereze
mereu în sufletul ei. Se luptă câteva minute să se elibereze, să fugă
după mama ei și să o împiedice să facă inimaginabilul, să dea copilul
cuiva care nu l-ar putea iubi cu toată ardoarea cu care îl iubea ea. Dar
ultimele ore nu fuseseră deloc ușoare, o lăsaseră secătuită, extenu-
ată, sfârșită.

- Gata, gata, draga mea fată, o liniști o servitoare. Calmează-te!
Măine totul o să fie bine.

Zguduindu-se de plâns, se întinse deznădăjduită pe saltea în timp
ce tot ce mai rămăsese din inima ei tânără și delicată se făcea fărâme
care aveau să fie imposibil să mai fie vreodată puse la loc.

Capitolul 1

Whitechapel

Începutul lui noiembrie, 1871

Tremurând, Lady Lavinia Kent își ridică gluga mantiei îmblânite peste cap. Spre deosebire de alte nopți, aerul era rece, iar ea nu era întru totul convinsă că era o consecință a faptului că toamna lăsa loc iernii, ci că mai degrabă avea de a face cu o posibilă primejdie care o aștepta. Era o femeie cu un scop, îl avea din august, de când scăpase de viața ei de aristocrată, pentru a căuta ceva care să-i aducă mai multă satisfacție decât cea care îi fusese destinată până atunci fără să fie consultată și fără să-i fie luată în considerare nici una dintre dorințe.

Deși misiunea actuală atrăgea după sine pericole care pândeau nevăzute în cotloane întunecate, ea depășise momentul în care putea fi speriată. Mai degrabă era impulsionată de o chemare pe care o putea urmări până în urmă cu zece ani, când cunoscuse un băiat pe cale de a deveni bărbat, când și ea era doar o fată pe cale de a deveni femeie.

El era fiul nelegitim al unui lord fără nume, considerat a-i fi inferior în toate privințele, în ciuda sângelui nobil – dar pângărit. Deși el cunoștea identitatea tatălui său, nu-i încredinșase niciodată această informație. Încă își amintea tristețea din vocea lui când îi mărturisise că nu știa nimic – nu avea nici o amintire – despre cea care îl născuse, fiindcă fusese luat imediat de lângă ea și dat în plasament unei femei spre îngrijire.

Învățând din experiențele lui, aflase de o lume despre care nici măcar nu știuse că exista, o lume pe care o traversa acum, cu mâinile goale încordate în jurul capului rece de lup sculptat ce decora bastonul care îi era un tovarăș de drum constant și încurajator când făcea aceste călătorii târzii în nopte. Prin el, aflase adevărul despre casele de copii și despre ororile care se întâmplau uneori acolo.

Aflase cum femeile, de obicei văduve, își promovau serviciile. Recent, se apucase să le caute anunțurile, să le scrie, să se întâlnească cu ele, să le plătească. Nu ca să aibă grijă de vreun copil, cum indica în scrisoarea inițială, ci ca să i se dea ei în grijă copiii de care se ocupau. Cu binecuvântarea surorilor de caritate, care o găzduiau, aducea copii la orfelinatul lor, regretând că nu avea mijloacele să deschidă propriile adăposturi. Ale lor aveau să se umple în curând, și apoi ce va face?

Femeile cu care coresponda erau dispuse să se întâlnească doar noaptea cu ea, pe cele mai întunecate alei și locuințe, la cele mai târzii ore, când pe străzi se auzeau fojgăiala rău prevestitoare a lăburelor șobolanilor, cântecul ciudat cu cuvintele poticnite de la prea multă bere, un mormăit ocazional, câte un țipăt. Și sentimentul, mereu prezent, că era urmărită.

Își se zăburi părul de pe ceafă. Se opri brusc și ascultă. Își încordă strângerea pe capul de lup, ridică iute bastonul, îl apucă la mijloc cu cealaltă mână și scoase parțial floreta inteligent ascunsă în teaca ei, întorcându-se repede, cercetând cu atenție zona cu privirea. Nu era nimeni prin preajmă, cu excepția unui om ce părea a fi un cerșetor ghemuit pe prispa unei case de peste drum. Nu-l văzuse înainte pentru că firida îl ascundea privirii oricui care venea din acea direcție. Era abia vizibil din poziția unde se afla ea. Așteptă, privind, ascultându-i sforăitul ocazional. Considerându-l inofensiv, băgă sabia la locul ei și își continuă drumul.

Fusese încântată când găsisese arma într-o casă de amanet și la fel de ușurată că și cămătarul fusese dispus să accepte la schimb cerceii pe care ea ar fi trebuit să-i poarte în ziua nunții. Când împlinise nouăsprezece ani primise lecții de scrimă, iubise provocarea asta și devenise destul de pricepută. Fratele ei se luptase cu ea în duel doar o dată. Cum nu-i plăcea să piardă, nu acceptase așa ușor că fusese învins, deși mărturisise că fusese surprins de măiestria ei în sport. Dar pentru ea, mereu fusese mai mult decât un sport. Fusese o modalitate de a supraviețui și de a-și păstra sănătatea mintală într-un loc care te ducea la nebunie.

Îndepărtă gândurile neliniștitoare. Tot ce conta era viitorul, să meargă înainte pas cu pas. Să uite ceea ce nu putea fi uitat. Așa că se concentra asupra prezentului și la ceea ce o înconjura, conștientă că trebuia să fie mereu în alertă dacă voia să aibă succes în posibila confruntare care o aștepta.

De obicei cheflirii mișunau pe acolo după ce-și terminau seara în vreo cârciumă sau tavernă, dar întâlnirea de acum avea loc puțin mai

— Seducătorul —

târziu decât de obicei și într-o zonă mai pustie decât cea în care se simțea în largul ei. Dar nimic nu o putea opri să-și ducă misiunea la îndeplinire. Era tot ce avea acum, tot ce și dorea. O hrănea, o susținea și îi oferea un motiv să se dea jos din pat dimineata.

Se apropia de intersecția indicată în misiunea în care i se spusese unde și când urma să aibă loc întâlnirea. „Treci pe partea cealaltă”, își aminti, chinându-se să ignore sentimentul de rău augur, concentrându-se să urmeze întocmai cuvintele mângălite cu un scris abia descifrabil. „Fă stânga pe prima alee peste care dai. La jumătatea drumului...”

Se opri când lumina de la felinarul stradal se stinse. Ca să meargă mai departe ar fi trebuit să treacă printr-o cortină de întuneric. Curajul și nebunia ei aveau o limită.

Cu mișcări discrete, abia perceptibile, se uită cu luare-aminte în spațiul îngust, îngrădit pe două părți de zidurile din cărămidă ale clădirilor, la ferestrele întunecate, de la încăperi probabil nelocuite. Aceste întâlniri aveau de obicei loc în zone pustii, unde nu existau martori care să observe tranzacțiile. Se luptă să nu lase impresia că dintr-odată avea îndoieli în legătură cu acest aranjament, în cazul în care era urmărită.

Își menținu respirația constantă, deși simțea cum începeau să-i transpire palmele și auzea cum îi bătea inima. Surorile o avertizaseră de mai multe ori că nu ar trebui să se ducă singură, dar nu-și putea atinge obiectivele dacă rămâne ascunsă ca un copil speriat și petrecuse prea mult timp în ultimii opt ani ascunzându-se, disimulând adevăratele ei dorințe și nevoi nu doar față de ea însăși, ci și față de ceilalți. Se săturase să mai facă asta. Terminase cu trecutul. O lua de la capăt, hotărâtă să-și trăiască viața cum simțea ea că trebuie trăită.

Era chiar motivul pentru care în urmă cu trei luni părăsise în fața altarului din St. George un bărbat bun. Faptul că-l abandonase pe ducele de Thornley se terminase în favoarea lui, fiindcă recent el se căsătorise cu o femeie pe care o iubea. Ultima dată când îl văzuse – în secret și pentru a-și cere iertare – el îi expusese virtuțile lui Gillian Trewlove și ea deslușise în vocea lui emoția fățișă a unui bărbat îndrăgostit. Mult mai bine decât să se însoare cu una pe care nu o putea iubi și pe care, cu timpul, după ce avea să afle adevărul despre ea, ar fi ajuns să o disprețuiască, așa cum deseori ea însăși se disprețuia pentru greșelile și slăbiciunile ei din trecut.

Auzi un răcăit, un pas. Se răsuci pe călcăie și dădu cu ochii de o femeie corpulentă, cu o pălărie care semăna foarte mult cu una de fermier, trasă peste frunte, acoperindu-i destul de mult din chip. Apoi, zgomotul altor pași când încă două femei, una slabă ca un băț, cealaltă înaltă ca un copac, intrară pe alee. Cele trei o înconjurară, în spatele ei aflându-se doar întunericul necunoscut. Avea întâlnirea doar cu una.

– Sunt aici ca să mă văd cu D.B.

Era destul de mulțumită că reușise să-și păstreze vocea calmă.

– Săptămâna trecută te-ai întâlnit cu Mags. A fost arestată 'mneața următoare. Umblă vorba că or s-o spânzure pentru copiii pe care îi creștea, zise cea corpulentă.

Ceea ce însemna, cel mai probabil, că autoritățile reușiseră cumva să descopere că aceasta omorâse cel puțin unul dintre copiii care îi fuseseră dați în grijă.

– Nu cunosc nici o Mags.

Le știa doar inițialele. Mags era M.K., care îi dăduse trei copii săptămâna trecută în schimbul celor cinci lire oferite de Lavinia? Majoritatea femeilor care luau copii în grijă erau plătite când primeau copii de la un părinte sau de la cineva apropiat mamei care încerca să o scutească de rușine. Oh, câțiva plăteau în tranșe săptămânale – cei care erau interesați de binele copilului –, dar mulți dădeau o sumă mai mare o dată și plecau, așteptându-se – dorind – să nu mai dea vreodată sau să nu mai fie vreodată deranjați de copil. Cum după aceea nu se mai primeau alți bani, acei copii erau deseori neglijăți și apoi piereau, îngropați fără vreo ceremonie în morminte nemarcate, ca nimeni să nu-i bănuiască pe cei care aveau grijă de ei de fapte criminale. Pentru mulți, un bebeluș semăna cu altul. Cine se deranja să țină o evidență clară a numărului dintr-o anumită casă, mai ales când unul pierdut era repede înlocuit de altul?

– Cu siguranță, eu nu am raportat-o la poliție. Mă interesează doar copiii și binele lor.

– Asta zici tu.

– Nu eu sunt cea care minte. Vorbesc cu D.B.?

– Până și cuvintele tale par elegante. Dar asta nu o să te salveze. Nu ne poți distruge afacerea.

Afacerea. Stomacul i se întoarse pe dos când avu confirmarea că aceste femei vedeau copiii ca pe produse, făcuți de femei pe care nu le cunoșteau, pentru a fi vânduți unor femei care nu-i iubeau.

— Seducătorul —

– Nu-mi pasă de voi, nu-mi pasă ce faceți. Ceea ce nu era complet adevărat. Îi păsa, altfel nu ar fi fost aici. Eu doar vreau copii și voi plăti să-i iau din mâinile voastre.

– Îți luăm noi monedele... după ce-ți luăm viața.

Scoase iute floreta și o agită, astfel încât în oțelul lamei să se reflecte lumina îndepărtată a lămpii stradale, făcând-o vizibilă.

– Nu vă apropiați!

Femeia corpolentă zâmbi, dezvăluind goluri întunecate unde ar fi trebuit să fie dinții.

– Ai mai mânuit vreodată o sabie, fato? Ai simțit cum taie pielea și mușchiul, cum alunecă adânc și tot mai adânc până dă de os, felul cum tremură carnea când rana lasă loc oțelului?

– Vino încoace și o să vezi! Adoptând o poziție fermă, încă strângând teaca de lemn ca să o folosească în caz de nevoie ca pe o armă în plus, tăie cu floreta un X rapid prin aer, adorând felul cum șuieratul umplu liniștea cu o amenințare. Deși nu tăiasse niciodată în carne vie, nu avea să ezite să provoace durere acestor creaturi care se hrăneau cu disperarea altora. Doar că nu o vei face, nu-i așa? Pentru că nu sunt neajutorată, slabă sau temătoare. Nu sunt nici pe departe precum cei pe care îi omorâți de obicei.

Femeia corpolentă se uită la tovarășele ei, apoi se repezi pe neașteptate în față, în timp ce ele se retraseră. Se îndoia că acțiunile lor porneau din dorința de a fi corecte, ci mai degrabă din lașitate. Nu voia să o rănească mortal dacă nu era nevoie – până la urmă nu era o barbară – așa că făcu o mișcare în sus cu vârful floretei pe fața femeii, care nu era protejată de pânză, tăindu-i obrazul, dându-i jos pălăria. Cu un țipăt, de durere, otrava de negustoreasă se împletici înapoi, puse o mână peste rană și se încruntă.

– Hai, fetelor! O doborâm dacă lovim toate deodată.

– Nu fără a mai căpăta câteva răni, aş paria eu, rosti o voce groasă din întunericul care plana la marginea luminii.

Lavinia încremeni, dar nu îndrăzni să se întoarcă, nu îndrăzni să-și mute privirea de la femeile din fața ei.

– Cine ești? întrebă șefa, mijind ochii.

– Nu contează. Nu-mi place disproporția de șanse. Și îndrăznesc să spun că eu și *doamna* am putea scăpa imediat de voi trei. Pare destul de abilă.

Faptul că el accentuase cuvântul *doamnă* o avertiză că nu folosisse cuvântul fără scop, ci făcea referire la statutul ei, era recunoașterea faptului că aparținea nobilimii. Iar tonul lui o avertiză că nu prea

fi păsa de asta. Cum își dăduse seama cine era? (Dare era unul dintre bărbații angajați de fratele ei pentru a o găsi și a o însoți acasă? În vocea lui era ceva familiar, și totuși...

- Încrezut mai ești, zise cea corpulentă.

- Nu degeaba. Întreabă pe oricine mi-a tăiat calea. Așa deci, eu am treabă cu ea, deci valea!

Femeia rânji.

- Atunci ia-o. Bucură-te de ea. Dar dacă o să-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala, o să se trezească fără el.

Privi uluită și fascinată cum femeile se împrăstie, fără grație și nu în liniște, spre deosebire de individul din umbre care se apropie de ea cu pași silențioși și îi luă floreta la fel de ușor și firesc cum ar fi luat ea lingura de la un copil neatent.

Ea se întoarse.

- Auzi...

Restul cuvintelor de dojană îi muriră în gâtul care i se strânse subit când lumina depărtată dezvălui ceea ce ascunseseră umbrele.

Bărbatul stătea acolo de parcă ar fi fost stăpânul lumii subterane, dur și neiertător, plin de răutate, pregătit să facă dreptate, îmbrăcat la patru ace în haine atât de negre, încât se pierdeau în noapte. Marginea paltonului îi flutura în jurul gambelor în briza ușoară, care îi ciufulea și șuvițele părului blond lung, lăsat liber pentru că nu purta nici o pălărie - șuvițe pe care ea le răsucise cândva pe degetele ei și îi plăcuse să facă asta.

Era înalt, impozant. Nu era de mirare că femeile fugiseră. Își aminti cum ea fusese nevoită să stea pe vârfurile degetelor de la picioare ca să-și petreacă brațele în jurul gâtului lui, cum el o cuprindea și o ridica așa de ușor, de parcă ea nu cântărea mai mult decât un nor înfocat pe cerul verii. Cum o făcuse să se creadă... prețuită.

Acum îi displăcea felul cum o făcuse să se simtă, faptul că-i permisese să o atingă.

Deși știa că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru că venise, dispariția lui din viața ei - sau mai degrabă faptul că nu-și făcuse apariția - în urmă cu opt ani o făcea să fumege de indignare și să tremure de furie. Simțea nevoia să-și verse nervii pe nedreptatea întregii situații, mai ales asupra inimii ei, moartă demult, dar care acum, în prezența lui, părea să revină la viață. Naiba să o ia de inimă la fel de trădătoare ca și el.

Agită ușor floreta, și ea își dădu seama că îi testa balansul, greutatea, lucrătura și că nu-i găsea nici un cusur.

Seducătorul

– Nu-i foarte practică. O sabie, un cuțit, un pistol – toate îți pot fi luate și folosite împotriva ta. Mai bine ai învăța să-ți folosești pumnii ca arme.

Oh, ce tupeu pe el, să-i vorbească pe tonul cu care te adresezi unui copil recalcitrant.

– Ce te face să crezi că nu am făcut-o?

Apoi cu pumnul strâns îi dădu o lovitură de upercut în maxilarul bine definit, pe care cândva presărase sărutări, lovitură ce-l făcu să scape floreta și să se dea înapoi doi pași. Era destul de sigură că pumnul ar fi doborât orice alt bărbat, dar el era numai mușchi și fibră, înalt și mare. Oricum, gestul ei îl uimise pe moment, ceea ce-i oferise ocazia de care avea nevoie pentru a-și ridica arma și de a o strânge bine între degete. Înainte ca el să-și revină complet, ea se năpusti înainte și apăsă cu vârful sabiei între reverele hainei lui, pe pânza cămășii. Simți o satisfacție imensă când văzu cum înlemnește, cum abia respiră, privind-o, așteptând. Tentația de a-l străpunge o făcu să tremure la posibilitatea de a se răzbuna. Ar fi meritat pentru că se dovedise a fi un mare derbedeu când îi furase inima și apoi o strivise cu călcâiul cizmei lui după ce obținuse ce dorise, ce ea îi dăduse de bunăvoie pentru că-l iubise la nebunie.

Strângând mai bine arma, se luptă cu amintirile care o bombar-dau, amintiri despre omul bun și blând pe care îl cunoscuse cândva, cel de care se îndrăgostise când avea doar cincisprezece ani.

Capitolul 2

Londra

1861

La prima vedere

– Să fie trimis la abator.

Lavinia simți fiori reci auzind cuvintele tatălui ei, și acum stătea în apropierea boxei, cu fruntea lipită de fruntea iepei ei, mângâind cu mâna brațului rănit minunata piele albă a lui Sophie. Îl rugase pe tatăl ei să nu trimită după omul acela oribil care avea s-o ia pe Sophie.

– Nu voi păstra un cal care aruncă o doamnă din spinarea lui, zisese el ferm și apoi plecă spre casă.

Știuse că ar fi fost inutil să se certe cu el, dar tot alergase după el încercând să-i explice ce se întâmplase de fapt – dar el nu dorea să asculte. Calul era un pericol, și el nu voia să riște siguranța unicei sale fiice. Va scăpa de acesta și îi va cumpăra altul. Tonul lui lăsa de înțeles că discuția se terminase.

Nu era corect, nu era deloc corect. Nu fusese vina Sophiei. Dacă era vina cuiva era a ducelui de Thornley – cunoscut ca Thorne de apropiați – fiindcă o invitase pe Lavinia să călărească cu el pe Rotten Row, apoi îl invitase și pe fratele ei, acordându-i mai multă atenție lui Neville, care era cu nouă ani mai mare ca ea, decât ei. Îi fusese promisă lui Thorne de la naștere, dar asta nu însemna că nu avea și ea nevoie să fie curtată, că nu tânjea să fie singura lui preocupare. Dar nu, în ciuda prezenței ei, cei doi bărbați discutaseră despre un tripou abia deschis despre care se zvonea că era „exact ceea ce trebuie” și cum să-l găsească, pentru că, în ciuda faptului că era „exact ceea ce trebuie”, se pare că era ascuns pe undeva.

Ca de obicei, o tratau ca pe o copilă care trebuie distrată, nu ca pe o fată pe cale să devină femeie, al cărei corp se schimba de ceva vreme, pregătindu-se pentru căsătorie și maternitate și care recent dobândise o cameristă personală. Simțindu-se geloasă și irascibilă, o lovise pe de obicei docila Sophie peste crupă cu biciul, cu intenția de a porni cu calul la un galop frenetic și de a se preface că pierduse controlul animalului, ca viitorul ei logodnic să vină repede după ele și să o salveze. Dar, în loc să o ia la goană, Sophie se ridicase pe picioarele din spate la acest abuz și o dărmase pe Lavinia, care aterizase apoi cu greutatea pe braț, care braț aterizase rău pe o piatră. Țipase de durerea sfâșietoare care o săgetase și apoi se holbase prosteste la bucata de alb chiar deasupra încheieturii care ieșea prin mânecă și la roșul care intra în materialul de culoarea lămâilor verzi al costumului ei de călărie.

Nu-și putea aminti exact – șocată fiind, bănuia ea – cum o ridicase fratele ei și cum ajunsese în poala lui Thorne care stătea călare pe armăsarul lui. Ținând-o aproape, în timp ce-și îmboldise calul la un trap rapid, o însoțise acasă, lăsându-l pe Neville să recupereze iapa ei. În ciuda faptului că fusese cea mai dureroasă călătorie din viața ei, se bucurase de brațele lui Thorne în jurul ei, de apropierea lui. O cărase chiar și în casă, până sus în dormitorul ei, de parcă își rupsesse piciorul, nu brațul.

Va fi un soț excepțional, chiar dacă avea cu unsprezece ani mai mult decât ea și momentan nu părea să se grăbească să se însoare. Nu-i

— Seducătorul —

ceruse încă mâna, dar tații lor semnaseră un contract când se născuse ea, oferindu-i ducelui Wood's End, o mică proprietate vecină cu cea mult mai mare a lui Thorne, la căsătoria lor. Așa că viitorul ei era aranjat, fără poezii, flori sau gesturi mărețe. Întregul aranjament era al naibii de plictisitor, lipsit de pasiune sau dorință nebună.

După ce o așezase în patul ei, Thorne plecase respectuos, lăsând-o în grija servitorilor care se precipitaseră cu cuvinte de îngrijorare de parcă nu mai avea mult de stat pe lumea asta. Deși știa prea bine că un gentleman nu zăbovea în dormitorul unei doamne dacă nu era căsătorit cu ea, tot fusese cumplit de dezamăgită că el nu rămăsese să vegheze asupra ei. Trimiseseră după medic, osul fusese pus la loc – o procedură care îi provocase o durere imensă – și o atelă îi fusese fixată la antebraț pentru a împiedica osul să se miște din nou până nu era vindecată cum trebuie.

Un pic amețită de la laudanumul primit pentru a mai diminua durerea, se dusesse la grajd să vadă ce face Sophie și să se asigure că nu era rănită. Sosise tocmai când tatăl ei făcea anunțul. Și acum nu mai exista speranță. Frumoasa ei Sophie va fi dusă la abator.

– Îmi pare rău, așa de rău, fată dragă, șopti ea, din nou și din nou, cu lacrimile adunate în ochi. Am fost așa de proastă, și acum tu plătești prețul.

Dacă nu ar fi fost îngreunată de un braț rupt, ar fi pus șaua pe Sophie, ar fi încălecat și ar fi plecat, o fantezie care trecea peste faptul că ea nu pusese niciodată în viața ei șaua pe vreun cal și habar n-avea cum să o facă. Avantajul de a avea servitori era că sarcinile erau făcute de ei, și ea nu trebuia să se deranjeze să învețe complexitatea cu care erau făcute. Cu excepția trimerii cailor la abator. Curios să vadă cum scapă Londra de numeroșii ei cai bătrâni și bolnavi, Neville vizitase un abator. Se întorsese și îi povestise ororile din abator și ce se întâmpla după. Ea avea atunci șapte ani, el, șaisprezece, și ea avusese coșmaruri o lună întreagă. Și acum un om îngrozitor, urât, cocoșat venea să-i facă Sophiei inimaginabilul, iar ea nu avea cum să o salveze.

– Milady? zise încet în spatele ei Johnny, unul dintre grăjdari. Măcelarul este aici. Trebuie să o scoatem pe Sophie din boxa ei.

Cu furia, frustrarea și suferința luptându-se să câștige asupra ei, se întoarse și privirea îi căzu pe un străin, fără îndoială, măcelarul. Doar că nu era hidos și bătrân și părând să aibă o inimă de piatră. Era tânăr. Poate cu șase ani mai mare decât ea. Pe sub bereta maro, părul lui de un blond-închis se ondula la gulerul hainei lui simple maro.

Cămașa lui albă și vesta maro erau curate, dar șifonate, și ea bănuia că munca lui le împiedica să rămână imaculate toată ziua. Însă ochii lui câprui o atraseră, ochi ce nu păreau a fi ai unui criminal.

– Cum poți face așa ceva? întrebă ea, cu vocea aspră, cu un nod în gât de la toate lacrimile care îi curseseră. Cum poți s-o omori? Nu e bătrână. Nu e rea. Nu a vrut să mă arunce.

– Facem ceea ce suntem plătiți să facem.

În vocea lui se simțea resemnarea, de parcă nu era prima dată când fusese obligat să înfrunte acuzațiile.

– Cu siguranță o poți cruța.

El arătă cu capul spre brațul ei.

– Ea a făcut asta?

– Nu, pământul a făcut-o, când am căzut.

– Deci v-a aruncat.

– Dar nu a fost vina ei. Eu am împins-o să facă asta. În mod normal este un animal foarte docil.

– Da, este, fu de acord Johnny.

– Tatăl meu este încăpățânat. Nu vrea să asculte. Mai făcu un pas în față. Dar, cu siguranță, înțelegi cum stau lucrurile. Cruț-o!

– Riscăm să ne pierdem licența dacă ne păcălim clientul.

– Dar nu-l păcăliți pe tata dacă el nu o să afle. Păcăliți moartea. Cât de minunat ar fi!

– Îmi pare foarte rău, milady. Acum, dacă ești amabilă să te dai la o parte.

Vru să treacă pe lângă ea.

Strânse pumnul de la mâna bună și îi dădu una în umăr, sigură că își făcuse rău mai mult ei decât lui. Era ca o stâncă, dar de la înălțimea lui măcar se opri și se uită în jos spre ea. Dacă ar fi luat-o în brațele lui puternice – ceea ce ea, cu siguranță, nu ar fi permis – ar fi ajuns să-și sprijine creștetul chiar sub clavicula lui.

– Nu va suferi. Am felul meu de-a mă purta cu caii, așa că o să am grijă. Sfârșitul vine repede. Nici nu va ști.

– Ești un monstru! Cum poți face așa ceva?

– Ai idee câți cai sunt în Londra? Crezi că oamenii vor să dea peste stârvuri bolnave și urât mirositoare pe oriunde merg? Noi oferim un serviciu de care este mare nevoie.

Ea remarcă tonul lui defensiv, ceea ce o irită, pentru că știa că el avea dreptate, știa că trebuia făcut ceva cu animalele bătrâne și neputincioase.

— Seducătorul —

– Dar Sophie nu este nici bolnavă, nici urât mirositoare, nici măcar muribundă.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta când ai îmboldit-o.

Cuvintele lui o durură mai mult decât mâna după ce îl lovise.

– Ești îngrozitor!

Ignorându-i ieșirea, el trecu pe lângă ea, deschise ușa boxei și petrecut un laț de frânghie peste capul Sophiei și-l strânse în jurul grumazului ei, frecând cu afecțiune zona.

– Hai, fetițo!

O conduse afară. Lavinia se repezi și își petrecu brațele în jurul grumazului iepei.

– Îmi pare așa de rău, Sophie. Așa de rău. Nu te voi uita niciodată. Mereu te voi iubi, fată dulce. Apoi se uită la tânăr. Te rog să nu o lași să-i fie teamă.

În ochii lui căprui se împleteau compasiunea și tristețea.

– Îi voi cânta cel mai dulce cântec de leagăn pe care l-a auzit vreodată.

– Îi va plăcea.

După ce o sărută pe Sophie pe gât, inspirând adânc pentru ultima dată mirosul ei, se dădu înapoi, aproape strigându-și durerea care îi strângea pieptul.

Privi cum o conducea pe Sophie spre căruța cu țarcul ei din lemn, bănuind că nu toți caii erau în stare să meargă singuri unde era nevoie, iar călătoria în ceea ce părea a fi o simplă căsuță mică din lemn le oferea puțină demnitate. O mână în sus pe scândură și închise porțița improvizată după ea. Ultima imagine a Laviniei cu mult iubită sa iapă fu crupa și șfichiuirea cozii ei în timp ce era transportată spre o execuție sumară, ca una din soțiile condamnate ale lui Henric al VIII-lea.

În vreme ce căruța hurducăia agale pe străzi spre curtea abatorului, Finn Trewlove își mișcă spatele pe capra din lemn și strânse nemulțumit frâiele. Nu era prima dată când fusese chemat la o casă elegantă care voia să scape de un cal care părea perfect sănătos. Nobililor nu le plăcea când o iapă arunca din șa vreo fiică prețioasă sau când un cal mușca de fund vreun moștenitor valoros. Cu toate astea, îl irita îngrozitor când caii buni trebuiau omorâți din motive stupide.

Dar îi spusese adevărul fătucii. Era plătit cu zece șilingi să trimită creatura în rai și, dacă s-ar afla că nu o făcuse, șeful lui ar rămâne

fără licență, iar Finn și-ar pierde nu doar slujba, ci și șansa de a mai găsi de lucru în altă parte, fiindcă nimeni nu ar mai avea încredere în el după ce nu respectase ordinele prevăzute de lege. Nu era îngăduit să păcălești clientul. Luarea unui cal care trebuia omorât era furt. Nu avea de gând să riște închisoarea, indiferent de cât de drăguță era fata, de cât de verzi erau ochii ei – cei mai verzi, cei mai drăguți la care avusese plăcerea să se uite. Chiar dacă erau plini de furie dirijată către el, când ar fi trebuit să fie dirijată spre ea însăși. Puicuță proastă, să grăbești sfârșitul unui cal fiindcă l-ai lovit, și apoi să-l implori pe Finn să cruțe animalul, de parcă el ar avea de ales.

Nu avea. La abator, așteptau calul și cei zece șilingi. Urma să fie omorât cu o lovitură rapidă de topor. În mod normal, găsea mângâiere știind că totul se termina iute și cu milă.

Dar fata, naiba să o ia – încă-i vedea lacrimile sclipind în ochi – îl făcea să se simtă vinovat de slujba lui. Era bine plătită, dar nu avea de gând să-și petreacă toată viața făcând asta. Avea douăzeci și unu de ani, strânsese ceva bănuți și în curând va trece la lucruri mai bune. Dar nimic din ce l-ar fi putut aștepta nu-l împiedica să nu fie bântuit de tristețea din ochii aceia verzi, atât de verzi.

În noaptea aceea, aproape de miezul nopții, Finn stătea lângă grajdurile de lângă uriașa reședință a contelui de Collinsworth, cu sacul lui negru pentru spargerii așezat la picioarele sale. În tinerețe se încurcase cu un grup de băieți dubioși. Avea cincisprezece ani când mama lui descoperise ce învârtea și aproape-i jupuisese pielea de pe fund cu nuiua – chiar și cu pantalonii încă acoperind pielea sensibilă. Nu-l luase în casa ei când nimeni altcineva nu-l dorise și nu-l ținuse în viață toți acei ani ca să-l vadă putrezind în închisoare sau atârând în lațul spânzurătorii. Ca să o îmbuneze renunțase la tâlhării, dar păstrase uneltele pe care le cumpăraseră, dar și abilitățile dobândite, pentru că nu știai când îți puteau fi utile.

Studia casa de câteva ore deja, chinându-se să-și dea seama care era dormitorul ei, dar fata nu apărură deloc la fereastră. Luându-se după lumina care se vedea ocazional printre draperii, redusese numărul posibilelor ferestre la opt, dar neștiind dimensiunile încăperilor, nu putea să fie sigur că nimerise și numărul camerelor. Într-o casă mare ca asta, unele camere aveau sigur mai mult de o fereastră. Gardurile verzi străjuiau zidurile, dar nu era nici un copac suficient de aproape încât să se urce în el și să se uite înăuntru.

Pentru asta avea uneltele. Urma să intre prin efracție în conacul lordului.

Se gândise să treacă a doua zi pe după-amiază și să ceară să discute cu fata despre soarta calului ei, dar își dăduse seama că era mai sigură o întâlnire clandestină fiindcă nimeni, cu excepția fetei, nu trebuia să știe ce făcuse. Un lord care își trimitea calul la pierzanie pentru că-i aruncase fica din șa s-ar putea să nu fie prea încântat că un om de rând cere să stea de vorbă cu fica lui, mai ales că Finn spera ca mica lor întâlnire să aibă ca rezultat o scurtă călătorie a fetei cu el. Raționamentul avusese noimă când dăduse pe gât berea în cârciuma soră-sii, cu toate că bănuise că la venirea dimineții, când capul avea să i se limpezească, își va da seama că era un prost.

Dar asta rămânea pentru mâine. Acum, nu băuse așa de mult încât să nu se poată strecura tiptil în casă. Urmărise cum se stinseseră luminile una câte una până când nu se mai văzuse nici una, deci era destul de sigur că cei din casă, inclusiv servitorii, se duseseră, în sfârșit, la culcare. Cu cât era o casă mai mare, cu atât puteai s-o spargi mai bine, pentru că mare parte din ea era abandonată pe timpul nopții, și un hoț putea să hoinărească prin ea cu ușurință, luând bunuri fără să dea peste un alt suflet.

Punând sacul peste umăr, trăgându-și căciula mai jos pe frunte, se furișă spre conacul imens, genul în care plănuia și el să locuiască atunci când avea să fie mai în vârstă, atunci când avea să se realizeze. Deși își detesta slujba actuală, îi plăcea să lucreze cu caii și spera ca într-o bună zi, cu puțin noroc, să dețină propria fermă de cai, unde să poată crește și antrena nobilele animale. Nu era un vis fantezist, dar prefera să fie propriul stăpân, să muncească pentru el, nu să trebuiască să se supună altora. Dar visul rămânea pentru altă dată. În acel moment trebuia să se concentreze să nu fie prins.

Când ajunse la ușa servitorilor, puse cu grijă sacul pe pământ, o deschise și scoase un felinar mic, închis pe trei părți, cu o deschizătură mititică pe a patra parte, care lăsa să iasă doar un licăr de lumină. După ce folosi un chibrit pentru a aprinde lumânarea din interior, o țină sus lângă broască, recunoscător că era una pe care se pricepea destul de bine să o descuie. Avea unelte să deschidă o fereastră sau să taie geamul când nu mergea altfel, dar să descuie o broască era mereu cea mai bună opțiune, mai ales în acest caz. Dacă ușa descuia-tă era descoperită, un servitor era luat la rost că nu se ocupase cum trebuie de siguranța casei, dar asta era de preferat decât să lase dovezi clare că cineva chiar intrase neinvitat. Scoase o trusă cu unelte

și se puse pe treabă. În mai puțin de un minut intra pe ușă. Lăsă sacul pe verandă pentru că nu avea să ia nici o comoară cu el.

Deși era tentat, al dracului de tentat, să fure o vază de aici sau o cutie ornată de colo, își văzu de drumul lui în tăcere prin locuință, ținând felinarul sus pentru a-l ghida. Din când în când lumina cădea pe câte un obiect fistichiu, despre care știa că probabil nu i se va simți lipsa. Nobilii aveau atâtea nimicuri, de parcă dacă-și umpleau casa cu lucruri inutile, ascundeau faptul că în viețile lor lipsea ceva. Uneori, după ce jefuia o locuință, nimeni nu observa măcar că lipseau sfeșnice de argint, bibelouri sau statuete pe care le șterpелise el. Nu se trimisese niciodată după copoi. Știa asta pentru că avea perversa plăcere de a supraveghea casa doar ca să vadă dacă în dimineața următoare avea loc ceva activitate frenetică. Se mândrea că scăpase neprins, crezuse chiar că va deveni cel mai mare hoț care existase vreodată – dar apoi mama lui îi descoperise poznele și le pusese rapid capăt.

Dacă ea nu l-ar fi descoperit, acum nu s-ar fi furișat prin locuință, urcând pe scările late. Și-o închipui pe fata contelui coborând treptele îmbrăcată într-o rochie de bal de un verde ca trifoiul, asortată cu ochii ei. Bănuia că întotdeauna carnețelul ei de bal se umplea în câteva minute după ce intra în sala de bal. Știa totul despre baluri pentru că erau utile în activitatea unui hoț, mai ales când invitații rămâneau peste noapte. Mai multe bijuterii de furat pentru că rareori erau încuiate când oamenii se retrăgeau târziu și erau prea obosiți să aibă grijă de lucruri cum trebuie. Șeful bandei îl trimisese să supravegheze câteva baluri, apoi îi poruncise să o jefuiască pe una dintre femeile care locuiau în casă. Fusesse cea mai îngrozitoare și excitantă noapte din viața lui. Până acum. Inima îi bătea cu putere, dar nu de teamă, ci de anticipare.

La etaj o luă pe hol și când ajunse la prima ușă se opri, lipi urechea de lemn și ascultă. Sforăit puternic, sforăit de bărbat. La următoarea ușă nu auzi nimic. Probabil stăpâna conacului, dar trebuia să verifice. Deschise încet, foarte încet zăvorul și apoi crăpă ușa centimetru cu centimetru. Casele elegante aveau tendința să aibă balamale silențioase, servitorii având grijă să le țină unse.

Era la jumătatea drumului spre pat când văzu clar cine-l ocupa, o doamnă – cu gura neplăcut de deschisă și cu pliuri de piele adunate la gât – cel puțin la fel de bătrână ca mama lui. Se retrase în tăcere, dar repede, închizând ușa în urma lui. Imaginându-și ce știa despre camere și ferestre, după lumina care se revărsase în întuneric, nu băgă

— Seducătorul —

în seamă următoarele trei uși și o deschise ușor pe a patra, dându-și imediat seama că găsisese dormitorul corect, pentru că mirosea ca ea: a flori, dar nu dulce. Ceva rar, un miros pe care îl simțise o singură dată, când trecuse pe lângă ea ca să ajungă la iapă. Parfumul îl bân-tuise de atunci, până în acest moment când îl putea inspira și simți un sentiment de liniște.

Pășind la fel de ușor ca o pisică, se îndreptă spre patul ei, recunoscător că era vară și că ea nu trăsese draperiile grele ale baldachinului. Așeză cu grijă felinarul pe noptiera de lângă pat, întorcându-l în așa fel încât flacăra care pâlpâia să lumineze chipul ei. Adormită, părea mai inocentă și mai bună decât păruse când o întâlnise prima dată, când îl lovisese cu pumnul fără efect. Brațul ei rănit era încă prins în atele, și avea să rămână așa câteva săptămâni dacă învățase ceva din experiența lui cu oase rupte. Mâna ei, cu palma în sus, se odihnea pe pernă, cu degetele curbate. Cealaltă mână era ascunsă sub pături. Părul ei, de o nuanță care amintea de cea mai strălucitoare dintre luni, era împletit, coada venind peste umăr, iar capătul ei arcuindu-se ispititor sub sânul ei mic.

Înjurând în gând, își întoarse privirea dintr-un loc la care nu ar fi trebuit să se uite și își goli capul de gânduri la care nu ar fi trebuit să se gândească. Era o doamnă, fiica unui conte. Era o prostie să creadă că între ei ar putea să fie vreodată ceva mai mult decât o întâmplare provocată din dorința lui de a o liniști. Pliindu-și mâna în jurul umărului ei slab, surprins de cât de delicat era, de parcă s-ar putea frânge cu ușurință sub o strângere mai puternică, o scutură.

– Milady?

Ea deschise încet ochii. Apoi îi mări. Gura o deschise mai repede. El i-o acoperi repede cu palma înainte ca ea să apuce să strige.

– Șșșt! Nu vreau să-ți fac nimic rău. Aduc vești despre Sophie.

Ea clipi. Simți cum i se relaxează gura sub palma lui.

– Promiți că nu urli și îmi iau mâna.

Ea încuviință din cap. El ridică încet și precaut mâna, pregătit să o pună la loc dacă era nevoie.

– Ai venit să-mi spui că ai omorât-o, zise ea direct, tristețea din ochii ei fiind pe potriva amărăciunii din cuvintele ei.

– Nu chiar. Dar este oarecum în rai. M-am gândit că ți-ar plăcea să mergi acolo.

Îl costase salariul pe o lună ca să cruțe calul și voia să vadă pe fața ei că meritase.

Încrângurându-și fruntea, ea se ridică în capul oaselor și își trage păturile până la bărbie.

- Nu înțeleg.

- Vreau să-ți arăt ceva, acum, în noaptea asta. Am căruța...

- Te aștepti să merg cu tine, o persoană pe care nici măcar nu cunosc? Cineva care s-a furișat în dormitorul meu?

Destul de sigur că trecuse de momentul în care ea ar fi putut să țipe, el se îndreptă, dezamăgit de încăpățânarea și reticenta ei. La asta nu se gândise. Doar pentru că el simțise o legătură, fusese atras de verdele din ochii ei, nu însemna că ea era vreun pic interesată de el.

- Eu doar vreau să-ți arăt că nu a pățit nimic.

- Încerci să mă păcălești?

- De ce-aș face asta?

- Pentru că ești un om de rând. Ai putea să vrei să profiți de mine. Sau, Cerul știe, să mă răpești ca apoi să-i ceri tatei să plătească o sumă exorbitantă pentru a mă recupera.

Să furi o vază era una, dar să furi o persoană? Chiar așa de josnic îl credea? Doamne! Ce dracu' căuta el aici?

- Nu contează. A fost o idee stupidă.

Făcu stânga împrejur.

- Stai!

N-ar fi trebuit. Fusesse un prost să vină aici, să-i pese de ce credea ea despre el, să simtă nevoia să-i arate că nu era un nenorocit fără inimă - doar un nenorocit. Aproape râse la ultimul gând. Întorcându-se, își dorea ca ea să nu arate așa de încântătoare și de sinceră, îndepărtându-se de tăblia patului și îndreptându-se spre el.

- De ce nu ai venit la o oră normală? întrebă ea.

- Pentru că ceea ce am făcut trebuie să rămână un secret. O să te lase să vii cu mine? Mă îndoiesc serios, dar, chiar dacă te-ar lăsa, nu ți-ar permite să vii singură. O însoțitoare și niște lachei ar veni cu noi. Dacă tatăl tău află că iapa nu a fost omorâtă așa cum a plătit, crezi că va fi fericit?

- Nu, va fi furios. Ți-ar cere capul.

- Exact. Deci trebuia să fie acum, la miezul nopții. La orele astea se fac și se păstrează secretele cel mai bine.

Când nu e nimeni să le vadă.

Ea mai ezită un minut, timp în care el își ținu prostește respirația, de parcă doar asta ar fi putut să o influențeze să ia decizia pe care el o dorea mai mult decât orice. În sfârșit, ea încuviință repede din cap.

— Seducătorul —

– Dă-mi câteva minute să mă pregătesc.

– Grăbește-te! O să aștept pe hol, dar dacă aud vreo mișcare, va trebui să dispar repede.

– O să mă grăbesc.

Luându-și felinarul, ieși din cameră, închise ușa, apoi se sprijini de un perete ca să o aștepte. Era o nebunie, o nebunie totală, să fie așa de intrigat de ea. Nimic bun nu putea să iasă din asta, și totuși era nevoit să-și continue planul.

Sophie nu era moartă. Abia-i venea să creadă, voia să vadă chiar ea. Probabil că era nebună să aibă încredere în cineva care intrase prin efracție în casa ei, în dormitorul ei, dar dacă el ar fi vrut să profite, ar fi făcut-o cât ea dormea. Ar fi putut să-i dea una în cap și să plece cu ea. Era înalt, voinic și simțise fermitatea musculaturii lui când îl lovise cu pumnul. N-ar fi avut nici o problemă să o care.

În timp ce se schimba repede într-o rochie simplă, la care nu avea nevoie de nici un ajutor din partea cameristei ei ca să se îmbrace, simți și entuziasm, și groază. Nu mai făcuse niciodată ceva așa de riscant. Nu că nu s-ar fi gândit, dar de fiecare dată când își imagina că pleacă singură cu un bărbat noaptea, se văzuse cu Thornley – sau măcar încercase să se vadă alături de el. De fapt, în visele ei trăsăturile bărbatului nu fuseseră niciodată foarte clare, dar să-și imagineze că însoțitorul ei era altcineva decât bărbatul cu care se va mărita o umplea de rușine. Avea muștrări de conștiință, pentru că fără o însoțitoare s-ar afla în compania unui bărbat care nu-i va fi soț. Făcu un efort considerabil să alunge aceste îndoieli supărătoare. Nu era ca și cum ar fi făcut prostii. El doar voia să-i arate că Sophie era în siguranță.

Nu că nu-l credea, dar avea chef de o năzbâtie, de puțină aventură. Și încă era supărată pe tatăl ei, ceea ce o făcea să-și dorească să se răzvrătească, chiar dacă el nu va afla niciodată. Putea să stea la cină cu zâmbetul unei pisici care a lins tot laptele, știind că avea un secret delicios. Ea nu avusese niciodată secrete.

Era cea mai plictisitoare dintre toate prietenele ei. Nu avea niciodată bârfe succulente de împărtășit. Nu putea să vorbească despre aventura din seara aceea, dar putea să afișeze același zâmbet la balurile la care va participa în viitor și care îi va face pe oameni să se întrebe ce poznă pune la cale. I-ar da un aer misterios, ar face-o mai atrăgătoare, poate chiar până într-acolo încât Thornley ar observa-o cum se cuvine.

Când deschise ușa, își dădu seama că nu era deloc rău că însoțitorul ei era diabolic de chipeș. Stătea acolo cu felinarul într-o mână și bereta în cealaltă. Cămașa nu-i era șifonată precum cea pe care o purtase după-amiaza și își dădu acum seama că mai devreme în dormitorul ei, când el fusese așa de aproape de ea, nu mirosise a camurdărie și bălegar. Se spălase înainte să vină la ea, poate chiar să și bărbierise. Nici părul nu-i mai părea așa de lung. Cu siguranță, un tânăr care depusese atâtea eforturi nu avea planuri infame cu ea.

El își puse bereta pe cap.

– Nu trebuie să facem deloc zgomot, șopti el.

Ea încuviință din cap. Apoi el făcu un lucru chiar ciudat. O luă de mână, de parcă astfel putea să-i transfere abilitatea lui de a se camufla. Nu purta mănuși, dar ea își luase unele din piele neagră fiindcă o doamnă nu pleca de acasă cu mâinile goale expuse. Cu toate astea, simțea căldura pielii lui trecând prin material și încălzindu-i mâna.

El nu scoase un sunet. Deși mergea pe vârfuri, ea nu știa la fel de bine ca el să se furișeze, ceea ce deveni evident când ajunseră la scările de marmură. Fiecare pas al ei se auzea ca și cum cineva ar fi bătut un cui în lemn.

După vreo șase tăcănituri, el se opri și îndreptă felinarul spre ea.

– Ține-l!

Ea luă felinarul, apoi aproape tipă când el o ridică în brațe. Brațe așa de puternice, de fortoase. Felul cum o ținuse Thornley pălea în comparație cu maniera în care o purta în brațe acest tânăr robust în timp ce se grăbea în jos pe scări. Comparația nu era dreaptă față de Thorne, care o ținuse cum trebuia să o țină un domn, la o anumită distanță, pentru că așa se cuvenea, și în lumea lor era de cea mai mare importanță să faci lucrurile cuviincios.

Când ajunseră în holul cu covor, el o lăsă pe propriile ei picioare, luă felinarul de la ea, o apucă de mână și o conduse într-o grabă nebună prin bucătărie.

Înainte să aibă timp să observe că nu erau servitori prin preajmă, el deschise ușa și o însoți afară. După ce închise ușa încet, ridică un sac și o luă pe drumul care ducea spre grajduri.

Privind peste umăr, ea observă că nu se vedea lumină la nici una dintre ferestre. Reușiseră! Reușiseră să evadeze cu succes. Era amuzant cum această realizare o umplea de așa o bucurie încât îi venea să ȋopăie și să-și lovească călcâiele, de parcă reușise ceva cu adevărat remarcabil. Nu se gândise niciodată să facă ceva ce nu ar fi trebuit și iat-o acum pe cale să facă ceva pe durata unei întregi nopți.

— Seducătorul —

Pe alee se afla căruța urâtă, cea care o luase pe Sophie de lângă ea. Înainte de a-și arunca sacul în spate, el stinse lumânarea din felinar și îl puse înăuntru. O luă din nou de mână, o conduse în față, își puse mâinile pe talia ei și o ridică cu ușurință pe capra din lemn tare. Apoi se urcă și el pe partea cealaltă a căruței, așezându-se lângă ea, luă frâiele și îndemnă perechea de cai la drum.

– Cum te cheamă? o întrebă el, cu vocea joasă și profundă în liniștea nopții, ce invita la tot felul de secrete.

Ea aproape râse, abia atunci dându-și seama că nu fuseseră prezentați cum se cuvine. Nici măcar nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu el, cu atât mai puțin să se suie într-o căruță cu el. Dintr-odată avu neplăcutul sentiment că nu era prima fată care făcea asta.

– Lady Lavinia.

– Ce nume elegant!

– Sunt o doamnă elegantă. Pe tine cum te cheamă?

– Finn.

Ea bănuia că el era mult mai sofisticat decât un nume așa de simplu.

– Și numele de familie?

– Trewlove.

Ea se încruntă.

– L-am auzit pe fratele meu vorbind cu un prieten în după-amiaza asta despre un Trewlove și o sală de jocuri. Este a ta?

– A fratelui meu. Aiden.

– A zis că este un loc secret.

Ea reuși să-l vadă cum ridică din umeri la lumina unui felinar stradal ocazional.

– Nu este tocmai un club pentru gentlemen.

– Dar dacă oamenii nu-l pot găsi...

– Oh, îl găsesc. Atrage filfizonii pentru că nu este chiar așa de cuviincios. Îi face să se simtă ca și cum ar fi răi, nebuni și ar trăi periculos. Chicoti încet. Când habar nu au ce înseamnă a trăi periculos.

Ea bănuia că el știa, că știa prea bine chiar. Probabil că era naivă să aibă încredere în el și, cu toate astea, din cine știe ce motiv, nicio dată în viața ei nu se simțise mai în siguranță.

– De ce nu ai omorât-o pe Sophie?

El trase de cozorocul beretei, coborându-l mai mult, de parcă semiluna de pe cerul negru catifelat l-ar fi orbit.

– Nu știu. Mi s-a părut o risipă de carne bună de cal. Dar nu poți să-i spui tatălui tău. Șeful meu m-ar trimite la închisoare.

– Ai făcut-o fără permisiunea lui?

- Neah, am avut permisiunea lui, dar ar nega ca să-și protejeze afacerea, licența. Cum ți-am zis mai devreme, dacă nu ne face treaba, suntem raportați. Ne închid și găsesc pe altcineva rău, de încredere.

Îi studie profilul, luminat acum mai mult de razele lunii decât de felinarele stradale, pentru că acestea se împutăneau. Nu voia să se gândească nicidecum că el ar putea să o scoată din Londra, chiar din Anglia. De ce nu se simțea un pic neliniștită? Ce vrajă aruncase asupra ei? Rareori vorbea cu servitorii, cu atât mai puțin cu oamenii simpli, și cu toate astea iat-o acum interesată de un bărbat tânăr.

- De ce faci un lucru așa de crud?

- Eu nu o văd ca pe o cruzime, ci ca milă să scutești un animal de suferință. Am felul meu de a mă purta cu caii, de a vorbi cu el, de a-l liniști. Îi trimit în raiul cailor fără ca ei măcar să știe că vor pleca pe acel drum.

- Dar există alte metode de a-ți câștiga existența.

- Cineva trebuie să facă și treburile neplăcute, ca oamenii ca tine să nici nu știe că există.

Ea sesiză un pic de dezgust în vocea lui, știa că ar putea să-l merite pentru că era cocoloșită și protejată. Dacă era să fie onestă, ar merge așa de departe încât să spună că era răsfățată. Tatăl ei o anunțase la cină că reușise deja să-i cumpere un alt cal și că va fi livrat până la sfârșitul săptămânii. Niciodată nu-i lipsea ceva mult timp.

- Ce-ți face brațul? întrebă el. Interesul sincer din tonul lui o surprinse, și și-l închipui șoptindu-le cailor cu aceeași grijă.

- Mă doare un pic. Zdruncinatul căruței se adăuga la senzația de disconfort, dar nu voia să se plângă de asta. Mi s-a dat o doză de laudanum înainte să mă culc. Îmi încetășează mintea, fără îndoială, acesta-i motivul pentru care am ieșit cu tine în noaptea asta.

- Ai ieșit cu mine pentru că vrei să-ți vezi calul. Osul s-a rupt?

- Da, a fost oribil. A ieșit prin piele. Dar n-am leșinat. Am fost chiar curajoasă.

Era chiar mândră de acest fapt, chiar dacă adevărul era că momentul în care își văzuse încheietura îi amortise simțurile așa de mult, încât abia îi venise să creadă că era vorba de brațul ei, în ciuda durerii ce-i pulsa prin el.

Aflați acum în întuneric aproape total, el afișă un zâmbet, surprins de lumina lunii, iar ei i se păru că era cel mai magic lucru pe care îl văzuse vreodată. Laudanumul avea un efect ciudat asupra ei, făcând-o să se simtă atrasă de acest tânăr și de farmecele lui delicate.

— Seducătorul —

– Ești o curajoasă, zise el.

– Nu chiar. Nu am ieșit niciodată așa de târziu, nu am fost niciodată singură cu un bărbat, cu un străin de fapt. Încep să mă cam neliniștesc că tatăl meu o să afle.

– Nu va afla. Te pot strecura înapoi în casă fără să afle nimeni.

Ea se gândi la sacul lui, știind că locuința fusese bine încuiată pentru noapte, dar el reușise să intre.

– Ești și hoț?

Era ceva la care ar fi trebuit să se gândească să întrebe mai devreme.

– Am fost. Până m-a descoperit mama. Acum îmi câștig existența onest. Zâmbind larg, se uită la ea. Nu este la fel de palpitant.

– Dar e mai sigur.

– Da, este. Nu o să ajung niciodată la închisoare cu ceea ce fac acum. Atât timp cât tu păstrezi micul nostru secret.

– Așa voi face. Promit!

Și apoi, acum secretul lui era legat de unul pe care ea trebuia să-l păstreze doar pentru ea. Deși tatăl ei nu o lovise niciodată cu curea-ua cum o făcuse cu fratele ei, dacă afla de mica ieșire din noaptea asta, ar putea foarte bine să ia măsuri care să o împiedice să stea în fund timp de o săptămână.

– De ce ai îmboldit-o? întrebă el dintr-odată.

Ea ridică dintr-un umăr, jenată să recunoască adevărul.

– De ce face orice fată ceva imprudent? Îmi doream atenția cuiva.

– Unul dintre numeroșii tăi admiratori?

Tonul lui o nedumerea un pic, de parcă îl enerva ideea că ea ar putea avea un amoret. Dintr-un anume motiv era reticentă să mărturisească faptul că Thornley era un pretendent, probabil pentru că nu era cu adevărat, nu încă. Și apoi, dacă spunea despre duce că era un simplu prieten, asta îi diminua vinovăția că era afară cu acest tânăr.

– Nu am admiratori. Cel puțin nu încă. Am doar cincisprezece ani. Nici măcar nu am avut primul sezon.

– Cincisprezece, mormăi el ca pentru el. Un copil.

Asta o irită.

– Nu sunt un copil. Tu câți ani ai?

– Mai mulți ca tine.

– Cât mai mulți?

– Am douăzeci și unu.

– Nu ești așa mare.

– Suficient de mare, murmură el.

Coti cu căruța pe un drum mult mai îngust decât cel pe care fuseseră. În fața apăru o clădire mare. Pe fațadă, literele mari albe „Trewlove” reflectau lumina lunii.

- Ce este asta? întrebă ea.

- Fabrica de cărămizi a fratelui meu.

- Aiden are o fabrică de cărămizi și o sală de jocuri?

Zâmbetul amuzat apăru din nou.

- Nu. Este a celuilalt frate, Mick. Se visează constructor și plănuiește să ia cele mai urâte părți ale Londrei și să le facă elegante.

- Câți frați ai?

- Trei.

- Nu-mi pot închipui. Eu am doar un frate. Este cu nouă ani mai mare și rareori vrea să aibă de a face cu mine.

- Vrei să aibă de a face cu tine?

Ea râse.

- Nu, nu chiar. Când are timp, mă tachinează fără milă.

- Este o regulă că frații trebuie să-și tachineze surorile.

- Ai surori?

- Două.

Bănuia că el nu le tachina la fel de enervant cum o făcea Neville cu ea. De fapt, ea se bucura când nu se vedeau cu lunile, când el era la școală sau vizita vreuna dintre proprietățile tatălui lor, învățând tot ce trebuia să știe pentru a fi un conte în toată regula când va fi să vină ziua.

- Sper că nu vei lua vorbele mele ca pe o insultă, dar nu vorbești ca un muncitor.

Deși dicția lui era departe de trufia unui aristocrat, reflecta o anumită educație, mai mult decât s-ar fi așteptat ea de la cineva care omora animale ca să-și câștige existența.

- Asta-i mulțumită surorii mele, Gillie. Este obsedată ca nici unul din noi să nu vorbească de parcă am fi venit din canal. Crede cu tărie că trebuie să vorbim corect dacă sperăm să realizăm ceva în viață.

- Și ce vrei să faci în viața ta, Finn Trewlove?

El îi zâmbi iarăși și îi făcu cu ochiul.

- Rămâne de văzut, Lady Lavinia.

Opri căruța, puse frâna și coborî. Nu părea să fie nimeni prin preajmă când el ocoli și veni pe partea ei, ridicând brațele. Ea se apropie până când el putu să-i cuprindă talia îngustă cu mâinile lui mari în timp ce ea își puse mâinile mici pe umerii lui lați. El o ridică și o coborî lent, foarte lent, până când picioarele ei atinseră pământul.

Pentru un moment foarte scurt păru că o studiază, și ea se întreba dacă-i va da drumul vreodată, nu era sigură că voia asta. Nimeni nu o privise vreodată ca el – cu atât de mult interes, de parcă îl fascina. Era destul de emoționant să te bucuri de o asemenea atenție. Într-un final, el își retrase mâinile și făcu un pas în spate.

– Fratele meu are căruțe și cai ca să transporte cărămidile. Aici.

Ea îl urmă spre un padoc mare – nu chiar un grajd, deși putea să vadă la distanță ceva ce părea să fie un soi de adăpost din lemn. Caii pe care îi văzu de jur împrejur erau mult mai solizi decât cei din grajdurile tatălui ei, dar bănuia că aveau nevoie de mușchi ca să tragă ceva așa de greu precum cărămidile. Apoi zări iapa albă și elegantă, cu coama ei argintie și inima îi tresări cu atâta bucurie încât se mira că nu-i exploda în piept.

– Sophie! Aici, fetițo! Aici, draga mea fetiță!

Iapa veni spre ea, și Lavinia o mângâie, lipindu-și fruntea de fruntea lui Sophie.

– Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Bănuiesc că după noaptea asta va fi adevărat, dar măcar nu mi-ai fost luată de tot. Voi ști că ești aici, zbenguindu-te, distrându-te cu noii tăi prieteni. Îmi pare rău că te-am tratat rău, că am încercat să te folosesc ca să obțin atenția altcuiva. Oh, fată dragă, îmi va fi mereu dor de tine.

Dându-și capul pe spate, Sophie necheză, și Lavinia se gândi că iapa înțelesese fiecare cuvânt pe care îl rostise și exprima cât de dor îi era de stăpâna ei. Apoi iapa plecă.

Lavinia se întoarse spre Finn, cu fericirea și ușurarea dezlănțuite în ea.

– Mulțumesc că ai cruțat-o.

Apoi fără să se gândească sau să raționeze, în bucuria ei, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l sărută.

Capitolul 3

1871

Finn își aminti de primul lor sărut ca și cum ar fi avut loc cu câteva minute, nu cu ani în urmă. Fusesse scurt cât ai clipi din ochi, dar cu toate astea el simțise ca și cum buzele lui fuseseră însemnate

de ale ei. Nu era un novice în ale sărutatului, preferând ca sărutările să dureze mult, să fie lente și senzuale, ca un festin, nu un ciugulit. Da, atingerea rapidă a gurii ei peste a lui îl zguduise profund, la fel ca lovitura pe care i-o dăduse în maxilar mai devreme.

Aparent, nu era mai fericită să-l vadă decât era el să o vadă. Nu că ar fi lăsat să se observe cât îl durea sau enerva să fie în prezența ei după tot acest timp.

Cu lama poziționată perfect între două coaste, rămase complet nemișcat. Era doar carne de pătruns și ar fi cedat mult prea ușor fără osul care să ofere protecție împotriva destinației ei.

Oțelul vibra abia perceptibil, și el văzu cum ei îi tremura mâna abia vizibil, își dori ca ea să termine ce începuse în urmă cu opt ani, sfârșirea completă și totală a inimii lui.

Respirația lor era superficială, încărcată de tensiune în timp ce se măsurau unul pe celălalt.

Nu avusese de gând să își facă cunoscută prezența, dar nici nu avusese chef să vadă cum se varsă sânge sau să aștepte să intervină în momentul în care situația s-ar fi înrăutățit și ar fi fost nevoie de un pic mai mult efort pentru a o domoli. Deși fusese tentat să nu intervină, ca să vadă cât de bine s-ar fi apărat ea în fața a trei oponente. Dar rostise adevărul. Nu-i plăcuse disproporția de șanse.

Deși acum avea ceva putere în pumnul ei, putere pe care nu avusese când era mai tânără și îl lovise în ziua când se dusesse să ia calul. Se întrebă cine o învățase să se lupte – și simți o gelozie neîntemeiată la perspectiva mâinii unui bărbat fără chip peste a ei, arătându-i cum să strângă pumnul în așa fel încât șansele de a rupe oasele să se diminueze.

Se întrebă dacă aceeași persoană o învățase să mânuiască și fișeta. Fusese impresionat de abilitatea și încrederea cu care folosea arma, deși asta-l enerva la fel de mult ca amintirea primului lui sărut. Nu avea de gând să gonească printre amintiri ca să-și amintească și ultimul lor sărut, cel care o făcuse cu adevărat a lui – până când își dăduse seama prea târziu că era o minciună, ca tot ceea ce petrecuse între ei.

– Mă urmăreai? întrebă ea, fără a încerca măcar să-și ascundă amărăciunea din glas.

O urmărea, dar nu voia să recunoască deschis. Aflase cu șase săptămâni în urmă că ea se afla prin zonă și nu-i luase mult să o găsească după ce aflase pe unde să o caute. De atunci, din motive pe care nu și le putea explica, o urmărise îndeaproape, inexplicabil de cur

cu privire la motivele pentru care ea se afla în această zonă a Londrei. Dacă era să fie absolut sincer cu el însuși, voia și să se asigure că nu i se întâmplă nimic rău. La naiba cu nevoia lui de a proteja care îl băgase în belele mai mult decât o dată.

– Există o recompensă pe capul tău.

– Da, am văzut afișele lipite de cineva angajat de fratele meu ca să mă întorc acasă. Ai de gând să ceri recompensa?

– Cinci sute de lire sunt mulți bani.

– O să lupt cu ghearele și cu dinții.

El ignoră nevoia de a poseda acea gură ce vorbea cu atâta hotărâre făcând să-i fie imposibil să se îndoiască de cuvinte. În această femeie exista un curaj care nu existase în versiunea ei mai tânără. Oh, temperamentală fusese și-l lovise o dată sau de două ori, dar bănuia că acum ar fi folosit sabia fără vreun regret. Era ciudat cum făcea pe ră-nita, când ea fusese cea care se descotorosise de el. Nebunia lui Finn, așa o numiseră frații lui. Se potrivise porecla, la care se adăugase o trădare de o profunzime de care Finn nu o crezuse în stare.

– Nu m-am hotărât ce voi face cu tine. Ce cauți aici, *Lady Lavinia*?

Avea de gând să-și păstreze vocea neutră, dar cu toate astea nu reușise să rostească ultimele două cuvinte fără dezgustul pe care îl simțea față de ea.

Ea răspunse înfigând vârful floretei și mai mult în el. Simți o înțepătură, crezu că ea chiar îl tăiase. Dar nu lăsă să i se vadă surpriza pe chip. Nu mișcă nici măcar un mușchi, cel puțin nu vizibil, deși fiecare parte din el era tensionată, pregătită de acțiune dacă era nevoie.

– Stai departe de mine, ordonă ea.

– Sau ce-ai să faci?

Apăsă din nou cu putere. De data asta clar străpunse pielea.

– Hai, dă-i drumul, o provocă el. Străpunge-mă!

– Să nu crezi că nu sunt tentată.

Cu o mișcare rapidă și fluidă, el înălță brațul, dădu floreta într-o parte, îi prinse încheietura și o apucă și de cealaltă mână când și-o ridică să se apere. Îi duse ambele brațe la spate, strângându-i încheieturile cu o mână puternică, îi prinse umărul cu cealaltă și o trase spre el până când sânii ei erau lipiți de pieptul lui, capul îi era dat cât de mult se putea pe spate.

Fusese pe jumătate o greșeală să o aducă așa de aproape. Pelerina ei îmblănită se îndepărtase pe o parte și vârful tare al unui sfârc îl împungea în piept, acolo unde haina lui se desfăcuse din cauza mișcărilor sale, creând o suprafață mică unde el îi putea simți căldura,

declanșând amintiri în care faptura ei goală îl încălzise. Corpul lui reacționa de parcă ea s-ar fi întins pe un pat, invitându-l să o seducă și să o cucerească. Voia să o chinuie la fel cum îl chinuise ea în toți acei ani lungi.

- Cândva erai suficient de mare încât nici unul din noi nu părea să aibă vreo reținere când venea vorba de tentat.

Nu ar fi trebuit să ezite să profite de avantajul poziției ei de mai devreme, dar jucase la cacealma. Nu l-ar fi putut omorî, așa cum nu ar fi putut înceta să mai respire. Și nu pentru că nu omorâse nicio dată pe nimeni, ci pentru că el era Finn. Deși era răspunzător pentru atât de multă suferință, existase o vreme când fusese răspunzător pentru cea mai mare bucurie a ei.

Acum abia mai suporta să fie așa aproape de el, ar fi trebuit să-i disprețuiască mirosul familiar. Cum mai putea ea să simtă plăcere când inspira mirosul lui minunat, întunecat, bogat, de piele după tot ce-i făcuse el?

Întrebările îi stăteau pe limbă, dar ea nu-i va oferi satisfacția de a-l întreba. Ce făcuse să-l întoarcă împotriva ei? De ce nu venise după ea așa cum îi promisese? Dar nu mai conta de ce o abandonase. Tre-cuse prea mult timp. Nu mai era fata care fusese. Răspunsurile lui nu ar fi schimbat trecutul, nu i-ar fi schimbat planurile de viitor.

- Dă-mi drumul!

Vedea cum furia mocnea în ochii lui, cuvintele ei fiind scânteia pentru surcelele care în curând vor lua foc. El reuși cumva să po-tolească flăcările, afișând lent zâmbetul ce deveni devastator când fu complet. Curajos, pervers, provocator, plin de promisiuni de plă-cere - dacă ea va ceda.

- Nu cred. S-a lăsat cu sânge. Vei plăti un preț pentru asta.

- Mereu există un preț de plătit cu tine, nu-i așa? În urmă cu opt ani plănuseră să fugă împreună, să lase totul în urmă - și el nu-și făcuse apariția. O lăsase să sufere, cu inima frântă și devastată, cu la-crimile curgându-i pe obraji. L-am plătit cândva. Nu-l voi mai plăti.

Zâmbetul lui dispăru, fruntea i se încruntă și ochii i se îngustară. Strânsoarea lui slăbi doar un pic, șoldurile lui se balansară un pic înapoi, dar era suficient. Nemaifiind stânjenită de jupoane, pentru că erau un lux ce nu și-l mai putea permite, ea ridică genunchiul cu toată forța pe care o putea aduna, simți cum testiculele lui moi se lo-vesc de osul ei tare și-l lovi cu toată puterea. Mârâind de durere, lup-tând după aer, el căzu în patru labe, sunetele lui strangulate făcând-o

Seducătorul

să simtă un sentiment de satisfacție, lucru ce o îngrozea pe de o parte, pentru că îi făcea plăcere.

Ridicându-și floreta de unde căzuse, o băgă la loc în teacă și descoperi surprinsă că mâinile nu-i erau amortite. El nu o strânsese așa de tare cum crezuse ea, nu-i făcuse rău. Poate că acum i s-ar fi făcut milă de el, dacă el nu ar fi distrus-o cu mulți ani în urmă.

– Stai departe de mine, îi ordonă ea, apoi făcu stânga împrejur și se îndreptă spre intrarea pe stradă.

– Vivi! zise el răgușit.

Dădu să se întoarcă, să meargă la el să-l înfrunte și să se asigure că nu-i provocase vreun rău permanent. Dar ea își văzu de drum.

– Să nu-mi mai spui așa, izbucni ea peste umăr, cu vocea răsunând printre clădiri.

El îi dăduse acest nume și doar el îl folosisese, cu tonul lui liniștit, intim făcându-l mereu să pară un alint prețuit, pe vremea când crezuse că reprezenta totul pentru el.

Capitolul 4

1863

În prag

– După ce vei fi prezentată reginei, zise mama ei, te vei trezi absorbită în vârtejul unui sezon. Ce minune, ce entuziasm, ce emoții! Ah, să fii tânăr din nou!

„Ah, să fiu din nou în Londra“, își zise Lavinia în timp ce trăsura lor, doar cu ea și mama ei, fiindcă tatăl și fratele ei plecaseră în oraș cu o lună înainte, mergea pe drum, trasă de patru cai. Știa că ar fi trebuit să se bucure să participe la primul ei sezon, dar înflăcărarea care o făcea să se fâțâie pe locul ei tapițat de pe banchetă avea mai mult de-a face cu nerăbdarea ei de a o vedea pe Sophie – și, dacă era să fie sinceră, cu nerăbdarea de a-l vedea și pe Finn.

În cei doi ani de când plecase cu iapa ei, se întâlniseră la miezul nopții în fiecare marți, și el o dusesese să o viziteze pe Sophie. Ajunsesse să se priceapă să nu fie prinsă. Învățase să nu-și încalțe pantofii decât când era afară, pe verandă. Purta cele mai simple haine, fără

jupoane, ca liniștea să nu fie tulburată de foșnete când se grăbea în jos pe trepte și pe holuri.

El o aștepta mereu, cu acea căruță veche oribilă, dar ea chiar începuse să aprecieze că se hurduca așa de mult, fiindcă deseori ~~măcar~~ o împingea în el, din nou și din nou, de parcă lemnul ce ~~troanea~~ încheieturile ce scârțâiau îi voiau împreună.

– Cred că, după ce-ți vei face debutul, Thornley va începe să te curteze, îți va cere oficial mâna. Și vei fi căsătorită până la sfârșitul anului, fata mea.

Orice altă femeie ar fi stat ca pe ace, așteptând logodna, dar Lavinia nu se grăbea, de fapt spera ca el să nu o ceară în acest sezon. Oh, îl plăcea destul de mult și nu putea să nege că părea să devină tot mai chipeș cu fiecare an care trecea, și ea înțelegea foarte bine că el era destinul ei incontestabil. Nu s-ar fi convenit deloc ca fiica unui conte să se mărite cu un bărbat care se ocupa cu omorârea cailor. Dar asta nu însemna că uneori ea nu visa la...

De fiecare dată când Finn o ducea la fabrica de cărămizi a fratelui său, o scotea pe Sophie din padoc, își punea mâinile lui mari pe talia Laviniei și o ridica cu brațele lui puternice până o așeza pe spinarea iepei, cu degetele petrecute prin coama argintie. Apoi o ducea până la drum și înapoi, iarăși până la drum și înapoi, și discutau despre viața lui și a ei și despre cât de diferite erau. Ea avea timp să se plimbe prin grădini, știa să identifice florile, în vreme ce el abia deosebea un trandafir de o garoafă. Dar, în ciuda diferențelor dintre ei, aveau multe în comun. Le plăceau romanele de aventuri, de preferat cele a căror acțiune se petrecea în locuri exotice. Își găseau mângâierea privind stelele. Uneori, după ce o călărea pe Sophie, ea și Finn se întindeau pe o pătură și admirau cerul nopții. El știa toate constelațiile și i le arătase. Momentele ei preferate erau când făceau câte un picnic, dar totul se întâmpla noaptea, atunci când e vremea celor mai bune secrete.

– O să organizăm un bal, desigur, zise mama ei, întrerupându-i șirul gândurilor. Dar peste vreo lună, cam așa, cred. O să fie foarte mulți cei care vor dori să-și prezinte fetele, dar noi nu avem nevoie să intrăm în competiție cu toată mulțimea nebună.

În urmă cu doi ani abia aștepta să aibă vârsta potrivită pentru a participa la baluri. Acum își dorea ca nici unul să nu aibă loc marțea.

Dacă mama ei spunea adevărul, dacă Thorne avea să respecte contractul semnat de tații lor, următoarele luni cu Finn vor fi ultimele și voia să profite la maximum de ele.

— Seducătorul —

Când ajunseră în sfârșit la reședința din Mayfair, nu se deranjă să-i trimită o scrisoare. Avea să știe că se întorsese în Londra. Cumva afla mereu. Bănuia că supraveghea casa, pe ea. Ar fi trebuit probabil să se simtă ofensată, dar nu era. Nimic la el nu o oripila, nici măcar ocupația lui. Mai ales după ce fusese martoră la bunătatea cu care o trata pe Sophie.

În următoarele zile făcu vizite matinale cu mama ei, primi prietene la ceai, trecu pe la câteva magazine și numără orele până la miezul nopții de marți. Apoi, îmbrăcată cu cele mai simple haine ale ei, coborî pe furiș la ieșirea servitorilor, fără a avea nevoie de o lampă care să o ghideze pentru că pe durata deselor ei ieșiri reținuse destul de bine drumul. Știa ce scânduri să evite pentru că trosneau, pe ce holuri trebuia să meargă doar pe mijloc din cauza meselor, scaunelor sau statuetelor voluminoase. Știa când să țină mâinile pe lângă corp ca să nu dărâme vasele de pe pedestalele lor. Nu mai trebuia să-și facă griji că trecea pe lângă anumite uși, temătoare că fratele ei ar fi putut să o prindă în timp ce juca biliard sau mai bea niște whisky după o ieșire prelungită cu prietenii lui. Sezonul ăsta era unul care aducea schimbări și pentru el. Urma să se mute în propria casă, dar mai modestă.

Avea să-l vadă mai rar, ceea ce însemna că și pe Thornley urma să-l vadă mai rar. Deși, dacă mama ei avea dreptate, el va continua să vină pe acasă. Dar atenția lui avea să fie direcționată doar către ea, ceva ce ar fi trebuit să aștepte din tot sufletul, în loc să descopere că se cam temea de asta. După ce tânjise ani în șir după atenția lui, acum nu ar fi deranjat-o deloc dacă el întârzia să i-o ofere. Având abia șaptesprezece ani, nu se simțea deloc pregătită să preia responsabilitatea de a deveni ducesă și spera că și el simțea la fel când se uita la ea. O fi fost ea la vârsta la care putea participa la baluri, dar cu greu se putea spune că era pregătită să preia administrarea gospodăriei lui.

Ajunse la ușa servitorilor, o descuie, ieși afară pe verandă și toate gândurile despre Thornley dispărură din mintea ei ca petalele unei păpădii prinse într-o furtună și eliberate din locașul lor. Finn stătea acolo, și ea își dori cu disperare să fi avut o lampă în mână, ca să se poată uita mai bine la el. Părea mai înalt decât și-l amintea, cu umerii mai largi, și nu voia să se gândească la numărul de topoare mânuite care provocaseră acest rezultat.

Cu un acord tacit după așa de multe întâlniri, nici unul nu vorbi, iar ei nu i se păruse niciodată mai greu să facă asta. Ar fi vrut să țipe de bucurie că-l vede. Dar se așeză pe ultima treaptă și începu

— Lorraine Heath —

să se încalțe. El se lăsă în genunchi lângă ea și o ajută să încalțe celălalt pantof. Mâna lui caldă în jurul gleznei o făcu să respire precipitat. Gestul intim ar fi trebuit să o facă să protesteze, dar aceasta era Finn, cineva care îi devenise cel mai drag prieten, cineva cu care împărțea secretele și nopțile și adevărul despre Sophie. În nimeni nu avea mai multă încredere, știa că el nu ar fi profitat, chiar dacă inima ei tânără și trădătoare își dori brusc ca el să o facă.

Fu îngrozită de această realizare. Ce ar crede Thornley dacă ar ști că ea tânjește după un om simplu, după altcineva, în afară de el? Dar adevărul era că pe cât de mult tânjise după atenția lui, niciodată nu-i fusese dor de el. Și bazându-se pe prietenia lor destul de neutră care se dezvoltase de-a lungul anilor, bănuia că el încă nu o vedea ca pe o femeie pe care să o dorească și încă o considera o copilă, incapabilă să răspundă la pasiunea dezlănțuită a unui bărbat de vârsta și, fără îndoială, experiența lui. Plus că în acest moment bănuia că el oferea toată această pasiune unei amante. Era destul de sigură că nevoia fratelui ei de a căuta plăcerea îl determinase să-și cumpere propria locuință.

Pe de altă parte, o doamnă putea să simtă pasiune din belșug, dar nu avea nici libertatea, nici ocazia să le experimenteze. Și, cu siguranță, nu ar fi primit propria locuință, ca să facă ce voia ea. Așa că Lavinia nu avea să se simtă vinovată că se furișă din casa părinților ei la miezul nopții sau că un tânăr pe care chiar dorea să-l cunoască mai bine se purta așa de familiar cu glezna ei, atingându-i-o.

După ce fu încălțată, el se ridică, o luă de mână goală – renunțase cu mult timp în urmă să mai poarte mănuși când se vedea cu el, preferând asprimea palmelor lui – și o trase în picioare. Apoi alergară amândoi spre poartă și spre căruță.

Nu scoaseră nici un cuvânt până nu porniră la drum. Hurducatul căruței nu o mai făcea să se simtă vinovată de felul cum o legăna și o făcea să se atingă de el. Deși acum nu-i mai separa o distanță așa de mare ca atunci când se întâlniseră prima dată. Acum șoldul și coapsa ei erau lipite de ale lui.

– Începusem să cred că nu vii vara asta.

Mereu vorbea calm, încet, fără iritare, de parcă ea era unul dintre caii pe care trebuia să-i liniștească.

– Eu și mama am fost la Paris, ca să-mi fac niște rochii potrivite pentru primul meu sezon. Paris este în Franța, peste Canalul...

– Știu unde este Paris.

Tonul lui era tăios, deloc ceva obișnuit.

— Seducătorul —

— Nu am vrut să te insult. Uit cât de multe știi.

La un moment dat, îi spusese că el și surorile lui aveau abonament la o bibliotecă, așa că se instruia singur. Uneori ea își dorea ca el să poată vedea bibliotecile familiei ei din reședința din Londra și de la moșie. Sute de cărți. Și-ar fi dorit ca el să aibă șansa să le citească pe toate.

— Nu a fost o insultă. Doar că nu văd sensul să discutăm despre lucruri pe care le știi deja. Spune-mi ceva ce nu știi. Ce-ai făcut cât ai fost plecată?

Ea oftă la realitatea plictisitoare a vieții ei. Doar el îi aducea distracție.

— La fel ca întotdeauna. Câteva petreceri de țară, multă broderie, ceva plimbări călare.

Niciodată nu-i vorbea despre Thornley sau despre aranjamentul făcut de tații lor. Finn avea caracter, și ea se cam temea că, dacă ar fi știut că ea este promisă cuiva, ar fi renunțat la aventurile lor clandestine, indiferent de cât de inocente erau. După ce Thornley îi va cere mâna, va pune desigur capăt întâlnirilor cu Finn. Nu exista nici o îndoială în această privință, dar, pentru moment, ce era rău în prietenia lor?

Și apoi, el era doar cu șase ani mai mare decât ea, în comparație cu Thornley care era cu unsprezece ani, și i se părea mult mai ușor să discute cu el. El nu avea așteptări de la ea, nu o privea știind că va sosi un moment când se va culca cu ea. Nu o trata ca și cum ar fi fost o copiliță, dar nici nu o cunoștea de o viață. Thornley o văzuse fără îndoială în scutece. Sezonul ăsta, când o va vedea în rochiile ei de la Paris, își va da seama că a crescut. Ar fi trebuit să fie entuziasmată de perspectivă. În schimb, își dorea ca Finn să o vadă în rochiile acelea. Poate va purta rochia de mătase verde la una din întâlnirile lor. Nu putea să se îmbrace singură însă, deci s-ar putea să trebuiască să-i împărtășească secretele ei cameristei. Cu siguranță, putea să aibă încredere în Miriam. Deși Lavinia știa că trebuia să se adreseze cameristei pe numele de familie, Watkins, fata era cu vreo șase ani mai mare ca ea și se împrieteniseră oarecum de-a lungul anilor. Miriam fusese cea care o ținuse cât plânsese când Sophie fusese luată, ea o consolase când Thorne era prea ocupat pentru ea și o făcea să-i dispară îndoielile, liniștind-o când mama ei o lua la rost cu limba ei ascuțită pentru că nu era suficient de doamnă. Miriam îi mărturisise chiar că se îndrăgostise de unul dintre lachei și nu obiectase când el o sărutase sub vâsc la Crăciunul trecut, deci, cu siguranță, putea

să înțeleagă că tânăra ei stăpână dorea puțină aventură înainte de a se așeza la casa ei. Nu avea să-i povestească despre toate întâlnirile cu Finn, o să-i spună doar că ieșirea era o glumă inocentă cu cineva pe care îl știa de mult timp. Cu ajutorul lui Miriam, putea să poarte jupoane și să-și aranjeze frumos părul. Camerista ar putea să o ajute să se furișeze. Probabil că avea să se bucure de asta din moment ce savurase un sărut cu un lacheu, deși nu ar fi trebuit.

- Asta-i tot? întrebă Finn.

Cuvintele lui îi întrerupseră planurile Laviniei.

- Poftim?

- Asta-i tot ce-ai făcut lunile astea cât ai fost plecată?

- Am fost la prima mea vânătoare de vulpi. Nu mi-a prea plăcut.

- Ai inima prea bună ca să omori animale.

- Da, așa cred și eu. Thornley fusese acolo și se uitase dezamăgit la ea când refuzase să se lase mănjită cu sânge. Un ritual așa de arhaic prin care se păta cu sângele prăzii obrazul celui inițiat. Aș fi vrut ca vulpea să scape.

Punându-și brațele pe umerii ei, el o strânse.

- Îmi pare rău că am întrebat. Nu te mai gândești la asta.

- Tu ce ai făcut cât am fost plecată? întrebă ea, chinându-se să alunge gândurile sumbre, deși entuziasmul întrebării ei nu era fals.

Voia să știe tot ce făcuse el. Nu-și scriau cât erau despărțiți, de teamă ca părinții ei să nu pună mâna pe scrisori și să o întrebe despre relația lor. Era o agonie să treacă săptămâni și luni fără să știe ce făcea el.

- Am muncit. Am băut. Cărciuma surorii mele merge destul de bine. Dacă nu ajung acolo suficient de devreme, găsesc cu greu un scaun pe care să stau. Mi-ar plăcea să te duc o dată.

Era un lucru bun că nu mai stătea pe marginea caprei, fiindcă ar fi căzut din căruță. Timp de doi ani, fuseseră doar ei doi și Sophie.

- Dacă ne vede cineva?

El râse.

- Normal că o să ne vadă cineva. Dar nu va fi cineva pe care să-l cunoști tu, iar oamenii pe care îi cunosc eu nu vor ști cine ești tu. M-am tot gândit la asta, cum aș vrea să fac mai multe cu tine, în afară de asta.

Și ea își dorea, dar se putea? Și o întâlnire întâmplătoare în parc ar face să se ridice din sprâncene și să apară întrebări, provocând bârfe și speculații. Nu putea să facă nimic ce ar provoca rușine familiei ei sau lui Thornley - nimic care l-ar face să pună sub semnul

întrebării dacă ar fi înțelept să respecte contractul. Tatăl ei ar încuia-o în camera ei pentru eternitate. Un bal ieșea din discuție. Poate o lojă întunecată la teatru... de parcă i s-ar fi permis să meargă la un spectacol fără o însoțitoare după ea.

– Ar fi riscant.

– Asta a fost riscant.

Nu putea să-l contrazică.

– Nu știi, Finn. Sezonul ăsta voi fi așa de ocupată cu debutul, că nu sunt sigură că ne vom mai putea întâlni în fiecare marți.

– Vrei să ne mai vedem? întrebă el.

– Mai mult decât orice. Mi-ești cel mai drag prieten din lume.

El chicoti misterios, un sunet sinistru pe care ea nu-l mai auzise de la el. Poate că-l auzise înjurând. O coti pe drumul care ducea spre fabrică.

– Eu nu vreau să-ți fiu prieten, Vivi.

Nu-i mai spusese niciodată așa. Vivi. Acum că se gândea, după acea primă noapte, el nu-i spusese în nici un fel, nici Lady Lavinia, nici Lavinia, nici milady. Dar Vivi ieșind din gura lui părea un alint. Nimeni nu-i scurtase vreodată numele, nu-i dăduse un nume de alint. Îi plăcea, îi plăcea foarte mult. Dar cuvintele pe care le rostise înainte o derutau.

– Nu înțeleg, Finn. Dacă nu vrei să fii prietenul meu, atunci de ce-am făcut asta? Nu-ți place de mine?

El opri căruța, puse frâna, înfășură frâiele de mâner, ca să nu-l încurce, și își roti chipul spre ea, îi cuprinse obrazul și îi mângâie cu degetul mare colțul gurii.

– Îmi place de tine mai mult decât este înțelept pentru un om în poziția mea.

Îi dădu brusc drumul și sări din căruță, lăsând-o să-și dorească ceva ce nu știa exact ce este. Ocoli și ridică brațele spre ea.

– Haide! Te așteaptă Sophie.

Fără să se gândească la ce se întâmplase sau spusese înainte, ea se abandonă ritualului pe care îl făcuseră de prea multe ori ca să mai numere, punându-și mâinile pe umerii lui, în vreme ce el îi cuprinse talia, dar de data asta păru că o lasă jos mult mai încet. Trupul o furnica în timp ce se uitau unul în ochii celuilalt. Aproape îi atinse cu sâni pieptul. Tot ce trebuia să facă era să inspire adânc sau să-i împingă înainte și sfârcurile care se întăriseră l-ar fi mângâiat. Și își imagină că s-ar fi simțit la fel de ispititor precum palma lui aspră alunecând pe mâna ei.

Picioarele îi ajunseră într-un final pe pământ, dar nu putea spune la fel și despre ce-și imaginase ea. Îl percepea altfel decât până atunci. Umerii lui largi. Îi observase, dar niciodată nu se gândise că de reconfortant ar putea să fie să-și sprijine capul pe pieptul lui. Cu o lună aproape plină, putea să vadă cât de deasă era acum barba de pe maxilarul lui. Nu mai era un băiat pe cale de a deveni bărbat, trecuse pragul acesteia în cel mai magnific mod.

Dumnezeu să o ajute. Voia să-i simtă mâinile nu doar pe talie. Le voia în locuri pe care doar soțul ei ar fi trebuit să aibă privilegiul să le atingă.

Fu recunoscătoare și dezamăgită când nechezatul lui Sophie rupse vraja, și Finn îi dădu drumul. Întorcându-se și îndreptându-se spre padoc, se opri dintr-odată când își văzu mult iubita iapă.

- Are o șa pe ea.

- A fost ziua ta cât ai fost plecată, nu-i așa? întrebă el, venind lângă ea, iar ea îi putu simți privirea asupra ei.

Se întoarse cu fața la el și îi zâmbi, clipind pentru a îndepărta lacrimile care îi înțepau ochii. Anul trecut el îi oferise un buchet de flori - culese din grădina cuiva, de asta era sigură.

- Probabil că te-a costat o avere.

- Acum ai șaptesprezece ani, ești prea mare să o mai călărești fără șa.

- Finn, sunt așa de impresionată că nu știu ce să zic.

Făcu un pas spre ea.

- Eu nu vreau să-ți fiu prieten, zise pe o voce șoptită, aspră, repetând ce-i spusese mai devreme, dar de data asta în cuvintele și tonul lui era ceva urgent. Nu am vrut să-ți fiu prieten de când te-am cunoscut. Dar am așteptat să fi suficient de mare, și acum ești.

Ea se încruntă, pentru că nimic nu avea sens.

- Pentru ce?

- Pentru asta.

Aruncându-și bereta, își coborî foarte lent gura spre a ei, oferindu-i timp să se retragă, să-i oprească acțiunile cu o mână pe pieptul lui mare. Dar ea doar își desfăcu puțin buzele și așteptă. Ce mai contau câteva secunde în plus de așteptare după doi ani?

Deși până în acel moment nu-și dăduse seama că asta aștepta, pe el, ca el să o vadă în sfârșit ca fiind mai mult decât un copil răsfățat care făcuse greșeala de a abuza de calul lui și apoi de a se bosumfla pentru că tatăl se enervase și își vărsase nervii pe bărbatul care venise să ia iapa. După ce o luase, el îi oferise cadou revederea ei.

El avea să o piardă când se va anunța logodna ei în *Times*, dar nu în noaptea asta, nu pentru săptămâni, poate luni, poate chiar ani. Atât timp cât nimic nu era oficial, putea să pretindă că nu are nici un angajament față de nimeni. Atât timp cât Thornley nu se uita la ea de la nivelul genunchiului plecat, atât timp cât nu o proclama ca fiind a lui, exista mereu o șansă ca el să nu facă asta niciodată și această șansă, deși slabă, îi îngăduia să se considere liberă, îi oferea permisiunea de care avea nevoie pentru a aștepta.

Cu inima bătându-i nebunește de parcă ar fi alergat pe străzile Londrei ca să ajungă aici, cu respirația superficială și lentă de parcă plămânii ei se temeau să nu sperie și restul din ea cu nevoia lor subită de aer, îl privi cum coboară încet cei câțiva centimetri, cu buclele lui blonde căzându-i peste frunte, cu ochii lui întunecați – de un căprui pe care îl văzuse o singură dată la lumina zilei, dar cu o nuanță bogată de care își va aminti mereu – intensi, captivând-o la fel de ușor ca razele lunii ce-l luminau.

Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei și așteptarea, care păruse să dureze un secol, păru dintr-odată să nu fi existat deloc. Și fata care fusese se trezi dintr-odată în pragul feminității și trecând dincolo de el.

Pentru că ceea ce se așteptase să fie o întâlnire blândă a gurilor nu era deloc așa. Acum, că el ajunsese la destinație, era clar că avea un scop și în vreme ce o cuprindea în brațele lui mari, asprite de muncă, simțea că cei doi ani în care tânjise tremurând, insistând, cerând nu au fost în van. Limba lui îi trase conturul buzei, călătorind de-a lungul drumului pregătit pentru el când ea își desfăcuse buzele anticipând sosirea lui. Deschiderea cedă când el pătrunse cu limba înăuntru, dar nu sorbindu-i gura, ci bând cu lăcomie, pentru că limbile lor se angajară într-un dans antic care urmărea să cucerească, dar și să garanteze libertatea. Un fior o străbătu știind, având doada, că el o dorea cu atâta disperare, și nu numai că o dorea, ci că avea nevoie de ea.

Își aminti câtă grijă avusese el mereu să păstreze distanța, să nu o atingă cu excepția momentelor când era nevoie să o așeze în căruță sau călare pe Sophie. Crezuse că manierele lui reflectau respectul lui față de poziția ei socială în comparație cu a lui, dar în vreme ce el își cobora mâinile, alunecând pe spatele ei, lipind-o mai ferm de el, cuprinzând-o mai bine, își dădu seama că el se abținuse mult, știind ce-i aștepta dacă slăbeau vigilența.

Se chinuise să o protejeze de ceea ce cu disperare voia să-i ofere până când ea avea să fie suficient de mare să vrea asta, să accepte și să nu se sperie. Deși o îngrozea să-și dea seama că i se părea imposibil să te sature de asta, să știe că aveau la dispoziție o perioadă prea scurtă, un număr limitat de sărutări, departe de a fi suficiente cât să dureze o viață.

Gemând adânc din gât, vibrațiile din pieptul lui lovindu-se de sânii ei, o ținu mai strâns până când lumina lunii, a oricărei lumini, îi fu imposibil să treacă printre corpurile lor. Ea își dorea ca el să nu fi purtat jacheta, îi trecu prin minte să-i ceară să și-o dea jos ca să simtă mai multă căldură venind dinspre el. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și degetele ei se jucară cu vârfurile firelor lui mătăsoase de păr. Mirosea a bărbat, nu a cai, și își dădu seama că se spălase înainte să vină după ea, că mereu se spăla înainte să vină la ea. Cămașa lui mirosea a curat.

El își desprinsese gura de a ei, gustându-i bărbia, gâtul, și ea își dori să fi purtat o rochie de bal care îi expunea umerii, ceva din decolteu și partea superioară a sânilor ca buzele lui să călătorească și pe acolo, marcând totul ca fiind al lui. Deși nu va putea să fie niciodată mai mult decât un scurt moment.

Respirând la fel de greu ca ea, el își lipi fruntea de a ei.

- Am crezut că înnebunesc așteptând să crești.

Ea izbucni în râs.

- Dacă aș fi știut ce mă așteaptă, aș fi crescut mai repede.

El se dădu înapoi, dar îi apucă mâna de parcă avea încă nevoie de contact.

- Haide! Vreau să te văd călărind-o cum trebuie pe Sophie.

Fusesse un nebun să o sărute, dar simțise nevoia să-i demonstreze cât de mult nu voia să-i fie prieten, chiar dacă știa că niciodată nu va putea fi ceva mai mult. Nici un lord nu-i va da permisiunea să se însoare cu fiica lui - nu că s-ar fi gândit la căsătorie, dar cu siguranță nu va protesta împotriva câtorva săruturi în plus.

Încă îi mai simțea gustul pe limbă când se sprijini de gard, cu brațele încrucișate peste piept, și o privi cum merge la trap cu iapa în sus și în jos pe drum. Șaua îl costase o avere, dar meritase ca să vadă încântarea de pe chipul ei, să știe că era mulțumită de cadoul lui. Se gândise să pună șaua pe unul dintre caii din padoc ca să călărească alături de ea, dar caii aceștia erau pentru a trage greutăți mari și, deși magnifici în robustețea lor, nu erau făcuți pentru distracție.

Știa totul despre diferitele tipuri de cai folosiți în Londra. Cu toții erau crescuți pentru un anumit scop și la un moment dat vorbise cu blândețe cu fiecare înainte de a le pune o cârpă peste capete, acoperindu-le ochii, ca să nu vadă ce urmează. Cu toții plecau de pe acest pământ cu cât de multă demnitate avea el puterea să le ofere. După aceea... ei bine, niciodată nu avusese stomac pentru ceea ce urma: jupuirea, tranșarea cărnii, măcinarea oaselor pentru îngrășământ și multe alte lucruri nedemne. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că el nu va avea niciodată mobilă cu tapițerie din păr de cal în locuința sa.

La început nu o omorâse pe Sophie pentru că voia ca Vivi să vadă că nu era un monstru cu inimă de piatră cum credea ea. Voia să se delimiteze de sarcina ce-l aștepta, așa cum o făcea de fiecare dată când mânuia toporul. Își spusese că arăta milă, dar nimic nu-l făcea să se simtă întreg cum îl făcea ea, nimic nu-l făcea să simtă vreodată că era menit să realizeze lucruri mărețe, că era în stare să-și depășească începuturile umile pentru a deveni ceva mai important. Încrederea lui Vivi în el făcea asta.

Mick credea că putea reuși în viață, că având bani și putere putea disimula circumstanțele nașterii lui și își putea găsi un loc printre cei din aristocrație. Finn începuse să se întrebe dacă același lucru nu putea fi valabil și pentru el, dacă cu multă muncă și efort nu ar putea să câștige acceptarea – în ciuda faptului că era bastard, în ciuda faptului că știa cine era tatăl lui, încă era etichetat ca fiul nimănui. Așa erau toți copiii din flori. Nici măcar nu erau considerați persoane.

Nu-l deranjase înainte de Vivi, înainte de sărut. Nu ar fi trebuit niciodată să-și permită o asemenea libertate, dar cum putea el să regrete când fusese cea mai satisfăcătoare experiență din toți cei douăzeci și trei de ani ai lui?

Spre deosebire de frații lui, el nu se culcase niciodată cu o femeie. O dată sau de două ori fusese pe aproape, când dorința fusese așa de puternică și corpul îl dureau de excitare, dar în mintea lui fusese mereu ideea că în urma lui putea să rămână un copil bastard, că putea să condamne o femeie la o viață de rușine sau la o viață ca soție a lui, asta dacă ea alegea ultima variantă, atunci el ar fi fost răspunzător de faptul că oferea unui copil o viață care nu era de invidiat – asta dacă afla măcar de existența lui.

Tatăl lui era un conte care îl lăsase pe Aiden la ușa lui Ettie Trewlove într-o noapte, fără măcar să se deranjeze să-și ascundă blazonul de pe trăsură. Șase săptămâni mai târziu făcuse la fel cu Finn. Tatăl

lui era un bărbat dezgustător care folosea femeile pentru propria plăcere, fără să se gândească la consecințe.

Finn era mereu conștient de consecințe. Știa fără urmă de îndoială că, dacă continua să petreacă timp cu Vivi, în viitor îl aștepta o inimă frântă pentru că ea nu va fi a lui, până la urmă. Poate că acum îl plăcea, dar va veni un moment când ea va vrea mai mult, când își va da seama că el nu se potrivea în lumea ei și că nu ar fi fericită în a lui. Dar îi era greu să-și imagineze viața fără ea.

Ea își opri calul în fața lui, și Finn luă hăturile.

– Oh, Finn, mi-a fost așa de dor să o călăresc cum trebuie. Chiar dacă acum am altă iapă, Sophie a fost prima și mereu va fi specială. Mulțumesc pentru șa. Mulțumesc pentru ea.

El aproape că-i spuse că i-ar da tot ce putea, dar nu avea rost să admită ce nu putea să-i ofere. Întinzându-se, își puse mâinile pe talia ei, o talie așa de mică, și o săltă ca s-o lase pe pământ. Fusese lucrul lui preferat să o țină în aer, până când o sărutase, dar acum acest lucru era eclipsat de ceva mult mai puternic între ei.

Nu știa de unde găsisese puterea să-i dea drumul după ce o așeză pe picioarele ei pe pământ, dar îi dădu. Lunile cât ea era departe, la proprietatea de la țară, erau mereu cele mai grele, cele mai chinuitoare – să nu aibă deloc contact cu ea, să nu știe ce făcea, dacă era bine și fericită. Să meargă pe lângă casa din Londra în fiecare noapte, sperând să zărească lumina care vestea întoarcerea ei – și apoi să continue să fie vigilent până când în sfârșit o zărea.

Înțelegea nevoia lor de precauție, o încuraja. Dar începea să-l obosească.

Luând căpăstrul, o conduse pe Sophie înapoi în padoc, scoase șaua și căpăstrul și le puse bine ca să le mai folosească și altă dată. Sosise acea perioadă a anului când viața lui se reducea la a aștepta timp de șase nopți mediocre pentru una de fericire.

Când termină, o puse pe Vivi înapoi în căruță și urcă lângă ea. Pocni din frâu și puse caii în mișcare.

– Am vorbit serios, Vivi. Eu îmi doresc mai mult de atât.

– Știu. Și eu. Dar tatăl meu este un bărbat puternic, și el nu ar fi de acord să ne vedem. Dar am început să știu destul de bine să mă strecur afară.

– Dacă am merge la cârciuma surorii mele, ar trebui să te strecuri mai devreme, poate pe la ora zece, pentru că se închide la miezul nopții.

— Seducătorul —

– Cred că aş reuşi destul de uşor. Părinţii mei se retrag cam atunci, pe la zece. Eu de obicei mă retrag la ora nouă. Dacă aş avea încredere în camerista mea să-mi fie confidentă, ea m-ar ajuta să plec fără să fiu detectată. Oftă din greu. Oricum ar trebui să am încredere în ea pentru că nu ies în public purtând așa ceva şi o să am nevoie de ajutorul ei ca să mă îmbrac cu ceva decent.

– Ce au hainele pe care le porţi?

Râsul ei pluti prin aer.

– Păi nu am jupoane. Şi este o rochie simplă.

Deşi lui nu-i păsa ce purta ea, trebuia să admită că era mulţumit că ea voia să poarte ceva mai elegant când ieşea cu el.

– Eşti de acord? Eşti de acord să mergi cu mine la cărciuma surorii mele marţea viitoare?

– Da.

El auzi entuziasm, dar şi ezitare în vocea ei.

– Nu vom fi prinşi, o asigură el, chiar dacă ştia că provoca soarta să-i demonstreze contrariul.

Capitolul 5

Stând în faţa oglinzii înalte, Lavinia nu ar fi putut fi mai mulţumită. Alesese o rochie de culoarea lămâii verzi, cu un guler înalt, care se închidea până sub bărbie şi avea mâneci lungi care se terminau cu nasturi la manşete. Volanele fustei o făceau un pic mai festivă decât orice altceva purtase în preajma lui Finn. Părul ei, întotdeauna împletit când era cu el, acum îi cădea pe spate, împletit pe lateral şi prins la spate cu funde de un verde smarald.

– Ştiu că nu este treaba mea să vă spun asta, dar aventura cu un om simplu mi se pare imprudentă.

– Miriam, este imprudentă doar dacă părinţii mei descoperă ce fac. Se întoarse spre camerista ei, cu părul ei roşu şi constelaţia de pistrui, care nu era cu mulţi ani mai mare decât ea. Am încredere în tine că vei păstra tăcerea în legătură cu acest subiect. Nu vei spune nimănui, nici măcar celorlalţi servitori.

– Nu voi spune nimănui, dar dacă se întâmplă ceva, eu voi fi găsită vinovată.

Ea strânse braţul tinerei femei.

- Nu, nu vei fi. Nimeni nu va crede că tu ai știut ceva despre planurile mele, iar eu, cu siguranță, nu am să te trădez. Noi două am devenit oarecum prietene.

Totuși, Miriam părea tulburată și vinovată, având nevoie să fie liniștită.

- Și apoi, mă văd cu el de doi ani, și nimeni nu și-a dat seama. Mă pricep destul de bine să fac ce nu ar trebui să fac fără să fiu prinsă. Doar că aventura din noaptea asta este un pic mai complicată. Se uită din nou în oglindă. Nu vom face nimic ca să fim descoperiți. Apoi surprinse privirea lui Miriam în oglindă. Nu poți să-mi spui că tu nu te-ai strecurat niciodată afară.

Chipul fetei se înroși atât de tare, încât pistruii îi fură aproape acoperiți.

- A existat un tip cândva, unde am lucrat înainte. Am ieșit de câteva ori pentru el. A fost palpitant, dar asta nu-ți dă de mâncare. Așa că am încetat să mă mai văd cu el.

- Te mai gândești la el și te întrebi cum ar fi fost dacă?

Miriam clătină din cap. Lavinia nu-și putea imagina să nu se gândească la Finn și să nu se întrebe cum ar fi fost lucrurile dacă el ar fi fost lord? Sau dacă ea nu ar fi fost fiica unui conte?

La ce prostii se gândea! Se întoarse.

- A sosit timpul să plec.

Miriam luă pelerina îmblănită a Laviniei, fiindcă acest obiect vestimentar era mai mult pentru a acoperi, decât pentru a ține de cald, și i-o puse pe umeri. Trăgându-și mănușile, Lavinia stătea deoparte, în timp ce camerista se îndreptă spre ușă, o deschise și privi pe hol. Nervii Laviniei erau așa de încordați, încât credea că-i vor ceda cât aștepta. Apoi fata încuviință repede din cap, și Lavinia o urmă și se îndreptă spre scara servitorilor fără să-și dea seama până când nu ajunsese acolo că își ținuse respirația tot drumul. Era surprinsă că tatăl ei nu auzea cum îi bătea inima și nu venea s-o caute.

Coborâră scările și merseă prin labirintul de coridoare, Miriam atenționând-o să se oprească ori de câte ori auzea ceva ce părea neobișnuit. Apoi ajunseră într-un final la ușa servitorilor. Miriam o deschise repede.

- O să mă asigur că mai târziu n-o să fie încuiată, șopti ea.

Lavinia încuviință din cap, se întoarse și aproape strică toată seară țipând când o siluetă ieși din umbră. Duse o mână la piept, inima îi bubuia în degetele întinse cu asemenea forță, încât și aces-tea vibrau.

– Oh, Finn! M-ai speriat așa de rău. Credeam că vei aștepta la grajduri.

El zâmbi – chiar îi plăceau zâmbetele lui – și, fără să scoată un cuvânt, îi luă mâna într-a lui, și ea nu se putu abține să nu creadă că se afla exact unde îi era locul. Apoi fugiră pe aleea laterală pe care se făceau livrările fără a deranja liniștea grădinilor. Ajunseră la grajduri, dar descoperiră că erau goale.

– Unde ți-e căruța? întrebă ea.

– Meriți mai mult decât vechitura aia șubredă în seara asta.

O conduse pe alee, ajunseră în stradă. Și acolo îi aștepta o birjă.

Birjarul deschise portiera. Finn o ajută să urce și i se alătură repede. Vehiculul se balansă când birjarul se urcă pe locul lui și apoi porniră. Ea izbucni în râs de bucurie.

– Am reușit!

Finn îi luă mâna, făcând-o să-și dorească să nu fi purtat mănuși, dar nu ieșeau în public cu mâinile goale. El îi strânse degetele.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

Ea nu se putu abține să nu se gândească la faptul că el se referea la ceva mai mult decât ieșirea aceasta, că se referea la faptul că nicio dată nu se îndoise de ei, ca pereche, ca întreg. Dintr-odată se simți la fel de înspăimântată pe cât era de entuziasmată, fiindcă orice altceva mai mult între ei era interzis, indiferent de cât de mult ar fi dorit.

– Povestește-mi despre sora ta, zise ea pentru a-și potoli inima, pentru a reveni pe pământ mai sigur.

– O cheamă Gillie.

– Este cea căreia îi pasă așa de mult de pronunție. Îmi amintesc că ai menționat-o cu ceva timp în urmă. Este căsătorită?

– Nu o interesează genul ăsta de lucruri. Cărciuma o ține destul de ocupată. Ai să vezi. Ducându-i mâna la buze, o sărută pe degete și căldura gurii lui trecu prin pielea de ied chiar în ființa ei. Sunt bucuros că vii cu mine.

Ea zâmbi cu voioșie și plăcere, fericită ca întotdeauna când se afla în compania lui.

– Și eu.

Îi plăcea cât de intim era în birjă, cât de aproape se simțeau, ca și cum ei se retrăseseră departe de lume, ca și cum dincolo de ei nu exista nimic. Un gând ciudat îi trecu prin minte: ce minunat ar fi dacă ar putea trăi aici – doar ei doi – în spațiul cabinei. Dar normal că nu puteau. Amândoi aveau responsabilități și îndatoriri, familii care le-ar simți lipsa. Dar nu voia să se gândească la asta acum, mai ales

când privi dincolo de Finn și văzu că se aflau într-o parte a Londrei pe care nu o cunoștea. Părea mai întunecată, mai amenințătoare.

– Unde este cârciuma surorii tale?

– Whitechapel.

– Nu este una dintre părțile elegante ale Londrei.

– Nu. Eliberându-i mâna, o luă pe după umeri și o trase mai aproape de el. Te voi proteja eu.

– Știu. Am încredere în tine, Finn. Am mai multă încredere în tine decât am în oricine altcineva.

Vârându-și degetele mâinii libere sub bărbia ei, îi ridică ușor capul și își coborî gura spre a ei, atât de plăcut, atât de blând. Nu ar fi deranjat-o dacă nu ar mai fi făcut nimic altceva decât să se plimbe prin Londra toată noaptea, făcând asta. Adora felul cum limba lui hoinărea prin gura ei, atingându-i limba, explorând colțurile, revendicând ce rămăsese neatins până la el. Nu și-l putea imagina pe Thornley sărutând așa. Era mult prea necuviincios, sălbatic, nedemn, real. Atât de intim, o uniune parțială, o întâlnire care vorbea despre posesie și intimitate. Era imposibil să se gândească să facă asta cu altcineva – să-și dorească să facă asta cu altcineva.

Trăsura încetini, și el se retrase.

– În seara asta nu vei fi fiica unui conte. Nu vrem să ne asumăm riscul să-ți recunoască cineva numele. Ești doar Vivi. Zâmbi tandru. Vivi a mea.

Nu se putu abține să nu-i zâmbască și simți că seara asta era specială. Atât de multe fete pe care le cunoștea visau să fie prințese, iar ea tânjea la nimic mai mult decât să fie o cenușăreasă.

– Dacă întreabă cineva cu ce mă ocup, voi spune că sunt fată în bucătărie.

– Știi ce face o fată în bucătărie?

Ea râse ușor.

– Nu. Poate nu vor cere detalii.

Birja se opri. Finn dădu câteva monede printr-o deschizătură în acoperiș. Portierele se deschiseră. Sări afară, apoi întinse brațul după ea. Își puse mâna într-a lui și, apreciind ca de obicei forța pe care o găsea acolo, coborî.

Și iată clădirea de cărămidă despre care el îi povestise de atâtea ori, cu semnul ei de lemn atârnat deasupra ușii, bălângănindu-se în vântul ușor, anunțând că numele localului este Sirena și Unicornul. Cineva pictase o sirenă într-un colț de sus și un unicorn în colțul opus de jos. Lumina se revărsa prin ferestre, aruncând o strălucire

caldă pe aleea de cărămidă și luminând oamenii dinăuntru. Voci, râsete și un vacarm de sunete pe care nu le putea identifica se revărsau în noapte, iar ea se întrebă cum putea trece cineva pe acolo și să nu-și dorească să se oprească măcar câteva momente pentru a lua parte la așa o petrecere.

Luând-o de mână, Finn o însoți până la ușă, o deschise și o mână înăuntru, unde era minunat, insolit și diferit de orice alt loc pe care îl vizitase ea vreodată. Era obișnuită ca oamenii să vorbească în șoaptă la adunări, dar aici toată lumea țipa pentru a se face auzită. Oamenii nu mergeau agale. Mergeau repede cărând câni și pahare. Cele două femei care alergau cel mai mult aveau sânii mari, părțile de sus aproape ieșindu-le din veșminte. Energia și entuziasmul locului era copleșitor.

Întorcându-se să-i spună ceva lui Finn, se opri brusc, dându-și seama că trecuseră doi ani de când nu îl văzuse decât la lumina felinarului. Uitase ce ochi căprui avea. Părul lui, deși deschis la culoare, avea și nuanțe mai întunecate prin el, realizând un amestec de blond, de parcă soarele ar fi coborât și ar fi atins o parte din el, dar nu pe tot. Părea mai în vârstă decât cei douăzeci și trei de ani pe care îi avea, cu siguranță mai în vârstă decât tânărul care venise să o ia pe Sophie. Trăsăturile lui aveau o asprime pe care nu o posedaseră înainte, o duritate care îi făcu stomacul să tremure într-un mod nesănătos și o făcu să devină foarte conștientă că ea era la vârsta la care lăsa copilăria în urmă. Și el se pregătise cu aceeași grijă ca și ea pentru ieșirea lor. Haina lui nu era cea din material aspru pe care o purta de obicei, ci era făcută dintr-o stofă de calitate mai bună, de culoare neagră. Lavaliera albă de la gâtul lui era imaculată și legată elegant. Vesta neagră din brocart îl costase probabil o avere. Dintr-un anumit motiv, când se holba la el îi era greu să înghită, să respire, să gândească.

Ceea ce-o atrăsese mereu la el fusese compania lui, dar acum, văzându-l la lumina lămpilor cu gaz, îi oferea mai mult de atât. În mod clar, acum era bărbat, incredibil de plăcut ochiului. Stând alături de el, își dădu seama cât de mult se maturizase și ea.

Punându-și mâna pe spatele ei, Finn o conduse printre niște mese, protejând-o posesiv de cei doi bărbați voinici care râdeau în hohote și păreau pe punctul de a cădea de pe scaune. Când ajunseră la o teighea lungă din lemn strălucitor, el împinse la o parte doi bărbați, făcându-i puțin loc și o îndemnă să înainteze acolo, apoi pieptul lui

era lipit de spatele ei, brațele lui o cuprinsesă protector, apărând-o într-un fel ce-i încălzea profund inima.

– Gillie! strigă el.

Cea mai înaltă femeie pe care o văzuse vreodată, aproape cât Finn de înaltă, mai înaltă decât mulți bărbați, se opri din a umple o holbă de la un butoi cu robinet, privi spre el, încuviință din cap și reveni la treaba ei. Avea părul roșu, tuns până sub urechi. Lavinia nu știa nici o femeie care să aibă părul astfel tuns. Sprijinindu-se de tejghea, se uită mai bine la ea. Hainele ei erau destul de simple: o cămașă și o fustă. Spre deosebire de fetele care serveau, ea părea să nu dorească să-și arate dotările. Termină de umplut halba, o puse pe tejghea și veni la ei.

– Finn.

– Gillie, ea este Vivi.

– Bună, zise ea politicos, dar Lavinia simți că sora lui o măsură și avu îngrozitorul sentiment că va fi judecată ca nefiind suficient de bună.

– Finn mi-a povestit multe despre tine, o asigură Lavinia.

Ridicând o sprânceană, ea își mută atenția la fratele ei.

– Așa deci?

– Nu știam că o doamnă poate să aibă propria afacere. Ce independentă ești!

– Îmi place independența. Ce să-ți torn?

– Oh. Ea crescuse întâi cu dădaca, apoi cu guvernanta, apoi un lacheu îi oferea de băut la mese și ea sorbea ce i se dădea. Uneori cerea să-i fie adus ceai, dar nu credea că aici se servea ceai. Nu voia s-o insulte pe sora lui Finn, cerându-i ceva ce nu avea la îndemână. Ai... vin roșu?

Gillie rânji.

– Am. Și tu, Finn. Ca de obicei?

– Da.

– Mă întorc imediat.

După ce ea plecă, Finn se apropie. Simțea cum respirația lui îi gâdila gâtul într-un fel delicios și pervers.

– Tu nu bei alcool?

– Doar la cină.

– Poate în seara asta încerci alte lucruri.

– Va trebui să mă îndrumi.

– Accept provocarea și te voi îndruma cum dorești tu.

Seducătorul

Vocea lui era mai joasă, mai profundă și mai provocatoare, și ea nu era sigură că discutau despre alcool.

Sora lui reveni cu băuturile lor.

– Îmi pare rău, nu pot să stau, suntem foarte aglomerați în seara asta.

– Ne descurcăm singuri. Ridică ambele băuturi. Ține-te de haina mea!

Prinzându-se cu degetele de mâneca hainei lui, îl urmă prin mulțime, conștientă de ochadele domnilor, dar nimeni nu o atinse. Avea senzația că faptul că era cu Finn o marca ca fiind a lui, sub grija lui, o persoană cu care nu se putea glumi. O luă amețea oarecum la idee că el avea așa de multă putere de la o vârstă atât de tânără. Cine știe unde ar putea ajunge? Poate chiar în parlament. Poate chiar prim-ministru. Deși oricare din acele realizări erau la ani distanță și ea avea să fie demult măritată atunci. O întrista gândul că în curând drumurile lor se vor despărți.

Se opriră la o masă unde stăteau doi oameni. Ambii se ridicară, el nu-i întrebă dacă aveau ceva de obiectat că li se alăturau, ci doar puse halba lui și paharul ei jos. Petrecându-și brațul în jurul taliei ei, o trase lângă el.

– Vivi, frații mei, Aiden și Beast.

Văzu ceva asemănări între Finn și Aiden – la ochi, la maxilar, la bărbie – dar nici una cu Beast, a cărui înălțime și a cărui lățime a pieptului intimidau. Deși ar fi fost greu de zis dacă se plăceau, pentru că părul lui lung și negru cădea în față, acoperindu-i-o în parte.

– Îmi pare bine. Am auzit multe despre voi.

Ceea ce era un pic fals. Știa despre tripoul lui Aiden, dar nu știa nimic despre ocupația lui Beast.

– Fratele meu nu a fost așa vorbăreț, zise Aiden.

– Nu am vrut să încerci să mi-o furi, zise Finn. Dă-te mai încolo! Îți iau scaunul.

Apoi trase unul gol, iar ea se așeză.

După ce bărbații își schimbă locurile și se așezară și ei, un altul – acesta având părul negru și barbă mare – veni cu o stacană cu un lichid de culoarea chihlimbarului, luă un scaun liber de la o masă din apropiere, îl puse între Aiden și Finn și se făcu comod.

– Fratele meu, Mick. Mick, salut-o pe Vivi!

O cercetă încet cu privirea, nu într-o manieră obraznică, dar clar o evalua de parcă era o cutie mecanică pe care atunci când o deschideai scotea la iveală o comoară.

– Nu locuiești în Whitechapel.

– Nu, rosti ea sec. Ce m-a dat de gol?

Ochii lui se lărgiră puțin, poate pentru că ea refuza să se lase înșelată de el. Își mută atenția la Finn, apoi reveni la ea.

– Hainele tale. Sunt foarte elegante.

– Am o croitoreasă talentată.

– Care lucrează cu materiale scumpe.

– Încetează, Mick, zise Finn, vocea lui, un mârâit de avertizare, iar ea fu din nou uimită de cât de protector era cu ea, nedorind să-i strice seara nici cel mai neînsemnat lucru.

– Exprimarea ei e distinsă – aș zice aristocratică.

Deși Finn îi atrăsese atenția să nu spună prea multe despre ea, aceștia erau frații lui. Cu siguranță, erau de încredere.

– Tatăl meu este contele de Collinsworth.

– Deci noaptea asta este o distracție?

– N-ai pe cine altcineva să enervezi? întrebă Finn.

– Nu e o distracție, zise ea. De mult timp doream să-i cunosc familia lui Finn. Deși, cu excepția lui Aiden și Finn, aș zice că nu prea semănați unii cu ceilalți.

Păreau totodată să fie cam de aceeași vârstă, ceea ce o nedumerea.

– Cu toții avem mame și tați diferiți, zise Mick.

– Dar cum se poate așa ceva dacă faceți cu toții parte din aceeași familie?

– Suntem bastarzi.

Finn privi ochii aceia verzi clipind încet, o dată, de două, de trei ori, de șoc și – se temea el – de dezgust. Își iubea frații, dar în acel moment îi venea să-l omoare pe Mick sau cel puțin să-i aranjeze nasul ăla perfect. Când era cu Vivi, niciodată nu păruse să conteze cine-i erau părinții – sau mai degrabă faptul că nu avea părinți.

Dintr-odată cuvintele lui Mick făceau să conteze. Foarte mult.

– Plecăm, zise Beast, dându-și subit scaunul în spate și sculându-se în picioare.

Aiden ridică privirea confuz.

– De ce?

– Le stricăm seara.

– Dar nu mai sunt alte mese.

– Stăm la tejghea. Încuviință din cap spre Vivi. A fost o plăcere, milady.

Apoi plecă, și Aiden avu bunul-simț să-și ia halba și să-l urmeze.

– Nu i-ai spus? întrebă Mick.

El fusese primul adus la ușa lui Ettie Trewlove, primul pe care ea îl luase și îl păstrase ca fiind al ei, și el se văzuse mereu ca fiind cel mai mare, chiar dacă nici unul dintre ei nu știa exact când era născut, nu știa ordinea în care veniseră pe lume.

– Pentru mine nu contează deloc cine sunt părinții lui Finn, zise Vivi cu grandoarea unei regine care tocmai dă un decret.

– Va conta foarte mult pentru tatăl tău.

– Du-te dracului, Mick, zise Finn printre dinții încleștați, chinându-se să-și stăpânească furia înainte ca pumnul lui să zboare direct spre acea bărbie despre care puțini știau că ascunde o gropiță asemănătoare cu a tatălui său, fiindcă fratele lui o ținea ascunsă sub barba sa deasă.

Mick salută brusc din cap, apoi se ridică în picioare.

– Lady Vivi.

– Lavinia de fapt, zise ea.

Încă o înclinare din cap din partea fratelui lui, de parcă bănui-se că numele nu putea să fie așa de simplu precum cel cu care Finn o prezentase.

– Profitați de restul serii.

Finn așteptă până când nu mai auzi tropăitul picioarelor mari ale fratelui său, apoi se uită la Vivi.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli asta despre mine așa cum ai aflat. Mick ia întotdeauna personal circumstanțele nașterii lui.

Ea își puse mâna caldă peste pumnul lui strâns care stătea lângă halba sa, iar el se întrebă când își scosese mânușile.

– Am spus adevărul, Finn. Nu-mi pasă.

Relaxându-și mâna și întorcându-și palma în sus, își desfăcu degetele și le împleti cu ale ei.

– Ar fi trebuit să-ți spun.

– De ce nu ai făcut-o?

– Am crezut că nu vei mai dori să ai de a face cu mine.

– Ce prostuț ești, Finn!

Ridicând mâinile lor împreunate, ea îi sărută degetele. De fiecare dată când pleca iarna la moșie, se întorcea schimbată, dar de data asta diferențele păreau mai pronunțate, de parcă lăsase în urmă mantia copilăriei.

Mai era încă ceva inocent în ea, dar nu mai era copilăroasă. Puritatea ei era rezultatul vieții ei, a felului cum fusese crescută. Era

protejată și cocoloșită; nu i se părea nimic rău în asta. Nu-și dorea să trăiască greutățile din lumea lui.

- Spune-mi totul, zise ea blând. Cum ai ajuns să ai familia ta.

- Nu aici. Cărciuma nu era un loc făcut să povestești despre așa de personal. Dacă era să fie onest, nu era sigur că voia să se uite în ochii ei când îi vorbea, nu voia să vadă tristețea, șocul sau dezgustul. Întinericul ar fi mai potrivit pentru a-i spune. Ți place vinul?

Ea râse ușor. Râsul ei reușea mereu să-i intre în suflet, să-l gădărească și să-l încălzească.

- Nici măcar nu l-am încercat.

O privi cum ridică paharul, cum ia o gură și cum i se pun în mișcare mușchii delicați ai gâtului. Apoi limba ei adună stropii ce nu zăboveau pe buzele ei, cum tânjea el să o facă.

- Chiar e bun.

- Vrei să încerci berea?

Încuviințând din cap, ea își mușcă buza de jos, și ochii ei sclipiră de parcă-i ceruse să facă ceva realmente necuviincios. Își dorea să-i cerut. Împinse halba spre ea, fascinat din nou de felul delicat în care bea ea. Apoi chicoti încet când chipul i se schimonosi într-o expresie care pe altă femeie ar fi făcut-o să arate oribil, dar care pe ea o făcea adorabilă. Îl făcea să-și dorească să se aplece și să sărute buzele acelea încrețite.

- Este așa de amară! exclamă ea.

- Bănuiesc că trebuie să-i descoperi gustul. Poate mai târziu încercăm coniacul.

Ea se uită în jur.

- Petreci mult timp aici?

- Majoritatea serilor. Oricum, nu prea am altceva de făcut.

- Nu-mi pot închipui. Serile mele sunt pline de lectură, recitaluri și teatru. Și apoi anul acesta vor fi și baluri, și dineuri, desigur. Mă tem că nu ne vom putea vedea în fiecare marți.

- Eu oricum te voi aștepta.

- N-aș vrea să-ți pierzi timpul. Am putea avea un semnal - drapelele trase sau o lumânare la fereastră.

- Nu ne trebuie un semnal, Vivi. Îmi face plăcere să te aștept. Dacă nu vii, pierd o halbă. Ce-i rău în asta?

- Oh, Finn! Degetele ei se strânseseră în jurul alor lui. Lucrurile se schimbă între noi.

El încuviință din cap, recunoscând că schimbările ar putea să fie mai mult decât își dădea ea seama.

– Dacă nu vrei, spune-mi să nu te mai aștept niciodată.

– Aproape mă omoară să nu te văd cât suntem la țară. Cred că aş muri dacă nu te-aş vedea cât sunt în Londra.

Cu siguranță, el ar fi murit dacă nu ar fi putut să o vadă, dar îi era teamă să nu o sperie dacă afla cât de profunde erau sentimentele lui, așa că zâmbi arogant.

– Atunci o să mă vezi.

– Mă bucur că m-ai adus aici. Acum, în nopțile în care nu sunt cu tine, mi te pot imagina între pereții ăștia, certându-te cu frații tăi. Râzând cu sora ta. Fruntea ei se încruntă. Unde-i cealaltă soră a ta?

– Fancy? Probabil doarme. E doar o fetiță.

Avea doar nouă ani, venise mai târziu în viața mamei lor. Era singura pe care Ettie Trewlove o născuse, rodul unui bărbat care profitase de ea. Deși el și frații lui aveau doar paisprezece ani când se născuse, făcuseră un jurământ să le protejeze pe ea, pe mama lor și pe oricare altă femeie care era tratată nedrept de bărbații fără scrupule.

– Chiar vreau să aflu cum a început familia ta.

Nu era o poveste înălțătoare, dar îi era dator să i-o spună.

– Cu ani în urmă, mama mea și-a făcut reclamă că ia spre creștere, pentru un onorariu, copii din flori, zise el încet, ținând-o pe Lavinia lângă el în timp ce stăteau întinși în grădina familiei ei, în apropierea colțului înfrumusețat de panseluțe colorate – nu că le-ar fi putut vedea, desigur, pentru că era întuneric. Dar era locul ei preferat în care stătea și medita, iar acum, de câte ori va fi aici, se va gândi la el.

Rămăseseră în cârciumă până se închisese. Încercase whisky-ul – care o arsese pe gât – și coniacul – care îi gâdilase nasul, dar o încălzise pe măsură ce-l înghițea și îi plăcuse. În tot acest timp simțise cum frații lui îi studiază și se gândi că începea să-și facă o idee despre cum se simțea cineva pus la stâlpul infamiei, pe vremea când oamenii erau astfel umiliți. Îi ignorase cât putuse de mult, pentru că voia o seară plăcută cu Finn. Numai el conta.

– Mick a fost adus primul la ea. Apoi Aiden, iar șase săptămâni mai târziu, eu. Bărbatul care m-a adus pe mine a fost același care l-a adus pe Aiden. Un ticălos încrezut. Nici măcar nu s-a deranjat să-și ascundă blazonul de pe trăsură.

Inima îi bătu așa puternic între coaste, încât ea bănuia că el o auzise.

– Tatăl tău este aristocrat? Cine e?

- Nu contează. Nu vreau să fiu asociat cu el.

- Și mama ta?

- Nu știu nimic despre ea. Cum el a adus doi copii din flori, câteva săptămâni, am presupus că avea mai mult de o amantă. Aiden îl mai urmărește din când în când, știe că are mai mult de o amantă, a și vorbit cu el. Pe mine însă nu mă interesează câtuși de puțin. Nu este genul cu care vreau să mă asociez – un bărbat care tratează abominabil femeile, care scapă de propriii copii fără scrupule.

Nu-i venea să creadă.

- Deci... v-a dat pur și simplu?

- Nici măcar nu s-a uitat în urmă. Niciodată nu a întrebat de noi. I-a dat mamei noastre cincisprezece lire pentru fiecare din noi. Chicosi. A întrebat dacă pentru mine poate să dea mai puțin pentru că ea avea deja unul din bastarzii lui. Mama l-a pus să-i dea toți banii.

- Este îngrozitor.

Rostogolindu-se până ajunsese cu fața la ea, îi cuprinse obrazul, mângâindu-i colțul gurii cu degetul mare.

- Asta-i unul dintre motivele pentru care nu ți-am spus. Nu este o poveste fericită, dar mama mea – Ettie Trewlove – a fost bună cu mine. Ne iubește pe toți și ne-a unit într-o familie. Nu toți cei care cresc copii țin la copiii care le sunt dați în grijă. Sunt doar afaceri. Eu îi pasă, deci am fost norocos în această privință.

- Ea este norocoasa. Că te are.

Și își dădu seama că și ea ar fi norocoasă dacă l-ar avea – chiar dacă știa că nu-l putea avea, că era imposibil. Dar în acest moment era al ei, izolați cum erau, fără ca nimeni să aibă habar unde se aflau. Inima ei tânjea după el, după toate îndoielile care îl chinuiau. Nu-și putea imagina cum era să fii dat la o parte, avea nevoie să-l asigure că dezvăluirea lui nu-i schimbaseră sentimentele față de el...

Dar chiar când gândea asta își dădu seama că sentimentele ei se schimbaseră. Deveniseră mai profunde. Ce persoană remarcabilă era el pentru că se ridicase în ciuda unui început atât de sordid. Se întinse, îl luă cu o mână de gât și-l sărută pe gură.

În vreme ce geamătul lui reverberă în jurul lor, el nu ezită să-și desfacă buzele, și ea profită, adâncind sărutul, străduindu-se să-i comunice cu o lunecare pasională a limbii cât de mult îl adora, că trecutul lui conta doar pentru că-l formase să fie omul pe care îl iubea.

Și îl iubea. Se temea să spună cât de mult. Nu putea să rostească cu voce tare cuvintele. Nu ar fi fost drept pentru nici unul din ei.

Până la urmă, va trebui să onoreze un pact făcut de tatăl ei. Dar nu acum, nu în acest moment.

Așa că-l sărută cu ardoare, cu bucurie și durere în suflet, și nu protestă când mâna lui îi luă sânul și-l strânse. Sau când el își coborî gura peste perla încordată și o cuprinse cu gura, trimițându-i valuri învârtite de căldură prin tot trupul, umezind-o între coapse. Agățându-se de ceafa lui, îl ținu pe loc, dorindu-și ca hainele să nu existe între pielea ei mătăsoasă și catifeaua limbii lui aspre. Oftă și gemu, conștientă că era o fată rea, dar se simțea atât de minunat. Ce rău era să se răsfețe un minut sau poate două?

Apoi buzele lui reveniră la ale ei, și ea își trecu degetele prin părul lui. Aproape că exprimă cu voce tare acele sentimente care voiau să explodeze precum artificiile pe care le văzuse aprinzându-se în Grădinile Cremorne.

Până la urmă, el fu cel care se dovedi mai reținut, cel care se retrase și se uită în jos la ea.

– Marțea viitoare, șopti el, ca un jurământ, ca o binecuvântare.

Și ea se întrebă cum va putea să stea atât de mult fără să-l vadă și să rămână întreagă la cap.

Stând la Sirenă, dând pe gât a treia halbă de bere, Finn recunoscă că detesta fiecare noapte a săptămânii, cu excepția celei de marți. Acum era miercuri noapte, noaptea de după cea în care o adusesse pe Vivi aici. Voia să o aducă din nou, voia să o ducă în altă parte. Voia să trăiască tot felul de aventuri cu ea.

Abia se mișcă atunci când un scaun fu tras, întors și Aiden se așeză în fața lui, încrucișându-și brațele peste spătar.

– Ce-a fost în capul tău s-o aduci aseară pe fata aia aici? Este fika unui conte.

– Și eu sunt fiul unui conte.

– Ești bastardul unui conte. Nu te-a recunoscut niciodată și nici nu o va face vreodată. Mama ta a fost amanta lui...

– Nu știm asta. Nu știm nimic despre ea. Doar presupunem asta pentru că a avut doi bastarzi aduși așa de repede unul după altul. Putea să fie o servitoare sau fika vreunui lord.

– Poftim? Visezi la stele acum, crezând că dacă ai o bucată din partea lui și una din mama ta poți deveni un întreg demn de ea? E o nebunie, Finn. Ea e nebună. Nu va ieși nimic bun din asta.

Capitolul 6

1871

Nu va ieși nimic bun dacă o va urmări, dar naiba să o ia, nu va înfrânt de femeiușca asta trădătoare.

Înainte să-i fi trecut complet durerea, își trase sufletul și făcu efort să se ridice în picioare. Apelând la resursele vaste de determinare, o zbughi după ea, nefiind nevoit să fugă prea mult până să o zărească. Mergea cu pas vioi, dar privea întruna în jur, atentă la pericole. Fata pe care o cunoscuse el nu era așa de independentă, așa de alertă. Ce se petrecuse în anii care trecuseră de când nu o văzuse? Și luptă să nu-i pese, să nu se întrebe.

Încetînd ritmul, pășind silențios, reuși să o ajungă din urmă mai repede decât i-ar fi plăcut ei. Furia o inunda în valuri. Mereu seusesse să o citească așa de bine. Era motivul pentru care trădarea ei fusese așa de surprinzătoare. Fusese luat complet pe nepregătite și se simțise până la urmă ca un miel dus la tăiere – ținând cont de ocupația lui din acel moment, comparația părea mai mult decât potrivită.

Ea iuți pasul. El făcu la fel.

- Nu poți să mergi mai repede decât mine.

Se opri dintr-odată, se întoarse și pumnul ei plonjă în umărul lui dându-i doi pași în spate. El se încruntă.

- Când ai învățat să lovești așa?

- Nu e treaba ta. Acum, lasă-mă în pace!

- Pur și simplu se întâmplă să mergem în aceeași direcție.

De vreme ce el avea de gând să meargă în aceeași direcție cu ea. Își disprețuia propria curiozitate, nevoia de a ști din nou totul despre ea. Clătină din cap. Înainte nu știa totul despre ea. Crezuse că știa.

- Atunci traversează strada. Mergi pe partea cealaltă.

- Ce se întâmplă? Ți-e greu să te abții să mă săruți?

- O să înghețe iadul când o să te sărut eu din nou.

Ea porni din nou înainte, ca un soldat în drum spre luptă – sau chinuindu-se să lase în urmă lupta. Dar el avea chef de ceartă, o căuta din clipa în care o văzuse după opt ani lungi.

Îl enerva la culme că ea era mai frumoasă acum decât ultima oară când o văzuse el și își făcuseră promisiuni unul altuia, promisiuni încălcate doar câteva ore mai târziu. Anii, maturitatea îi adăugaseră o grație pe care nu o posedase la șaptesprezece ani când el își declarase iubirea pentru ea. Și mai mult îl enerva faptul că trupul lui – mădu-larul lui trădător – reacționa în apropierea ei.

Ajunse din nou să meargă alături de ea, o auzi oftând adânc și simți o plăcere perversă știind că prezența lui o deranja. Bun. Începu să fluiera o melodie pe care încercase să o uite, una pe care o auzise la un bal unde ea valsase în brațele lui. Se întrebă dacă ea își amintea momentul cu duioșie sau îi sfâșia inima cum o sfâșia pe a lui. Îl lua de prost. Nici o amintire despre ea nu ar trebui să fie plăcută, dar avea încă nopți în care stătea treaz în patul lui, holbându-se la tavan pentru că, atunci când închidea ochii, o vedea pe ea.

Petrecuse cinci ani din viața lui în izolare, și singurele lucruri care îi ținuseră companie, care îl ținuseră întreg la cap fuseseră amintirile cu ea. Ele îl ajutaseră. La început apelase la amintiri pentru a-și alimenta nevoia de răzbunare, de pedeapsă, dar singurătatea crescuse până când amintirile se transformaseră în vise despre cum va fi viața după închisoare. Îi dădeau speranțe că iubirea îl aștepta undeva, că o femeie îi va zâmbi din nou, va râde cu el, îi va umple inima de bucurie.

O ura pentru că îi oferise așa de multă bucurie și apoi i-o luase. Fiica răsfățată și cocoloșită a unui conte. Acum nu mai arăta așa de răsfățată, nu-i așa?

Ar fi trebuit să o lase pradă hoților, bețivilor și ticăloșilor. Dar gândul că un alt bărbat ar atinge-o chiar și cu un deget îl înfuria atât de mult, încât îl făcea să tremure din toate încheieturile. Nu mai era a lui, nu fusese niciodată cu adevărat a lui, dar, cu toate astea, o parte proastă din el nu putea uita că odată fusese foarte aproape de a fi, nu putea uita fata care fusese ea.

– De unde ai știut că sunt aici? întrebă ea.

– Poftim?

Ea oftă iritată, dar el nu știa dacă era supărată pe ea însăși că întrebase sau pe el că o făcea să întrebe din nou.

– De unde ai știut că sunt aici? Thornley ți-a zis?

– Nu. Gillie.

Ducele îi dăduse surorii lui o miniatură a femeii care îl părăsise la altar, iar Gillie făcuse eforturi să-l ajute să o găsească. Tot ce știa era că ea venise în Whitechapel. Nu știa de ce sau unde exact.

- Deci de ce mă cauți?

Habar n-avea. Poate își închipuise că, dacă o vedea, măcar încă dată, nu se va mai gândi la ea, nu va mai fi bântuit de amintirile ceea ce ar fi putut să aibă împreună.

- De ce nu te întorci acasă? Aproape gemu de supărare că o trebuia, când ar fi vrut ca ea să creadă că nu-i păsa. Dar lui continuă să-i pese, ca unui prost. Thornley este înșurat. Nu te pot obliga să mă căsătorești cu el acum.

- Mă vor obliga să mă mărit cu altcineva, cu un alt duce. Mama este hotărâtă să fiu ducesă.

- Credeam că asta-i visul tuturor doamnelor elegante - să puni mâna pe un duce.

Nu-și putu ascunde amărăciunea din glas. Nu ar trebui să o învinovătească fiindcă dorise altceva decât un om simplu, un bastard. Dar o învinovătea pentru modul cum scăpase de el.

- Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi că un titlu nu contează deloc pentru mine și, dacă tu crezi asta, atunci nu mă cunoști deloc.

- Te-am cunoscut suficient de bine să te fac să mă primești în patul tău.

Mândria îl făcuse să scuipe cuvintele.

O văzu tresărind, dar, în afară de asta, nu avu nici o altă reacție și nu spuse nimic.

- Ce faci aici? întrebă el.

- Mă lupt să pun capăt practicii legate de creșterea copiilor orfani sau cel puțin să obțin să fie practică cu licență. Trebuie să ai o licență să omori un cal, dar nu și să ai grijă de copilul altuia? Este ridicol. Nu are sens să ne luptăm să protejăm animalele mai mult decât oamenii.

De vreo două ori o urmărise pe o alee întunecată și o văzuse așteptând acolo vreo două ore, oftând din greu din când în când. Apoi, săptămâna trecută, o femeie i se alăturase și îi dăduse trei copii în grijă. Fusesse curios în legătură cu acțiunile ei, dar nu avusese încredere în el însuși să o abordeze fără să-i arate cât de profund îl rănisese trădarea ei. Avusese atât de multă încredere în sentimentele ei, fusese atât de sigur că o cucerise pentru eternitate.

Din păcate, cu cât stătea mai mult în compania ei, cu atât fierbea mai mult furia pe care încerca să o controleze, să iasă la suprafață de unde încercase să o alunge. Voia să-l creadă indiferent, chiar când resentimentele lui amenințau să-i copleșească bunul-simț. Nu se dusese la ea mai devreme pentru că o parte din el se temea de răspuns

și întorsese spatele din cauza circumstanțelor nașterii lui. Toată viața se chinase să se convingă că nu conta faptul că era un copil nelegitim. Dar poate contase pentru singura persoană care însemnase cel mai mult pentru el. Cu toate astea, ea preluase cauza copiilor născuți în aceleași circumstanțe ca și el. Se purta așa pentru că se simțea tinovată că-i întorsese spatele?

- De ce-ți pasă?

- Din nou, Finn, se pare că nu m-ai cunoscut deloc.

Ajunseră la porțile din gardul de fier forjat care încercuia orfelinatul. Bariera avea rostul de a ține copiii înăuntru, nu pentru a ține afară pe oricine avea intenții rele. El ar fi putut sări gardul într-o clipită.

Ignorându-l, neavând nici măcar bunul-simț să-i mulțumească pentru că o însoțise, ea deschise poarta, ale cărei balamale scârțâiră în semn de protest.

- Data viitoare când mai ieși noaptea să te întâlnești cu cineva, angajează un flăcău mare să te însoțească.

- Cred că am demonstrat că sunt perfect capabilă să-mi port de grijă.

Păși prin deschizătură și închise repede poarta, făcând-o să scârțâie și să protesteze de forța acțiunilor ei.

- Vivi.

Ea se opri, dar nu se întoarse, nu-l pedepsi de data asta că-i folosise numele de alint pe care i-l dăduse. Lady Lavinia pâruse mereu un nume prea sofisticat pentru fata care fusese - sau, poate, pur și simplu, fusese prea sofisticat pentru el, ceva ce-i amintea mereu de locul ei în lume, în vârful unui piedestal, în vreme ce destinul lui era să rămână în noroi, uitându-se mereu în sus la ceea ce nu ar trebui să atingă.

- Nu mă îndoiesc că-ți poți purta singură de grijă în cele mai multe împrejurări, dar nu erai pregătită când te-am dezarmat - în nici una dintre situații. Chiar există pericole la orele astea ale nopții pe care s-ar putea să nu fii pregătită să le înfrunți.

Ea se întoarse atunci, dar el nu reuși să-i vadă trăsăturile feței. Era doar o siluetă întunecată, stând într-un colț și mai întunecat.

- Tu ești unul dintre ele?

- Da.

- Ce s-a întâmplat cu băiatul care avea aceleași visuri ca mine?

- A murit.

„Tu l-ai omorât, tu și tatăl tău.”

- La fel și fata cu care ai împărtășit aceleași visuri. Ce pereche frumoasă suntem!

Se răsuci pe călcăie și începu să se îndepărteze. Tristetea din cea ei îl luă pe nepregătite, aproape îl făcu să meargă după ea, dar ce-ar fi servit? Doar învinuiri, acuzații și amărăciunea trădării ei.

Și apoi, avea o întâlnire la care trebuia să ajungă.

Intrând pe ușa din spate, Lavinia păși în bucătărie, unde o lampă simplă stătea pe o masă mare din lemn. O lăsase acolo înainte să plece în expediția ei târzie în noapte. Se apropie, găsind alinare în ea, și puse bastonul pe masă, se prinse cu mâinile de spătarul unui scaun și își coborî capul, inspiră adânc și încercă să oprească tremuratul care o cuprinsese din clipa în care îl văzuse pe Finn. Știa unde se afla, la cât timp știa?

Se întoarse, reveni la ușă, verifică zăvorul, se asigură că era trasa. Nu că asta l-ar fi oprit, dar nu și-l imagina intrând prin efracție în casa unui ordin religios. Cu siguranță, nici măcar el nu ar fi comis un asemenea sacrilegiu.

Lipindu-și fruntea de ușă, se luptă cu lacrimile. Faptul că fusese atât de aproape de el, că vorbise cu el redeschisese răni vechi. Crezuse că se vindecaseră, doar ca să descopere că supurau. Sfinte Dumnezeu, ce fel de om era să vorbească cu ea fără să-i ceară iertare pentru că aproape o distrusese?

- Fără copii în seara asta?

Se întoarse spre voce și îi zâmbi trist surorii Theresa. Se lupta cu melancolia care plana deasupra ei după ce lucrurile nu decurseseră așa cum sperase ea, pentru că nu putuse salva mai mulți copii. Dar avea să trimită un articol la *The Times* dezvăluind detaliile aventurilor ei. Procesul și spânzurarea ulterioară a lui Charlotte Winsor îl urma cu câțiva ani ajutate să iasă la iveală unele dintre abuzurile făcute de copiii dați spre îngrijire, dar tot nu se făcea suficient pentru a proteja. Devenise cauza ei să facă asta, motivul pentru care se ridică din pat dimineața. Îi dăduse un scop în viață, așa că nu mai exista pur și simplu, ci trăia. Dacă ar reuși să-i facă pe oameni să asculte...

Ceea ce părea o sarcină de nedepășit, de vreme ce ea nu reușise nici măcar pe Finn să-l facă să plece. La naiba cu omul ăsta enervant! Ar fi trebuit să-l străpungă. Dacă o mai aborda, nu va mai ezita să facă asta.

- În seara asta nu. Nu a apărut nimeni.

O mică minciună, dar nu voia ca sora să se îngrijoreze. În noaptea aceasta fusese prima dată când avusese de a face cu violență. Prost moment că se întâlnise săptămâna trecută cu o femeie care la scurt timp după aceea fusese arestată. Detesta să recunoască, dar Finn s-ar fi putut să aibă dreptate și va trebui să angajeze pe cineva să o însoțească. Era posibil să devină cunoscută și, dacă mai erau și alții arestați, ar putea fi considerată un pericol.

— Mă bucur că ați revenit în siguranță. Somn ușor, domnișoară Kent.

Când căutase refugiu aici, nu le spusese că era fiica unui conte. Voia să-și păstreze anonimatul.

— Noapte bună, soră.

Sora Theresa se retrase pe holul care ducea la dormitorul ei. După ce ridică lampa și bastonul, Lavinia ieși din încăpere, străbătu holul, apoi urcă la etaj, unde pe o parte a unui coridor lung erau aliniate câteva dormitoare, în vreme ce pe partea cealaltă era o încăpere mare care se întindea dintr-un capăt în celălalt. Trei uși dădeau spre încăperea unică, fiecare fiind lăsată deschisă ca să se audă orice plânset neliniștit. Intră în liniște, mulțumită să vadă cele douăzeci și cinci de paturi aliniate pe fiecare perete și de imaginea copiilor care le ocupau pe majoritatea, câțiva ajunși aici ca rezultat al muncii ei.

Se uită la sora care adormise într-un scaun în timp ce-i veghea pe micuți. Mulți dintre ei aveau coșmaruri. Puțini vorbeau despre cum fuseseră viețile lor. Dar nu se putea uita la ei fără să se întrebe cât de mult ar fi semănat viața lui Finn cu a lor, dacă el nu ar fi ajuns la o altfel de femeie. Ținând cont de toate lucrurile pe care i le povestise el, femeia căreia îi fusese încredințat îl iubise, și el o iubise pe ea. Nu toți copiii din flori erau așa de norocoși.

Merse încet și în tăcere printre paturi, luminându-l cu lampa pe fiecare ocupant, ridicând o pătură ici, aranjând după ureche o șuviță de păr colo, mutând o păpușă de cârpă în îndoitura cotului. Fiecare copil era prețios și se închipuia ca mamă a fiecăruia dintre ei, având grijă de ei, cântându-le cântece de leagăn, ținându-i în brațe, copleșindu-i cu dragoste. Salvarea lor umplea un gol în ea care doar crescuse cu timpul, pe măsură ce tot mai multe săptămâni treceau fără să primească vreo veste de la Finn.

Și apoi, în noaptea asta când nu-și dorise nici un cuvânt de la el, cuvintele îi curseseră de pe buze, amenințând să o dărâme.

Cu un oftat tăcut, ieși din încăpere și se întoarse pe hol. Deși se îndoaia ca va putea adormi, nu avea nici un chef să bântuie coridoarele

ca o fantomă macabră. Se îndreptă spre camera pe care o împărțea sora Bernadette, nefiind deloc surprinsă să o găsească dormind. Sforăitul ei ar fi putut trezi și morții.

Se dezbracă în liniște de rochia pe care o găsisese la o misiune la, vechitura altcuiva. Era puțin uzată, dar încă bună de purtat. Când fugise din biserică, era îmbrăcată în rochia de mireasă și, de teamă ca evadarea ei să nu fie împiedicată, nu se mai întorsese acasă să ia alte haine.

Thorne merita pe cineva care să-i poată oferi inima, iar Larry era un dezastru. Dar nu-și dăduse seama de adevărata mărime a lui și de corectitudine față de Thorne decât când îl zărise pe Finn la nunta fratelui lui, cu două săptămâni înainte de a ei.

Își puse cămașa de noapte, o altă vechitură purtată, dar incredibil de moale de la atâta spălat. Se strecură sub cearșafurile aspre pe cât de atent posibil, pentru că patul avea tendința să scârțâie, și rămase cu ochii la umbrele care jucau pe tavan.

Când îl văzuse în acea zi în biserică simțise că i se frânge din nou inima. Anticipase că ar fi putut să fie acolo. Doar că nu se așteptase să o impresioneze așa de tare faptul că-l vedea. Acum era un bărbat în toată firea, nu mai era nici urmă de puștiul care fusese. Mai chipe decât atunci când se îndrăgostise de el. I se păruse că se mai înălțase. Umerii lui erau clar mai lați. Purtase haine croite elegant, un semn al succesului.

După ce-i spusese în șoaptă lui Thorne, care o însoțise la ceremonie, că se simțea dintr-odată rău – cu siguranță de la ceva ce mâncase – ieșiseră discret din biserică. El o însoțise acasă și apoi se întorsese la nuntă ca să ureze cuplului toate cele bune. Nu știa dacă Mick Trewlove citise lista invitaților și remarcase numele ei acolo – se îndoia. Fratele ei nu participase, fiindcă soția lui se simțise cu adevărat rău în acea dimineață. Ceea ce era în avantajul tuturor, negreșit, pentru că ea bănuia că familia Trewlove nu l-ar fi primit cu brațele deschise. Nici pe ea nu ar fi primit-o, dar curiozitatea ei avusese câștig de cauză. Uneori, când nu avea somn, se întreba ce se întâmplase cu Finn.

Așa că-l văzuse în biserică și își dorise să nu-l fi văzut, pentru că vinovăția și rușinea pe care reușise să le tempereze atâția ani, nu doar că-și scosese capetele urâte, dar crescuseră exponențial pe măsură ce se apropia data nunții ei. Până la urmă nu putuse să-i facă asta. În noaptea de dinaintea nunții făcuse greșeala să-i mărturisască mamei ei că ea credea că ar fi fost mai bine pentru toată lumea

implicată dacă ea se răzgândea. Contesa, temându-se că singura ei fiică ar putea fugi, o încuiase în dormitorul ei.

În dimineața următoare, Lavinia retractase și se purtă ca și cum avea de gând să se mărite. Dar la biserică, fratele ei nebănuitor nu ezitase să o lase un moment singură și astfel ea reușise să evadeze. Nu fusese complet pregătită să fugă, dar se descurcase.

Până în seara asta, când îl văzuse pe Finn. Nu fusese deloc pregătită să-l înfrunte, să fie bombardată de atât de multe amintiri și, împotriva voinței ei, stând acolo în întuneric, își aminti o noapte magică când ea chiar devenise a lui.

Capitolul 7

1863

Împlinire găsită

Stând în fața oglinzii, Lavinia se uita cum Miriam îi aranja părul în sus într-un stil care amintea de Maria Antoaneta, ceea ce i se părea potrivit, fiindcă mama ei i-ar lua capul dacă ar ști adevăratul motiv pentru care Lavinia insistase și implorase să organizeze un bal mascat. Dar fusese necesar pentru planul Laviniei. Fiecare bal la care participase până atunci fusese plictisitor și lipsit de evenimente. Era primul ei sezon și ar fi trebuit să fie captivată de eleganța scilicet. În schimb, i se părea totul destul de plictisitor și găsea extrem de obositoare participarea la baluri.

Petrecea mare parte a timpului dansând cu un partener după altul. Prietenii fratelui ei erau cu toții dispuși să se asigure că nu rămâne nedansată – chiar și în nopțile când Thornley nu participa la baluri, adică în majoritatea lor. El n-avea nevoie să-și petreacă timpul cunoscând tot felul de debutante. Știa cu cine trebuia să se însoare, așa că era liber să-și petreacă serile altfel. În seara aceea urma să participe, desigur, pentru că nu voia prin absența lui să-și insulte viitorii socri. Ea va avea cele două dansuri cu el, apoi el se va îndrepta, fără îndoială, spre salonul de jocuri sau se va strecura să bea puțin whisky cu fratele ei sau va pleca să caute distracții mai interesante.

Dar balul mascat nu era pentru el. Era pentru Finn.

Un tânăr ce se putea furișa într-un conac, în dormitorul ei, pe cu siguranță să intre într-o sală mare și plină cu oameni, cu atât mai mult cu cât purtau cu toții măști. Tot ce trebuia să facă era să se cațere peste zid – să intre pe poarta din spate ar fi fost cu siguranță prea banal pentru el – să ajungă în grădini și apoi pur și simplu să străbată aleea și să intre pe ușile terasei care vor fi lăsate întredeschise pentru a permite aerului mai rece să circule prin sala de bal aglomerată.

După ce Miriam îi termină de aranjat părul, Lavinia trecu la obștitoarea sarcină de a-și îmbrăca costumul – o rochie albă voluminoasă care îi dezvăluia gâtul, umerii și destul de mult din decolteul Cerceii. Trăgându-și mânușile albe care îi treceau de coate, se simțea ca o adevărată doamnă în seara asta, nu ca o tânără pe cale de a deveni femeie. Sentimentul avea prea puțin de a face cu costumul, ci mai mult cu felul în care se prezenta ea pentru un anumit domn. Refuză să se simtă vinovată că niciodată nu făcuse la fel de multe pentru Thornley, fiindcă se îndoia că el se deranja prea mult pentru ea. Da, Finn, da. El se va deranja să facă rost de un costum și de o mască pentru a se strecura la balul mamei ei. Era o răutate încântătoare. Mama ei ar face o criză de apoplexie dacă ar descoperi un om de rând în sala ei de bal.

Dar Lavinia avea încredere că Finn va fi discret. Discutaseră detaliile de câteva ori. Niciodată nu așteptase mai mult o seară, nici măcar primul ei bal.

Cu ajutorul lui Miriam, reuși să-și lege masca fără să deranjeze singură şuviță de păr. Masca argintie sclipea de la paiete și era împodobită cu smocuri elegante de pene.

– Destul de surprinzătoare, milady, zise Miriam.

– Sunt de acord.

– Ducele nu-și va putea lua ochii de la dumneavoastră.

– Sunt convinsă că ai dreptate.

Deși adevărul era că ea spera ca Miriam să se înșele. Nu voia ca tocmai în seara aceea să-i atragă atenția, mai ales când nu i-o atrăseseră prea mult în alte nopți.

– Ne-am putea muta în reședința lui elegantă până la sfârșitul verii. Cel puțin asta spun unii dintre servitori. Și că mă veți lua cu dumneavoastră.

Întorcându-se într-o parte, își studie reflexia în oglinda mare.

– Păi, normal că te voi lua cu mine. Dar mă îndoiesc că va fi anul acesta. Nici măcar nu suntem logodiți propriu-zis. Ducele nu se grăbește să se însoare.

– Dar după ce vă va vedea în noaptea asta, vă va cădea la picioare.

Râzând ușor, ea clătină din cap.

– Te asigur că Thornley nu este genul de bărbat care să cadă la picioarele cuiva.

Cu o ultimă privire în oglinda mare, ieși din cameră și coborî în marele salon unde totul era gata, cu excepția nenorocitelor de uși care dădeau spre terasă.

– James, deschide, te rog, ușile de la terasă, zise ea trecând pe lângă un lacheu. Este o noapte așa de frumoasă, și oaspeții noștri se vor încălzi.

Luă un carnetel de dans de pe o măsuță din apropierea scărilor care duceau în sala de bal și și-l puse la încheietură. Avusese un rol esențial în selecția dansurilor, alegând șase valsuri, planificând să le lase pe toate neocupate din moment ce nu știa sigur când va apărea Finn și era hotărâtă să aibă parte de un dans cu el. Fără cadril sau cotilion pentru ei.

Se întoarse când auzi foșnet de fuste și îi zâmbi mamei ei.

– Arăți minunat, draga mea.

– Mulțumesc, mamă.

– Aș zice că ducele de Thornley va fi nerăbdător să plece genunchiul în scurt timp, deși nu știu de ce ai insistat asupra măștilor. Poți avea un bal mascat fără să mergi la extreme.

– Îmi place taina măștilor, misterul. Poate voi dansa cu un domn și nu voi ști cine este.

– Mă cam îndoiesc de asta. Îi știi pe toți invitații. Pe majoritatea îi poți identifica după siluetă. Pe alții îi vei recunoaște cu siguranță când vor vorbi.

– Cu toate astea, este destul de amuzant să-ți dai seama cine sunt înainte să vorbească. Sau, cel puțin, bănuiesc că este. Se întinse și o strânse de mână pe mama ei. Cred că va adăuga un pic de emoție, va face balul nostru memorabil.

– Bănuiesc că ai dreptate.

Mama ei plecă apoi pentru a se asigura că totul era în ordine și, o oră mai târziu, sala de bal gema de invitați. Euforia plutea în aer. O simțea emanând de la ceilalți participanți, deși se îndoia că euforia altcuiva rivaliza cu a ei. Era într-o căutare continuă printre domni – majoritatea dintre ei îmbrăcați în hainele lor de seară și purtând o mască – chinându-se să-l găsească pe cel care nu primise o invitație aurie de la mama ei.

Un individ înalt cu părul închis la culoare se apropie de ea. Mama ei avusese dreptate. Nu trebuia să vadă sub masca lui ca să își dea seama că era Thornley. Emană încredere, purtându-și titlul ca pe o mantie bine croită. Când zâmbi, i se păru că i se pune un nod în stomac. Puterea și prestigiul îl făceau diabolic de chipeș. Îi plăcea destul de mult de el, dar nu aprindea scânteii în ea. Se putea oare mărita cu un bărbat care nu reușea asta? Datoria dicta că putea și că o va face. Dar va veni și fericirea? Va fi suficient cât să nu stea întinsă în pat gândindu-se la altul?

– Lady Lavinia, rosti el cu vocea sa profundă de bariton, luându-i mâna înmănușată și sărutându-i degetele. Sau ar trebui să zic regină Maria Antoaneta?

Ea râse ușor, încântată de perspicacitatea lui. Deși spera să nu i acorde prea multă atenție pe durata serii.

– Ți-ai dat seama cine sunt. Ce bine de tine! Și tu...

El purta costumul lui negru de seară și o mască neagră simplă. Ea arcui o sprânceană întrebătoare.

– Wellington, normal.

Ea îl privi cu subînțeles.

– Ai fi putut măcar să depui efortul să te îmbraci în haina lui militară.

– Sunt o versiune mai bătrână a lui, la mult timp după ce și-a încheiat cariera militară. Să îndrăznesc să sper că mi-ai păstrat un vals?

Se uită la carnetelul ei. Urma un vals cu nici un nume în dreptul lui și, din moment ce domnul pentru care îl păstrase, nu-și făcuse apariția încă, zise:

– Ai noroc. Următorul dans este al tău.

Recunoscă fără tragere de inimă că era un dansator excelent în timp ce o învățea pe parchetul lustruit. Respectuos. Nici un licăr pervers nu sclipea în ochii lui, indicând că ar dori să o țină mai aproape de el. O va face când logodna lor va deveni oficială?

– Nu-ți plac balurile mascate? Întrebă ea.

– Nu în mod deosebit, nu.

– Atunci, apreciez că ai venit.

– Mama ta nu m-ar fi iertat niciodată. Dar tu?

– Da, dacă ți-aș fi înțeles motivul. De ce crezi că suntem învățați că trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem?

– Nu știu. Mi se pare o manieră ciudată de a trăi. Te bucuri de sezon?

Seducătorul

– Foarte mult. Nu vreau să se termine. Și apoi, dintr-un motiv pe care nu ți-l putea explica, se simți obligată să adauge: Abia aștept următorul sezon și o altă rundă de baluri.

– Nu te grăbești să te măriți?

– Nu, Excelență, nu mă grăbesc. Tu?

El chicoti încet.

– Ca să fiu sincer, Lavinia, cred că suntem prea tineri pentru o astfel de aventură.

Ea râse la asta. El avea douăzeci și opt de ani. Se întrebă când credea el că va fi suficient de matur, dar, de altfel, și fratele ei, la douăzeci și șase de ani, făcea tot ce putea să evite căsătoria. Își înclină cu aroganță capul.

– Ca regină te scutesc de datoria de a rămâne în această seară la bal. Și dacă ai fi atât de amabil să-l iei și pe fratele meu cu tine, ar fi și mai bine.

– Chiar nu te deranjează dacă plec? întrebă el.

– Chiar deloc. Am destui parteneri de dans, unii chiar au depus eforturi să se costumeze cum se cuvine.

Muzica se stinse, dansul se termină. Cu un zâmbet tandru, el îi luă mâna și din nou i-o sărută.

– Ești o regină generoasă. Păcat că într-o zi îți vei pierde capul.

Ea se întrebă dacă nu și-l pierduse deja – pentru alt bărbat. Cu siguranță, nu-și dorea ca el sau Neville să o vadă valsând cu Finn, să observe că dansase cu el mai aproape decât ar fi trebuit, bucurându-se de compania lui mai mult decât de compania oricărui alt partener. Fiind un gentleman perfect, o însoți în afara ringului de dans.

– Bucură-te de seară, Excelență.

– Bucură-te și tu de seară, milady.

Plecă, hotărârea reverberând cu fiecare pas. Ea bănuia că-i intimida pe mulți, dar fusese obligat să îmbrace mantia de duce la cincisprezece ani și era foarte obișnuit cu rangul lui.

– Se pare că-l plăci, șopti senzual o voce aproape de urechea ei.

Cu inima bubuind, se întoarse cu fața spre un bărbat în veșminte obișnuite. Sub palton purta jachetă de muncitor, vestă, cămașă și o lavalieră înnodată la gât. Cizmele îi erau însă lustruite. Pălăria cu bor lat, tot de muncitor sau de fermier, era coborâtă pe frunte, umbrindu-i chipul, un chip ascuns pe jumătate în spatele unei măști negre.

– Ai venit.

– Am promis că voi veni. Nu te-aș minți niciodată, Vivi.

Ea zâmbi.

- Costumul tău...

Nu era la fel de elegant ca al celorlalți, dar pentru el banii erau prețioși. Ea nu se putea aștepta să-i cheltuiască pe lucruri banale.

- Sunt un tâlhar la drumul mare, zise el.

Zâmbetul ei se lărgi.

- Normal. Genial. Cât de creativ ești! Aș zice că ești singurul de pe aici. Se aplecă spre el și șopti: Pari foarte periculos.

- Pentru că sunt. Buzele lui se arcuieau senzual. Însă doar pentru tine.

Cum de reușea așa de ușor s-o facă să se topească toată, să-și piardă agerimea minții?

- Eu sunt Maria Antoaneta, în cazul în care nu știai. A fost regina...

- Știu cine a fost.

- Îmi pare rău. Nu vreau să-ți pun sub semnul întrebării educația.

- Am văzut-o la expoziția de la Madame Tussaud. Tu ești mult mai drăguță.

- Decât o figură de ceară? Asta speram și eu, aș zice.

- Mi-ai păstrat un dans? Întrebă el.

Ea încuviință din cap.

- Mi-ai promis că înveți să dansezi vals. Ai reușit să iei câteva lecții?

- Te-am privit cum dansai cu individul de mai devreme. Pare destul de ușor.

- De când ești aici?

- De ceva timp.

- De ce nu te-ai apropiat mai devreme de mine.

- Pentru că nu am vrut să atrag nimănui atenția, așa că mi-am rezervat puțin timp să mă integrez. Ești destul de populară.

Tonul lui insinua că îl deranja acest lucru.

- Este balul familiei mele, așa că doamnele se simt obligate să stea de vorbă cu mine și bărbații să danseze cu mine. Nu înseamnă că îmi place.

- Nu-ți place?

- Multe se fac din datorie. Tu ești aici pentru că vrei să fii, pentru că ai vrut să-mi faci pe plac. Deși nu era recomandat, ea se întinse, îi prinse mâna înmănușată și i-o strânse. Pentru mine înseamnă foarte mult că ai venit. Te-ai cățărat pe zid?

El chicoti.

- Nu, am folosit poarta. Nu am vrut să risc să-mi stric deghizarea.

— La asta nu mă gândisem. Privind dincolo de el, văzu un gentleman apropiindu-se. Trebuie să dansez cadrilul cu Lord Dearwood. Apoi urmează valsul tău. Așteaptă-mă aici.

Pentru că nu se gândise cum să-l prezinte, îl lăsă acolo și îl întâmpină pe Dearwood în timp ce acesta venea spre ea.

Tot timpul cât dansară fu conștientă că Finn o urmărea, o studia, nedezipindu-și privirea de la ea. Nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de ea. Era aici doar pentru ea. O făcea să se simtă specială, unică, prețuită. Când dansul se termină, fu recunoscătoare că se întorcea la el. Dearwood merse alături de ea.

— Nu este nevoie să mă conduceți afară de pe ringul de dans.

— Cum să nu, milady. Sunt un gentleman.

Încercă să ocolească alte cupluri și să ajungă la marginea ringului departe de Finn, dar se părea că ambii bărbați își atrăseseră atenția unul altuia, fiindcă Dearwood o ghida spre locul unde se afla Finn, iar Finn plecase de la locul lui ca să-i iasă în întâmpinare. Blestemă bărbații, natura lor încăpățânată și geloziiile, chiar dacă în secret nu se putea abține să nu se umfle în pene că Finn era hotărât să o revendice.

Când ieșiră în sfârșit de pe ringul de dans, Finn făcu un pas în față. Dearwood își înclină capul într-o manieră care îi aminti de un câine confuz.

— Nu sunt sigur că știu cine sunteți, domnule.

— Dick Turpin, zise Finn firesc, cu vocea lui obișnuită, și Lavinia avu un moment de panică, temându-se că va fi descoperit.

Dearwood râse, dar chicoteala lui nu conținea amuzament autentic.

— Inteligent, domnule. Dar eu mă refeream la adevărata dumneavoastră identitate, nu la costum.

— Credeam că întregul scop al unui bal mascat e ca pentru o noapte să fim altcineva decât suntem în realitate. De data asta pronunță perfect, pe un ton arogant, de parcă era un rege care se adresa unui supus găsit vinovat. În meseria lui probabil că avea de a face deseori cu oameni din lumea bună și învățase să-i copieze. Dearwood avea să creadă că vorbirea lui de mai devreme făcea parte din rol. Finn se înclină ușor spre Lavinia. Maria Antoaneta, cred că următorul dans este al meu.

Ah, da, cu siguranță putea fi confundat cu un aristocrat. Ea își puse fără ezitare mâna pe brațul oferit de el.

- Mulțumesc pentru dans, Lord Dearwood. Îi era așa de recunoscutoare că o ducea departe de bărbatul băgăcios. Este prietenul fratele meu. Unul cam curios, se pare.

- Cred că te place.

- Nu fi ridicol! Era cât pe ce să-i spună că era deja promisă, dar nu voia să strice magia nopții. Separați de ceilalți, așteptară la marginea ringului să se termine cotilionul. M-am descurcat bine cu el. Mi-a dat seama prea târziu că ar fi trebuit să-ți găsim un pseudonim. Lord cutare sau cutărică.

- Nu sunt lord.

Tonul lui era plat, și ea chiar speră că el nu se simțea ca și cum era înconjurat de oameni mai buni decât el, pentru că nu era. Nimeni dintre cei pe care îi cunoștea ea nu era la fel de bun sau de interesant ca el.

- Nu, tu ești Dick Turpin, infamul tâlhar la drumul mare. De ce el?

- Povestea lui m-a fascinat mereu.

Ea clătină din cap!

- Ce de lucruri știi!

- Poți să înveți multe lucruri când îți petreci serile în cârciumi. Am fost odată în una în care, chipurile, bea el din când în când. Încă vorbesc despre el - pentru unii e un erou legendar.

- Dar dacă ar fi fost realmente un erou, cu siguranță nu ar fi fost spânzurat.

- Poate că nu, dar justiția nu este mereu înfăptuită în mod just. Nu voia să discute despre justiție sau spânzurători.

- Am devenit cam posaci.

- Da, și suntem îmbrăcați ca niște oameni care au avut un sfârșit tragic.

- Atunci hai să ne prefacem în noaptea asta că nu au un sfârșit tragic, ci că au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Ar fi vrut să-i ofere acel final fericit până la adânci bătrâneți, un lucru prostesc de dorit când ea trăia într-o lume ca aceasta. Deși observase flacăra care se aprinsese în ochii ei sau strălucirea zâmbetului ei când îi căzuse privirea asupra lui și își dăduse seama că el venise așa cum promisese.

Era acolo de o vreme, măsurând locul, oamenii. Unul dintre motivele pentru care fusese așa de abil ca hoț era că niciodată nu se grăbea să facă ceva, ci își lua timpul necesar, catalogând toate nuanțele

Seducătorul

variate ale unei situații, asigurându-se că nu făcea pași greșiți. În noaptea asta făcuse la fel, știind că era crucial să fie luat drept aristocrat. Nu se îndoia că, dacă cineva ar fi bănuțit adevărata sa origine, nu ar fi doar escortat cu amabilitate afară de pe proprietate, ci ar fi târât la închisoare, împreună cu unul sau doi pumni pe drum pentru aroganța sa.

Contelui și contesei nu le-ar fi plăcut deloc că le invadase balul lor exclusivist. Dar lui Vivi îi plăcea. Ei îi plăcea foarte mult, ceea ce făcea să merite riscul.

Melodia ajunsese la final, și el o conduse în afara ringului de dans. Amanta fratelui său Mick era văduva unui duce și ea îl învățase pe Mick să valseze, iar Mick, la rândul lui, îl învățase în silă pe Finn. Se părea că și el, ca și Aiden, credea că Finn era un prost că petrecea timp în compania fiicei unui conte, dar ei erau proștii, că nu înțelegeau cum era să te simți complet în prezența altcuiva. Nu știau ce însemna să simți o bucurie fără egal când îi luai mâna sau priveai în ochii ei verzi. Lumea lui era mohorâtă și întunecată, zilele lui erau pline de munci grele, deseori dureroase – dar, de fiecare dată când o vedea, trecutul, prezentul și viitorul lui erau mai pline de culoare și mai strălucitoare. Necazurile lui se topeau sau cel puțin fugeau să se ascundă. Cât era cu ea, era plin de speranță.

În acest moment brațele lui erau ocupate cu ea. Poate o ținea un pic cam prea aproape decât s-ar fi convenit, picioarele lui atingându-i fustele, dar ea nu-l pedepsea pentru asta. Afișa o jumătate de zâmbet pervers și-l privea cu ochii ei provocatori care semnalau că ea știa ce urmărea el. Își dorea să nu fi purtat nenorocitele alea de măști. Voia să-i vadă tot chipul, aici, într-o încăpere unde șase candelabre de cristal își revărsau lumina peste ei.

În vreme ce ochii ei erau mai vizibili decât își putea el aminti că-i văzuse vreodată, masca arunca niște umbre în jurul smaraldului. Verdele devenise culoarea lui preferată, dar existau așa de multe nuanțe diferite, încât nu era sigur că văzuse o nuanță care să semene exact cu cea a ochilor ei. Era recunoscător că masca i se oprea exact sub nas, că gura rămăsese la vedere. Buzele ei rozalii îl tentau să se aplece și să le posede. Mâna lui, cu degetele întinse, acoperea o mare parte din spatele ei. Era o făptură atât de delicată, încât se temea că ea nu ar putea supraviețui în lumea lui.

Avea nevoie de mulți bani dacă spera vreun pic să îi ofere confort. Nu renunțase la absurditatea de a visa la un viitor alături de ea.

– Sunt impresionată, zise ea. Nu m-ai călcat nici măcar o dată.

- Nu aş face nimic care te-ar putea răni.

Ochii ei se încălziră.

- Poate că nu eşti nobil, dar, cu siguranţă, eşti un gentleman. Nimeni aflat între pereţii ăştia nu îl stimează mai mult.

Cuvintele ei îl impresionară mult şi nu se îndoi nici o clipă, vorbise serios.

- Vei dansa cu altele? Întrebă ea.

- Nu. Sunt aici doar pentru tine. Tu eşti singura de care mă pasă, Vivi.

Pentru o secundă, crezu că ea se va apropia şi-l va săruta.

- Mai sunt două valsuri şi le voi dansa cu tine, zise ea. Va fi scadalos, dar nu-mi pasă.

- Ce anume este scandalos? Acum dansăm.

Ea răsă.

- O lady nu ar trebui să danseze mai mult de două dansuri cu un domn. Regulă stupidă, nu-i aşa?

- Nu vreau un alt vals cu tine. Vreau să te duc undeva unde mă pot săruta.

Ea îşi muşcă buza de jos. Nu observase până acum, dar unul din dinţii ei din faţă era puţin strâmb, acoperindu-l pe celălalt. Această imagine avu un efect ciudat asupra lui, îl făcu să-şi dorească şi ea mult să o protejeze.

- Între cele două valsuri mai sunt alte trei dansuri pentru care am partener. Ne-am putea plimba prin grădină.

Departă de toţi ceilalţi, unde el ar fi fost mai în elementul lui, nu s-ar mai simţi ca şi cum ar fi constant observat.

- Abia aştept.

Să danseze cu el fusese un vis devenit realitate. Se mişcă atât de uşor. Nu e de mirare că nu-l lauzise intrând în camera ei în acea primă noapte. Şi felul cum o ţinuse, respectuos şi nu. Când degetele ei i odihniseră pe ale lui, el îşi înţeţise strânsoarea de parcă nu intenţiona să-i mai dea drumul vreodată. Pe spate, mâna lui o revendicase iar ea îşi dorise cu ardoare ca el să o tragă mai aproape, să o silească să vină mai aproape de el. S-ar fi dus oricum, dar bănuia că pe undeva mama ei supraveghea, cu fruntea încruntată adânc, încercând să afle cu cine dansa fiica ei.

Totul era aşa de încântător – chiar dacă nimeni nu ştia că ea era obraznică. Ea ştia. La fel şi Finn. Îi plăcea asta la ea. Lui Thorndyke nu i-ar fi plăcut. Ducele se aştepta ca ea să se poarte ireproşabil. Cu

de îngrozitor de plictisitor era să faci mereu ceea ce trebuia. Putea doar să speră că eventuala ei căsătorie nu va fi la fel de lipsită de entuziasm. Dar avea amintirile cu Finn să o facă să treacă peste.

Indiferent unde se afla în marele salon – pe ringul de dans, stând cu alte debutante și șușotind despre un domn sau altul – simțea privirea lui Finn asupra ei, trebuia doar să ridice ochii și, cu o acuratețe infailibilă, îl găsea, mereu singur, evitând cu grijă să fie atras în vreo conversație, să fie luat la întrebări de către cineva care nu ar accepta „Dick Turpin” ca răspuns referitor la identitatea sa. Cât de singuratic era! Cât de egoistă fusese că-l invitase!

Cu toate astea, când veni valsul, cel care le oferea puțin timp să fie singuri nu păru deloc abătut. Ochii lui se încălziră și rânjetul îi apărui. Când îl întâlnise prima dată, nu-și dăduse seama că la un moment dat va deveni cea mai importantă persoană din viața ei, cel pentru care se dădea jos din pat în fiecare dimineață, cel pe care îl purta cu ea în visele ei.

Chiar trebuia să fie onestă cu Thornley și să-l informeze că avea dubii în legătură cu aranjamentul lor. Deși exista mereu timp pentru asta, pentru că nici unul din ei nu se grăbea să-l ducă la îndeplinire. Poate și el avea pe cineva special cu care dorea să se însoare; poate acesta era motivul pentru care timpul petrecut în compania ei părea mai degrabă din obligație decât din plăcere. Spre deosebire de timpul petrecut de ea alături de Finn. Era cu el pentru că voia să fie, pentru că ar fi încetat să mai respire dacă nu ar mai fi fost.

– Deci cum reușim întâlnirea asta secretă fără a fi prinși? întrebă el.

– Du-te pe cât poți de discret spre ușile deschise, ieși și coboară treptele. Așteaptă-mă acolo. O să fiu cu treizeci de secunde în urma ta.

– Ai mai făcut asta, nu-i așa?

– Nu. Rânji. Dar i-am privit pe alții furișându-se.

Thornley nu se gândise niciodată să aranjeze o întâlnire cu ea. Găsea palpitantă ideea de a avea una cu Finn. Sincer vorbind, pe cât era Thornley de chipeș, nu-i trecuse niciodată prin minte să-l sărute, în vreme ce se gândea tot timpul să-l sărute pe Finn. De fapt, mare parte din zi și aproape toată noaptea și le petrecea gândindu-se la el.

Când muzica se opri, el o conduse afară de pe ringul de dans, îi luă mâna și făcu o plecăciune, sărutându-i din nou degetele înmănușate.

– Te voi aștepta, murmură el seducător.

Îl privi îndepărtându-se, croindu-și drum prin mulțimea de oaspeți, apoi dispărând subit din raza ei vizuală. Cum reușise? Să se amestece până devenea invizibil pentru ea? Poate că reușise să intre în camera ei pentru că încă era hoț, nu renunțase la asta așa cum pretinsese. Cu siguranță, reușise să-i fure inima.

Chicotind la ultimul gând, la cât de prostesc, cât era de real, se întoarse și se opri brusc când o văzu pe mama ei stând acolo, cu o expresie acuzatoare și dezamăgită pe chip.

– Cine era cel cu care ai dansat? întrebă ea cu asprime.

– Dick Turpin.

Mama ei continua să se holbeze la ea, privirea ei devenind tot mai severă.

– Celebrul tâlhar la drumul mare? Tachinarea nu merse la fel de bine cu mama ei cum mersese cu Dearwood, pe care reușise să-l ducă de nas. Ea oftă învinsă. Nu știu. Amândoi ne-am prefăcut că suntem persoana în care ne-am costumat și nu ne-am prezentat propriu-zis.

– Nu l-am văzut coborând treptele. Nu mi s-a prezentat. Voi alerta lacheul...

– Nu, a avut invitație. Sunt destul de sigură de asta. Mi-a arătat-o. Mama ei miji ochii, iar ea se temu că o prinsese cu minciuna sfruntată. Sau poate că nu, dar a zis că a venit cu cineva, cu un văr. Cred că este primul lui bal. Probabil că nu cunoaște protocolul oficial. Când îl văd data viitoare, îl voi aduce la tine să se prezinte. Este de a dreptul fascinant.

Ultima parte fusese probabil singurul lucru adevărat pe care îl zisese mamei ei pe durata acestui inchizitoriu.

– Nu mai dansezi cu el.

– Nu mai dansez.

Mama ei se uită în jur, și Lavinia se temu că dacă-l vedea pe Finn îl va da afară de ureche.

– Voi începe să pun întrebări, o să-i cer tatălui tău să fie atent. Dacă nu cunoaște manierele, este foarte probabil să fie un impostor. Ar trebui să insist ca toată lumea să-și scoată măștile.

– Nu strica distracția tuturor. S-a purtat ca un gentleman... Oh, și este fiul unui lord. Mi-a zis asta.

Se simțea în vocea ei că spunea adevărul. Pesemne că mama ei sesizase, pentru că își smuci capul înapoi într-o manieră similară cu a unui pui când umblă țațoș prin porumbar și caută grâu.

– Care lord?

— Cred că un conte, dar nu-mi amintesc care. Unul mai neînsemnat. Unul puțin cunoscut.

Mama ei strânse din buze și își arcui o sprânceană.

— Adu-l să se prezinte, dar nu te mai asocia cu el până când nu am satisfacția să aflu că familia lui este dincolo de orice reproș.

Era vreo familie deasupra oricărui reproș? Era destul de sigură că și fratele, și tatăl ei aveau amante. Se gândi că și mama ei ar fi putut să aibă un amant, pentru că petrecea multe seri în oraș.

— Da, mamă.

Nu era la fel de interesant să-și privească mama plecând cum fusese cu Finn, dar se simți foarte ușurată. Deși, la naiba cu totul! În timp ce se îndrepta nonșalant spre terasă, își dădu seama că nu avea să mai danseze vals cu el. De fapt, ar fi fost o nesăbuiință din partea lui să se întoarcă în sala de bal. Va trebui să-și ia rămas-bun de la el în grădini.

Câteva cupluri stăteau pe terasă, discutând și bând șampanie, încercând, fără îndoială, să scape de căldura înăbușitoare din sala de bal. Lavinia coborî treptele care duceau spre grădină. Abia atinse pământul cu pantoful și simți o mână care îi cuprinde brațul și o trage cu blândețe spre un piept larg.

— Începusem să cred că nu vei mai veni, zise Finn în șoaptă.

— Mama m-a oprit. Este suspicioasă în ce te privește. Dându-și capul pe spate, se uită în ochii lui. Nu te poți întoarce la bal.

El înjură în barbă – sau cel puțin ea presupuse că era o înjurătură. Nu cunoștea cuvântul rostit, dar nu părea a fi unul drăguț. Întâi crezu că se referise la pizmă, dar apoi își dădu seama că acel cuvânt nu se referea deloc la asta, deși nu era chiar sigură la ce se referea, nu era sigură că o doamnă bine-crescută ar trebui să știe.

— Avem încă timp să ne plimbăm prin grădină, îl asigură ea.

Nu-i oferi brațul, pur și simplu o luă de mână. Această parte a grădinii era luminată cu lămpi de gaz. Oamenii se plimbau prin jur. Nu-și putea permite să o vadă cineva într-o postură atât de intimă, așa că-și eliberă mâna și îl luă de braț.

— De dragul manierelor, murmură ea.

El nu o contrazise, ci porni de-a lungul aleii pietruite care șerpuia printre diferite straturi de flori.

— Mama este incredibil de fermă, nu-i place să se amestece ceva, așa că acolo sunt trandafiri, acolo crinii, acolo narcisele galbene, pe partea cealaltă, nemțișorii...

- Deci crede despre flori ce crede despre oameni. Doamne ferește ca un om de rând să iubească o femeie nobilă.

Respirația i se tăie la declarația lui, una pe care nu o mai făcuse chiar dacă ea bănuia de mult că era adevărată.

- Așa este, Finn? Iubești o femeie nobilă?

Prinzând-o de talie, o scoase de pe alee, printre gardurile vii și dincolo de spaliere, până ajunseră în cea mai întunecată parte a grădinii, departe de felinare, de stâlpi, de alte cupluri care hoinăreau. Cuprinzându-i chipul cu mâinile, șopti încet și sincer:

- Cum poți să te îndoiești, Vivi?

Apoi îi dădu cel mai dulce sărut pe care i-l dăduse vreodată. Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de el, în acel moment cu siguranță ar fi făcut-o. Buzele lui o revendică ca fiind a lui, nu cu forță sau aroganță, ci pur și simplu cu sinceritate, cu alean, cu dorință. O dorea la fel de disperat cum și ea îl dorea pe el. Era acolo, în încordarea pulsândă a trupului lui în timp ce-și trecea degetele peste umerii ei goi. Era în felul cum gura lui cobora de-a lungul gâtului ei spre claviculă.

- Dumnezeu, asta mă înnebunește, zise el.

Își coborî capul spre movițele ei moi, sânii umflându-i-se doar ca să-i savureze el. Și el se înfruptă, sărutând, lingând, îngropându-și nasul în valea din decolteul ei, inhalând adânc.

- Vrăjitoareo! Te-ai dat cu parfum acolo.

Ea râse ușor. Așa era. Alesese această rochie pentru că era îndrăzneată, pentru că-i oferea acces la părți din ea care fuseseră mereu ascunse de un strat de haine. O purta special pentru a-l provoca.

- Te-aș putea avea aici... zise răgușit, sprijinită de zid, pe pergolă, pe pământ.

- Și dacă suntem prinși...

Nici măcar nu putea să-și imagineze cumplitele consecințe. Dacă el ar fi fost un nobil, în ciuda faptului că fusese promisă lui Thornley, s-ar fi trezit măritată cu Finn. Tatăl ei ar insista. Dar el nu era nobil și nici nu se putea gândi la ce i-ar putea face tatăl ei. L-ar da afară de ureche, fără îndoială, și mama ei ar încuia-o pe Lavinia în camera ei - aproape că râse la gândul acesta. Nu ei erau personajele negative dintr-o poveste. Și-ar fi exprimat dezamăgirea, nemulțumirea și i-ar fi interzis să-l mai vadă vreodată. Tatăl ei nu l-ar lovi, dar ar putea cere unui lacheu să facă asta.

Să fie descoperiți ar însemna sfârșitul timpului petrecut împreună, sfârșitul acestui sentiment minunat și palpitant care apărea de fiecare dată când era cu el.

— Nu s-ar termina bine, încheie el în locul ei în vreme ce o săruta din nou.

Nu, nu s-ar termina bine, dar cum ar putea familia ei să obiecteze împotriva lui când el o făcea așa de fericită, când ea număra minutele până când era din nou în compania lui, când el nu profitase niciodată de ea...

Și dacă ar profita, ei bine, nu l-ar putea izgoni dacă el îi distrugea reputația.

Când gura lui porni la un nou drum lent și senzual de-a lungul gâtului ei, ea șopti:

— Nu pe un zid sau o pergolă, sau pe pământ. Ci într-un pat.

El rămase nemișcat, atât de nemișcat, încât dacă nu ar fi rămas în picioare, ea ar fi crezut că el murise pe loc. Îndepărtându-se de ea, el o apucă de brațe.

— Ce spui, Vivi?

— Te doresc, Finn. Te iubesc. Te iubesc cu tot ceea ce este în mine. Te iubesc de ani. Fă-mă a ta în noaptea asta. Eliberându-se din strânsoarea lui, îl luă de gât și-l mușcă ușor de bărbia puternică. Fii primul, înaintea oricui... Apoi de maxilar. Strecoară-te în dormitorul meu după bal. Prinse cu dinții pielea fină de pe gâtul ei. El gemu. Fă-mă a ta cu adevărat.

— Ești nebună? Părinții tăi ne vor prinde.

— Nu, nu ne vor prinde. Camera mea este la capătul holului. Nu voi scoate un sunet. Îi atinse buzele cu-ale ei. Vreau să fiu a ta și nu mai a ta. Nu vreau pe altul.

O îmbrățișă strâns, strivindu-i sânii de pieptul lui în timp ce îi devora gura cu atâta foame și grabă încât tot ce mai era de fetișcană în ea înflori transformând-o în femeie. După asta tânjea: foc și pasiune, după nu-pot-trăi-fără. Nimic din asta nu exista cu Thornley. Totul ardea cu Finn.

El avea să-i ia inocența, să o facă femeie.

De la distanță se auzi muzica de vals plutind în aer. Timpul lor în grădină se scursese. Întrerupse cu regret sărutul.

— Este începutul valsului, cel pe care ți l-am promis. Trebuie să mă întorc în sala de bal ca să fiu acolo pentru următorul meu partener de dans când se termină melodia asta. Îmi pare rău că nu am avut încă un vals.

— Nu-ți pot refuza nimic, Vivi.

Luându-i una din mâini, punându-și cealaltă mână pe spatele ei, o învărti pe iarbă.

Ar fi răs de bucurie dacă nu i-ar fi fost teamă că cineva ar fi auzit, că ar fi surprins-o în această situație compromițătoare alături de el. După ce nu va mai fi virgină, nu va mai conta. Dar acum conta.

Dansară doar jumătate din melodie, ca ea să aibă timp să se întoarcă în sala de bal înainte ca următorul ei partener de dans să observe că lipsea. Finn o conduse înapoi spre casă, oprindu-se într-un loc unde umbrele erau mai dese.

– Ești sigură, Vivi?

– Sunt sigură. Vino la mine mai târziu!

Ridicându-și fustele, fugi pe treptele terasei care o duceau înapoi în sala de bal, unde va începe să numere minutele până când îl va revedea.

Capitolul 8

Se lăsă pe vine într-un colț al grădinii, supraveghind reședința, așteptând să audă ultima notă a muzicii. Era nebun să se gândească să se strecoare în dormitorul ei și să se culce cu ea acolo – dar nu voia ca ea să vadă mizeria în care locuia cu unul dintre frații lui. Camera lui era mică, patul înghesuit, pereți atât de subțiri, încât deseori auzea cuplul de pe partea cealaltă sforăind sau, mai rău, împreunându-se. Erau al naibii de gălăgioși, iar ea lua mereu numele Domnului în deșert, el gemea și pufăia ca un taur în călduri. Apoi, după sus-pinele lor zgomotoase și râsete, amândoi declarau că niciodată nu fusesse așa de bine.

Ea avea dreptate. O puteau face silențios, fără să fie descoperiți. Nu se strecurase Romeo în casa părinților Julietei? Finn avea să plece la primul trîl al ciocârliei.

Muzica se opri într-un final și se lăsă o tăcere constantă și totală. Cei câțiva întârziați din grădină reveniră înăuntru. Abia peste încă o oră sala de bal se cufundă în beznă. Privi cum se sting luminile din celelalte încăperi, una câte una, până când într-un final întreaga reședință fu cuprinsă de întuneric.

Cu toate astea, el așteptă până când nu mai auzi nici un zgomot, nici o mișcare, nici o foială.

Își întinse lent corpul, se descălță de cizme, de ciorapi, își dădu jos paltonul și pălăria. Nu mai juca rolul tâlharului la drumul mare.

Seducătorul

Era doar el însuși. Finn Trewlove – care nu fusese niciodată cu o femeie, fiindcă din clipa în care o cunoscuse pe Lady Lavinia Kent, simțise nevoia să-i rămână loial, chiar dacă știa că probabil nu o va avea niciodată.

Fusese prea mult timp un flăcău îndrăgostit. În seara asta în sfârșit avea să descopere dacă așteptarea meritase.

Întinsă în pat, plutea deasupra lumii unde visele așteptau, refuzând să adoarmă complet. Miriam o pregătise de culcare, pentru că una era să-i spună cameristei că ieșea la o cârciumă și cu totul alta că avea de gând să devină femeie.

Lăsase o lampă arzând pe masa de lângă pat, nefiind suficient de curajoasă să lase lămpile cu gaz aprinse. Conștientă de ce avea să se întâmple, voia un strop de intimitate, suficientă lumină să-l vadă, dar nu așa de multă încât să lumineze tot ce aveau să facă.

Nu auzi ușa de la dormitorul ei deschizându-se, dar era foarte conștientă de firele de lumină ce dansau pe părul ei. Miriam i-l împletise, dar după ce camerista plecase, Lavinia își desfăcuse co-zile pentru că se gândise că lui Finn îi va plăcea să-l vadă lung și desfăcut.

Deschise ochii și-l văzu stând lângă patul ei, cu o expresie plină de tandrețe, cu un zâmbet nesigur de parcă s-ar fi temut că ea l-ar putea lipsi de acest moment. Dar ea nu ar face asta. Îl iubea. Îl iubea de mult timp.

Aruncând la o parte cuvertura, se ridică în genunchi, uitându-se la el, cu degetele întinse peste chipul lui iubit.

– Nu-mi vine să cred că ești aici, șopti ea.

– A trebuit să aștept până am fost sigur că nu mai e nimeni treaz. Și dacă ești la fel de agitată ca mine, m-am gândit că ai aprecia un pic din asta.

Scoase de la spate o sticlă cu o etichetă de whisky. Abia apoi observă ea două pahare pe masa de lângă pat.

– De unde ai luat-o?

– Din biroul tatălui tău. Deschise sticla și turnă în pahare. A trebuit să explorez puțin ca să-l găsesc.

– Ești foarte viclean, Finn Trewlove.

Îi înmână un pahar.

– Cu tine nu, Vivi. Cu tine sunt mereu onest.

Susținându-i privirea, el luă o gură. Ea îl urmă.

– Arde.

Gustase la sora lui, dar îi uitase gustul.

- Pe măsură ce alunecă, te va încălzi și te va relaxa.

Ea luă o gură mai mare, tuși.

- Nu te grăbi, zise el. Avem toată noaptea.

Ea își înclină capul gânditoare.

- De ce ești așa agitat?

- Pentru că vreau să te simți bine și nu știu dacă pot face fața
provocării. Terminându-și lichidul din pahar, îl puse împreună
paharul ei înapoi pe masă și își mută privirea spre ea. Ai părul
de lung!

Lavinia zâmbi.

- Aproape până la fund.

Mâna lui alunecă peste șuvițele ei, urmând drumul celor care
cădeau peste braț.

- E așa de frumos. Se uită din nou la ea. Tu ești așa de frumoasă

- La fel și tu. Mereu am crezut asta. Aplecându-se un pic înainte
își lipi fața de pieptul lui. Nu știu ce să fac, Finn.

- Nici eu nu prea mă pricep să fac dragoste, zise el încet.

Cuvintele lui o luară prin surprindere și o făcură să se retragă.

- Vrei să-mi spui că ești virgin?

- Niciodată nu am dorit pe nimeni, în afară de tine. Cu o mână
îi cuprinse maxilarul, obrazul. Știu cum se face. Doar că nu am pus
niciodată în practică, așa că o să ne dăm seama împreună.

Îi plăcea să știe că va fi prima pentru el, că el nu mai atinsese nici
o altă femeie la fel de intim cum o va atinge pe ea.

- Cu ce începem?

- Ne scoatem hainele, cred.

Ea se așeză pe călcâie.

- Tu primul.

El rânji.

- Bine. De ce nu-mi desfaci nasturii cămășii?

Ridicându-se din nou, se apucă de treabă, materialul era pufos și
moale sub degetele ei tremurătoare, ceea ce făcea sarcina un pic mai
greu de realizat. Într-un final, îi descheie pe toți. El își trase cămașa
peste cap, dezvăluind o întindere minunată de piele și pieptul lat. Ea
își trecu degetele peste cele câteva fire de păr care se aflau în mijloc.
Apoi își lipi palmele de o parte și de alta a sternului lui și și le plimbă
de sus în jos și de jos în sus. Așa de ferm, așa de cald.

Mușchii brațelor lui se încordară, fiind cu siguranță rezulta-
tul muncii lui. Se îndoia că vreun nobil avea un corp atât de bine

definit. Medicii l-ar putea folosi pe Finn ca model pentru a preda cum sunt legați mușchii, țesuți unii de alții pentru a crea un întreg așa magnific.

Ea își coborî privirea spre deschizătura pantalonilor lui, unde și acolo se vedea că era ceva încordat.

– Știi cum arată un bărbat? Întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Am văzut statui.

– Să nu te sperii.

Ea clătină din cap.

– Nu o să mă sperii.

El își deschise încet pantalonii, fără să se grăbească de parcă ar fi vrut să o tachineze. Mama ei evident că nu-i spusese nimic despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie. Conversația aceea urma să aibă loc abia în noaptea de dinainte de a se căsători, ca și cum dacă nu știa nimic ar fi împiedicat-o să facă ceea ce fetele nu ar fi trebuit să facă. Dar ea surprinsese câinii făcând-o, și caii, așa că avea idee despre ce se întâmpla.

Dându-și pantalonii jos, el îi aruncă într-o parte și rămase în fața ei magnific și mândru, cu bărbăția tare și dreaptă. Și așa de îngrozitor de mare, mai mare decât se așteptase ea să fie.

– Nu trebuie să bagi aia în mine?

– Ba da.

Ea ridică privirea spre ochii lui.

– Nu va încăpea.

Zâmbetul lui era adorabil, plin de căldură și umor.

– Ba va încăpea.

– De unde știi dacă nu ai făcut-o niciodată?

– Pentru că am vorbit cu cei care au făcut-o.

Ea își plimbă limba în jurul gurii, după care își mușcă buza de jos.

– Pot să o ating?

– Nu încă. Aproape explodez. Arată cu capul spre ea. Jos cu cămașa de noapte.

Dintr-odată se simți curajoasă.

– Va trebui să o desfaci.

O încânta peste măsură să vadă că degetele lui tremurau pe măsură ce se apropiau de nasturi. Mâinile lui acopereau nasturii în timp ce trecea de la unul la altul, ochii îi erau concentrați la ce avea de făcut, pe materialul care se desfăcea, dezvăluindu-i pielea. Când termină,

ea stătea în picioare pe pat, dominându-l. Întinse mâna și își apucă marginea cămășii de noapte, o ridică peste genunchi, peste șolduri, peste talie, peste sâni, peste cap și o aruncă într-o parte.

– Doamne, Vivi, zise el. Ea privi cum i se mișcă mușchii gâtului în timp ce înghițea în sec. Ești perfectă.

Ea se puse pe genunchi, se lăsă apoi pe saltea și perne și întinse brațele.

– Vino la mine!

Patul se lăsă sub greutatea lui când se lungi lângă ea. Îi luă brațul stâng și-l duse la gură, sărutând cicatricea neregulată de pe interiorul încheieturii ei.

– Fără asta, nu te-aș fi cunoscut niciodată.

El ridică privirea spre a ei, îi eliberă brațul și îi cuprinse chipul.

– Și sunt atât de bucuros că te-am cunoscut.

Apoi, de parcă un laț nevăzut îl ținuse pe loc, se dezlănțui, se mișcă în sus, acoperindu-i pe jumătate trupul cu al lui, strecurându-și genunchiul între coapsele ei, sprijinindu-se pe coate pentru a nu-și lăsa greutatea pe ea. Îi cuprinse chipul cu mâinile lui mari.

– Te iubesc, Vivi. Mereu te voi iubi.

Declarația sinceră o făcu să se simtă smerită chiar când el îi revendica gura cu a lui. O revendica pe toată cu mângâieri și atingeri.

La fel făcu și ea, de parcă era o exploratoare ce descoperea un ținut necartografiat. Testă fermitatea tuturor mușchilor lui, trecând cu degetele peste ei, curbandu-și mâinile în jurul lor. Așa de puternic, de magnific. Și era tot al ei. Să se înfrupte cu ochii și buzele, să aprecieze, să atingă cât voia inima ei.

Apucându-i sânul, îl ridică și își coborî gura peste el, acoperindu-l cu sărutări până se apropie de sfârșitul ei. Limba lui catifelată îl încercui, făcându-l să se întărească, apoi îl luă în gură și-l supse. Acțiunile lui erau atât de îndrăznețe, reacția ei atât de perversă, pe măsură ce plăcerea o inunda într-atât încât îi venea să țipe că voia mai mult.

Doar că nu putea să țipe. Trebuiau să rămână tăcuți, aproape tăcuți pe măsură ce extazul creștea, pe măsură ce punctul secret dintre picioarele ei începea să pulseze, să ceară atenție. El apăsă cu mâna acolo, de parcă ar fi simțit asta. Căldura o copleși.

Vârându-și mâna între ei, ea își înfășură degetele în jurul lui. El tresări, gemu încet. Era fierbinte, așa de fierbinte, catifea peste oțel.

Se mișcă până ajunse între coapsele ei. Îl simți pregătit la intrare. Preluând controlul, frecând cu capul acolo, din nou și din nou, aducând-o în pragul nebuniei. Și o pătrunse. Ea rămase nemișcată.

Seducătorul

– Relaxează-te, ordonă el.

– Doare.

Începu să o sărute pe gât, până când ea nu se mai gândea decât la gura lui și la dâra de umezeală ce rămânea în urmă. Apoi apăsă mai tare.

Ea își înăbuși țipătul. Ridicându-se deasupra ei, o privi în ochi.

– Nu știu cum să fac să nu doară. Vrei să mă opresc?

Ea clătină din cap.

– Vreau să mă faci a ta.

Băgând mâna sub ea, îi ridică șoldurile, schimbând unghiul și apoi plonjă adânc și sigur, acoperindu-i gura, absorbindu-i țipătul. Era a lui și, în ciuda durerii, era bucuroasă de asta.

Se mișcă lent până când corpul ei deveni mai primitiv, până când durerea se diminuează, până când ea se pierdu în uimirea faptului că într-adevăr erau uniți, doi deveniți unul.

Plăcerea pe care o simțise mai devreme reveni, dar mai intensă, mai puternică. Își înfipse degetele în fesele lui, ghidându-l, în timp ce mișcările lui se întetiră. Terminațiile ei nervoase începură să-i dea fiori, sânii îi deveniră mai grei și feminitatea ei se trezi complet, explodând cu senzații care o făcură să gâfâie și să scoată mici suspine. Din nou, el îi acoperi gura cu a lui, reducând-o la tăcere cu un vârtej al limbii, o mângâiere a limbii ei.

Apoi totul se prăbuși și ceva complet neașteptat izbucni în ea, în timp ce stele zburau în jurul ei, păreau să explodeze în ea. El pompă în ea, gemând gătuit, înlemni și nu se mai mișcă, deși ea simți micile tremurături care îl zguduiau și pe el, și pe ea.

Îngropându-și gura în scobitura umărului ei, rămase inert. Stăteau amândoi întinși, respirând din greu și ea simți cum iubirea pentru el se extinde într-o emoție atotcuprinzătoare.

El se ridică greoi, îi întâlni privirea, îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Ești bine?

Ea încuviință din cap cu un zâmbet blând.

– Data viitoare nu ar trebui să doară așa de tare.

– Nu contează dacă doare.

– Ba contează. Nu vreau să-ți fac niciodată rău. Te iubesc, Vivi. Te iubesc cu fiecare părticică din mine.

Capitolul 9

1871

„Te iubesc.” Cuvinte care cândva fuseseră atât de ușor rostite, cuvinte pe care se îndoia că le va mai rosti vreodată.

Așteptă, stând în dormitorul întunecat, luptându-se să ignore mirosul unui parfum care era prea dulce. De ce ar folosi un bărbat ceva ce l-ar face să miroasă ca un trandafir îmbobocit? Sau poate contele de Dearwood îl ținea la îndemână pentru amantele lui.

În ciuda faptului că numele bărbatului îi era cunoscut, Finn nu prea își amintea unde-l mai întâlnise. Ar trebui să se concentreze să-și aducă aminte, dar gândurile despre Lady Lavinia Kent continuau să intervină, distrăgându-i atenția. Vivi. Își aminti de o vreme când doar murmurându-i numele era un balsam pentru sufletul lui.

De ce după atâția ani și după toată suferința pe care i-o provocase încă se simțea atras de ea? Voia să-și apese buzele peste ale ei, să mângâie fiecare centimetru din pielea ei mătăsoasă, să-și treacă degetele prin părul ei, să-și vâre mădularul în locul strâmt al feminității ei, acolo unde cândva îl ținuse atât de perfect, încât nu și-ar fi dorit să iasă vreodată.

Era curios: dacă nu ar fi cunoscut-o niciodată, dacă nu ar fi avut un trecut împreună, dacă ar fi cunoscut-o pentru prima dată în seara asta – ar fi fost la fel de intrigat, ar fi vrut să afle tot ce putea despre ea? Asta era ironia. Ar fi fost și mai intrigat pentru că nu ar fi existat nimic care să-i întunece judecata, gândirea.

Ce se petrecuse de o transformase într-o femeie care ar risca atât de mult pentru siguranța copiilor? Deși nu putea uita cum îl alinase când aflase adevărul despre părinții lui. Nu-i întorsese spatele așa cum se așteptase el. De ce o făcuse mai târziu?

Privind în retrospectivă, ce știuse el despre ea, ce simțise pentru ea nu fusese mai mult decât pasiunea tinereții. Nu știa multe despre convingerile ei, despre religia ei, despre ce prețuia, cât ar fi fost dispusă să sacrifice pentru a-și împlini visurile. Nici măcar nu putea să pretindă că știa ce visuri avea – sau avusese.

Crezuse că va fi dispusă să renunțe la viața ei de aristocrată pentru el, dar nu-l așteptase. În schimb, tatăl ei fusese cel care îl informase că ea nu va veni. Se răzgândise cu privire la viața pe care i-o oferea el?

Dacă era așa, atunci de ce acum ducea o viață ce părea să fie mult mai aspră, una cu mai puține lucruri drăguțe, una fără el? De ce-i luase atât de mult să aleagă acest drum? Ce o determinase să facă asta acum? Întrebările, atât de multe întrebări, se învârtteau în mintea lui cu asemenea viteză și ferocitate încât ar fi putut înnebuni dacă nu obținea răspunsurile. Era singura care i le putea oferi.

Cel mai bine era să termine cu ea, să uite că o găsisese vreodată. Și mai bine era să o ducă la fratele ei și să încaseze cele cinci sute de lire. Nu-i scăpase ironia acelei soluții. Ei îl trimisese la închisoare pentru că el o voia. Acum i-ar plăti o recompensă pentru că nu o mai voia și ar fi trimis-o înapoi, acolo unde-i era locul. Deși nu era chiar atât de sigur că mai era locul ei acolo, și gândul de a o preda nu-l încânta prea mult.

Îi era dor de ea, la dracu'. Fusese prima lui femeie, dar nu ultima. Mai avusese alte femei după ea, dar nici una nu reușise să găsească drumul spre sufletul lui. Acuplarea era mereu de mântuială, doar un act, piele atingându-se, șolduri unduindu-se până venea eliberarea – mereu nesatisfăcător și dezamăgitor. Doar cu ea zărise ceva ce aducea cu raiul.

Auzi sunetul unor pași pe scări, alungă toate gândurile și întrebările ce-l nelinișteau despre Vivi. Trăgând adânc aer în piept, abordă o mină ce nu-i plăcea în mod deosebit, dar avea un scop, chiar dacă nu unul la care ținea în mod deosebit, dar era pentru un bine mai mare. Ușa se deschise și un gentleman se împletici înăuntru, cu o lampă în mână. Finn fu surprins că individul nu dăduse foc casei. Așteptă până când lampa fu așezată în siguranță pe noptieră și omul se îndepărtă de ea. Răbdarea era una dintre virtuțile care îl făceau să fie atât de bun la ceea ce făcea.

– Milord.

Contele de Dearwood schelălăi ca un câine lovit, se clătină și dădu înapoi, prinzându-se de unul din stâlpii patului.

– Sfinte Dumnezeule! Cum ai intrat aici?

– Ăsta-i micul meu secret. În ultima vreme ați evitat stabilimentul fratelui meu.

– Am jucat în altă parte.

- Chiar și așa, fratele meu a obosit așteptând să aduceți ce-i datorați. Cinci sute de lire reprezintă o sumă mare.

- Știi asta. Din păcate, norocul meu nu s-a îmbunătățit încă, după cum sunt convins că știe. Nu am cu ce să-i plătesc ceea ce-i dător în acest moment. Dădu drumul stâlpului și își îndreptă capul, deși se mai balansa puțin de parcă încăperea ar fi continuat să se învârtă. Mă țin de cuvânt.

- Va avea nevoie de o garanție.

- Uite ce e....

- Ceasul, inelul și acul de la lavaliera de la gât ar trebui să fie de ajuns.

- Nu mă despart de nimic - cu excepția companiei dumneavoastră. Ieșiți singur.

Finn se ridică încet. Era cu câțiva centimetri mai înalt și avea cu câteva kilograme mai mult decât filfizonul de lord. Își trosni degetele, sunetul amenințător umplând încăperea. Putea să-l vadă pe lordul palid chiar și în lumina palidă.

- Hai să nu ne grăbim!

În timp ce vorbea, Dearwood își desfăcea lanțul ceasului de la nasturele vestei.

Finn se apropie cu pas silențios, ceea ce-l făcu pe lord să pară și mai enervat, și întinse mâna. Dintr-odată își aminti unde li se mai intersectaseră drumurile. Într-o sală de bal. Finn nu-l plăcuse atunci; acum îl plăcea și mai puțin. Evitându-i privirea, Dearwood îi lăsă în palmă ceasul, inelul cu un diamant și acul de lavalieră cu diamant.

- Ce braț folosiți, dreptul sau stângul?

Contele își smuci capul de parcă l-ar fi lovit cu un pumn. Era, fără îndoială, efectul modului amenințător în care Finn pusese întrebarea.

- Ce contează?

- Ce braț? Întrebă Finn pe un ton care nu permitea nesupunere.

- Dreptul, zise contele ezitant.

- Purtați niște atele în următoarele șase săptămâni.

- Dar nu este rupt.

- Va fi dacă-l vede fără atele. Trebuia să provoc puțină durere ca avertisment să nu mai fugiți de proprietarul clubului Cerberus. Nu mi-ar plăcea să descopere că nu i-am urmat întocmai ordinele.

O minciună. Pentru că atât vreme cât era plătit, lui Aiden nu-i păsa de avertismente.

- Voi purta bucurosi atele.

Finn rânji.

– Mai înțelept ar fi să încetați să mai împrumutați bani pe care apoi să-i jucați.

Cu umărul rezemat de grinda ce susținea etajul, Finn se uita la salonul de jocuri de dedesubt, care era învăluit în întuneric. Trecuse pe la clubul Cerberus pentru a lăsa garanțiile pe care le colectase pentru Aiden și apoi se îndreptă spre propriul club. Elysium.

În vreme ce clubul lui Aiden era animat de partidele de cărți, băutură și de înjurăturile celor care pierdeau, al lui Finn era deja închis pentru noapte. Avea doar vreo duzină de membri, nu începuse să-și promoveze localul încă pentru că voia să-l facă perfect. Avea nevoie să fie perfect.

În timpul celor trei ani de când fusese eliberat din închisoare, lucrase pentru Aiden, învățând cum să conducă un tripou. Uneori era bătaușul lui Aiden, intimidând și adunând bani și garanții de la cei ce-i erau datori lui Aiden cu mai mult decât bănuia el că puteau să plătească. În orele libere, lua lecții de la Gillie despre alcool, cum să-l depoziteze corect și cum să-l servească. Care erau cele mai bune băuturi și pe care le preferau doamnele. După ce Mick își construise hotelul lui elegant, Finn petrecuse mult timp studiindu-l, pentru că, spre deosebire de locul întunecat și mohorât care satisfăcea partea mai întunecată a Londrei, Finn își dorea ca noul lui club să reflecte gusturile unei doamne, pentru că clientela lui urma să fie compusă din femei. Intenția lui era să aibă un loc secret unde doamnele nobile să poată participa la tot felul de activități scandaloase.

Planul lui era să adopte schema lui Aiden de a menține locul secret, misterul lui să fie tocmai faptul că nu toată lumea știa despre el și că mulți dintre cei care știau nu puteau să-l găsească. Farmecul lui se datora clandestinității sale. Dar voia să fie luminos și elegant, cum era hotelul lui Mick. Voia să servească băuturi fine. Și voia ca asta să se facă cu stil.

Crease o pânză de păianjen din multiple fire, scopul principal fiind acela de a o ademini pe Lady Lavinia Kent. Nu avea nici un chef să se ducă el la ea, dar dacă reușea cumva să o facă pe ea să vină la el...

După ce ieșise din închisoare, revenindu-și după calvarul captivității sale, nu fusese în stare să o confrunte. Adevărul era că nu dorise să știe nimic despre ea. Evitase ziarele de scandal, nu-și întrebase frații despre ce ar putea să știe despre ea. Nu voise să afle dacă era logodită sau căsătorită, sau dacă era deja mama unei cete de copii.

Nu dorise să știe dacă era fericită sau tristă ori plină de regret. Nu voise să știe cum se schimbase – în bine sau în rău. Avusese nevoie tot ceea ce știa despre femeia care îl trădase să rămână neșchimbă pentru a-și justifica furia față de ea și nevoia de a găsi o cale să se răzbune cumva pe ea.

Crease locul pentru ea, din dorința de răzbunare, ca un păianjen ce-și țese pânza. Intenționase să o ademenească, deși nu era chiar sigur ce avea să facă după aceea. Să se asigure că își va pierde totă influența, privind din umbre, raportând comportamentul ei cunoscut ziarelor și fițuicilor de scandal.

Lucrând alături de Aiden, ajutându-l să-și conducă clubul și băgând ocazional frica de Trewlove în cei care făceau datorii și nu păreau grăbiți să și le achite, Finn economisise suficient cât să-și poată cumpăra o clădire și tot ce mai avea nevoie pentru a o transforma în ceea ce visa. Chiar și când Aiden zicea că era încă una dintre nebuniile lui Finn, el era hotărât să nu renunțe.

În fiecare după-amiază o scotea pe Sophie la o plimbare prin parc, ca să-și dezmoștească picioarele și să nu se sălbăticească. Un lord o zărise și-l abordase pe Finn pentru a permite armăsarului lui să o monteze. Banii pe care îi plătise lui Finn fuseseră îndeajuns ca el să înceapă mai devreme decât ar fi putut în mod normal.

Și apoi totul se dusesse dracului, săptămâna trecută o văzuse pe Vivi îmbrățișând trei copii dimineața devreme și toate planurile lui făcute cu grijă păruseră inutile. Nu mai era fata de acum opt ani. Femeia pe care o întâlnise în seara asta era o străină.

Dar tot se simțise atras de ea, intrigat de ea de parcă nu trecuse nici un an. Cine era femeia asta care hoinărea la miezul nopții pe străzile din Whitechapel de parcă i-ar fi aparținut? Ce se întâmplase cu fata cu care el intenționase cândva să se însoare?

Capitolul 10

1863

În cădere pentru totdeauna

Finn aștepta în umbre, cu inima în gât, îngrijorat că ea s-ar putea să nu apară, că la lumina zilei s-ar fi putut să o cuprindă regretele.

Plecaseră de lângă ea cu puțin înainte de ivirea zorilor, cu siurea că o va aștepta la miezul nopții. După ce făcuse dragoste cu ea, după ce o ținuse în brațe, știuse că îi va fi imposibil să aștepte până marți ca să o revadă. Chiar și acum, se gândea să se strecoare înăuntru...

Apoi ușa se deschise, și ea se furișă în întredeschiderea îngustă. El fu lângă ea înainte ca ea să apuce să închidă ușa, inspirându-i parfumul, bucurându-se de felul cum îi zâmbea.

– Bună, zise ea.

– Bună.

Pentru că nu rezista când venea vorba de ea, o sărută, adorând felul cum ea veni spre el, cu așa o nerăbdare, petrecându-și brațele în jurul gâtului ei, lipindu-și sânii de pieptul lui, iar gura întâlnind-o cu entuziasm pe a lui. Mădularul i se întări și i se îndreptă în pantaloni și, a naibii fată ce era, se ridică pe vârfuri, apoi își lăsă călcâiele pe pământ, repetând gestul, frecându-și abdomenul de el, distrăgându-i atenția. Îi trecu prin minte că s-ar putea trezi încercuiți de armata britanică și el tot nu ar observa.

Despărțindu-se din sărut, el o luă de mână și o trase după el, grăbindu-se spre grajduri unde Sophie avea șaua pusă și aștepta.

– Ai adus-o! exclamă ea surprinsă.

Își asumase riscul pentru că mica lor aventură nu fusese descoperită.

– Nu am vrut să mergem la fabrica de cărămizi a fratelui meu în noaptea asta și știam că ți-a fost dor de ea.

Întorcându-se, ea își puse ambele mâini pe umerii lui, susținându-i privirea.

– Mă cunoști așa de bine.

O cunoștea aproape la fel de bine ca pe el însuși.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Este o surpriză.

Apoi o urcă în șa. Băgând un picior în scară, își petrecu celălalt picior peste crupa calului și se așeză în spatele lui Vivi. Luă frâiele într-o mână, pe cealaltă o strecură în jurul taliei lui Vivi și îndemnă calul înainte.

Vivi se cuibări lângă el.

– Îmi place plimbarea noastră împreună.

– Ce-ți mai place să facem împreună?

Ea se uită la el. La lumina lunii, văzu că ea își mușca buza de jos.

– Chestii indecente, chestii pe care nu ar fi trebuit să le facem.

— Seducătorul —

Lăsară în urmă casele, magazinele și celelalte clădiri, până când ajunseră în vârful unui deal, ghidați de luna plină în drumul lor. Finn o opri pe Sophie, se dădu jos și puse mâinile în jurul taliei Laviniei, coborând-o și pe ea de parcă era un porțelan delicat ce trebuia tratat cu grijă extremă. Ghidând-o ca spatele ei să fie lipit de pieptul lui, o ținu aproape, sprijinindu-și bărbia pe creștetul capului. Sub ei, lumina Londrei sclipeau la fel de vesele ca stelele de deasupra.

– Într-o zi, zise Finn liniștit, vreau să locuiesc într-o casă care-mi va oferi o priveliște ca asta. Vreau să fiu departe de mulțime, de zgomotul constant, de mirosul oamenilor prea mulți înghesuiți într-un spațiu prea mic. Dar va trece ceva vreme până voi realiza asta.

– Va fi minunat când se va întâmpla. Voia să fie acolo, alături de el, împărțind casa, patul cu el. Ți-o va construi fratele tău?

– Trebuie să-i plătesc materialele și munca, dar bănuiesc că-mi va face un preț bun.

Ea se întoarse în cercul brațelor lui. Pe cât de minunat era să te uiți la orașul din depărtare, prefera mereu să se uite la el, susținându-i privirea.

– Ce vei face când va veni acea zi, când vei evada din oraș?

– Voi crește cai, apoi îi voi antrena, îi voi învăța pe oameni cum să aibă grijă de ei, cum să-i călărească – ridică din umeri de parcă s-ar fi jenat dintr-odată – nu știu detaliile, dar știu că vreau să muncesc cumva cu cai. Sunt zile, Vivi, când plec de la abator și sunt pur și simplu trist. Disprețuiesc ceea ce fac, chiar dacă m-am convins că este necesar.

Își trecu degetele prin șuvițele lui dese de păr.

– La urma urmei, Finn, eu cred că și tu ai o inimă bună. Am văzut-o în prima zi. Cred că ăsta-i motivul pentru care am mers cu tine de bunăvoie. Nu-ți stă în fire să provoci durere.

– Te-am rănit azi-noapte.

Ridicându-se pe vârfuri, îl mușcă jucăuș de bărbie.

– Nu tu m-ai rănit. Mama Natură. Pe tine te-a durut?

El chicoti pe un ton jos.

– Nu.

Deși își dorise ca el să nu resimtă nici un disconfort, era destul de iritant că doar femeile sufereau.

– Nu prea e corect. De ce nu poate fi lumea dreaptă?

Atinse cu buzele creștetul capului ei, fruntea, vârful nasului.

- Nu știu, Vivi. Dar ceea ce știu este că vreau să fac dragoni și
tine sub lumina lunii strălucind deasupra noastră. Aici, unde nu e
nimeni în jurul nostru. Doar noi, vântul și luna.

- Și Sophie.

Râsul lui o pătrunse.

- Și Sophie. Dar ea mi-a promis că nu se va uita.

- Ai discutat chestiunea cu ea?

- Discut totul cu ea. Pentru că o iubești atât de mult, este ca și
cum aproape aș vorbi cu tine.

- Ah, Finn!

Trecându-și degetele prin părul lui, ea îi coborî capul până când
puse stăpânire pe gura lui, așa cum voia să pună stăpânire și pe el.
Se gândi că era o chestie rară să fii atât de deschis cu cineva, să-ți
deschizi inima și sufletul fără bariere, să nu ai vreo teamă pentru
că încrederea era absolută.

Se dezbrăcă repede unul pe celălalt până când fiecare centime-
tru din trupurile lor era scăldat în strălucirea lunii, care parcă-i măn-
gâia. Trupul lui i se părea o bogată tapiserie de umbre și lumină, cea
mai senzuală și decadentă imagine pe care o văzuse vreodată, mult
mai artistic decât orice tablou sau sculptură.

Când el o duse pe maldărul de haine și se așeză între picioarele
ei, ea era mai mult decât pregătită pentru el. Nu-i venea să creadă
că trupul ei fusese creat pentru a ocroti și a-l proteja pe al lui, doar
pe al lui. Amândoi erau la fel de dornici, mângâindu-se cu mâinile,
gustând cu gurile, în jurul lor răsunând alinturile.

- Atât de frumoasă!

- Atât de chipeș!

- Atât de moale!

- Atât de puternic!

- Ador cât de mătăsoasă este pielea ta!

- Ador cât de puternici sunt mușchii tăi... și alte lucruri!

Râsul se auzi pe un ton jos și profund, întunecat și pervers.

- Spune-o, Vivi! Spune mădular.

Ea chicoti scurt și pițigăiat.

- Nu pot.

- Spune sau nu ți-l dau.

- Asta-i cacealma.

Geamătul lui reverberă din pieptul său în al ei.

- Ai dreptate. De ce ne-aș priva pe amândoi?

Apoi diavolul din ea ieși la iveală.

- Măbular.

Rânjetul lui semăna a victorie și predare când plonjă adânc și sigur. Ea tipă la bucuria absolută că el o penetra, o umplea.

Se balansară în tandem, un ritm perfect ce se întetă până când amândoi uriau la lună în timp ce plăcerea încântătoare îi copleși. Singurul lucru la care se putea gândi era că-și dorea asta pentru totdeauna.

Se vedeau în fiecare noapte de două săptămâni, deși atunci când trebuia să meargă la un bal, orele petrecute împreună erau mai puține. Dar nu era suficient. Niciodată nu era suficient.

De fiecare dată când vorbeau despre viitor, întotdeauna avea legătură cu planurile lui, cu ce voia el să facă cu viața lui. Niciodată cu ale ei, pentru că amândoi știau ce-i rezerva ei viitorul: o căsătorie cu un lord și să-i ofere acestuia un moștenitor. Gândul că un alt bărbat ar putea-o atinge îl făcea să simtă o deznădejde atât de mare, încât nu știa cum va supraviețui. Se tot întreba dacă și pentru ea avea să fie îngrozitor, dacă ea va închide ochii și se va preface că era Finn cel aflat deasupra ei, unindu-și trupul cu al ei, pompând în ea, vărsându-și sămânța.

Nu-și putea imagina cum ar fi fost să aibă viața planificată din momentul nașterii. Dacă tatăl lui nu l-ar fi dus la ușa lui Ettie Trewlove, poate așa ar fi fost. În ciuda existenței lui umile, în multe feluri el era mai liber decât Vivi. El putea să facă orice voia. Și ce voia el era să-i ceară și ei să facă la fel, să facă ce voia ea.

Și asta îl speria îngrozitor, pentru că ceea ce avea planificat pentru seara asta urma să schimbe totul între ei – în mai bine sau în mai rău. Dar nu mai putea continua la fel ca până atunci.

În timp ce o aștepta, își ștergea întruna palmele transpirate pe pantaloni, dorindu-și pentru prima dată să aibă o pereche de mănuși de gentleman, dar tot ce avea erau mănușile cu care lucra și nu ar fi atins-o niciodată când le purta. Așa că se plimba și inspira adânc.

Apoi ea ieși pe ușă, și neliniștea lui crescuse, fiindcă era atât de frumoasă, atât de rafinată și atât de mult deasupra lui, chiar dacă ea nu se vedea așa. O iubea din toată inima. Îi aparținea de parcă ar fi pus mâna peste ea și și-ar fi gravat numele.

Ea se îndepărtă de casă.

- Finn?

El auzi îngrijorarea și îndoiala răsunând în șoapta ei și abia atunci își dădu seama că el nu făcuse încă nici o mișcare în direcția ei, de parcă picioarele prinseseră rădăcini în locul pe care se afla.

- Aici, o strigă el, păstrând vocea joasă, chiar în timp ce se grăbea spre ea, ajungând probabil la ea înaintea cuvântului.

Simți o durere în piept văzând bucuria care i se citi pe chip. Nu-și putuse imagina că cineva s-ar putea uita la el așa cum se uita ea.

În seara aceea Sophie era mijlocul lor de transport, dar cum nu era lună, adusese un felinar.

- Unde mergem? șopti ea.

În fiecare noapte o dusesse într-un loc diferit: un alt deal, o vale, o pajiște verde din apropiere.

- O să vezi.

Era răspunsul pe care i-l dădea mereu când îl întreba.

Schimbul de replici devenise un alt ritual într-o varietate pe care o achiziționaseră de-a lungul celor doi ani.

Nu merseră prea departe înainte ca el să o oprească pe Sophie în grajdurile din spatele unei reședinței masive. Se dădu jos de pe crupa calului și ateriză elegant pe pământ. Ocolind calul, își puse mâinile pe talia lui Vivi, un alt ritual. În ultima vreme viața lui ajunsese să fie ghidată de ritualurile lor.

- Unde suntem? întrebă ea, când picioarele îi ajunseră pe pământ ferm.

- Nu contează, dar este cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

Luă felinarul pe care îl folosisese la furat, cu cele trei părți închise, din locul unde era prins de șa. Aprinse lumânarea și o ridică.

- Doar nu vrei să intri.

- Proprietarul nu este acasă. Sunt doar câțiva servitori prin preajmă și cu toții dorm la ora asta. Nu vom sta mult.

Dorise un loc special, un loc care ar încânta o femeie, care i-ar oferi o amintire plăcută. Se gândise la un parc, dar multe se încuiiau după miezul nopții și nu exista nici o garanție că nu ar fi fost deranjați dacă izbuteau să intre înăuntru. Și apoi reușise să pună în palma majordomului câțiva șilingi ca să se asigure că lasă poarta descuriată și că nimeni din personal nu va deveni curios dacă vede lumină în grădină.

O luă de mână, încercă să o tragă mai aproape, dar ea se opuse.

- Finn...

- Vivi, am permisiunea.

- De ce nu ai zis asta?

- Am crezut că va face ca noaptea să fie de neuitat.
Ea zâmbi.

- Fiecare noapte cu tine este de nouitate.

Strângând-o de mână, ea îl lăsa să o conducă în grădinile luxuriante și verzi.

- Simt că ar trebui să cunosc locul ăsta, zise ea. Este vila unui lord?

- A unui duce, de fapt, dar el este burlac, nu cred că merge la petreceri. A trebuit să-i omor recent un cal.

- Cunoști tot felul de oameni în munca ta, nu-i așa?

- Dacă dețin un cal, vor avea nevoie de serviciile noastre la un moment dat, dar hai să nu discutăm despre asta acum!

Petrecându-și brațul în jurul taliei ei, o trase lângă el și o conduse spre ce-i atrăsese inițial atenția și îi stârnise imaginația.

- Oh, Dumnezeu! Un iaz minunat cu un pod. Este atât de frumos!

Parfumul a numeroase flori plutea încă prin aer. Observase asta și când venise prima dată aici. Era greu să întâlnești astfel de mirosuri în Whitechapel.

O însoți pe pod și lăsa felinarul la picioarele ei. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze, în schimb, rămase în picioare lângă ea fiindcă dorea să-i vadă chipul.

- Crezi că sunt pești în iaz? întrebă ea.

- Bănuiesc că da. Dar nu genul care se mănâncă.

Ea chicoti ușor.

- Da, bănuiesc că nu sunt pești de pescuit.

El închise ochii pentru un minut, adunându-și curajul. Când îi deschise, își dădu seama că tot curajul de care avea vreodată nevoie stătea chiar acolo lângă el.

- Eu probabil nu voi deține niciodată ceva atât de frumos, zise el încet.

Întorcându-și atenția de la iaz, ea îi zâmbi cu căldură și întinse mâna să-i dea părul de pe frunte la o parte.

- Nu, dar vei avea un loc departe de oraș, de unde te vei putea uita la Londra.

El înghiți greu.

- Casa nu va fi la fel de elegantă ca acest conac, iar grădinile nu vor fi așa de sofisticate, dar dacă tu ai fi cu mine, indiferent de cât de mici sau de nesemnificative ar fi pentru ceilalți, pentru mine ar fi mai mari decât tot ce este aici.

Ea clipi. Gura ei formă un mic „O”.

Luându-i mâna, el se lăsa într-un genunchi.

- Te iubesc, Vivi, și știu că nu am nici un drept să cer asta, dar dacă mi-ai face onoarea să devii soția mea, îți jur că voi munci al năibii de mult să mă asigur că nu vei regreta niciodată.

Ea își lipi mâna liberă de buze și lumina felinarului se reflectă în lacrimile ce i se adunau în ochi.

- Oh, Finn!

Ea clătină din cap, iar el auzi cea mai micuță fisură în inimă.

- Știi ce-ți cer, Vivi. Îți cer să lași în urmă tot ceea ce știi, pentru că nu cred că aș fi bine-venit sau acceptat de înalta societate. Știi că sunt un bastard egoist...

- Nu, nu, Finn.

Fisura se mări.

- Dacă tu ești egoist, atunci și eu sunt pentru că tu ești tot ceea ce-mi doresc, zise ea. Da, accept să mă căsătoresc cu tine. Da! Da!

Când se ridică în picioare, fisura pe care o simțise în inimă dispăru de parcă nu ar fi fost niciodată. O luă în brațe și își puse gura peste a ei, sărutând-o profund, pătimaș. Se retrase.

- Îți voi lua un inel. Va fi unul simplu...

- Poate să fie și o bucată de ață. Nu-mi pasă. Când?

- O să vorbesc cu tatăl tău mâine.

În ochii ei era atâta tristețe, încât inima lui aproape se frânse.

- Nu cred că părinții mei vor permite, nu te vor accepta, chiar dacă eu le mărturisesc că am fost intimi.

- Atunci, fugi cu mine. În seara asta, acum.

Ea îi cuprinse chipul în mâini și, cât el se uita în ochii ei, își dădu seama că se va uita în ei tot restul vieții lui, până când își va da ultima suflare.

- O să-ți cumpăr orice vei avea nevoie.

- Monedele tale sunt prețioase, și eu am câteva lucruri pe care aș vrea să nu le las în urmă. Trebuie să ne purtăm ca niște adulți responsabili. Trebuie să le scriu și părinților mei o scrisoare, ca să nu-și facă griji sau să ne caute. Măine, la miezul nopții. Ce zici de asta?

- Te voi aștepta.

Capitolul 11

1871

Cu brațele încrucișate peste piept, ascuns în umbrele de la miezul nopții, Finn se sprijinea de o clădire de vizavi de orfelinat și privea,

asa cum făcea de trei nopți deja, încercând să nu-și aducă aminte cât de familiar i se părea totul, numeroasele ore cât o așteptase când era mai tânăr și îndrăgostit. Se luptă în mod special să nu-și aducă aminte cum era să fie îndrăgostit, să întâmpine fiecare zi cu optimism, să creadă că lumea era plină de speranța lucrurilor bune care așteaptă după colț, să viseze că ea avea să-i fie alături, că împreună vor cuceri lumea.

Nici măcar nu știa de ce se afla aici, de ce simțea nevoia să aibă grijă de ea. Era o nebunie să stea aici noapte după noapte, când habar nu avea dacă ea avea o întâlnire stabilită cu cineva. Poate renunțase la căutările ei. Poate se întorsese în casa unde-i era locul.

Deși, dacă nu se întorsese acasă în trei luni, de ce ar face-o acum? Dacă ar fi venit aici dintr-o toamnă, ar fi trebuit să fi obosit să se mai joace. Fata pe care o cunoscuse el nu ar fi stat mai mult de câteva ore, nu după ce și-ar fi dat seama de greutatea care o așteptau. Dar femeia în care se transformase părea să aibă intenția de a rămâne. Era și uimit, și intrigat, ambele senzații enervându-l. Era și mai mânios pe el însuși că rămăsese de veghe până când ceața începuse să valseze în jurul lui, aducând cu ea umezeală și răcoare.

Era un prost și mai mare decât în urmă cu opt ani. Ar trebui să renunțe, să-și vadă de treburile lui, care îl așteptau, dar apoi auzi pașii înăbușiți, zgomotul tocurilor lovind piatra răsunând de partea cealaltă a porții de fier. Inima lui își înteti bătăile cu un abandon sălbatic, în timp ce fiecare mușchi format pentru a lupta și a proteja, pentru a încasa și a da lovituri se încordă pregătindu-se să atace dacă era necesar.

Apoi apără ea, cu gluga de la pelerină trasă peste cap într-un fel care îi ascundea chipul, dar el n-avea nevoie să vadă ca să știe că era ea. Îi recunoscă forma corpului, curbele pe care cândva le mângâiasă, deși își amintea că ea era mai împlinită. Acum era mai slabă, dar tot recunoscă acea siluetă.

Deschise cu un zăngănit poarta și ieși pe ea. Cu un alt zăngănit o închise în urma ei și nu ezită să pornească la drum cu pas hotărât.

– Nebună mică, șopti el, înainte de a se desprinde de perete și de a o urma.

Pașii ei erau la fel de silențioși ca ai lui. Percepea orice sunet care tulbura noaptea, privea constant în jur, observând cu grijă ce o înconjură.

De ce-i păsa de copiii ăștia care nu erau ai ei? De ce trăia aproape în sărăcie? De ce nu se măritase cu unul dintre cei mai puternici duci

din Anglia? Thornley ar fi putut să o ajute în misiunea ei de a face bine – cu bani, cu influență, cu relații. Căsătoria cu el i-ar fi făcut viața mult mai ușoară. De ce să o ia pe drumul mai greu?

Dădu colțul. El iuți pasul. Pe strada asta erau oameni, ieșind din cârciumi și taverne, clătinându-se spre casă. Sau oferindu-și serviciile. Râsetele obscene pluteau în aer. Se întrebă dacă ea avea habar încotro se îndrepta.

Un bărbat o apucă de braț și o furie fără margini îl cuprinsese, făcându-l aproape să se clatine sub forța ei. Ea se eliberă din strânsoare, îl îmbrânci pe bărbat cu destulă putere încât să-l facă să dea înapoi și merse mai departe. Individul se îndreptă de spate, făcând un pas să o urmeze...

Finn îl înșfăcă și îi trase un pumn care îl doborî pe bătăran la pământ. Arătă cu un deget spre el.

– Stai deoparte.

Se îndreptă și porni în direcția în care mersese ea, iuțind pasul, privind în jur agitat, chinuindu-se să o găsească prin mulțimea de oameni, în vreme ce stomacul i se strângea din ce în ce mai tare, punându-l în pericol de a se îndoi de durere.

Unde era? Unde dracului era?

Începu să dea ca un nebun oamenii la o parte din drumul lui, chinuindu-se să se miște mai repede de parcă asta era problema. Pur și simplu, nu fugea suficient de repede. Camuflajul lui dispăru. Pașii lui nu mai erau silențioși. Îl lovise ceva ce nu-l mai lovise de opt ani: panica.

Ea dispăruse.

Erau trei bărbați solizi, cu fețe atât de urâte că până și umbrele îi evitau. Bănuia că, dacă ar fi trăit o altă viață, ar fi putut fi chipeși, dar urâtenia lor, lăcomia și dorința de a răni le formaseră trăsăturile care le oglindeau sufletele. Unul o prinsese și o trăsese pe aleea dintre două clădiri, ceilalți doi urmându-l cu râsetele lor ce răsunau de pe zidurile de cărămidă. Nu avusese ocazia să-și scoată floreta și acum brațele îi erau prinse la spate de alte brațe musculoase ce-i țineau încheieturile ca niște cătușe.

Înjură în gând. Știind că Finn o urmărea – îl văzuse când ieșise pe poartă –, se enervase, se zăpăcise, nu fusese suficient de atentă și acum se afla într-o mică încurcătură, dar era departe de a se panica. Atât timp cât rămânea calmă avea șanse să iasă din încurcătura asta fără să pățească nimic.

- Dar ce frumușică ești, mârâi cel mai mic din grup.

- Am bani, zise ea ferm.

- Vrei să ne plătești ca să ți-o dăm? întrebă cel care o prinsese, cu o respirație respingătoare care aproape o făcu să vomite.

- Vă plătesc să mă lăsați în pace.

- Ah, fată proastă! Îți luăm banii după ce te...

Pentru că o ținea prea aproape ca să-și ridice genunchiul, îl călca cu tocul repede și puternic pe interiorul labei piciorului. Cu un urlat de durere, el slăbi strânsoarea suficient cât ea să se poată elibera și să scoată cuțitul ascuns în cizmă. Cel mai mic dintre ei se întinse spre ea, iar Lavinia cu o mișcare în sus îi tăie mâna. Urlând, el se dădu înapoi, iar bărbatul de mărime medie începu să țopăie de parcă se pregătea să se repeadă la ea.

Răcnetul unei bestii sălbatice răsună printre ei, și dintr-odată acesta nu mai era pe picioare, zburând spre pământ cu așa o viteză, încât ea abia își dădu seama că cineva era peste bărbat.

Cel care o prinsese inițial veni spre ea. Ea ținea cuțitul pregătit, fiind gata să lovească puternic.

Dintr-odată el fu tras în spate. Sunetul osului spart umplu aerul, chiar înainte ca el să fie aruncat într-o parte ca un gunoi. Cel mai mic fugi, lăsând-o gâfâind în vreme ce-și dădea seama că se terminase.

Apoi cineva stătea în fața ei, întinzând mâna, atingându-i obrazul.

- Vivi.

Acel singur cuvânt conținea atât de multă îngrijorare, încât ea fu trimisă în trecut, în urmă cu opt ani, când crezuse că zilele și nopțile ei vor fi pline de sunetul acelei voci.

- Finn.

Fără să se mai gândească sau să-i pese, se lăsă pe el în timp ce el se apleca deasupra ei, luând-o în brațe, ca ea să-și poată cufunda nasul în pielea netedă de pe gâtul lui, să-i inhaleze parfumul reconfortat de piele și cai, mirosul lui. Mirosea la fel cum mirosise în urmă cu toți acei ani. Asta o bucura și o enerva în același timp, că ceva din el rămăsese neschimbat.

El își frecă maxilarul de tâmpla ei, iar ea fu conștientă de barba deasă care îi înțepa fața, se prindea în părul ei. Acum avea barba unui bărbat, nu mai era moale și amintind de puful unei piersici. De-a lungul anilor cât fuseseră despărțiți, el se schimbase, iar ea era recunoscătoare că puțin din băiatul care fusese mai exista, pentru că asta îi permitea să se gândească la băiat fără să vadă bărbatul. Îi putea

separa pe cei doi, putea să se gândească la amintirile dulci, să aibă în fața ei un *după* abandonul lui.

După era acum, chiar dacă-i sărise în ajutor de două ori. Se împinsese ca să iasă din îmbrățișarea lui.

- Mulțumesc, mulțumesc pentru ajutor.

Vru să treacă de el, dar genunchii aproape o trădară, naiba să-i ia de slabi ce erau, căci dintr-odată se transformaseră în jeleu. El întinse mâna și o prinse, ținând-o în aer. Cum putea să fie atât de calm, atât de liniștit?

- Ești rănită? întrebă el.

- Nu, sunt bine. Speriată, tremurând ca o nenorocită de frunză în vânt, dar altfel bine. Se desprinsese cu blândețe din strânsoarea lui. Trebuie să plec. Cineva mă așteaptă.

După ce se opri să-și recupereze bastonul, se îndreptă înapoi spre stradă, recunoscătoare că ajunsese la ea, recunoscătoare și că el o urmărise. Nu avea să fie oprită din misiunea ei, dar era incredibil de tentată să se întoarcă la orfelinat.

- Vivi, e o nebunie ce faci tu.

- M-ai prins în două nopți rele. N-am mai fost niciodată deranjată înainte.

- Cu toate astea, ai arme asupra ta, pentru că știi că se poate întâmpla.

- Da, se poate întâmpla, mereu există posibilitatea asta, dar sunt pregătită. Știu să mă lupt, Finn.

Oftatul lui fu atât de puternic, încât, dacă nu și-ar fi tras gluga de la pelerină pe cap, ar fi putut să simtă cum îi mișcă şuvițele de păr, făcând-o să simtă ca altădată fiori delicioși pe șira spinării. Nu voia să se gândească la asta acum.

- Nu trebuie să mă urmărești.

- Nu am altceva mai bun de făcut pe moment.

Pentru că memorase drumul pe care trebuia s-o ia, continuă traseul. Îl parcursese mai devreme pe timpul zilei, cercetând orice zonă unde ar fi putut apărea pericole, dar nu se gândise că la orele acestea din noapte străzile ar putea să fie pline de scursurile societății. Nu mai fusese niciodată în această parte din Whitechapel, nu îi era cunoscută, din acest motiv o cercetase mai devreme. Cu cât mergea mai departe, cu atât se afunda în sărăcie. Mahalalele. Mama ei ar fi fost îngrozită să o găsească acolo.

- Ai crescut într-o zonă ca asta?

- Nu atât de rea.

Încuviințând o dată din cap, ea continuă până ajunse la aleea indicată. Ajungând târziu, fu dezamăgită să nu găsească o femeie așteptând-o. Pornind spre deschizătura care ducea în întuneric, putea doar să spere că îngrijitoarea de copii întârzia și ea.

- Ar fi trebuit să-ți lei un felinar, zise el.

- Nu ar fi luminat doar colțurile întunecate, ci și pe mine. Că mă crezi sau nu, încerc să nu atrag atenția asupra mea. Deși bănuiesc că este puțin probabil ca vreo persoană din fosta mea viață să dea peste mine aici, bărbații angajați de fratele meu au pus niște afișe cu portretul meu pe ele. Prefer să nu risc să fiu recunoscută. Cum ai zis și noaptea trecută, cinci sute de lire reprezintă o sumă mare.

- Poate ar trebui să-i spui fratelui tău să nu se mai bage.

Ea aproape că zâmbi.

- I-am zis. Nu chiar cu cuvintele alea, dar îi scriu în fiecare săptămână ca să-l asigur că sunt bine și ca să-i cer să mă lase în pace. Dar ca întotdeauna din clipa în care m-am născut, dorințele mele contează prea puțin.

Sprijinindu-se de zid, cu strălucirea de la felinarul stradal luminându-l dintr-o parte, cu un picior peste celălalt și cu brațele încrucișate peste piept, părea incredibil de masculin.

- Ce urmărești cu tot ceea ce faci?

- Ți-am zis. Nu pot să suport gândul că acești copii sunt omorâți.

- Nu toate îngrijitoarele omoară copiii ce le sunt dați în grijă. Mama mea nu a făcut-o.

- Dar multe o fac, iar cele care nu o fac – câte dintre ei îi iubesc cu adevărat? Le-ai văzut pe femeile de noaptea trecută. Cu greu puteau fi considerate exemple de mame.

- Păreau să lupte pentru ceea ce era al lor.

Ea se strâmbă.

- Luptau pentru monedele pe care le obțineau, nu pentru copiii de care să aibă grijă. Măsoară valoarea unui bebeluș în câți șilingi le sunt puși în palmă, nu în bucuria pe care o aduce în viețile lor.

- Ai un punct de vedere cinic.

Ea râse.

- Tu m-ai învățat să privesc așa. Și am citit câteva articole despre asta. Este oribil ce li se întâmplă uneori acestor copii.

Nu-i poți salva pe toți.

Îl pot salva pe unii și este de preferat și atât, decât nici unul.

*

Auzi hotărârea din vocea ei și o admiră. Împotriva rapoartelor ei și o urmărește cum se plimbă, trei pași într-o direcție, trei în altă. Ar trebui să o lase singură. Avea treburile lui, dar se simțea atât de bine să o țină în brațe, să-i inspire parfumul dulce. Poate că nu permitea cine știe ce parfum cu care se dăduse înainte, dar din lungul anilor îi intrase fără îndoială în piele și devenise o parte din ea care răbovea încă – sau poate era doar amintirea lui cea care îi făcea nările să freamăte.

În depărtare se auzi clinchetul unui clopot, de două ori. Era o două. De ce nu recunoștea ea care era realitatea? De ce era atât de încăpățănată?

– Cât vei aștepta să apară persoana cu care ai întâlnire?

– Cât trebuie. Poți să pleci.

– Ai zis că ai întârziat. Probabil a venit și a plecat.

Înceștându-și pumnii, ea se întoarse pentru a-l înfrunța și ieși din umbre până când lumina căzu pe trăsăturile ei minunate.

– Vorbești din experiență? Pentru că așa tratezi tu lucrurile? Apoi și apoi pleci când persoana cu care trebuia să te întâlnești întârzie un pic?

– Poftim?

Ca și cum ar fi fost împinsă de o forță asupra căreia nu avea nici un pic de control, veni spre el cu o viteză ce-l surprinse.

– Am așteptat! Te-am așteptat până la răsărit. El văzu dar sărăcimea din expresia ei. Nu văzuse niciodată așa o disperare. Da, știu că am întârziat douăzeci de minute. Dar nu am meritat nici măcar câteva minute de îngrijorare, de răbdare, de gândit că poate ceva mi întârzie? Câte minute mi-ai acordat înainte să te hotărăști că ai terminat-o cu mine?

Fiecare cuvânt pe care ea îl arunca spre el era o lovitură către capul lui, către inima lui, către stomacul lui.

– M-ai așteptat?

– Am crezut că poate s-a stricat căruța sau că a pățit calul ceva sau altceva, dar tu nu ai apărut deloc, nu ai trimis o vorbă. M-ai lăsat pur și simplu acolo. Sau de fapt nu ai venit niciodată? A fost totul o mare glumă? Mi-ai luat singurul lucru de valoare pentru mine și nu mai aveai nevoie de mine? Asta a fost? Amărâțul bastard care defloarează flica unui conte. Asta le-ai povestit prietenilor tăi? Te-a transformat în bărbat?

El își întinse lent corpul.

– Am fost acolo, Vivi, la miezul nopții, exact cum am promis.

Seducătorul

- **Atunci, pentru Dumnezeu, de ce nu m-ai așteptat?**
- **Pentru că mă aștepta tatăl tău și a pus să fiu arestat.**

Capitolul 12

Crezuse că inima ei era doar bucăți frân-te, dar cuvintele lui o frân-seră din nou. Durerea din piept făcea să-i fie greu să respire.

- Nu, șopti ea îngrozită. Asta nu este posibil.

- Abia am pășit în grădină când am fost acostat de polițiști, legat ca o găscă de Crăciun. Apoi tatăl tău a apărut din umbre. Îmi amin-tesc clar cuvintele lui. Le-am repetat în gând de un milion de ori. „Fata mea a terminat cu tine”. Am bănuir că tu i-ai spus despre mine, despre planurile noastre.

Fiecare cuvânt era o lovitură care amenința să o facă să cadă în genunchi. Se întinse spre el, își retrase mâna, nefiind sigură că el i-ar accepta atingerea.

- Nu, nu, Finn. Nu am spus nimănui.

- Nu știu cum a aflat, Vivi, dar a aflat. A avut grijă să ajung la închisoare.

- Oh, Dumnezeule! Lacrimile îi ardeau ochii. Nu-i mai păsa dacă el voia sau nu să-l atingă. Își puse palma pe obrazul lui. Bietul meu Finn!

Apoi asta nu-i mai fu de ajuns. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui, strângându-l mai aproape.

- Îmi pare atât de rău. Nu am știut. Nu mi-a spus niciodată nimic.

O cuprinse în îmbrățișarea sa, lipind-o de el de parcă ar fi fost un naufragiat pe mare și cineva îi arunca în sfârșit o frânghie.

- Am crezut că știai, zise el. Am crezut că tu ești de vină.

- Nu, iubirea mea. Alintul neașteptat, rostit în același timp cu un hohot de plâns, veni din adâncul sufletului ei, pentru că dintr-odată avu nevoie să-l aline pe cel care cândva îi furase inima. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine!

Se agăță de el, chinuindu-se să facă față schimbării emoțiilor ei, ura pe care o nutrise, dezamăgirea pe care o suferise, frângerea ini-mii, după care cumva reușise să supraviețuiască. Crezuse că doar ea suferise, dar și el trecuse prin propria suferință.

- Cât timp? îndrăzni ea să întrebe, cu vocea aspră de dură pentru tot ce avusese el de îndurat. Cât ai fost în închisoare?

- Cinci ani.

Cuvintele îi sfâșiară sufletul la fel de ușor cum un cuțit bine ascuțit taie prin unt.

- Nu, nu, nu.

Nu găsea cuvinte suficient de puternice ca să exprime profunzimea disperării provocate de faptul că el suferise atât de mult din cauza tatălui ei, de faptul că dorința lui de a fugi cu ea îl costase atât de mult.

Retrăgându-se, el îi cuprinse chipul între mâini, susținându-i privirea, în timp ce degetele mari îi ștergeau lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

- Nu plânge. A fost cu mult timp în urmă.

Ea clătină din cap.

- Nu chiar așa de mult, Finn. De ce nu mi-ai scris?

- Am crezut că asta ai vrut tu. Să scapi de mine. Am crezut că atunci când a venit momentul să iei decizia, tu ai hotărât că nu vrei să fii asociată cu un bastard.

- Ah, Finn! Își trecu degetele prin părul lui. Nu am vrut decât să fiu cu tine. Miriam reușise să împacheteze așa de mult și așa de strâns într-un săculeț...

Rămase aproape năucită la posibilitatea ce-i trecu prin minte.

- Oh, sfinte Dumnezeule, ea a știut. Ar fi putut să-i spună tatei?

El clătină din cap.

- Nu știu, Vivi. Am fost neglijent când am adus-o pe Sophia după ce... chiar după. După ce făcuseră prima dată dragoste. Poate ne-a văzut un grăjdar.

- Grăjdarul nu știa că fugeam la miezul nopții. Miriam știa. Am avut încredere în ea, i-am spus totul. Și asta te-a costat foarte mult.

- Ne-a costat, zise el sumbru.

Sfinte Dumnezeule, așa era și nu putea să-i dezvăluie cât de mult îi costase, nu acum, nu când știa adevărul despre cât plătise el pentru că o iubea.

El se uită în jur.

- Femeia ta nu va veni, și tu tremuri de frig. Hai să mergem unde va fi cald!

Îi zdrobi inima din nou. După tot ce îndurase, după tot ce-i dezvăluise, el era îngrijorat că ea ar putea răci. Deși tremura într-adevăr, nu avea nimic de-a face cu frigul, ci mai degrabă era efectul

devastator a faptului că aflase ce se întâmplase cu adevărat în acea fatidică noapte.

Brațul lui o cuprinse, lipind-o de el, în timp ce o scotea de pe ale și se îndreptau spre stradă. În jur erau mai puțini oameni; petrecerea se mai potolise. Liniștea se potrivea cu starea ei. Cândva lumea ei fusese plină de promisiuni și acum părea să fie condamnată pentru totdeauna la nuanțe de gri. Cât de întunecat trebuie să fi fost pentru Finn!

- Hei! strigă el, eliberându-i mâna și pășind pe stradă, în calea unei birje.

Vizitiul opri. Finn îi dădu adresa de la orfelinat în timp ce o ajuta să urce în trăsură și o urmă și el. Mâna lui, atât de caldă, atât de puternică, o cuprinse pe a ei și o așeză pe coapsa lui, de parcă avea nevoie să aibă contact cu ea.

- Am fost așa de proastă, Finn! Trebuie să fi fost Miriam.

- De ce ți-ar trăda încrederea?

Voia să se cuibărească în poala lui și să-l țină aproape, să-l protejeze de tot ceea ce suferise.

- Dacă eu aș fi fugit, ea și-ar fi pierdut înalta poziție de cameristă a ficei unui conte, despre care ea spera că va ajunge ducesă. Ar fi devenit pur și simplu o altă servitoare. Avea grijă de ea însăși. Și pentru că eu am fost prea proastă...

- Nu ai fost proastă.

- Cum altfel ai zice? Am fost așa de prinsă cu ale mele, încât nici nu m-am gândit că ea ar putea vedea fericirea mea ca sfârșitul fericirii ei. Și asta te-a costat pe tine. Dumnezeuule! Dumnezeuule! Lacrimile reveniră răzbunătoare când și-l imaginează închis într-o celulă, despărțit de familia lui. Cât trebuie să mă fi urât!

Cu mult mai mult decât îl disprețuise ea.

Izbucni în râs.

- Cu toate astea, după tot ce s-a întâmplat, mi-ai sărit de două ori în ajutor. Cu mâna liberă, îi cuprinse maxilarul. Toată bunătatea asta a ta, mă bucur că nu au omorât-o. Sau cel puțin nu reușiseră să o omoare. Nu putea să nege că în el era ceva mai dur acum. Îmi pare rău că te-am lovit noaptea trecută.

El își puse mâna peste ale ei, le întoarse un pic și îi sărută podul palmei, cu ochii în ochii ei.

- Ai crezut că te-am abandonat. Aș fi înțeles dacă m-ai fi injunghiat.

Ea își îngropă fața în curbura umărului lui, se bucură de brațele lui care o strângeau și o țineau la piept. Se lăsă tăcerea, alinându-i cu pacea ei. De câte ori fuseseră împreună și nu avuseseră nevoie de cuvinte? Acum era ca și cum ar fi călătorit prin amintirile lor individuale, chinuindu-se să privească acea ultimă noapte în mod diferit, de parcă se uitau printr-un caleidoscop, rotind capătul pentru ca piesele să formeze cu totul altceva. Tot ce știuse ea, tot ce crezuse despre acea noapte fatidică nu era nici pe departe adevărat.

Ajunseră în sfârșit la destinație și coborâră. Cu mâinile cuibărite în ale ei, îl conduse pe poartă – surorile nu o încuiau niciodată; aveau încredere – și, ocolind prin spate, spre bucătărie, unde ea lăsase o lampă singuratică aprinsă pe masa care de obicei era folosită pentru a face mâncare. Surorile nu aveau servitori și se ocupau singure de tot.

Când ușa se închise, în loc să-i dea drumul la mână, o trase spre el de parcă voia să o conducă într-un dans. El își puse ușor mâinile pe spatele ei, iar ea îl îmbrățișă. Fu nevoită să-și dea puțin capul pe spate ca să se uite în ochii lui, să se uite la acei ochi câprui care îi aminteau de ciocolata caldă.

– Aș putea pune un ceainic pe foc, zise ea încet. Ceaiul mereu îmbunătățește lucrurile.

– Așa zice și mama. Eu am descoperit că whisky-ul merge și mai bine.

– Mă tem că n-ai să găsești pe aici. Cu degete tremurătoare, atinse tandru vânătaia de pe maxilarul lui, o amintire că ea îl lovise. Îmi pare așa de rău, Finn!

– Gata cu scuzele, Vivi! Nici unul din noi nu a fost de vină. Amândoi am fost păcăliți.

Nu era chiar așa de sigură că putea să accepte asta. Dacă nu i-ar fi spus lui Miriam.

– Vreau să știu și să înțeleg totul.

Văzu în ochii lui adânci o multitudine de emoții și își dădu seama că erau unele lucruri pe care el nu le spunea.

– Hai să stăm jos, da? zise ea.

Încuviințând din cap, el îi dădu drumul. Fără să se mai deranjeze să-și dea jos pelerina, se lăsă pe un scaun de o parte a mesei, indicându-i că el ar trebui să se așeze pe cel din capul mesei. După aceea, ea își puse ambele mâini cu palmele în sus, recunoscătoare când el le coborî pe ale lui peste ale ei. Își strânse degetele peste venele

Seducătorul

proeminente și peste mușchii încordați care îi trădau forța. Oftă prelung și din suflet.

- Abia pot să respir când mă gândesc la tine în închisoare.

- Atunci nu te gândi la asta. Nu ți-am spus ca să-ți imaginezi ororile de acolo. Am vrut să înțelegi unde am fost. De ce nu eram acolo.

Ea clătină din cap.

- Înțeleg că nobilimea are foarte multă putere, dar să spună autorităților să trimită un om la închisoare fără nici un motiv...

- M-a acuzat că am furat un cal.

Ea crezu că i se face rău.

- Cum a putut să facă asta? Cum a putut să mintă?

- Poate a crezut că te proteja.

- Pe mine? Nu. Dacă încerca ceva era să-și țină reputația nepătată. Rușinea prin care ar fi trecut dacă s-ar fi aflat că fiica lui fugise cu un om simplu. Îi strânse mâinile. Nu am văzut nimic în ziare despre arestarea ta.

- Cred că tatăl tău s-a asigurat să nu se menționeze nimic în ziare. Sau poate frații mei au făcut asta. Nu ar fi fost în interesul afacerilor lor dacă se afla că un Trewlove era hoț. La acea vreme, mie prea puțin îmi păsa.

Deoarece crezuse că asta își dorea ea. Avu nevoie de toată forța ei interioară ca să nu urle auzind această nedreptate. Apoi lacrimile îi ardeau din nou ochii.

- Nu mai plânge, Vivi. Mi se frânge inima să te văd plângând.

- Dar mă doare, Finn. Mă doare să știu că ți-a făcut asta, și eu nu am știut. Am crezut că m-ai abandonat, dar eu am fost cea care te-a abandonat de fapt.

- Nu ai știut.

- Dar mă simt ca și cum cumva ar fi trebuit să știu. Am fost furioasă pe tine, dar furia mea nu a fost îndreptată în direcția corectă. Ar fi trebuit să fie îndreptată spre tatăl meu și acum el nu mai este aici să îndure furia mea. Își dorea să-și trezească tatăl, să-l facă să-i spună tot ce aranjase, dar el murise în urmă cu câțiva ani. Închisoarea trebuie să fi fost absolut îngrozitoare pentru tine.

- A fost mai bine decât ce se plănuiuse inițial pentru mine: deportarea.

Știa că uneori criminalii erau deportați de pe țărmurile Angliei, în Australia.

- Cum ai reușit să scapi de așa o pedeapsă?

— Aiden. A vorbit cu tatăl nostru, l-a convins să-și folosească influența pentru a-mi schimba sentința, pentru a o reduce. Nu știu exact cum a reușit, ce a dat la schimb. Nu vrea să discute despre asta, nu vrea să-mi spună ce preț a plătit, dar știu că l-a costat scump pentru simplul fapt că nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea să mă simt îndatorat. Trasă o linie pe palma ei cu degetul de parcă abia acum o descoperea. Dar eu tot mă simt dator.

Iar acum, și ea îi era datoare lui Aiden pentru ceea ce făcuse ca să-și scutească fratele de o soartă mai rea, o soartă care apăruse din cauza ei.

— În noaptea aceea, mama a venit pe neașteptate la mine în dormitor, cu puțin timp înainte de miezul nopții. Nu părea surprinsă să mă găsească încă îmbrăcată, dar rareori era atentă la mine ca să observe așa ceva, așa că eu nu am dat prea multă atenție. Voia să vorbim despre — își înfipse degetele în frunte, încercând să facă un efort să gândească mai clar, să-și amintească exact ce se spusese — cum să țin un recital, ca Thornley să mă audă cântând. Eu am intrat în joc, m-am prefăcut că era o idee splendidă și în adâncul meu urlam de fericire că nu va trebui să mai cânt din nou. Că nu va mai trebui să joc un rol pe care nu-l doream.

— Erai deja logodită cu el când ai acceptat să te măriți cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu. Tații noștri semnaseră un acord, dar el nu mă ceruse încă în căsătorie. Nici unul din noi nu se grăbea. Cred că știam amândoi că nu ne potriveam cu adevărat. Deși mai devreme în acest an am încercat să forțăm. Am oficializat lucrurile și ne-am logodit în iunie. Până la urmă, eu nu am putut s-o fac. Se uita la el cât putea de sincer, fără să se deranjeze să-și ascundă furia. Cred că mama știa tot ce plănuiise tata, a venit în camera mea în mod intenționat, ca să-mi întârzie plecarea. Cum au putut să fie așa de trădători, așa de cruzi? Și apoi să-mi ascundă totul. Și apoi, camerista mea este la fel de vinovată. Sunt convinsă că ea a fost. Când am crezut că tu nu ai venit, ea m-a consolată — ah, ce obraznică! M-a convins că, dacă i-am dat unui domn laptele, era puțin probabil ca el să cumpere vaca.

— Ah, Vivi! Dacă nu crezi nimic altceva, să crezi asta. După ce am gustat laptele, eu clar am vrut vaca.

Ea izbucni în râs și își acoperi gura. Nu-și putea aminti ultima dată când râsese, dar ochii lui sclipeau de bucurie de parcă își amintea de o vreme mai fericită, mai plină de bucurie.

Seducătorul

El se întinse foarte lent, de parcă-i era teamă că ea ar fi scăpat, și îi atinse buzele cu un deget.

- Mereu mi-a plăcut râsul tău.

- L-am ținut încuiat mulți ani.

El îi mângâie buza de jos cu degetul mare, și ea aproape-l trase în gură, amintindu-și cât de sărată era pielea lui și cât de mult îi plăcuse, dar nu era momentul acum. Amândoi erau răniți, doar că abia acum își dădeau seama că armele folosite pentru a-i răni erau diferite de cele crezute inițial. El își puse mâinile la loc peste ale ei.

- Închisoarea a fost teribil de îngrozitoare?

- Singuratică. M-au trimis la Pentonville. Se presupune că ar fi o închisoare-model, dar este doar crudă. Trăiam în izolare. Când ieșeam la plimbare în curtea închisorii, trebuia să purtăm glugi maro și nu aveam voie să vorbim unii cu alții. Oamenii înnebuneau, Vivi. O vreme am crezut că și eu voi înnebuni.

- Oh, Dumnezeu! Îi duse mâinile la buze, îi sărută degetele, voia să plângă din nou pentru tot ce îndurase el. Îmi pare așa de rău, Finn. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, nu aș mai spune nimănui.

- Și atunci cum te-ai mai fi îmbrăcat să ieșim în cârciuma lui Gillie?

Încerca să o facă să se simtă mai bine, dar cum putea ea să se simtă mai bine când acum știa prin ce trecuse el?

- Am petrecut mult timp gândindu-mă la noaptea aceea și la cât de frumoasă erai.

Era destul de sigură, judecând după căldura obrazilor proprii, că roșea.

- Aș fi crezut că m-ai preferat în rochia de bal.

- Noaptea aia a fost mai mult pentru vise.

Așa fusese. O noapte magică, fantastică. Când dansaseră împreună. Când venise în dormitorul ei.

- Sunt destul de surprinsă că frații tăi nu mi-au zis nimic, zise ea.

- Eu le-am interzis, i-am convins că mă voi ocupa de situație când voi fi liber.

- Dar nu m-ai confruntat când ai fost eliberat.

El ridică din umeri.

- După cinci ani, voiam doar să uit.

- Nu pot să te condamn.

Aplecându-se, el îi cuprinse obrazul.

Acum descopăr că am mai pierdut trei ani. Dacă aş fi venit la tine, cerându-ţi o explicaţie, am fi aflat adevărul mult mai repede. Aş fi revenit în viaţa mea. Am fi putut relua de unde am rămas.

Ea nu era aşa de sigură. Trecuse prin multe în cei cinci ani călăturase în închisoare, lucruri care o schimbaseră în mod irevocabil. Dacă el afla, şi-ar fi putut da seama că nu avea de ce să-l mai poartă de ea.

Domnişoara Kent?

Auzind sunetul vocii mamei Theresa, sări în picioare, aproape că rămânând scaunul, dându-şi vag seama că Finn stătea în picioare, dar mai conştientă de privirea lui, chiar dacă nu-l putea vedea, fiindcă i se zburlise părul de pe ceafă. Cu siguranţă îl nedumerea numele cu care i se adresase femeia, dar ea nu le spusese celor de aici că făcea parte din nobilime.

- Oh, mamă. M-ai sperlat.

- Este cam târziu pentru o vizită din partea unui bărbat.

Cu inima încă tresăltându-i în piept, încuviinţă frenetic din cap.

- Domnul Trewlove m-a salvat în noaptea asta când am fost atacată de nişte golani. Îi mulţumeam cu nişte ceai. Ceai care spera că mama nu va observa că nu fusese făcut. O mulţumire neînsemnată în schimbul vieţii mele, dar asta e.

- Aş vrea să încetaţi cu deplasările astea târziu în noapte, o certă mama Theresa.

- Data viitoare voi fi mai atentă. Îl voi conduce pe domnul Trewlove acum.

Se întoarse către Finn şi îi indică uşa.

- Mamă, zise el sec.

- Domnule Trewlove, familia dumneavoastră este destul de cunoscută în Whitechapel. Dumneavoastră care sunteţi mai exact?

- Finn.

- Ne-am cunoscut? Ceva la dumneavoastră mi se pare cunoscut.

- Nu, din câte-mi amintesc, mamă.

- Ei bine, deseori confund oamenii cu cineva pe care l-am văzut. Apreciem că aţi salvat-o pe domnişoara Kent. Este foarte îndrăgită de toată lumea de aici. Noapte bună, domnule. Mergeţi cu Dumnezeu!

Lavinia îl urmă pe Finn afară pe verandă.

- Îmi pare rău că am fost întrerupţi aşa abrupt, dar nu cred că ar fi plecat din încăpere dacă mai rămâneai.

- Nu-ţi mai cere scuze, Vivi! Zâmbi, zâmbetul familiar din tinereţea lui. Şi apoi, mă pot oricând strecura înapoi.

- Păcat!

- Ea își trecu degetele prin părul lui.

- Îmi pare așa de rău pentru ceea ce ți-a făcut familia mea. Și cuvintele alea par atât de imperfecte, atât de nepotrivite.

- Ce facem acum, Vivi?

- Ne întoarcem fiecare la viața lui.

- Nu crezi că putem relua de unde ne-am oprit?

- Nu. Dacă ai simțit măcar pe jumătate furia, **ranchiuna** și... ura pe care eu le-am simțit față de tine în acești opt ani, **dacă** a mocnit în tine cum a făcut în mine, atunci nu cred că **există un drum** pentru noi. Ne-am schimbat, Finn, știi și tu asta. **Circumstanțele** ne-au schimbat. Nu mai suntem oamenii care eram. **Părinții mei**, naiba să-i ia pe amândoi, au avut grijă de asta.

Coborându-și mâna, îi cuprinse maxilarul.

- Dar să știi ceva: cândva te-am iubit din toată inima. Și în noaptea aceea chiar intenționam să plec cu tine.

Clubul Cerberus nu-și închidea niciodată porțile, așa că Finn știa că-și va găsi fratele pe undeva printre zidurile sălii sale de jocuri. Dacă nu în biroul lui, atunci în camera unde dormea. Aiden trăia și respira în clubul lui. Singurele momente când nu se afla acolo erau când se oprea la taverna lui Gillie pentru o halbă.

În timp ce mergea prin diverse săli, observă că afacerea mergea bine în seara asta, de fapt mereu mergea. Clubul atrăgea oameni de rând și nobilimea mai puțin influentă – al doilea fiu, al treilea, al patrulea, precum și pe cei care nu mai aveau credit în sălile de joc mai respectabile sau își pierduseră complet calitatea de membru. Erau chiar și câteva femei, măsurându-și abilitățile cu bărbații care le înconjurau. În ceea ce-l privea pe Aiden, monedele erau neutre. Nu-i păsa deloc de mâna care renunța la ele. Îi păsa doar să se renunțe la ele.

Își zări într-un final fratele stând la etajul superior, uitându-se peste domeniul său, emanând aceeași doză de încredere și putere pe care Zeus ar fi putut să o emane în timp ce observa lumea de pe Muntele Olimp. Toată lumea știa că nu era un bărbat cu care să te pui. Era genul de om de temut, chiar și când fusese băiat, jucând alba-neagra, luând bani de la oamenii care credeau că-și puteau da seama sub care din cele trei câni se afla bobul de mazăre. Dar mâinile lui erau mereu

Lorraine Heath

prea rapide – nu în a mișca cârile, ci în a scoate bobul de mazăre fără să observe nimeni.

Finn urcă pe niște scări ascunse, de care știau și aveau acces doar cei care lucrau cu Aiden. Când ajunse la etaj, se îndreptă spre locul unde stătea fratele lui.

– Multă lume în seara asta, chiar și la orele astea târzii, spre dimineață.

– Câștigul din noaptea asta îmi ajunge să mă scald în whisky. Cum a fost noaptea ta?

– Revelatoare. Mă întrebam dacă putem sta de vorbă.

– Sigur.

Finn privi în jur.

– Mă gândeam undeva mai retras.

Aiden chicoti încet.

– Nimeni nu ne poate auzi aici.

– Nu, dar ne pot vedea, și tu nu te pricepi prea bine să-ți controlezi temperamentul.

– Nu-mi place cum sună asta. Nu ne batem, nu?

Mai mult de o dată își rezolvaseră problemele cu pumnii.

– Sper că nu, dar depinde de cât de rezonabil ești.

Aiden rânji.

– Ce mai e amuzant dacă ești rezonabil?

Cu toate astea îl conduse pe un coridor în camera lui de lucru și se așeză pe scaunul din spatele biroului, în vreme ce Finn se așeză pe cel din fața lui. Era din piele, capitonat, foarte confortabil. Lui Aiden îi plăcea confortul.

– Nu mi-ai răspuns niciodată până acum când te-am întrebat, dar în noaptea asta am nevoie să știu. Ce i-ai dat la schimb tatălui nostru ca să te asiguri că nu voi fi deportat?

Fruntea fratelui său se încruntă chiar dacă își flutură mâna peste birou de parcă ar fi vrut să gonească o muscă enervantă.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta. Ți-am zis înainte că am plătit cu plăcere.

– Aiden, a ieșit la suprafață o informație despre noaptea în care am fost arestat și simt nevoia subită de a ști totul despre acea perioadă. Nu am făcut presiuni prea mari pentru că era ceva neplăcut de înfruntat – sau așa credeam eu că va fi. Am descoperit că dacă lași lucrurile fără să întrebi faci un mare deserviciu multora. Te rog. Ce târg ai făcut?

— Seducătorul —

Aiden se rezemă în scaunul lui, lăsă capul pe spate și se uită în tavan. Oftă profund într-un final, își coborî capul și întâlni privirea lui Finn.

– Șaizeci la sută din profiturile de la clubul Cerberus.

– Doar nu vorbești serios. Nu cred că ai fost așa de nebun...

Aiden sări din scaun.

– Nu ar fi făcut nimic ca să te ajute, nu ar fi ridicat nici măcar un deget. Ești fiul lui! Mă doare undeva că suntem ilegitiimi. Nu ar trebui să-i pese că nu suntem copii legitimi. Le-a tras-o mamelor noastre și apoi a crezut că scapă de noi punând câteva lire în palma lui Ettie Trewlove? Nu așa merg lucrurile. Sângele lui este în venele noastre. Respira cu dificultate, șuierat. Era un subiect asupra căruia niciodată nu căzuseră de acord – Aiden îl ura pe tatăl lor cu fiecare fibră din corpul lui, în vreme ce lui Finn nu-i păsa nici cât negru sub unghie de el. Autoritățile aveau să te trimită în partea cealaltă a lumii. Nu puteam să-i las să facă asta. Se lăsă înapoi în scaun. Știam că avea probleme financiare, așa că m-am folosit de dificultățile lui să obțin ce am vrut, ce aveam nevoie.

– Dar șaizeci la sută...

El ridică din umeri.

– Eu am oferit cincizeci. A negociat la sânge nenorocitul nostru tată, un ticălos mai mare decât oricare dintre noi. Dar a meritat, Finn! Aș fi mers până la nouăzeci la sută.

– Și mai zici de mine că-s nebun.

– Te iubesc, frate. Părând jenat de ultima lui declarație, Aiden își găsi de lucru turnând niște whisky în două pahare. Tu ești tot ce am.

– Îi ai pe Mick și Beast și...

– Nu este același lucru. Îi împinse lui Finn un pahar peste birou. Sângele lor nu este al meu. Nu mă înțelege greșit. Îi iubesc, aș muri pentru ei. Dar eu și cu tine avem o legătură care merge mai departe decât orice împărtășesc cu ei.

După ce înghiți niște whisky, Aiden puse paharul jos și trecu cu degetul peste marginea acestuia. Finn vedea cum i se răsucesc roțile în cap.

– De ce ești curios de noaptea asta? Întrebă el într-un final. Ai întrebat când ai ieșit din închisoare, te-ai mulțumit că nu ți-am zis. De ce ai insistat în noaptea asta? Ce informație a ieșit la lumină?

– Nu m-a trădat, Aiden.

– Ah, Dumnezeu! Vorbim despre Nebunia lui Finn aici? Ai văzut-o, ai vorbit cu ea? C'e va ieși bun din asta? Și apoi nenorocita aia ar minți...

– Nu ar minți, nu pe mine. Și nu o jigni. Nu accept.

Aiden își dădu ochii peste cap.

– Dacă nu ea te-a trădat, atunci cine?

– Ea crede că a fost camerista ei. Era singura persoană care mai știa că plănuiam să fugim împreună.

– Camerista. Se încruntă. Nobilii mereu dau vina pe cei care muncesc.

Era un lucru ciudat că amândoi aveau păreri așa de proaste despre aristocrație, când doi dintre frații lor se căsătoriseră cu membri ai nobilimii, și Finn fusese îndrăgostit cândva de o fată de nobil.

– Poate am fost doar nesăbuit.

– Nu tu, frate.

– Eram mai tânăr atunci, Aiden. Nu eram așa de precaut.

– Tu mereu ai fost precaut.

Finn nu avea chef să se certe. Luă o gură din whisky și încercă să-și aducă aminte cum fusese în vremea aceea, cum în entuziasmul lui de a o vedea pe Vivi, deseori nu fusese deloc precaut. Dar Aiden avea dreptate. Niciodată nu fusese atât de nesăbuit. Nu mai era chiar așa de sigur că putea să spună la fel despre fratele său. Mai luă o înghițitură de whisky, apoi așteptă în timp ce-l ardea pe gât.

– Deci cât timp trebuie să-i dai tatălui nostru șaiszeci la sută?

– O eternitate.

– Doamne, Aiden.

El râse.

– Știi că am ajuns să mă gândesc să angajez niște dealeri care sunt abili la împărțitul cărților, ca să se asigure că pierde casa? Să pierd totul, ca să nu-i mai dau nimic?

– Dar iubești locul ăsta.

– Da, așa este.

– Poate că am putea transfera datoria ta față de el la mine.

– Nu-i da nici un sfanț. Evită-l, Finn! Va găsi o metodă să-i plătești ceea ce nu-i datorezi. Se pricepe la asta.

El încuviință din cap.

– Viața nu este dreaptă. Soțul mamei noastre a părut să fie un om bun și a murit de tânăr. Conte este un netrebnic de primă clasă și încă respiră.

- La un moment dat o să mă răzbun pe el. Nu-ți face tu griji cu asta. Las-o în seama mea! Acum o să te însori cu fata?

Clatinând din cap, Finn mai luă o înghițitură, întâmpinând arsură, așteptând ceața pe care o putea aduce.

- Se simte responsabilă pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Zice că amândoi ne-am schimbat prea mult, că nu mai suntem cum am fost cândva. Cu asta are dreptate. Am iubit-o pe fata care a fost. Nu sunt sigur de ce simt față de femeia care a devenit. Este diferită. Are ceva dur în ea, dar are și generozitate. Nu reușesc să o citesc. Nu înțeleg de ce a ales drumul ăsta.

- Parcă ai fi îndrăgostit.

- Mai degrabă intrigat. Trebuie să o vezi din nou, Aiden, ca să-ți dai seama la ce mă refer.

- N-am nici un chef să mă apropii de ea.

- Da, bine, dorința aceea nu mai e de actualitate. Stă la un orfelinat al Surorilor Milei, care nu-i așa departe de aici.

- N-are cum să fie fericită acolo.

- În mod ciudat, pare să-și fi găsit pacea acolo.

- Îndrăgostit, mormăi dezgustat Aiden.

- Nu sunt.

Nu era, dar nu putea să nege că existase ceva reconfortant în statul la masa de lemn în bucătăria caldă, ținându-se de mână, vorbind cu ea. Cândva se imaginase alături de ea într-o casă, cu ea pregătindu-i masa. Niciodată nu-i trecuse prin minte că o doamnă din nobilime s-ar putea să nu știe nimic despre cum se pregătește mâncarea. Cât de tânăr și inocent fusese! Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi murit fără îndoială de foame. Ce fusese în capul lui să creadă că ea ar fi fost mulțumită să trăiască în mizeria pe care o avea el de oferit?

Dar crezuse că el va fi mulțumit, că împreună vor găsi fericirea. Știind că ea nu-l trădase, nu putea decât să jalească pierderea a ceea ce ar fi putut să aibă. Se întrebă dacă mai exista vreun pic din fata de atunci. Dacă împreună ar fi putut găsi ceea ce au pierdut.

Capitolul 13

Cu mâinile încleștate în față, încercând să pară pe cât de smerită și pocăită posibil, Lavinia stătea în fața biroului la care ședea maica

Theresa, studiind-o cu ochii întunecați, ca de corb. N-o interesaseră în mod deosebit păsările. Deși o respecta pe maica Theresa, nu era încântată de felul cum o făcea să vrea să se agite. Era o femeie adultă acum, nu mai era o fată de șaptesprezece ani care voia să fugă cu un om simplu.

- Trebuie să recunosc, domnișoară Kent, că sunt un pic îngrijorată că am găsit un domn în bucătărie la primele ore ale dimineții.

- După cum am explicat, mi-a făcut un mare serviciu și am considerat că o ceașcă de ceai ar fi în regulă, ca un mulțumesc.

Și pentru că aveau nevoie să discute anumite lucruri, un trecut care se dovedise a nu fi așa cum îl crezuseră amândoi.

- Deci, când am ajuns eu, el ori era acolo de suficient timp cât să fi terminat ceaiul, iar tu să fi strâns lucrurile, ori ceaiul nu fusese încă servit.

Ea își strânse buzele.

- Am descoperit că prefera whisky-ul în locul ceaiului, așa că doar am conversat.

- Înțeleg. Știu că simți că ai o chemare, dar întâlnirile astea târzii în noapte nu sunt periculoase doar pentru tine, mă tem că îți amenință și sufletul.

Sufletul ei era deja condamnat, dar nu i-ar fi mărturisit asta mamei.

- Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic între mine și domnul Trewlove azi-noapte.

- Cu toate astea, nu trebuie să-i permiți lui sau oricărui bărbat să intre în această reședință din nou, nici noaptea, nici la orice oră, fără o însoțitoare.

- Nu ne vom mai vedea. Aceasta a fost o parte a discuției noastre, să clarificăm niște lucruri.

- Înțeleg. Deci ați ajuns la o înțelegere?

- Da.

Maica Theresa o studie, și Laviniei îi trecu prin minte neliniștoarea idee că femeia putea să pătrundă dincolo de suprafață și să descopere toate secretele și minciunile ei, secrete pe care nu le împărtășise cu Finn, secrete care erau crucea pe care o avea ea de dus.

- Este destul de chipeș.

Lavinia nu se putu abține. Se holba la femeia care stătea așa de neșepată și critică în spatele biroului.

- Închide gura, domnișoară Kent. Nu este deloc flatant să arăți că n-ai pește aruncat pe malul râului.

Nedându-și seama că rămăsese cu gura căscată, o închise.

- Îmi cer scuze, maică. Eu doar...

- Oi fi eu o Soră a Milei, dar sunt și femeie. Aș zice că domnul Trewlove a dus multe femei pe calea ispitei.

Nu era chiar așa de sigură că pe ea o dusesse el, ci mai degrabă găsi-se drumul de una singură, alergând pe acel drum în brațele lui.

- Nu sunt deloc interesată de el în acest mod. Eu am doar un scop acum, și acela îl reprezintă copiii.

- O inițiativă merituoasă. Dar, mă întreb dacă nu te ascunzi de ceva.

- De familia mea. V-am spus asta când am venit aici.

- Eu mă tem că te ascunzi de ceva mult mai... personal. Ceva ascuns adânc în tine. Poate ai nevoie să te întorci acasă și să clarifici acolo lucrurile.

- Mama mea este o femeie deosebit de puternică.

O încuiase de mai multe ori pe Lavinia până își „recăpătase mințile”.

- Majoritatea așa sunt. Dar nu te poți ascunde pentru totdeauna. Adună-ți curajul și, când ești gata, să știi că Dumnezeu îți va sta alături.

Făcu o mică reverență, îndoinind repede din genunchi.

- Mulțumesc, maică.

Plecând din încăpere, se retrase la micul birou din oficiul înghe-suit pe care maicile îi permiteau să-l folosească atunci când lucra. Marea salvare a micuței încăperi era că fereastra dădea spre grădinile din spate, unde copiii mai mari și puradeii zburdau. Râsetele lor îi umpleau sufletul.

Cu ziarele întinse în față, parcurgea anunțurile văduvelor care căutau să ia în îngrijire copii cu sănătate șubredă. „Sănătate șubredă” era una dintre expresiile folosite pentru a identifica îngrijitoarele de copii. Și cel mai sănătos dintre copii dacă le era dus, cu timpul ar fi pierit din cauza sănătății șubrede. Rareori se putea dovedi că moartea era cauzată de neglijență. Copiii mureau, mult prea mulți din cauze naturale.

De obicei era mai rapidă cu parcurgerea și încercuirea anunțurilor care îi atrăgeau atenția, cele cărora le răspundea apoi cu o scrisoare de solicitare, care, dacă avea noroc ducea la o întâlnire, dar mintea ei se tot întorcea la noaptea precedentă, la revelațiile descoperite.

Nu putuse să doarmă, fiind asaltată de toate amintirile cu Finn de fiecare dată când închidea ochii. Știa cum fusese, tandru și dulce.

Apoi bărbatul care devenise acum își făcea loc în mintea ei și nu mai era băiatul pe care îl iubise, ci un bărbat adult pe care nu-l cunoștea. Avusese dreptate să descurajeze orice între ei. Cu toate acestea, dintr-odată i se făcu dor de el, voia să afle totul despre el. Așa de multe regrete, așa de multe momente pierdute.

Clătinând din cap, își concentrează din nou atenția la ce avea de făcut și găsi un anunț care părea promițător. Închise ochii. Promițător era un cuvânt pentru ceva minunat, nu îngrozitor. Își dorea să nu existe anunțuri, să nu fie nevoie de femei care să ia copii din flori. Pentru că multe orfelinate refuzau copiii ilegitiimi, de parcă ei erau răspunzători de condiția lor. Înțelegea nevoia, dar cu siguranță existau metode mai bune de a rezolva situația. Intervievase femei care născuseră în afara căsătoriei și pe câteva dintre îngrijitoarele pe care le întâlnise, sperând să scrie o serie de articole care vor trezi parlamentul în fața nevoii disperate de a face o reformă când venea vorba despre bunăstarea celor mai inocenți dintre ei.

Când se întinse după o bucată de hârtie să răspundă unui anunț, auzi râsete mai puternice și voioșie dincolo de fereastră. Inima i se umplu de bucurie, sufletul i se primeni, și îngrozitoarea sarcină care o aștepta nu mai păru chiar așa de îngrozitoare. Avea un scop care poate că nu-i ștergea toate păcatele, dar, cu siguranță, o făcea să trăiască mai ușor cu ele.

Tropăitul unor picioare mici răsună pe hol, cu râsete tot mai sonore, până când o fetiță micuță pe nume Daisy dădu buzna în birou.

— Domnișoară Kent! A adus un cal!

Ea se încruntă.

— Poftim?

— Domnul. A adus un cal, cel mai curat pe care l-ați văzut vreodată. Este alb cu totul.

Inima i se zbătu în piept.

— Un cal? repetă de parcă nici nu știa ce este un cal.

Daisy încuviință din cap cu atâta forță, încât codițele ei blonde se lovira de umeri.

— Îl putem călări în grădină!

Împingându-și scaunul, fu surprinsă să descopere că genunchii aproape-i tremurau când se ridică. Nu putea fi calul la care se gândea ea. Nu putea fi el bărbatul. Dar când ajunse la fereastră, descoperi că era vorba de amândoi. Sophie și Finn. Frumoasa Sophie și chipeșul Finn. Era îmbrăcat obișnuit, purtând o beretă, așa cum și-l amintea în tinerețe, jachetă maro, dar liniile ei luau forma umerilor lui lați.

Conducea iapa cu trei copii – o fată și doi băieți – stând pe spatele ei. Zâmbetele lor erau așa de strălucitoare că o duru inima. Ce lucru simplu făcuse pentru a aduce atâta bucurie!

Nu-i plăcea în mod deosebit valul de plăcere care o traversa știind că el se întorsese. Se așteptase să nu-l mai vadă niciodată, crezuse că-și exprimase foarte clar poziția, dar poate el detectase minciuna din vocea ei. Pentru că adevărul era că pentru prima dată de ani întregi, stând noaptea trecută în bucătărie, trăise un moment de fericire. El nu o abandonase. Fata rănită din ea plânsese știind acest lucru, în vreme ce femeia care devenise acum își dăduse seama că amândoi se schimbaseră prea mult pentru a reveni la ceea ce fuseseră cândva.

Degete mici se curbară în jurul alor ei.

-Haideți, domnișoară Kent! O să vă lase să călăriți.

Nu, nu, nu putea să se ducă acolo, nu-i putea permite să-i topească inima din nou. Nu putea să riște să-i provoace și mai multă suferință.

Fetița o mai trase o dată.

-Domnișoară Kent?

Ea zâmbi spre prețiosul copil.

-Du-te! Eu am nevoie de un minut.

Un minut ca să ridice un scut în jurul inimii ei.

Nu știa ce-l îndemnase să vină. Nu, fusese mai mult decât un îndemn. Fusese o obsesie, ceva ce-i rosese stomacul, pătrunzându-i în suflet – gândul că în sfârșit putea să o vadă așa cum visase să o vadă: la lumina zilei, scăldată în lumina soarelui. Așa cum plănuiise să o vadă în ziua ce urma nopții în care ar fi trebuit să fugă împreună.

În dimineața aceea, când se trezise după o noapte agitată și prive cum se răsuțește ceața și se disipează, se topește, în vreme ce soarele își făcea magia, știuse că urma să fie o zi superbă, una pentru plimbări în parcuri și cu bărcile pe Tamisa. O zi rară în care toamna era hotărâtă să explodeze de strălucire, înainte de a ceda în fața zilelor mai sumbre de iarnă. În aer era o prospețime ce-l făcea mai ușor respirabil...

Până când ea ieși în grădină.

Era ca și cum luna ar fi coborât și ar fi pătruns în părul ei, adăpostindu-se până în noaptea următoare când urma să revină pe cer. Pielea ei era precum alabastrul, dar nu palidă. Strălucea sănătos. Obrajii îi erau îmbujorați. Când se apropie, văzu ochii ei verzi sclipind de încântare. Erau de o nuanță care nu era așa de întunecată cum crezuse

el mereu. Strălucirea soarelui îi micșora pupilele, lăsând mult verde care să-l captiveze. O linie neagră încercula marginea exterioară a irisului. Pe asta nu o observase înainte, nici măcar atunci când ea fusese sub el, cu ochii mari de uimire în timp ce se mișcau în tandem creând scântei, amintire ce și acum risca să-i dea o erecție.

Copiii săreau în jurul lui, dornici să-i capteze atenția, vrând să încalce și ei pe iapă. Dar el părea incapabil să-și ia privirea de la ea.

Se opri la câțiva centimetri, suficient de aproape ca el să vadă marginile uzate ale gulerului și manșetelor ei. Nu voia să și-o închi-
puie căutând prin lucrurile aruncate de cineva, căutând ceva ce i-ar fi
util, ce i-ar ține de cald la sosirea vânturilor reci de iarnă.

Privirea ei era fixată în a lui, așa cum fusese prima dată când el o lăsase pe spate și îi acoperise trupul cu al lui, când îi cuprinsese chipul delicat între mâinile lui mari și aspre și îi spusese că o iubea. Că o va iubi mereu.

– Încă o ai, zise ea încet, cu smerenie, de parcă tocmai făcuse un miracol.

Să vadă cât de mult o mulțumeau acțiunile lui părea să-l lase fără cuvinte.

– Am fost odată la fabrica de cărămizi a fratelui tău, dar nu mai era acolo.

Și el își putu imagina că ea simțise că îi luase și iapa, că-i mai fusese ceva.

– Pot?

Arată spre cal.

Avea un nod în gât și îi era greu să înghită, să vorbească, așa că doar încuviință vioi din cap, apoi o privi cum îl ocolește, cum ia căpăstrul și mângâie cu cealaltă mână fruntea calului sub coamă.

– Bună, fată dulce. Oh, ce doar mi-a fost de tine!

Iar el putu doar să spere că și de el îi fusese un pic dor.

– Vrei să o călărești?

Ea se uită în jur la copii.

– Nu vreau să le stric distracția. Dar nu m-ar deranja să merg pe lângă ea.

El așază trei copii pe spinarea lui Sophie și începu să o conducă agale pe lângă marginea grădinii. Vivi mergea la pas pe partea cealaltă a lui Sophie, iar capul iepei era o barieră între ei, astfel încât el nu o vedea bine. Nu avea nici o îndoială că ea ocupase acea poziție într-un efort de a păstra distanța între ei.

Seducătorul

– Domnișoară Kent! Domnișoară Kent! strigă un drăcușor de fetiță, fugind spre ea. Vreau să-l mângâi.

Ridică fata în brațe fără să ezite.

– Este o ea.

– De unde știți?

– Da, domnișoară Kent, zise el, pășind în fața calului ca măcar să se poată uita la ea. Explicați-i!

Ea roși, iar el își dădu seama că nu-i văzuse niciodată obrazii așa de trandafirii. Nici o pălărie nu-i umbrea chipul și se întrebă dacă ea avea una. Nu purta mănuși care să-i protejeze mâinile nici în nopțile în care o văzuse. Renunțase la toate bunurile lumești?

– Pentru că ea mi-a spus cândva că este o iapă, îi explică simplu fetei cu părul blond din brațele ei care nu avea mai mult de patru ani, slabă ca o scândură, cu ochi mari albaștri.

Și-o imaginează pe Vivi cu o fică, semănându-i. Ar fi trebuit să aibă propriii copii deja, ar fi trebuit să fie măritată. Acceptându-i explicația, fata întinse mâna și o mângâie pe Sophie pe nas. Vivi ridică arogant propriul nas și pentru prima dată după ani el chicoti de simpla mulțumire că era învins.

– Am observat azi-noapte că ți se spune „domnișoara Kent“.

– Am crezut că este mai bine să fiu discretă în ce privește statutul familiei mele.

El aruncă o privire la împrejurimile modeste.

– Ești pe cale să-ți depui jurămintele, să devii călugăriță?

– Nu. Nu sunt demnă de așa o viață.

– Asta-i o tâmpenie – dar mă bucur să aud. Este prea multă senzualitate în tine să o risipești fiind singură.

– Nu se cuvine să vorbești așa în preajma copiilor.

– Copiii ăștia pe care tu... îi aduni. Aici au grijă de ei?

– Da. Deși rămânem fără spațiu. Sunt așa de mulți copii, Finn.

– Este foarte amuzant când îi faci. Ea păru deranjată de cuvintele lui. Îmi cer scuze. Nu vreau să tratez lucrurile superficial. Știu din proprie experiență că este o problemă. Dar oamenii nu se pot împotrivi propriei firi.

– Trebuie educați. Ar trebui să scriu broșuri.

– Mulți dintre cei care au nevoie de acele broșuri nu știu să citească.

– Este un cerc vicios, nu-i așa?

El opri calul unde se alinaseră copiii. Li dădu jos pe cei trei copii, mai puse trei și începu să i plimbe din nou, bucuros că Vivi continuă să meargă alături de el. Hotărî să schimbe subiectul.

De ce ai venit în Whitechapel?

Pentru că era foarte puțin probabil să dau peste cineva cunoscut. Nu este ca și cum ducesele și contesele se plimbă pe străzi.

– Și orfelinatul?

– Două motive. Știam că fratele meu nu m-ar căuta niciodată printre maici. Și voiam un loc unde copiii sunt bine-veniți.

– Ai venit aici cu un scop anume, știai ce vrei să faci.

– Ce voiam să fac demult deja, doar că mi-a luat ceva să-mi adun curajul să o fac. Este complicat. S-au întâmplat așa de multe de ultima dată când te-am văzut.

Voia să afle totul, așa cum cândva voia să știe tot ce făcuse ea cât fusese departe de el, la țară.

– Ți-ai asumat în mod voit cauza copiilor.

Ea îi întâlnește privirea, în adâncurile ochilor ei era tristețe.

– Tu ești răspunzător de asta. Ce mi-ai spus în noaptea aceea în grădină m-a impresionat profund. Nu am uitat niciodată cât de rușinat păreai pentru ceva pentru care nu erai deloc responsabil.

Circumstanțele nașterii lui îi maculaseră existența. Ea reușise să-l facă să se simtă curat ca lacrima și își imaginează că făcea la fel pentru toți copiii de aici.

– În noaptea asta ai întâlnire cu vreo îngrijitoare?

– În noaptea asta, nu.

– Atunci ieși cu mine.

Văzu cum în ochii ei se luptau dorința de a spune da cu nevoia de a refuza. Ea clătină lent din cap.

– Dacă oamenii ăia angajați de fratele meu...

El o opri pe Sophie.

– Nu-ți poți trăi viața ascunzându-te. Eu am fost prizonier, Vivi. Nu este un mod de a trăi. Asumă-ți riscul că nimic rău nu se va întâmpla, că nimeni nu-și va da seama că ar face repede cinci sute de lire pe seama ta.

– Nu chiar așa de repede sau ușor. M-aș lupta.

– Asta-i fata mea. Haide acum! Hai să petrecem o seară plăcută la o oră rezonabilă, ceva ce ne-a fost negat înainte. Ce zici?

– Nu va fi același lucru. Nu mai suntem oamenii care am fost.

Seducătorul

– Nu mă aștept la nimic de la tine, Vivi. Doar ne vom bucura unul de compania celuilalt. Eu zic că suntem doi oameni care au nevoie de un pic de distracție.

Fruntea ei se încruntă; buzele care formau mereu atât de ușor un zâmbet acum formau o linie dreaptă.

– Drept rezultat la tot ce s-a întâmplat, acum sunt defectă, Finn. Nu sunt sigură că îți va plăcea persoana care am devenit.

– Cineva care se luptă pentru copii când mulți îi văd ca pe ceva neimportant? Mie îmi place ce văd deocamdată.

– Nu ne putem întoarce, Finn.

– Nici nu mă aștept să o facem. Ieșim un pic, râdem un pic. Apoi ne luăm la revedere.

– Unde am merge?

– Este o surpriză.

– Finn...

– Cândva ai avut încredere în mine, Vivi. Ai încredere și acum.

Maica Theresa stătea în colțul grădinii lângă maica Margaret și priveau scena care se petrecea nu foarte departe, în vreme ce copiii alergau în jurul cuplului care oprise calul și păreau să poarte o discuție serioasă. Finn Trewlove avea ceva familiar. Linia maxilarului, hotărî ea. Cândva mângâiasse un maxilar ca acesta în timp ce șoptea cuvinte de dragoste.

– Ai vorbit cu ea? întrebă maica Margaret.

– Da. Maica Margaret distribuia deseori cele mai neplăcute sarcini maicilor, crezând că acea greutate le va întări credința. Am senzația că ascunde ceva.

– Fuge de ceva, maică. Poate cu acest tânăr apărut dintr-odată în viața ei va începe în sfârșit să alerge spre ceva.

Maica Theresa știa totul despre fugit. Uneori o persoană trebuia să fugă în direcția greșită, ca apoi să poată fugi în direcția corectă.

Capitolul 14

Ieșiseră împreună doar ca să lase definitiv trecutul în urma lor. Deși ea nu voia să vadă mai mult de atât în cererea lui, își dorea să fi avut o rochie mai elegantă, dar avea doar două, una bleumarin,

cealaltă neagră. Deci în seara aceea o purta pe cea bleumarin pentru că măcar la asta marginile gulerului nu erau așa de roase. Crezuse că lăsase în urmă vanitatea în căutarea unei vieți mai simple. Ce dezamăgire să descopere că doar se ascunsese și că atențiile unui tânăr o scoteau repede la iveală.

Spera că Finn rostise adevărul când spusese că nu avea așteptări în noaptea asta. Trebuia să știe că drumurile pe care fiecare mergea îi duceau în direcții diferite, că nu se vor întâlni niciodată.

Se dădu un pas în spate din fața oglinzii ovale ce atârna deasupra ligheanului și încercă să se uite mai bine la ea. În această locuință nu existau oglinzi mari. Maicile nu aveau niciodată nevoie să se vadă în întregime, să știe că erau aranjate. Hainele lor erau cum erau și nu aveau prea multe de făcut cu ele.

– Ce-ai de gând să faci cu părul?

Abia atunci observă reflexia maicii Theresa în oglindă în vreme ce stătea în pragul ușii. Râzând, își atinse în mod inconștient coada împletită pe care o răsucise în jurul capului și o prinsese cu ace.

– L-am aranjat deja.

Se întoarse spre maică.

– Nu arată bine?

– Dacă mi-aș petrece seara cu un domn, aș vrea ceva mai... elaborat. Ai vrea să încerc eu să ți-l aranjez?

Nu se putu abține. Se holbă.

– Chiar trebuie să înveți să-ți ascunzi șocul un pic mai bine, pentru că expresia aia de pește uimit nu te prinde deloc. Să știi că nu am purtat mereu veșminte de călugăriță. Intră în cameră! Stai jos!

Lavinia se supuse, așezându-se pe scaunul cu spătar drept din lemn. Nu exista nici o masă de toaletă, doar mica masă pătrată unde era ținut ligheanul. Așezată, nu se putea vedea în oglindă.

Maica Theresa scoase acele și îi desfăcu părul cu multă eficiență. Aproape gemu de plăcere când altcineva îi pieptănă părul lung cu o perie.

– Tânărul acesta este din trecutul tău, zise maica încet.

– Da.

– Îl iubești?

Asta era o întrebare, nu-i așa?

– L-am iubit cândva, dar nu mai suntem aceleași persoane.

– Nu crezi că ești demnă de iubire?

Își cam dorea să fi refuzat oferta de a fi ajutată pentru că chiar nu avea chef de un inchizitoriu, cu toate astea ținuse așa de multe în ea pentru o perioadă așa de mare.

– Trebuia să ne căsătorim și, când asta nu s-a întâmplat, eu m-am trezit într-o situație în care m-am dovedit slabă și lașă. Am făcut unele lucruri de care nu sunt mândră, maică.

– Îți este teamă că el te va învinovăți?

– Eu așa aș face dacă situația ar fi invers.

– Îi vei spune despre acele lucruri?

– Vreau să-i spun, dar nu va ieși nimic bun din asta. Bănuiesc că seara asta va fi o bună ocazie de a ne lua rămas-bun.

Simți o smucitură, un tras, un alt tras în sus al părului ei.

– Eu nu aș fi așa de sigură, domnișoară Kent. Când eram mai tânără, înainte să mă fi gândit să îmbrac haina monahală, mi-am vândut sufletul ca un bărbat să se uite la mine cum se uită domnul Trewlove la tine.

Ardoarea din cuvintele maicii o uimi și vru să se întoarcă...

– Stai nemișcată acum, ordonă maica Theresa. Aproape am terminat. Și apoi vocea ei se înmuie. Cu toții facem greșeli, domnișoară Kent. Secretul este să nu le lăsăm să preia controlul asupra noastră. Gata! Sper să-ți placă.

Lavinia se ridică încet în picioare până când ajunse să se vadă în oglindă. Părul ei era adunat pe cap într-o coafură elegantă, cu șuvițe cârlionțate atârând pentru a-i tachina chipul și gâtul.

– De-a dreptul încântător.

– Ar arăta și mai bine cu un pieptene cu perle, dar nu am primit așa ceva.

Lavinia se întoarse.

– Ați fost cândva camerista unei doamne?

– Nu, domnișoară Kent, zise maica Theresa zâmbind melancolic. Cândva am fost o lady.

– Din nobilime?

Maica râse oarecum.

– Există alt fel? Aș zice că nu. La ușă se auzi un ciocănit. Cred că tânărul tău domn este aici. Nu te închide în fața posibilităților, domnișoară Kent.

Înainte să apuce să o întrebe pe maică referitor la care credea ea că erau acele posibilități, rămase singură cu emoțiile ei. Pe Finn îl costaseră cinci ani din viața lui iubirea pentru ea. Pe ea că-l iubise...

Refuză să se gândească la asta. Avea să se bucure pur și simplu de seară. Poate dacă-l impulsiona un pic, el îi va spune tot ce făcuse în viața lui în ultimii trei ani, după ce fusese eliberat.

Când ajunse la intrare și-l văzu stând acolo, își dădu seama că voi să știe mai mult decât orice. Cum era viața lui acum? Cum își petrecea zilele și nopțile – în afară de a o pândi pe ea?

Era îmbrăcat drăguț, cu o haină, vestă, cămașă și ceva la gât. Nu la fel de elegant ca ceea ce ar purta un domn seara, dar ceva ce el ar purta la o plimbare prin parc. În mână ținea o căciulă de castor.

– Ce frumos arăți, zise el.

De ce trebuia inima ei să se poarte obraznic și să-i sară în piept

– Mergem?

El arcui o sprânceană.

– Fără însoțitoare?

– N-aș prea zice că mai am nevoie de una în ziua de azi. Nu mai era o tânără debutantă a cărei inocență trebuia protejată. Deși maicile s-au oferit să mă însoțească, dar am încredere că nu vei face prostii.

– Ah, Vivi, când ai să te înveți minte? Îi oferi un zâmbet care amenința să o trimită în urmă cu opt ani. Derbedeu o dată, derbedeu mereu.

– Trăsura ta? întrebă ea în vreme ce o ajuta să urce în vehiculul care îi așteptase la stradă.

– A lui Mick.

Se așază pe locul opus de al ei.

– Fratele tău s-a descurcat foarte bine.

– A meritat-o. A muncit mult și din greu pentru fiecare penny pe care îl are acum în buzunare.

Dărâma și reconstruia o secțiune mai săracă din Londra, construise un hotel mare despre care vorbea tot orașul și se căsătorise cu o nobilă – chiar dacă el rămânea fără titlu.

– Tu ce faci, Finn? Încă ești măcelar.

– Faptul că am ajuns la închisoare pentru furtul unui cal a pus capăt la asta.

Ea închise ochii.

– Dumnezeu, îmi pare așa de rău.

Aplecându-se, el îi luă mâna, dorindu-și să-i fi adus o pereche de mănuși, dar bucurându-se că nu o făcuse, și îi strânse degetele.

– Nu a fost vina ta. Nu vreau să ne gândim la asta în seara asta.

Ea deschise ochii și tristețea din ei l-ar fi făcut să inghenuncheze dacă nu ar fi fost așezat.

-Tu ce vrei?

La naiba dacă știa. Să se întoarcă în urmă cu opt ani. Să o ia de la capăt. Dar asta ar fi însemnat să uite toate momentele minunate pe care le avuseseră împreună. Să reia de unde rămăseseră? Asta ar fi însemnat să înfrunte durerea.

-Un pic de conversație. Câteva râsete, niște bere. Ceva de mâncat. O doamnă minunată la braț.

Ea îi zâmbi pe jumătate.

-Fără flirtat.

El rânji strâmb.

-Vom vedea.

Ea oftă și în acel sunet lui i se păru că aude cum ea cedează.

-Dacă nu mai ești măcelar, cu ce te ocupi?

-Un pic de asta, un pic de cealaltă.

-Ce bărbat misterios!

Își dădu seama că dacă voia ca ea să-i spună totul, la fel trebuia să facă și el.

-Îmi câștig traiul muncind cu Aiden.

-În sala lui de jocuri?

-Eu fac muncile ciudate acolo, dar în mare parte bag frica în cei care îi datorează bani și nu par să aibă de gând să-i plătească. Noaptea trecută l-am vizitat pe Dearwood. Am luat niște garanții de la el și l-am amenințat că-i rup brațul dacă nu poartă atele.

-Cu asta te ocupi? Rupi brațe?

Nu părea îngrozită, ci mai degrabă tristă că viața lui îl dusesese într-un loc așa de neprimitor.

-Din când în când mai trebuie să pocnesc câte un tip, însă doar pentru că mă provoacă. Sau nu m-a luat în serios. Un nas însângerat este de ajuns să înțeleagă că nu glumesc. Sunt dator fratelui meu. Îi vor plăti fratelui meu. Și din când în când, dacă vreunul face pe dificilul, îl ameninț că-i rup brațul dacă nu poartă atele timp de șase săptămâni și că le voi spune oamenilor că eu sunt responsabil de asta. Asta-mi crește reputația de tip rău.

-Deci Dearwood a făcut pe dificilul cu tine.

El ridică din umeri.

-Nu chiar. Dar mi-am amintit că nu mi-a prea plăcut de el când l-am întâlnit acum mulți ani - faptul că dansase cu ea fiind principalul

motiv al atitudinii lui față de bărbat – și am simțit nevoia să-i dau o lecție.

Ea zâmbi, un zâmbet mic, dar era un început.

– Nu mi-a plăcut niciodată de Dearwood. Are ceva ce nu este... drăguț.

– Este un măgar.

Buzele ei se întinseră mai mult, mai frumos și el se simți oarecum victorios, recunoscător că încă avea abilitatea să-i provoace bucurie, recunoscător că ea încă mai putea să trăiască bucuria.

– Tu cum îți câștigi existența, Vivi?

– Pentru camera mea și mâncare, fac lecții cu copiii dimineța. Citit, scris, matematică. Restul zilei frec podele și fac paturi, sunt un fel de servitoare bună la toate. Să știi că nu mă plâng, dar caut o ocupație care să-mi ofere un pic mai mult decât atât. Bani, bunăoară, pentru că vreau să construiesc mai multe adăposturi pentru copii. Sunt așa de mulți copii nedorți, Finn.

Zâmbetul ei dispăru, și tristețea reveni.

– Știu.

Îi transformase în cauza ei și el se întrebă dacă s-ar fi întâmplat la fel dacă ei se căsătoreau în urmă cu toți acei ani. Se îndoia, pentru că ar fi avut deja o droaie de copii ai ei de care să aibă grijă.

Ea privi pe fereastră.

– Mi se pare că am ieșit din Londra. Unde mergem?

– Nu departe. Am auzit că un sat prin apropiere are o mică sărbătoare. Este puțin probabil să fim recunoscuți.

Cu siguranță, nu participau lorzi sau doamne care să o zărească sau să o ia la întrebări. Majoritatea erau plecați la proprietățile lor de la țară, cu excepția câtorva tineri care aveau mai multe aventuri în oraș, mulți în localul fratelui său.

Ea își studie mâinile strânse în poală.

– Există cineva special în viața ta?

– Am mulți oameni speciali în viața mea.

Ridicând capul, ea își mișcă buzele în ceva ce nu era chiar un zâmbet.

– Mă bucur.

Și apoi își întoarse atenția la peisajul pe lângă care treceau.

Teama de a o îndepărta, pentru că lucrurile dintre ei erau prea fragile, îl oprise să recunoască: „Te uiți la unul dintre ei chiar acum”.

Veselia o izbi de cum coborâră din trăsură și era în creștere după ce el îi luă mâna și o puse în scobitura cotului lui, conducând-o în mijlocul lucrurilor. Nu-și dăduse seama ce mare nevoie avea să fie înconjurată de voieșie și fericire. Nici măcar răcoarea serii nu-i putea pleoști spiritul.

- Nu am mai fost la un festival... de nu mai știu când. Cred că ultima dată am fost la proprietatea de la țară, înainte de fatidica noastră vară.

După ce crezuse că el o abandonase, începuse să se refere la acea perioadă ca „vara ei fatidică”, „noaptea ei fatidică”, dar acum știa că expresia se potrivea amândurora.

- Când îmi povesteai cum îți petreceai timpul la țară, nu pome-neai niciodată de festivaluri.

- Nu voiam să crezi că mă bucuram fără tine.

- Vivi, nu voiam să fii tristă când nu eram împreună. Mă bucur că te distrăi.

- N-am zis asta. Mereu simțeam că lipsea ceva, că ar fi fost mult mai plăcut dacă și tu ai fi fost acolo. Tu te duceai la festivaluri când eu nu eram?

- Uneori.

Ea îi împunse umărul cu capul și rânji.

- Și totuși, nu mi-ai spus despre ele.

- Mă duceam cu frații mei. Aiden reușea mereu să găsească câte o fetișcană obraznică să meargă cu el.

- Și tu?

Ochii lui se încălziră când se uită spre ea.

- Pe mine doar tu m-ai interesat, Vivi. Ți-am zis asta. Deși, dacă aș fi făcut cu Aiden, prima noastră dată împreună ar fi fost mai plăcută pentru tine.

- Nu a fost vina ta, deși nu-mi imaginez că ai fost celibatar după mine.

El clătină lent din cap, apoi își îndreptă atenția din nou spre mulțime.

- Nu.

- Sunt ușurată să aud asta, Finn. Nu mi-ar fi plăcut să fi singur toți acești ani. Bănuiesc că tânjeai după companie după ce ai ieșit din închisoare.

- Am tânjit după multe lucruri. Nu toate drăguțe.

Bănuia că el se referea la răzbunare, dar, în loc să o rănească, preferase să păstreze distanța.

Dintr-odată în fața le sări un bărbat și începu să jongleze cu niște mingi în aer. Finn îi aruncă o monedă. Bărbatul o prinse când cobora spre pământ, fără să scape vreo minge.

- Mersi, șefule.

Înclinând din cap și continuând să jongleze cu mingile, se îndepărtă, atrăgând atenția copiilor, făcându-i să râdă.

- Orfanilor nu le-ar fi plăcut asta? întrebă ea în vreme ce el o conducea tot mai mult spre mijlocul activităților unde doi bărbați făceau tumbe, unul din ei pășind pe palmele strânse ale celuilalt, care apoi îl arunca în aer, unde făcea un salt spectaculos și ateriza în picioare, luând-o apoi de la capăt. Trecură pe lângă un alt bărbat care înghițea flăcări.

- De ce-ar face cineva așa ceva? întrebă ea.

- Pentru bani.

- Dar pericolul...

- Bănuiesc că există o șmecherie.

- Nu-mi pot imagina prima persoană care a stat așa și dintr-odată s-a gândit: „Ar fi tare bine și amuzant să-mi bag niște foc în gură“.

- Pe cât ești tu de uimită de el, eu zic că și el ar fi la fel de uimit de o doamnă din nobilime care a hotărât că este o idee măreață să hoinărească pe străzi noaptea pentru a salva copii.

În vocea lui nu era critică, dar sprânceana lui ridicată o puse pe gânduri. Dar nici măcar sprânceana nu era ridicată în bătaie de joc. Mai degrabă i se păru că el îi admira eforturile. Deși nu o făcea ca să fie admirată, fu nevoită să admită că-i plăcea că el aproba asta.

Atenția îi fu atrasă de o maimuță dansatoare, al cărei proprietar cânta la acordeon. Dintr-odată maimuța o zbughi spre ea, o trase de fustă, apoi își dădu jos pălăria. Finn îi dădu un șiling, și ea o puse în pălărie, de unde fu luată repede și studiată. Apoi maimuța se duse în grabă la cel ce cânta din acordeon și se cățără pe el de parcă era un copac, găsindu-și locul pe umărul lui.

- Aș putea și eu să o fac pentru niște mâncare și bere, zise Finn. Mergem?

Cumpără plăcinte cu carne de la ghereta unei femei, două halbe de bere de la un bărbat de la altă gheretă și închirie o pătură cu trei penny de la o tânără care ședea lângă o moviliță cu un teanc de pături lângă ea. Odată așezați, ea privi spre mulțime, unde torțele se chinuiau să risipească întunericul. Se simți aproape lipsită de griji și probleme.

Seducătorul

– Ar fi fost frumos să fi putut face asta când eram mai tineri, zise el încet.

Clătinând din cap, ea mușcă din plăcinta cu carne.

– Aș fi avut cel puțin o însoțitoare cu mine.

– Aș fi putut să arunc cu bile în sticle și să câștig ceva pentru tine.

Ea îl privi. Așa de masculin și de curajos, stând acolo cu un picior ridicat, cu încheietura peste genunchi, halba strânsă bine în mâna puternică. O ridică și luă o înghițitură lungă, lentă și ea fu destul de tentată să-i scoată legătura de la gât ca să vadă cum i se mișcă mărul lui Adam când își astâmpără setea.

– Mi-ai dat-o pe Sophie. A fost un cadou cât pentru o viață. Nu aveam nevoie de mai mult.

– Dar eu oricum voiam să-ți dau mai mult.

Îi oferise cu mult mai mult decât va ști vreodată.

– Nu știu dacă este înțelept să ne întoarcem în trecut. Eram teribil de tineri, naivi. Nu mi-am închipuit niciodată că ceva atât de frumos, precum sentimentele pe care le-am împărtășit noi, putea să aducă atâta suferință. Mă tot gândesc cât de groaznic au mers lucrurile pentru tine.

– Ar fi putut să fie și mai rău.

O spuse ca și cum faptul că o iubise nu-l costase totul.

Rămaseră tăcuți multă vreme, mâncându-și plăcintele cu carne, bând din bere. Fu nevoit să plătească garanție pentru halbe. Banii aveau să-i fie dați înapoi la returnarea acestora. Ea nu se gândise niciodată cum erau gestionate astfel de afaceri. Doar se bucurase de ele.

– De ce nu te întorci acasă? întrebă el. Acolo ai avea o viață mai bună.

Cum să-l facă să înțeleagă? El își împărtășise experiențele groaznice. Putea și ea să facă la fel?

– Știu că te îngrijorează că mama ta te va sili să te măriți cu cineva cu care nu vrei, dar nu mai ești copil.

– Este mai mult de atât, Finn. Mama este o femeie incredibil de puternică. Nu mi-am dat seama cât de puternică... Închise ochii, se luptă cu lacrimile ce o înțepau. Pieptul i se strânse, stomacul i se înnodă. Deschise ochii, luă o înghițitură mare de bere, nedemnă de o doamnă, întrebându-se dacă ar putea găsi alinare în băutură, dacă ar ajuta-o să se relaxeze, să se deschidă. Dacă-ți spun ceva, trebuie să-mi promiți că nu o vei înfrunta pe mama.

El miși ochii.

– De ce aș vrea să fac asta?

– Promite-mi! Nici tu, nici frații tăi, nici surorile tale. Nimeni din familia ta să nu se apropie de mama mea.

Nu era dispusă să riște ca Finn să meargă din nou la închisoare și se temea că el ar putea să fie suficient de furios să facă ceva stupid.

– Ai cuvântul meu.

– Voi ține cont de asta.

El încuviință brusc din cap.

Mai luând o înghițitură mare de bere, ea își formulă gândurile.

– Cam la un an după ce noi doi plănuiserăm să fugim, m-am trezit într-o situație în care nu mai puteam să rămân în casă. Vezi tu, eu și mama ne certam. Într-o noapte mi-am pierdut controlul și am palmuit-o, destul de tare. Am început să împachetez, și ea a chemat niște lachei să mă oprească. Părinții mei au hotărât că devenisem prea neascultătoare, prea sălbatică. Trebuia să fiu potolită, să mi se dea o lecție că ei nu tolerează un asemenea comportament. M-au trimis la nebuni.

Furia care îl copleșea îl lăsa fără aer, fără cuvinte. Abia își dădu seama de halba ce se rostogoli pe pământ când își desfăcu brațele și o tragă aproape de el, de parcă putea să o protejeze când era mult prea târziu pentru asta.

– Dumnezeu, Vivi!

Își frecă obrazul de al ei, conștient și de cel mai mic tremurat al corpului ei în timp ce ea stătea lipită de haina lui.

– Este în regulă, Finn, șopti ea moale. Ca și vremea ta în închisoare, a fost cu mult timp în urmă.

– Dar nu te părăsește niciodată, nu scapi definitiv. Doamne, Vivi! În acest moment se părea că tot ceea ce putea era să ia numele Domnului în deșert. Apoi își dădu seama de ceva și se retrase, studiindu-i trăsăturile. Și Thornley? El ce dracu' făcea în tot acest timp? De ce nu a oprit asta?

Va avea o discuție liniștită cu cumnatul lui. O discuție liniștită și un pumn zdravăn.

– Nu a știut. Nimeni nu a știut. Nici măcar fratele meu. Mama le-a zis că eram pe continent cu o mătușă bătrână. Nu s-ar fi convenit să se știe că fica lor înnebunise. Thorne nu era responsabil de mine, Finn. Nu poți să dai vina pe el.

– Cât timp?

– Trei ani.

Trei ani. Sfinte Dumnezeule! Știa exact cât de lungi erau trei ani când erau trăiți fără libertate. Dacă tatăl ei nu ar fi fost deja mort, s-ar fi întâlnit cu el în noaptea asta și l-ar fi pus la pământ.

- Lui Thornley nu i s-a părut ciudat că ai fost plecată trei ani?

- Nu se grăbea să se însoare, își vedea de ale lui. Cred că s-a simțit ușurat că nu trebuia să mă curteze serios.

- Dacă aș fi știut...

- Ce-ai fi putut să faci, Finn? Din închisoare?

Ar fi găsit o cale să evadeze, să o salveze. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de neputincios. O mângâie pe obrazul moale, căutând consolare pentru amândoi.

- Cum ai supraviețuit la așa ceva?

- Nu a fost așa de rău cum ar fi putut să fie. Oh, au existat băi ocazionale cu gheață și imobilizare. Dar atât timp cât eram tăcută și calmă, părea că-i uimesc pe psihiatri. Nu-și dădeau seama ce era în neregulă cu mine. Și am învățat să lupt pentru că în timp ce eu poate încercam să rămân docilă, nu toată lumea era așa.

Nu-și putea imagina groaza pe care o simțise ea, ororile prin care trecuse.

- Este o lume ciudată, Finn. Era o fată acolo care nu m-a plăcut de la bun început. Mă ataca fără motiv. Mă trăgea de păr sau mă lovea în stomac. Urla că sunt o bestie. Nu știu. Poate în mintea ei vedea monștri. Era acolo un bărbat, își zicea d'Artagnan – nu i-am aflat niciodată numele adevărat. Oricum, a început să-mi dea lecții de floretă. Doar că noi foloseam cozi de mătură. Și m-a învățat cum să mă folosesc de pumni, cum să lupt murdar. În afară de faptul că se credea căpitanul muschetarilor, mie nu mi s-a părut nimic în neregulă cu el. După ce am revenit acasă, m-am dus o dată să-l văd, dar mi-au spus că familia lui venise după el. Nu au vrut să-mi spună cine era. Uneori îmi place să-mi imaginez că poate a fost nevoie de el în Franța.

Cuvintele ei curajoase îi sfâșiară inima – că se chinuia să facă să pară ca și cum totul ar fi fost normal. Îi cuprinse obrazul.

- Vreau să o omor.

Ea îi zâmbi înțelegător.

- Știu. Din motivul ăsta te-am pus să-mi promiți că nu-i vei face rău mamei. Ea își puse mâna cu blândețe peste inima lui. Din când în când văd frânturi din băiatul care erai, cel pe care l-am iubit cu atâta disperare. Știam că o parte din tine nu va primi bine vestea asta.

- Crezi că dacă te-ai întoarce acasă te-ar trimite înapoi?

— Ca să fiu sinceră, nu știu ce va face. Dar am obosit să lupt. Vreau să-mi trăiesc propria viață, așa cum vreau eu. Asta am făcut în ultimele trei luni de când l-am părăsit pe bietul Thornley la altar. Este îndrăgostit nebunește de sora ta, să știi.

— Cum ar și trebui să fie. Gillie a noastră este o partidă foarte bună.

Ea zâmbi, iar el își dori să poată păstra acel zâmbet pe chipul ei pentru totdeauna.

— Dar ești fericită, Vivi?

— Pe cât se poate să fiu de fericită după câte s-au întâmplat în ultimii opt ani. Da, port hainele aruncate de altcineva. Unele sunt un pic uzate și pătate și au fost reparate de nenumărate ori. Trebuie să mă spăl și să mă îmbrac singură. Confortul meu este mai mic. De fapt, inexistent, dacă e să fiu onestă. Dar nu-mi spune nimeni ce pot și ce nu pot să fac. Toate deciziile sunt ale mele. Poate pare o prostie, Finn, dar mă simt... liberă. Dădu ochii peste cap. Până la un anumit punct. Încă nu știu cum să-l conving pe fratele meu să înceteze să mă mai caute. Și trebuie să găsesc o slujbă care să-mi permită să fac mai mult decât fac acum. Dar va veni cu timpul. Puse mâna peste a lui care încă se odihnea pe fața ei. Spune-mi că tu ești fericit.

Nu voia să o mintă. Cum putea să fie fericit când tot ceea ce-și dorise era ea și tot ceea ce-și dorea ea acum era libertatea de a face ce dorește? Fusese la închisoare doar cinci ani, dar începea să înțeleagă că ea fusese închisă întreaga ei viață. Trăgând-o spre el, o sărută pe frunte.

— Mă îndrept spre asta.

Capitolul 15

Mâna care acoperea gura contelui Collinsworth fu cea care îl trezi din somnul profund, mica înțepătură dureroasă pe partea interioară a maxilarului îl ținea nemișcat. Deschise lent ochii. Bărbatul care se uita la el ridică pumnalul ce-l înțepase pe Collinsworth, apăsă un deget al mâinii care ținea pumnalul pe buzele strânse și înclină ușor capul spre direcția în care dormea liniștită contesa, care habar n-avea de drama care avea loc în jurul ei.

Mesajul intrusului era clar: cooperează sau ea va avea de suferit.

Collinsworth înclină abia perceptibil din cap în semn că înțelege, destul de sigur că torționarul său putea să simtă cât de tare îi bate inima. Intrusul ridică lent mâna de pe gura contelui și se retrase. Cu un gest îi dădu de înțeles lui Collinsworth că ar trebui să se ridice din pat.

Își dorea să-și fi pus înapoi pe el cămașa de noapte după ce făcuse dragoste cu soția sa, dar preferase să simtă pielea lui goală lipită de a ei în timp ce dormeau. Pe de altă parte, știa că este un bărbat impresionant. Poate că-l putea intimida. Ieși cu grijă de sub pături, încercând cu disperare să nu o trezească pe femeia care era iubirea vieții lui. Odată ce picioarele-i ajunseră pe covorul de pe podea, se îndreptă cât era de mare

Intrusul nu păru deloc impresionat, abia uitându-se la ceea ce-l făcea pe conte așa de mândru. Apucă în schimbă cămașa de noapte de la piciorul patului, unde fusese aruncată și i-o dădu lui Collinsworth, apoi îi făcu semn contelui că ar trebui să iasă pe ușă înaintea lui.

Odată aflat pe hol și îmbrăcat, cu ușa închisă, Collinsworth se întoarse către el.

- Ce înseamnă asta?

- Vreau să stăm de vorbă, zise derbedeul pe un ton pe care l-ar fi folosit când ar fi cerut cuiva să-i dea sarea. În bibliotecă.

Lui Collinsworth îi ajunsese să primească ordine.

- Încăperea asta va fi de ajuns. Deschise ușa de la dormitorul de vizavi de al lui, deschise lampa cu gaz și rămase în mijlocul camerei cu brațele încrucișate peste piept, așteptând ca intrusul să-l urmeze și să închidă ușa. Miji ochii. Ești un Trewlove, nu-i așa? Te-am văzut la nunta surorii tale, dar nu cred că am fost prezentați.

- Finn.

Nu era o prezentare cuviincioasă, dar inima i se mai calmase. Nu-și putea imagina că o familie care voia să fie acceptată de nobilime risca omorând un membru al nobilimii.

- Cu ce scop ai intrat prin efracție în casa mea, în dormitorul meu?

- Vreau să-ți retragi câinii.

- Câinii? Nu avea sens ce zicea. Nu țin câinii în Londra.

Finn oftă și își dădu ochii peste cap.

- Câinii pe care i-ai angajat să o găsească pe Lady Lavinia.

Collinsworth flutură o mână prin aer de parcă îndepărta o muscă enervantă.

— I-am retras în urmă cu câteva săptămâni pentru că m-a rugat Thornley.

Ducele o văzuse pe sora lui și-l asigurase că era bine, trăind viața pe care o dorea. Pentru Collinsworth nu avea sens, dar concedia oamenii pe care îi angajase să o găsească.

— Ai informat-o?

Furia din tonul lui Finn era suficient de evidentă să-l facă pe Collinsworth să dea un pas înapoi de teamă că era pe punctul de a primi un pumn de la individ.

— Nu știu unde este ca să-i trimit o scrisoare. Miji ochii când își dădu seama. Tu ești. Tu ești cel din tinerețea ei.

Fratele ei aflate doar că, atunci când avea șaptesprezece ani, în primul ei sezon, se încurcase cu cineva complet nepotrivit. Tatăl lor luase niște măsuri să se asigure ca derbedeul – modul în care se referea fostul conte la acea persoană – să nu o mai deranjeze pe Lavinia sau pe familia ei vreodată. Collinsworth nu știuse nici un detaliu, doar că tatăl lor aranjase că individul să fie deportat. Apoi pe el îl trimisese un an la o proprietate îndepărtată pentru a-i testa modul de a o administra. Când, în sfârșit, revenise în Londra, descoperise că sora lui călătorea pe continent. Părinții lor speraseră că timpul petrecut departe o va face să uite de tânăr și să fie mai docilă cu privire la datoria ei de a se căsători cu Thorne la întoarcere. Doar că ea nu se întorsese timp de trei ani, nu până când nu murise tatăl lor. Lui Thorne normal că nu i se spusese niciodată nimic despre tânăr. Dar cum el încă își vedea de plăcerile proprii și nu se grăbea să se însoare, totul se aranjase bine. Sau cel puțin așa crezuseră, până când Lavinia îl părăsise la altar.

În loc să recunoască evidența, Finn zise:

— Îi vei scrie o scrisoare, iar eu i-o voi înmâna.

— Știi unde este? Trewlove doar se uita la el. Collinsworth oftă. Normal că știi. Este bine? Măcar spune-mi asta.

— Destul de bine. Va fi mai bine când va ști că nu o caută nimeni.

— Spune-i să revină acasă. Totul va fi iertat.

Expresia lui era una de furie și dezgust.

— Nu a făcut nimic pentru care să aibă nevoie de iertare.

Ah, da, era clar tipul din tinerețea ei – sau poate era o cucerire recentă –, dar era clar că ținea profund la ea. Dintr-un oarecare motiv, Collinsworth se simți oarecum ușurat să știe că acest bărbat avea grijă de ea.

- Nu mergem la țară până nu se întoarce în sânul familiei ei. Tot credem că-i va veni mintea la loc...

- Nu e nimic în neregulă cu mintea ei. Acum pune-te și scrie nenorocita aia de scrisoare.

O oră mai târziu, Finn stătea în dormitorul lui Vivi, privind-o cum doarme. Spre deosebire de tovarășa ei de cameră, al cărei sforăit îi amintea de sosirea unui tren, ea era silențioasă. În somn arăta aproape la fel de tânără și de inocentă ca atunci când o cunoscuse – doar că acum un rid mic i se adâncea pe frunte de parcă și-n visele ei își făcea griji pentru copii sau retrăia perioada de la nebuni. Își dorea să șteargă orice moment de suferință trăit de ea.

Privi în jur mobila puțină. Două paturi care arătau mai mult ca niște pătuțuri, mici, înguste, cu tăblii de lemn simple și saltele subțiri. O masă mică simplă de pin se afla lângă fiecare pat. Un lighean, o oglindă și un singur scaun din lemn cu spătar drept. Draperii morhorate la fereastră. Doamne, încăperea era deprimantă.

Când lăsa scrisoarea scrisă de fratele ei pe masa de lângă pat, nu se îndoia că acum își va găsi de lucru în altă parte, că se va putea muta într-o locuință mai confortabilă, pentru că acum era liberă să se miște cum dorea ea, fără să-i fie teamă că ar putea fi târâtă înapoi la mama ei, care își tratase cu o incredibilă cruzime fiica. Dacă ea nu ar fi obținut o promisiune de la el mai devreme în acea seară, i-ar fi făcut o mică vizită și mamei ei. Când se întoarce să plece, ea scânci. El înlemni și așteptă.

Mai scoase un sunet, de data asta mai disperat, mai alarmant. Se uită din nou la ea. Începuse să-și miște capul, mâinile strângeau cearșafurile în pumn. Scotea scâncete mici și strangulate. Cunoștea acele zgomote. Și el le scosese în închisoare când era captiv într-un coșmar în care pândea pericolul. În umbrele subțiri ale visului se chinua să țipe după ajutor, dar era ca și cum nu avea voce, nu-și putea folosi corzile vocale cum trebuie și pe nimeni nu alerta suferința lui.

Își puse mâna pe umărul ei, o scutură cu blândețe, se apropie și îi șopti la ureche.

- Șșșt, liniștește-te! Nimeni nu te va mai răni.

Ea se liniști, tăcu și el își ținu mâna unde se afla până când respirația ei deveni normală. Apăsă cu degetul mare peste cutele dintre sprâncenele ei, frecându-le până dispărură. Se mai uită o dată la ea, pierdută în somnul liniștit, se ridică în picioare fără să facă zgomot,

întrebându-se cum ar putea să se asigure că vorbele pe care tocmai le rostise erau o promisiune.

Lavinia se trezi oftând. Nu-și putea aminti când dormise ultima dată așa de bine sau când se simțise așa de odihnită când deschisese ochii. Poate că ar trebui să participe la festivaluri în fiecare noapte. Era încă întuneric, dar știa că în curând va răsări soarele pentru că maica Bernadette aprinsese lampa și se ducea să se spele la lighean.

Ea rămase sub cuverturi, pregătindu-se pentru fiorii frigului care o vor întâmpina, temându-se de momentul în care va pune picioarele pe podeaua rece. Dacă vreodată urma să aibă bani în plus, avea să cumpere un preș din cârpe pentru fiecare maică, pentru a-și putea începe mai ușor ziua.

Inspirând adânc, se pregăti și se ridică, apoi se opri. Se uită la scrisoarea care stătea pe masa de lângă pat, o scrisoare cu numele ei pe ea. Recunoscuse scrisul ca fiind al fratelui ei și i se tăie respirația.

– Maica Theresa a lăsat asta? întrebă ea, ridicând-o de parcă era un păianjen hidos care cu siguranță ar fi sărit și s-ar fi cățărat pe ea.

– Nu cred, zise maica Bernadette. Era acolo când am aprins lampa. Bună dimineața, apropo.

– Bună dimineața.

Se rezemă de pernă și studie scrisoarea, un mic zâmbet începând să se formeze. Bănuia cum ajunsese scrisoarea acolo. Finn se pricepea încă așa de bine să se furișeze în dormitoare.

O întoarse, desfăcu cu degetul sigiliul de ceară cu blazonul familiei ei și o deschise. Desfăcu hârtia și citi cuvintele.

Dragă Lavinia,

Mi-am chemat dulăii – cei doi domni pe care-i angajasem să te găsească. De fapt, am făcut-o cu câteva săptămâni în urmă, dar nu am știut cum să-ți transmit asta până când prietenul tău nu și-a făcut apariția și s-a oferit să-ți livreze mesajul. Așa că acum ești liberă să-ți vezi de treburile tale fără să-ți faci griji că vei fi luată de pe străzi.

Cu toate astea, sper că te vei gândi să te întorci acasă. Mama își face foarte multe griji, și eu la fel. Nu știu ce ai avut de obiectat la Thornley – mie mereu mi-a plăcut compania lui –, dar oricum

Seducătorul

ar fi, sunt sigur că putem găsi pe altcineva mai plăcut cu care să te măriți. Vom rămâne în oraș până vei reveni acasă.

Fratele tău iubitor,

Neville

Strângând scrisoarea la piept, simți o mare greutate ridicându-i-se de pe umeri, de parcă putea pluti până la tavan dacă ar fi vrut. Binecuvântat să fie Finn. Ce cadou superb îi oferise, aproape la fel de prețios ca Sophie. În sfârșit era liberă.

Mai târziu în acea dimineață, după ce termină lecțiile zilnice, lovea în birou cu scrisoarea pe care i-o scrisese lui Finn, întrebându-se cum să facă să ajungă la el. Nu știa unde să-l găsească. Bănuia că o putea duce la sora lui, la Sirena și Unicornul și s-o roage să ajungă la el. Doar că nu voia să-i trimită o scrisoare în care să-și exprime recunoștința pentru ceea ce făcuse. Voia să-i spună personal. Ceea ce dovedea și biletul pe care i-l scrisese.

Am nevoie să te văd.

V.

Simplu și dulce.

Își dorea să-l fi întrebat unde-și întindea capul noaptea. Sunetul pașilor mici se auzi chiar înainte ca Daisy să dea buzna în biroul ei. Se opri dintr-odată, țopăind de pe un picior pe celălalt, de parcă avea nevoie să fie dusă la toaletă. Ochii i se luminară, zâmbetul ei ștrengar îi umplu chipul.

– A adus calul înapoi, domnișoară Kent! Și de data asta are șa!

Nu ar fi trebuit să simtă o bucurie așa imensă, dar o simțea. Se întrebă dacă lui i-ar plăcea să mai iasă o dată. De data asta în Whitechapel. Dar chiar când acest gând îi veni în minte, știu că trebuia să încheie asocierea cu el. Dar era așa de dificil când erau din nou prieteni, în ciuda trecutului.

O urmă pe Daisy afară în grădină pentru a descoperi nu doar că o adusese pe Sophie, ci încă un cal, un exemplar frumos de culoare castanie. Nu era surprinsă că cineva, care cândva își petrecuse mare parte din zi calmând caii, era acum proprietarul unor animale frumoase.

Cu un gest înflorit, își luă bereta de pe cap.

- Domnișoară Kent.

- Domnule Trewlove. Nu se putu abține să nu se ducă la Sophie și să o salute mângâind-o pe grumaz și sărutând-o pe frunte. Ai acum înapoi, încântându-i din nou pe copii.

- Acțiunile mele te-au încântat și pe tine?

- Știi că mereu mă încântă să o văd pe Sophie, zise ea, oferindu-i un mic zâmbet provocator. Dar, cu șa pe ea, îți va lua toată dimineața să plimbi copiii ăștia.

- Șaia este pentru tine. Speram să mă însoțești undeva.

- Este cam periculos să umblu ziua. Sau cel puțin era. Am primit o scrisoare de la fratele meu, mi s-a dat de înțeles că acum nu mă mai caută nimeni.

- Ce norocoasă ești!

Ea își înclină capul gânditoare.

- Mi-ai dat cuvântul tău că nu-mi vei deranja familia.

- Am jurat să nu o deranjez pe mama ta. Nici nu știi ce greu este să mă țin de cuvânt.

Ea miji ochii.

- Ce i-ai făcut fratelui meu de l-ai făcut să scrie scrisoarea?

- Doar l-am trezit din somn.

- Acum hoinărește prin oraș purtând atele?

El rânji. Chiar îi plăceau zâmbetele lui.

- Nu. Pentru că el nu a fost implicat în toate astea.

- Da, așa este. Arăta bine?

- Părea mulțumit că este deranjat. Dar cred că își face griji pentru tine. L-am asigurat că te afli unde dorești, că faci ce dorești. Își înclină capul într-o parte. Acum, eu sper că vei dori să ieși la o plimbare pe Sophie.

Își dorea. Cu disperare.

- Este slăbiciunea mea.

Seducătorul

Era dezamăgită de ea însăși pentru că nu ar fi fost. Dar păstră tăcerea asupra acestui subiect. Nu avea sens să-i confirme ceea ce el fără îndoială bănuia deja.

– Cum ai reușit să o păstrezi pe Sophie în toți acești ani cât ai fost în închisoare? întrebă ea.

– Când m-au arestat, Aiden a venit să mă vadă. De fapt toți frații mei au venit, dar Aiden a fost primul, așa că i-am cerut să o ia pe Sophie din grajdurile lui Mick și să aibă grijă de ea pentru mine. M-am temut că tatăl tău știa că este în viață, că și-ar putea da seama unde o țineam.

Ea se încruntă.

– Mă întreb de unde i-a venit tatălui meu ideea că ai furat-o. Nu i-am spus niciodată lui Miriam – nu am spus nimănui – că este în viață.

– Nu sunt sigur că știa. El doar a pretins că i-am furat calul, nu a dat detalii. Nu avea nevoie de vreo dovadă. Era un conte. L-au crezut pe cuvânt.

Era îngrozită că tatăl ei exercitase o asemenea putere într-o manieră atât de nedreaptă.

– Acțiunile lui mă dezgustă. Știu că nu vrei să-mi tot cer scuze, dar familia mea îți datorează așa de multe. Tatăl meu te-a tratat rău, și eu habar nu am avut. Dacă ar fi fost încă în viață, nici n-aș putea să mă uit la el.

– Hai să vorbim despre ceva mai plăcut!

Nu-l putea blama că voia să treacă peste asta.

– Voi salva mai mulți copii în noaptea asta, dacă femeia se ține de promisiunea de a se întâlni cu mine. Deși, cum am menționat noaptea trecută, trebuie să găsesc o sursă de venit destul de repede. M-am folosit de banii pe care i-am primit când mi-am vândut rochia de mireasă și bijuteriile ca să plătesc pentru copii. Aproape s-au terminat.

– Ai face mai bine să dai tu anunțurile, că ești îngrijitoare de copii. Așa ai lua direct copiii. Sau măcar o parte din ei.

Se uită la el, deloc surprinsă să-l vadă cu privirea concentrată asupra ei.

– Asta-i genial, Finn. Nu m-am gândit la așa ceva. Un anunț ar fi evident mai ieftin decât ce le-am plătit eu femeilor ăstora, și copiii ar ajunge direct la mine.

El ridică din umeri.

– Când eram tânăr am fost o vreme hoț. Una dintre abilitățile mele este să iau în considerare toate variantele. Deși s-ar putea

să descoperi că unii dintre copiii ăștia aparțin unor oameni pe care-i cunoști. Ce-ai simți?

– Nu i-aș judeca. Îi pot asigura că pruncii lor vor fi bine îngrijiți. Poate vor găsi ceva alinare în asta.

– Și când maicile nu vor mai avea paturi?

Ea oftă și roti ochii.

– Caut o soluție.

Cu libertatea câștigată în dimineața asta, existau oportunități. Avea doar nevoie să se așeze și să exploreze toate posibilitățile. Poate putea găsi oameni – chiar și printre nobili – dispuși să-i sprijine cauza.

– Am ajuns, zise el dintr-odată. Se opriră în fața unei clădiri mari din cărămidă care avea trei rânduri de ferestre. Nu fusese mai deloc atentă la drumul parcurs, nu era chiar așa de sigură unde se aflau. El descălecă, veni la ea și își puse mâinile mari pe talia ei mică, iar ea se luptă să nu întâmpine cu bucurie familiaritatea gestului când el o coborî pe pământ. Apoi legă ambii cai de stâlp și aruncă o monedă unui băiat dornic. Fii atent la ei!

– Da, șefu’.

Apoi o conduse spre trepte.

– Ce-i acest palat? întrebă ea.

– Clubul Elysium.

O rostise de parcă numele explica totul.

– Mă tem că trebuie să-mi cer scuze pentru ignoranța mea, dar nu am auzit niciodată de el. Este un tripou?

– Da. Se aplecă spre ea, cu o sclipire diavolească în ochi. Pentru femeii.

Băgând cheia în broască, o conduse pe Vivi înăuntru. Diminețile erau cele mai liniștite și partea lui preferată din zi, când posibilitățile se deschideau în fața lui. În tăcerea lipsei de activitate, toate visurile păreau realizabile.

Intrară într-un mic foaier unde clienții își puteau lăsa pelerinele și hainele, unde se afla o tânără femeie să le agățe în mica încăpere din spatele ei până când oaspeții erau gata să plece. Apoi intrară în salonul principal. Toate lămpile cu gaz erau aprinse, scaldând încăperea într-o strălucire aurie. Ea suspină, ceea ce-l încântă peste măsură.

– Deci așa arată o sală de jocuri, zise ea uluită. Este clubul fratelui tău?

– Este al meu.

— Seducătorul —

Ea se întoarse, surpriza și uluirea care reveniră pe chipul ei amintindu-i de fata care fusese cândva.

– Dar credeam că lucrezi la clubul lui Aiden.

– Așa este, deși nu o mai fac așa de des de când am început să mă ocup de acest loc.

Lavinia se uită în jur, și el se întrebă dacă vedea același potențial ca și el.

– Este incredibil, Finn. Care-i scopul diferitelor mese?

– Avem faraon, ruletă, jocuri cu zaruri și evident jocuri cu cărți. Avem chiar și un registru aici, similar cu cel din White, unde doamnele pot paria pe orice doresc.

Ea frunzări paginile.

– Sunt albe. Nu ai deschis încă?

– Am deschis. Ridică din umeri. Doar că nu avem încă mulți clienți.

– Ai anunțat în *The Times*?

Ridică două zaruri și le aruncă de-a lungul mesei.

– Nu, vreau să fie un club mai exclusivist. Și aici intervii tu.

Ea se întoarse și se uită la el.

– Poftim?

– Nu poți intra într-un club de domni fără să garanteze cineva pentru tine. Își înclină capul într-o parte. Cu excepția clubului lui Aiden. Dacă arăți banii, el te primește cu brațele deschise. Vreau să mă ajuți să hotărâsc pe cine să invit. Te voi plăti pentru muncă.

– Clubul ăsta este pentru doamne din nobilime?

– Da. Și pentru unele femei de rând ai căror soți sunt sus-puși. Ce faceți voi, doamnele, când domnii ies seara?

– Brodăm. Întorcându-se pe călcâie, începu să se plimbe printre mese. De ce i-ai spus clubul Elysium?

– Aiden și-a numit clubul după dulăul cu trei capete care păzește infernul. Eu m-am gândit să-l numesc pe al meu după raiul în care trăiesc zeii. Vreau ca doamnele să se simtă ca niște zeițe.

Atinse postavul verde de pe o masă de cărți și își aminti cum era să simtă degetele ei pe pieptul lui, se gândi la cât de mult își dorea să le simtă pe pielea lui acum.

– Există două feluri de femei care ar putea să caute refugiu aici. Se întoarse cu fața spre el. Să nu te îndoiești de asta, pentru că refugiu vor căuta. Unele vor fi cele sociabile, cele curajoase, cele pe care domnii le consideră dificile. Celelalte vor fi cele timide. Ambele tipuri stau

la balauri, plictisite peste măsură, simțindu-se... mai puțin importante. Judecate, deși din motive opuse.

— O spui de parcă le-ai înțelege, de parcă ai trecut prin asta. Te-am văzut la un bal — nu ești genul să stea pe margine și, cu siguranță, nu mi-ai dat niciodată impresia că ai fi dificilă.

— M-am schimbat un pic după balul mascat. A trebuit să mă forțez să fiu entuziastă în legătură cu diverse lucruri și m-am trezit că nu făceam parte din nici un grup. Înainte le ridiculizam, apoi am ajuns să le cunosc mai bine.

După ce se crezuse abandonată de el. Păcat că tatăl ei era mort! Și Finn se schimbaseră. Contele nu ar mai fi avut puterea să-l intimideze, lucru ce l-ar fi aflat când Finn i-ar fi dat un pumn în față.

— Dar acelea sunt doamnele pe care vei vrea să le inviți. Cel puțin la început. Ridicând privirea, oftă uimită. Ai pus să fie pictați nori pe tavan. Ce frumos! Cred că te-a costat o avere.

— I-am oferit soției pictorului calitatea de membru pe viață al clubului. Va aprecia câteva nopți de pace sau să iasă cu prietenii lui la clubul lor.

— O metodă inteligentă de a ține fondurile la dispoziția ta.

— Am avut mult timp să-mi dau seama cum ar fi mai bine să fac locul ăsta așa cum mi l-am imaginat. Începuse planurile cât fusese în închisoare și fusese obligat să țină totul în cap, pentru că nu-i dădeau hârtie să le aștearnă. Am un salon pentru luat masa, un bar, dar încă lipsește ceva.

— O sală de bal, răspunse ea fără ezitare.

— Femeilor le place să danseze între ele, nu-i așa?

— Amintește-ți că vei începe cu membre care stau pe margine la baluri și rareori sunt invitate la dans, este elementul principal al celor care stau pe margine la baluri. Dar dacă ai angaja bărbați a căror slujbă ar fi să danseze cu ele...

— Asta sună teribil de pervers, domnișoară Kent.

— Și femeile au fantezii. Vor să fie dorite. Foarte puține sunt de fapt. Sunt curtate pentru ceea ce aduc în căsătorie.

— Tu ce i-ai fi adus lui Thornley?

Detesta că întrebaseră, că, deși știa că omul era îndrăgostit până peste cap de Gillie, nu părea să poată trece peste ideea că la un moment dat el avea în plan să se însoare cu Vivi.

— Pământ. Răspunsul ei fu tăios și scurt. Era o nebunie, Finn. Când m-am născut, tații noștri au fost de acord să ne căsătorim pentru că era un petec de pământ pe care tatăl lui îl dorea. Și pentru tatăl

meu era un deranj mai mic să semneze un contract decât să treacă prin procesul de a chestiona tineri pețitori și a se asigura că îmi găsesc un soț bun.

– Nu l-ai iubit deloc?

– Țineam la el. Mi-era prieten. Dar nu l-am iubit niciodată cum te-am iubit cândva pe tine.

Nu-i scăpă faptul că ea specificase că-l iubise în trecut, nu acum.

– Acum ce simți pentru mine?

– Tristețe pentru că așa de multe ne-au fost furate, așa de multe încât nu le putem recupera niciodată. Vinovăție. Din cauza mea viața ta a fost distrusă.

Abia își dădu seama că făcuse pașii până la ea. Îi cuprinse obrazul, nu la fel de rotund cum fusese ultima dată când îl cuprinsese. Era mai slabă, nu sfrijită, dar nu mai era așa robustă ca la șaptesprezece ani. Se uită adânc în ochii ei verzi care îl bântuiseră așa de mult.

– Nu a fost din cauza ta. Niciodată din cauza ta.

Apoi își coborî gura peste a ei și simți ca și cum după opt ani lungi ajunsese în sfârșit acasă.

Era o nebunie să întâmpine sărutul, dar asta făcu. Trecuseră ani de zile fără vreun sentiment, fără să simtă cu adevărat ceva, până când fugise din biserică și îmbrățișase cauza salvării copiilor. Pe cât de presărată cu riscuri se dovedea a fi treaba, simțea o doză de entuziasm și anticipare explodându-i în piept de fiecare dată când primea câte o scrisoare de la o femeie care declara că era dispusă să se întâlnească cu ea. Exaltarea creștea pe măsură ce hoinărea pe străzi spre locul desemnat pentru întâlnire; satisfacția era imensă când avea în sfârșit copiii. Dar tot ce simțea în acele momente pălea în comparație cu euforia care o străbătea acum, făcându-i inima să bată într-un abandon sălbatic, pielea să o gâdile, degetele de la picioare să se curbeze.

Nu voia să-i pese de acest bărbat, voia să lase trecutul în urmă, voia să-l lase pe el în urmă pentru că vinovăția pe care o simțea în ceea ce-l privea era copleșitoare. Cu toate astea, după ce-l gustă din nou după un lung post, în vreme ce el își petrecea brațele în jurul ei și o trăgea aproape de pieptul lui până ajunsese lipită de el, se simți aproape întreagă, după ce se simțise frântă și distrusă așa de mult timp.

Îi venea să plângă de bucurie... și de groază. Riscul de a vedea dezgust pe chipul lui când va afla tot adevărul...

Lorraine Heath

Nu va mai trece cu limba peste a ei, nu va mai geme, nu o va mai ține strâns. O va da la o parte, o va condamna la viața de izolare pe care o merita. Va descoperi că în adâncul ei era o lașă. Când contase mai mult, ea se retrăsese fricoasă și rușinată. Când în sfârșit curajul începuse să se adune din nou în ea, fusese pedepsită fără milă până când lașitatea revenise. Spre deosebire de el, ea încă lupta să fie puternică, să nu bată în retragere. Cu el se afla pe un teren nesigur, cochetând cu ideea că poate păcatele pot fi iertate, că merita fericirea.

O parte din ea, o parte slabă, se gândea că din toate locurile din Anglia în care ar fi putut să se ducă, venise aici pentru că exista șansa să-l poată revedea – în trecere, nimic mai mult. Tânjise să-l zărească doar, să știe că era bine. Acum asta nu mai părea suficient. Dintr-odată, voia mai mult, voia ce nu putea avea, ce nu merita.

Retrăgându-se, el își plimbă degetele pe marginea obrazului ei.

– Ai același gust.

– Tu ai un gust mai profund, mai bogat.

Mai masculin, mai matur, mai bărbat. Pur și simplu mai mult. Cum putea să explice asta fără să pară o adevărată neroadă? În urmă cu ani crezuse că amândoi erau maturi. Abia acum își dădea seama că fuseseră doar copii. Nu știa dacă ar fi putut supraviețui tuturor provocărilor ce i-ar fi așteptat. Ea dădu înapoi, având nevoie de distanța dintre ei și privi cu regret cum el își coboară lent mâna, cum tristețea se lasă adânc peste ochii lui.

– Da, bine. Având nevoie să revină pe un teren emoțional mai ferm, ea privi în jur. Chiar este remarcabil. Cred că îți va merge foarte bine aici.

– Vreau să fim parteneri.

Ea se holbă la el de parcă era nebun. Poate era. Ea avea cunoștințe de care el avea nevoie, dar era mai mult de atât. Voia șansa de a o cunoaște din nou și a o urmări în incursiunile ei nocturne nu contribuia la asta. Și nu avea încredere că o putea convinge să iasă cu el de câteva ori.

Ea clipi într-un final, clătină din cap și izbucni în râs.

– Cred că glumești.

– Niciodată nu am fost mai serios. Tu știi pe cine ar trebui să invit. Știi cum să ajungă informația la ele. Știi ce le-ar face plăcere, ce le-ar face să revină. Vreau să-ți mai arăt ceva. O luă de mână, recunoscător că ea nu o dăduse pe a lui la o parte, dar era probabil prea șocată să facă asta. O însoți înapoi, în foaier și spre un mic alcov. În

interior era un rând de scări. O conduse sus și pe un coridor lung. Pe o parte erau câteva uși. De cealaltă parte era o balustradă care dădea spre etajul cu sălile de joc. Birourile, explică el, înainte de a o conduce spre cel din mijloc și de a deschide ușa. Al meu.

Păși înăuntru, fără a fi surprins că ea îl urmă. Încăperea era imensă, cu un birou mare în fața ferestrelor. De când fusese eliberat din închisoare, nu mai suporta deloc camerele mici, înghesuite.

- Mai este loc pentru un birou, așa ai avea propriul loc unde să muncești.

Se îndreptă spre biblioteca aflată pe un perete. Avea tot felul de cărți. Unele despre management, probabil ca să-i servească drept evadare. În curând, spera să găzduiască acolo registrele din piele. În acest moment, primul din ce spera el să fie multe, se afla pe biroul lui.

- Voi trimite invitații oamenilor pe care tu îi cunoști. Dacă ai rețineri și nu vrei să știe că ești implicată în afacere, se poate intra prin spatele clădirii, de pe alee. Nimeni nu te-ar vedea sau nu ar ști că ești aici. Nu trebuie să ieși niciodată în sala de jocuri dacă nu vrei.

Clătinând din cap, ea îl înfruntă.

- Îți pot da o listă de nume...

- Vreau mai mult de atât. Vreau experiența ta. Dacă ceva nu merge, o să am nevoie să-mi spui de ce, ce li se pare doamnelor inacceptabil. Te voi face partener egal. Cincizeci la sută din profit.

- Finn, nu. Nu merit asta.

- Mi-ai spus că ai nevoie de un loc de muncă. Ți-l ofer. Și mai este ceva. Îi indică faptul că reveneau pe hol. Ea ieși din încăpere și el o urmă. La fiecare capăt al holului există camere în care se poate locui.

Ea veni în urma lui, în vreme ce el se îndrepta spre ultima ușa, o deschise și o lăsă să intre prima. Ușa se deschise într-un salon mare, mobilat cu o singură canapea și o masă mică.

- Încă are nevoie să fie mobilată.

Se sprijini de perete și o privi cum merge la ferestre și se uită spre stradă. Celelalte camere dădeau spre grajduri.

Se duse în dormitor, dar el rămase pe loc. În acea cameră era un pat mare, și el și-o imagină întinsă pe el, invitându-l cu ochii și trupul să i se alăture. Mădularul lui reacționează răzbunător și el se apucă să facă calcule, anticipând profiturile.

Ea reveni într-un final și se apropie de el. Capul îi era înclinat ca și cum s-ar fi gândit serios la ceva.

- Astea sunt camerele tale. Miros a tine. Piele, cai, pământ. Bogat și misterios.

- Acum sunt ale mele, dar vor deveni ale tale. Au o priveliște mai plăcută, cu siguranță, mai bună decât cea pe care o ai în prezent. Și nu ai mai împărți camerele cu un motor cu aburi. Nu știu cum reușești să dormi cu sforăiturile ei. Ai putea să continui să le predai copiilor dimineăta, dacă vrei, dar nu ar mai trebui să freci podele pentru cazare și masă. Aici ai libertatea după care tânjești. Ai putea face orice ai vrea.

- Ești foarte generos, Finn. De ce?

- Sophie a ta a avut un rol foarte important în achiziționarea acestui loc. Îi povesti despre lordul care îi făcuse o ofertă. Nu s-ar fi întâmplat dacă tu nu m-ai fi implorat să o salvez. Deci, vezi tu, Vivi, ai dreptul la o parte din acest loc.

- Mă bucur că a ieșit ceva bun din grija ta față de Sophie, dar mă tem că-mi acorzi prea mult credit.

Voia și o șansă să o cunoască din nou.

- Patru dintre frații mei au afaceri de succes. Eu sunt un pic în urmă. Vreau să recuperez terenul repede. Cred că tu mă poți ajuta să fac asta. Faptul că lucrezi aici nu va interveni în dorința ta personală de a ajuta copii. Ca parteneră, te-ai ocupa de afacere când ai vrea tu să o faci. Deși, din moment ce venitul tău se va baza pe profit, îmi imaginez că nu vei lenevi.

Ea încuviință din cap, se uită în jur, reveni cu privirea la el.

- Treizeci la sută.

El se uita la ea.

- Poftim?

- Partea mea. Treizeci la sută.

El râse.

- N-am cunoscut niciodată pe cineva care să se târguiască pentru termeni mai puțin favorabili.

- Nu merit cincizeci la sută. A fost ideea ta și tu ai investit deja destul de mult în ea. Vom stabili un program de plăți până când îți voi returna jumătate din cât ai băgat deja în locul ăsta. Și voi lua celelalte camere.

Se gândi să o contrazică, dar își dădu seama că ea se hotărâse deja. Erau condițiile ei sau nimic.

- Te tocmești greu, zise el pe un ton mucalit. Dar îți accept condițiile. O să-i cer avocatului meu să întocmească un acord.

- Chiar este necesar?

Seducătorul

- Ca să te protejeze de mine, în caz că aş profita de situație, da.
- Bine atunci. În seara asta am o întâlnire. Aş putea să încep să lucrez de mâine.
- Nu lucrezi pentru mine, Vivi. Muncim împreună. Suntem parteneri.

Puse accent pe ultimul cuvânt pentru că avea nevoie ca ea să înțeleagă că nu-i datora nimic. Intrau în acest aranjament ca egali. Nu ca fiica unui conte și fiul bastard al unui conte, ci ca doi oameni care munceau pentru a avea succes cu acest local.

- Parteneri, repetă ea și întinse mâna.

Ar fi vrut să-i sărute degetele, să-i întoarcă mâna și să-i sărute centrul palmei. În schimb, îi strânse ușor mâna.

- Parteneri.

Capitolul 16

Mai târziu în acea noapte, când ieși pe poarta orfelinatului, nu fu deloc surprinsă să-l găsească pe Finn așteptând-o. În acea dimineață, pe drumul înapoi, el o întrebase ca din întâmplare la ce oră avea întâlnirea, și ea îi spusese fără să se gândească. Se părea că aveau să devină parteneri în toate afacerile lor.

Dar în noaptea asta, nu doar el o aștepta, ci și trăsura fratelui lui.

- Am zis că așa ne scutește să avem de-a face cu tâlharii, îi zise el.

Dădu adresa vizitiului, care stătea lângă cei doi cai, apoi îi permise lui Finn să o ajute să urce în trăsură. Se așeză pe banchetă cu fața îndreptată spre direcția de mers, în vreme ce vehiculul se balansa când Finn se sui și se așeză în partea cealaltă.

- Am participat la nunta fratelui tău. Te-am văzut acolo. Privea pe fereastră. Deși atunci când îl văzuse fusese furioasă și rănită, nu vedea ce sens avea să-i spună asta acum când știa cum se petrecuseră lucrurile. Poate că, dacă nu te-aș fi văzut, m-aș fi măritat cu Thornley. Dar pentru că te-am văzut, amintirile s-au năpustit asupra mea și dintr-odată m-am simțit ca și cum aş fi luat-o pe un drum greșit.

Se temuse că va fi nefericită cu Thornley, indiferent de cât de bun era el ca om.

- Gillie este destul de bucuroasă că nu ai făcut-o.

Ea privi spre silueta lui, aflată în marginile întunecate, era bucuroasă că în interior nu ardea nici o lampă care să-i lumineze. Îi era mai ușor să vorbească ascunși în umbre.

– Este fericită?

– Foarte. Va trebui să mergem să bem o halbă cândva la cârciuma ei.

– Mă îndoiesc că mă va primi la fel de bucuroasă cum m-a primit înainte.

– Te va primi, dacă ești cu mine.

Nu era sigură că merita să fie bine primită.

– Cum au primit maicile plecarea ta? întrebă el.

– Cred că au fost destul de surprinse de graba cu care voi pleca. Deși maica Theresa a remarcat că Domnul are grijă. Vor continua să accepte copii până când nu vor mai avea paturi. Maica Bernadette va prelua îndatoririle mele de profesoară.

Spera ca în scurt timp să poată cumpăra o casă cu multe camere, ca să poată să ofere adăpost chiar ea. Va angaja oameni care să aibă grijă de copii, să se ocupe de nevoile lor. Se va asigura că vor fi cu toții educați, că vor avea vieți mai bune decât ar fi putut avea altfel. Dintr-odată posibilitățile păreau nelimitate, era plină de speranță știind câte moduri avea la dispoziție pentru a schimba ceva. Era o speranță pe care nu o mai simțise din noaptea în care ea și Finn căzuseră de acord să fugă împreună.

– Va fi greu să-mi iau rămas-bun de la copii, se confesă ea. Dar o să-i vizitez deseori. Nu este ca și cum m-ai închide undeva.

– N-aș face-o niciodată, Vivi. Ești liberă să pleci și să vii cum dorești. Caii sunt într-un mic grajd în apropierea clubului. Poți cere să fie pusă șaua pe Sophie oricând dorești să ieși la plimbare.

– Ești teribil de bun cu mine, Finn. Nu merit asta.

– Ți-am spus. Nu este vina ta pentru ceea ce a făcut tatăl tău.

– Sărutul din dimineața asta... înainte de a semna orice înțelegere cu tine, trebuie să cădem de acord că vom fi doar parteneri de afaceri. Nu putem să avem din nou ce am avut.

– Știu asta, Vivi.

Trăi un amestec de ușurare și de dezamăgire. Nu mai era băiatul pe care ea îl iubise. Era un bărbat pe care puteai conta și dacă agitația pe care o simțea în inima ei pentru el era un indiciu, exista posibilitatea ca tot ce ar putea să simtă pentru el să fie de-a dreptul terifiant.

Seducătorul

– Dar asta nu înseamnă, zise el încet, că nu putem găsi ceva mai bun decât am avut.

El auzi în întuneric micul ei suspin. Ah, da, ea era din nou nebunia lui Finn pentru că el chiar credea că exista o șansă să fie ceva mai mult decât să discute despre cui să trimită o invitație la clubul lor și ce să facă cu diferitele încăperi care momentan erau goale. Se gândea că lucrând împreună ar putea trezi nevoia de alte sărutări, de atingeri, de șoapte.

Avantajul era la el pentru că acum vor locui în camere apropiate, și ea avea să fie în viața lui în fiecare zi și în fiecare noapte. În tinerețea lor, timpul petrecut împreună fusese rar, o plăcere, ceva special pentru care merita să aștepți. Poate că raritatea timpului petrecut împreună îi influențase să creadă că ceea ce simțeau unul pentru celălalt nu se va diminua niciodată. Dar el se hotărâse să testeze apele, nu să recupereze, ci să construiască ceva nou. Îl intriga în moduri în care nu o făcuse niciodată. Voia să afle la ce ținea ea, cum gândea. Când o privise cum se gândise la caracteristicile doamnelor care vor frecventa clubul lor îi crease o senzație incitantă. Dar totul la ea îl incita și-l excita. Mereu fusese așa. Chiar și când fusese tânără și o cunoscuse și orice fantezie despre a o săruta era ceva necuviincios. Doamne, crezuse că nu va fi niciodată suficient de mare ca să poată doborî zidurile pe care și le ridicase pentru a o proteja de el și de ce voia să-i facă.

Apoi fusese suficient de mare – nu, el o considerase suficient de mare, dar, privind în urmă, recunoscuse că amândoi fuseseră prea tineri și prea lipsiți de experiență. Cu toate astea, dorința fusese atât de puternică încât blocase orice urmă de bună-cuviință. Tânjea după nopțile în care nu putuse să doarmă pentru că o dorea.

– Dacă ai de gând să profiți de acest parteneriat...

– Eram dispus să-ți dau cincizeci la sută, interveni el. Cu greu aș zice că asta înseamnă a profita.

– Nu mă refer la aspectele financiare. Mă refer la partea fizică.

Fu surprins că ea pusese problema direct, dar descoperirea că ea era mai curajoasă când venea vorba de confruntări. Înainte, unde ar fi făcut pe supărata, acum păstra tonul egal, dar cumva mai intransigent, era mai eficientă în a-și expune argumentele.

– Am observat câteva uși, zise ea. Poate în spatele uneia dintre acele încăperi este una pe care aș putea să o folosesc ca birou personal.

– Deci, ar trebui să mă ridic de la biroul meu și să te caut de față dată când am o întrebare? Ar fi mai convenabil dacă am fi în aceeași încăpere, ca să putem discuta problemele care apar.

– Finn, nu am în mine puterea de a iubi din nou.

– Asta nu-i adevărat, Vivi. Îi iubești pe toți acei copii.

– Asta-i diferit. Ei sunt diferiți. Eu mă refer la pasiune...

– Nu m-ai oprit când te-am sărutat mai devreme. De ce îți era teamă? Că ai să descoperi ceva mai bun decât ce am avut? Sau poate ți-e teamă că am plătit un preț prea mare pentru ce nu merita nimic.

Ea oftă din toți rărunchii.

– Poate. Nu știu. Vreau doar să mă asigur că suntem realiști când intrăm în această înțelegere. Nu sunt sigură că înainte eram și cred că este imperativ să fim acum ca să evităm să mai suferim.

– Dacă nu ai trăit niciodată suferința, Vivi, cum poți aprecia cu adevărat bucuria care există atunci când nu suferi?

Cuvintele lui păreau simple, dar adevărul era că ei i se părea profund sentimentul lui. Cândva trăise fără să știe ce sunt lipsurile, și în ultimele trei luni se chinuise cu finanțele care se micșorau, iar ce simțea acum, conștientă că chinul era în urmă, era cu adevărat plăcut. Mereu luase de-a gata ceea ce avusese. Dar nu și acum.

Dar era mai mult de atât. Înainte, totul îi fusese dat, iar acum, cu ajutorul lui Finn, își va câștiga propriii bani, își va câștiga independența într-un fel cum nu o făcuse înainte. De când își părăsise familia, toate deciziile fuseseră ale ei, dar își temperase multe dintre acțiuni din lipsa fondurilor. Oferta lui îi deschidea o cu totul altă lume. Se va putea ocupa de propriile nevoi, va putea să aibă grijă de ea însăși. Când nu te bazai pe nimeni descopereai că ai putere – deși trebuia să admită că se baza pe generozitatea lui. Dar odată semnate hârtiile, odată ce deveneau parteneri, își va câștiga traiul, va face să fie de neprețuit. Îi oferise ocazia să facă ceva cu viața ei și nu avea de gând să o dea în bară.

Mereu urmase drumul trasat de alții pentru ea, dar acum avea mijloacele să-și croiască propriul drum, să-și hotărască destinația. Voia să se bucure de asta.

El nu știa cât de distrusă fusese ea și dacă lucrurile ieșeau cum voia ea, el nu va afla niciodată întregul adevăr. În sfârșit era pe drumul cel bun, mai puternică decât fusese. O ceașcă de ceai făcută cioburi, lipită la loc, poate că nu era la fel de drăguță ca una care

nu căzuse niciodată, dar dacă ambele cădeau din nou, cea spartă avea mai puțin șanse să se spargă din nou pentru că era dublată de lipici. Asta o alina.

Nu-i răspunse. Scopul întrebării lui era să o facă să se gândească, nu să obțină un răspuns. Și el nu făcu presiuni. Stătea acolo, fără să se vadă vreun pic de tensiune venind din partea lui. O uimea calmul lui. Îl observase în acea primă noapte pe alee când femeile o amenințaseră. Nu se temea de întunerici sau de ticăloșii care se târau prin el. Era capabil să aibă grijă de el însuși, învățase să aibă încredere în abilitățile proprii.

Iar ea abia începea să înțeleagă ceva în legătură cu ea însăși: avea puterea să stea pe propriile picioare. Orice victorie sau înfrângere venea din cauza acțiunilor ei, a deciziilor ei, a hotărârii ei.

Trăsura se opri. El deschise imediat portiera și sări afară, apoi se întinse spre ea.

– Continuă să mergi pe străzile astea, strigă el spre vizitiu. Revino periodic aici. Aici ne vom întâlni când ne terminăm treaba.

Trăsura o luă din loc, iar el se întoarse spre ea.

– Ia-o înainte!

Nu era foarte departe și ei ajunseseră mai devreme. Era recunoscutoare că el avusese precauția de a aduce trăsura. Un vânt iute bătea, făcând-o să tremure de frig. Își strânse mai bine pelerina pe ea în timp ce pășea peste gunoi și își amintea drumul ce trebuia să-l urmeze de aici înainte. Păreau să meargă printr-un labirint de străzi înguste înainte de a ajunge la clădirea întunecată cu o eșarfă lungă legată de mâner. Nu trebuia să intre. Întâlnirea nu urma să aibă loc acolo. Eșarfa doar marca locul.

– Câți? întrebă el.

Mărind ochii, privind în direcția din care se auzise vocea, își dădu seama că el era pierdut în umbre.

– Poftim?

– Câți copii sunt în noaptea asta?

– Trei.

Abia atunci își făcu în sfârșit apariția o femeie, abia luminată de o lampă stradală îndepărtată, cu trei copii agățați de fustele ei, împiedicându-se în propriile picioare în efortul de a ține pasul cu ea, și cu un hebeluș cuibărit în brațele ei.

– Tu ești cea care vrea să mă plătească pentru copiii ăștia?

Lavinia păși în față, întinzând deja brațele după cel mai mic.

– Da, eu sunt.

– Te costă zece lire.

Se opri de parcă trăsura revenise și acum o separa de ei.

– Ai zis cinci.

Femeia săltă bebelușul.

– Asta a fost înainte să-l primesc pe ăsta azi-noapte. Abia ieșit din pântec, zic eu. Dacă-i vrei, te costă zece lire pentru toți.

Ceilalți trei clipeau la ea cu ochii lor mari și rotunzi, prea mari pentru chipurile lor sfrijite. Ea privi înapoi în umbre.

– Ai bani la tine?

– Am. El păși în lumină. Dar nu o să ai nevoie de ei.

Îngrijitoarea țipă ca un șobolan pe care sărise o pisică.

– Tu ești?

– Trewlove. Poate ai auzit de familia mea.

Femeia făcu un pas în spate.

– Am auzit de voi.

– Atunci știi că avem tendința să nu-i tolerăm pe cei ce vor să profite de alții, zise Finn. Abia ai primit bebelușul. Mă îndoiesc că ai cheltuit vreun penny îngrijindu-l, deci ce ți s-a dat azi-noapte este profit. Mulțumește-te cu asta. Altfel, s-ar putea să te trezești că-ți intru în casă într-o noapte.

Îi zâmbi femeii nesuferite în așa fel încât Lavinia simți un fior pe spinare.

– Bine.

Aruncă bebelușul în brațele Laviniei, apoi se chinui să-și elibereze fustele de mâinile strânse pumn care se agățau de ea, transferând copiii pe pelerina Laviniei.

Tocmai legăna bebelușul cu un braț când observă că Finn întindea o bancnotă femeii, care o smulse și o luă la goană. Copiii, care mai devreme fuseseră tăcuți, începură să plângă.

– Gata, zise Finn. Cine vrea să meargă în cârcă?

– Eu, declară băiatul cel mai înalt.

Ceilalți tăcură când Finn îl apucă și-l balansă de parcă era o mică maimuță. Poate că era pentru că se cocoță în spinarea bărbatului și își petrecu brațele în jurul gâtului lui și picioarele în jurul abdomenului. Finn îngenunche și se bătu peste coapse.

– În regulă, voi doi. Sus aici! În brațele mele. Fac pariu că nu ați văzut niciodată lumea de aici de sus.

Și ea ar fi pariat asta după cum se grăbiră în brațele lui și el se întinse cât era de lung. Inima îi tresăltă ușor când îl văzu așteptând răbdător în vreme ce copiii se cățărară pe el. Nu voia să se gândească

ce tată minunat ar fi fost dacă ei s-ar fi căsătorit, cum s-ar fi jucat cu propriii copii.

Tatăl ei nu se jucase niciodată cu ea. Fusese mereu genul de om pe care trebuia să-l asculți fără să pui întrebări. Nu-și amintea să fi râs cu el vreodată. Credea că Finn și-ar fi gădilat copiii până i-ar fi auzit râzând, iar el ar fi râs alături de ei.

– Să mergem, zise Finn. Să vă țineți bine cu toții.

Și avu impulsul ăsta ridicol de a se agăța și ea de el. Porniră înapoi pe drumul de mai devreme. Străzile erau tăcute, întunecate, abandonate. Bănuia că îngrijitoarea de copii nu dorea martori la ceea ce făcea. Ajunseră într-un final la locul unde trebuiau să se întâlnească cu trăsura. Ajunse la mai puțin de un minut după ei. Se așezară în trăsură, cu fetele stând de o parte și de alta a ei, băiatul lângă Finn. După cum arătau, nici unul dintre ei nu ar fi putut să fie mai mare de patru ani, deși era posibil să pară mai mici din cauza lipsei de mâncare și grijă.

– Aveai de gând să te ocupi singură de toți? întrebă Finn.

– Ar fi fost o provocare, dar m-aș fi descurcat.

– Și când ți-a cerut mai mulți bani?

– Aș fi aranjat să ne întâlnim mâine sau poate aș fi încercat să joc la cacealma.

Fetele erau cuibărite fiecare de-o parte și de alta a ei. Le simțea trupurile relaxate și presupuse că legănatul trăsurii le adormise.

– De acum înainte, Vivi, te însoțesc în deplasările astea nocturne.

Nu avea sens să protesteze, pentru că știa că o va urmări chiar dacă ea se opunea. Și apoi, îi plăcea să știe că el se afla în apropiere dacă apărea ceva neașteptat. Deși avea anumite rețineri, spuse:

– Mi se pare că munca pentru fratele tău ți-a construit o adevărată reputație.

– Nu sunt doar eu, este vorba despre noi toți. Despre frații mei, despre Gillie. Deseori i-am ajutat pe oameni când au avut nevoie.

– Păi, cu siguranță m-ai ajutat pe mine, nu doar cu copiii, ci și cu oferta ta generoasă. Și eu care credeam că sunt specială, îl tachină ea.

– Ești.

Tonul lui nu era deloc provocator, și sinceritatea lui o făcu să se simtă un pic rușinată. Se simțea de parcă aștepta un soi de liniștire, chiar dacă tot ceea ce făcuse pentru ea dovedea deja că afirmația lui era adevărată.

Trăsura se opri în fața orfelinatului. Drumul era scurt, copiii intrară pe poartă, Finn urmându-i în vreme ce ea îi conducea spre spațele locuinței. După ce băgă copiii înăuntru, se întoarse spre Finn.

– O s-o trezesc pe una din maici să mă ajute. Nu se simt bine cu un bărbat înăuntru.

– Mâine ai nevoie de ajutor ca să te muți?

Ea clătină din cap.

– Am foarte puține lucruri.

– Ia o birjă. Dacă nu ai bani, o plătesc eu când ajungi acolo.

– Îmi doresc să nu fii așa de generos, Finn.

El rânji.

– Te plângi de cele mai ciudate lucruri.

Apoi sări peste treaptă și dispăru în întuneric.

Ea se întoarse și dădu nas în nas cu maica Theresa care stătea acolo, întrebându-se dacă Finn o văzuse și dacă asta era motivul pentru care nu zăbovisе.

– Domnul tău pare foarte insistent, zise maica în vreme ce se retrăgea înăuntru unde copiii așteptau răbdători.

Strângând bebelușul la piept, Lavinia o urmă.

– Nu este bărbatul *meu*.

Nu era mulțumită de faptul că vorbele ei păreau să fie lipsite de convingere.

Maica Theresa doar îi zâmbi cu indulgență, apoi întrebă:

– Ce facem întâi? Îi spălăm sau îi hrănim?

– Aș zice să-i hrănim.

Capitolul 17

În dimineața următoare, cu toate lucrurile ei modeste îndesate într-un sac de pânză, se urcă într-o birjă și se îndreptă spre club. Îi fusese foarte greu să-și ia rămas-bun de la copii, dar promisese că se va întoarce a doua zi pentru o scurtă vizită. Cei pe care îi adusesе în noaptea precedentă se instalaseră bine. Știa că maicile vor avea bine grijă de ei.

Când avea să vină data viitoare le va aduce tuturor copiilor dulciuri. După aceea încălțări. Când îi vor permite finanțele, le va procura haine, ceva nou și special de purtat duminica la biserică.

La un moment dat, va cumpăra o casă cu multe camere ca să se poată ocupa de mai mulți copii. Va locui acolo cu ei și va merge la club în fiecare zi. Parteneriatul ei cu Finn îi va oferi mijloacele să facă lucrurile pe care voia să le facă, dar nu avea să fie principalul ei obiectiv. Nu, acela va fi mereu copiii care aveau nevoie de iubire și grijă.

Entuziasmul ei era cu mult mai mare decât cel trăit când reușise să fugă din biserică în căutarea unei vieți cu mai mult sens. Potențialul viitor de împlinire era extraordinar. Imaginația ei nu era suficient de ageră să vadă toate posibilitățile, dar va fi o femeie independentă, liberă să facă ce va dori. În ultimele trei luni trăise o libertate parțială, dar nu fusese una completă, pentru că circumstanțele ei fuseseră limitate, dar acum, datorită bunătății lui Finn, în curând va beneficia de libertate financiară, și ideea i se părea entuziasmantă. Avea să-l răsplătească muncind sârguincios pentru a-l ajuta să aibă o afacere de succes așa cum și-o imaginase el. Visul lui îi permitea ei să-și realizeze visele ei.

Se întreba – dacă părinții ei nu ar fi intervenit în acea noapte fatidică, ea și Finn ar fi muncit împreună să-și realizeze visurile... sau s-ar fi mulțumit cu o viață în care ea ar fi învățat să-i cârpească șosetele, în vreme ce el ar fi continuat să lucreze la un abator de cai? Dorințele ei păreau așa de mici acum. Mulțumită că era cu el, chiar nu se gândise ce s-ar fi întâmplat după căsătorie, cum ar fi supraviețuit, cum ar fi mers mai departe. Adevărul era că fusese destul de naivă. Realizase asta după ce petrecuse trei luni departe de aristocrație. Chiar nu știuse la ce să se aștepte. Fata de atunci ar fi fost dezamăgită de realitate? Prefera să creadă că nu, prefera să creadă că și-ar fi îmbrățișat viața și ar fi făcut ce putea să facă, dar o mică parte din ea nu era convinsă că ar fi avut maturitatea să facă față provocărilor vieții.

Când birja se opri în fața clubului, fu surprinsă să-l vadă pe Finn stând pe trepte, îmbrăcat ca orice gentleman, mai ales ca unul de succes. Purta o haină neagră și o vestă gri, o lavalieră albă perfect înodată la gât. Frica o copleși preț de un minut nebun și aproape că-i spuse birjarului să continue să meargă. Finn fusese suficient de chipș când era tânăr, dar ca bărbat matur era devastator. Se temea că se va îndrăgosti din nou de el, și asta nu ar fi făcut decât să trezească ceva oribil din trecutul ei pe care nu dorea să-l re trăiască.

Dacă era înțeleaptă, ar fi căutat alte mijloace să-și câștige existența. Acum, că fratele ei nu o mai căuta, ar putea să găsească o poziție de profesoară, guvernantă sau însoțitoare a unei femei cu bani, dar

trebuia să recunoască faptul că fusese captivată de entuziasmul lui în legătură cu ce ar putea deveni acest loc – și ce ar însemna pentru doamnele cunoscute ei să aibă un loc care să le ofere distracție, chiar dacă nu aveau un iubit să le însoțească.

Așa că așteptă cât el se apropie, aruncă banii birjarului, deschise portiera și îi oferi mâna.

– Începusem să cred că te-ai răzgândit, zise el în timp ce o ajuta să coboare.

– Mi-a luat mai mult decât mă așteptam să-mi iau rămas-bun de la copii.

– Îți poți vizita oricând.

– Știu, dar timp de câteva luni au jucat un rol foarte important în viața mea și eu în a lor. Nu mă îndoiesc însă că se vor obișnui.

Îi luă sacul sărăcăcios. Se gândi la o replică inteligentă în caz că el ar fi comentat, dar el doar o conduse pe treptele clubului și în interior. Clubul lui. Clubul ei. Clubul lor.

– Avocatul meu este aici, în biroul nostru, cu hârtiile pe care le ai de semnat.

Biroul nostru. Al nostru. Contract de afaceri. Nu avea să fie nimic mai mult de atât.

Avocatul arăta ca un domn amabil. Stătea în spatele biroului lui Finn – sau cel puțin ea bănuia că era biroul lui Finn; în încăpere se afla un al doilea birou, așezat în fața celeilalte oglinzi, probabil al ei. Când ea intră, el se ridică.

– Domnul Charles Beckwith, zise Finn, prezentându-i. Domnișoara Lavinia Kent.

Spera că în ochii ei se vede recunoștința că nu o prezentase ca Lady Lavinia. Nu discutaseră cum urma să i se adreseze, dar descoperirea că Finn era un observator fin și nu avea nevoie să îi explice totul. Se întrebă ce mai observase schimbat la ea.

– Domnișoară Kent, zise domnul Beckwith înclinând politicos din cap. Ochii lui albaștri o priveau din spatele ochelarilor și-l făceau să pară incredibil de bine informat, apoi își flutură mâna peste hârtiile împrăștiate pe birou. Trecem la treabă?

Nu lăsa de înțeles că i-ar fi știut adevărata identitate, cine era familia ei, începu pur și simplu să-i explice condițiile contractului.

– Treizeci la sută din toate profiturile merg la dumneavoastră. La moartea dumneavoastră, orice viitor câștig care v-ar fi revenit, în loc să meargă la domnul Trewlove, va merge într-un fond care va fi folosit pentru orfelinatul Surorilor Milei, cu adresa...

— Seducătorul —

Ea încetă să mai fie atentă la cuvintele lui și se uită la Finn.

– Doar nu vrei să continue acest contract și dincolo de moartea mea, să le dai bani.

El se sprijinea cu șoldul de biroul lui, cu un picior în fața celuilalt, cu brațele încrucișate peste piept. Ridică din umeri.

– Am presupus. Dar poți numi un alt beneficiar oricând.

– Și dacă mori tu?

Uitându-se la Beckwith, el arcui o sprânceană.

– Douăzeci și unu la sută din afacere va fi transferat pe numele dumneavoastră, ceea ce v-ar aduce la cincizeci și unu la sută ca proprietar, explică domnul Beckwith. Patruzeci și nouă la sută din tot profitul viitor ar merge în fondul pentru orfelinatul Trewlove.

Orfelinatul Trewlove? Avea întrebări despre asta, dar puteau aștepta. Era impresionată de ceva ce părea mai important.

– De ce-mi dai mie o parte din afacere?

– Pentru că până când am să mor eu, ceea ce am de gând să se întâmple peste mulți ani de acum încolo, vei investi mult din tine în afacere. Vreau să o poți gestiona fără vreo intervenție din partea fraților mei. Ar fi ei bine intenționați, dar pot fi foarte insistenți. Clubul Elysium va deveni ceea ce noi doi credem că va fi, vom munci din greu la asta. Vreau ca tu să poți continua. Mai este o prevedere, în caz că te vei mărita, partea ta va merge într-un fond, ca soțul tău să nu pună mâna pe bani.

– Eu nu am de gând să mă mărit.

– Mai bine să aveți și să nu fie nevoie, domnișoară Kent, zise domnul Beckwith, decât să aveți nevoie și să nu aveți.

– Nu mă simt confortabil că mie îmi revine așa de mult, zise ea.

– Iar eu nu mă simt confortabil ca banii să meargă într-un fond supervizat de cineva care nu va da doi bani pe locul ăsta, zise Finn. Semnează hârtiile. Putem discuta orice detalii mai târziu și le modificăm. Pentru moment, vreau să știi că intru în asta cu încredere totală în tine.

– S-ar putea să regreti când vei descoperi că ești nebun, Finn Trewlove.

– Am multe regrete, Vivi, dar nici unul nu are legătură cu ceva ce ai făcut tu.

Oh, dar ar fi trebuit. Era o nebunie că el revenise în viața ei, dar nu voia să întoarcă spatele posibilităților, indiferent de cât de mult o speriau. Fugise de prea multe ori. De data asta avea de gând să stea pe loc și să ducă lucrurile la bun sfârșit.

Răga trecul în calimară și își scrisese numele acolo unde-i indica domnul Beckwith și-l privi pe Finn făcând același lucru. Avocatul semnă apoi documentul ca martor. Puse contractul în geanta lui.

- Îl voi păstra în birourile mele, zise el.

Încuviințând din cap către fiecare, ieși.

Și se făcuse. Era partenera unui salon de jocuri.

Entuziasmul ei când coborâse din birjă fusese palpabil, molipsitor. Pe cât anticipase el că-și va conduce clubul, poate chiar că se va întrece cu al lui Aiden pentru un pic mai mult succes, dintr-odată apăruse un aspect îmbucurător care lipsise înainte. Familia lui mereu îi sprijinise eforturile, dar acum și ea era parte din ceea ce spera el să realizeze, iar posibilitățile nu păreau doar infinite, ci și realizabile. Dacă ar fi fost spre seară, ar fi turnat ceva de băut pentru amândoi. Ah, la naiba, era spre seară undeva în lume.

- Hai să sărbătorim, zise el, luând două pahare și o sticlă de whisky de pe bufet.

- Nu-i nici măcar miezul zilei, zise ea, șocată clar de sugestia lui.

- Ceea ce va face să fie și mai special. Puse câte un pic în fiecare pahar, îi înmână ei unul și-l ridică pe al lui. Pentru succesul nostru!

Ridicând un șold, se sprijini de marginea biroului lui, luă o înghițitură și o privi făcând la fel. Ea clipi; ochii i se măriră.

- Uitasem cât de aspru e la gust.

- Nu ai mai băut deloc din acea noapte?

Noaptea în care el făcuse pentru prima dată dragoste cu ea. Ea clătină din cap, apoi privi spre celălalt birou.

- Acela este al meu?

- Da.

După ce se duse la el, își plimbă degetul de-a lungul marginii lui.

- Cu siguranță, ai reușit să-l obții tare repede. Cum ai reușit asta?

- Am metodele mele.

Fusese în biroul alăturat, așteptând ziua în care el ar fi angajat pe cineva să-l ajute, așa că târziu în noaptea precedentă, cu ajutorul unuia dintre dealeri, îl mutase aici.

- Vei continua să fii misterios acum că suntem parteneri? întrebă ea.

- Când este nevoie.

Nu voia ca ea să decidă că ar trebui să aibă propriul ei birou. Îi plăcea acesta mai mult de când era și ea în el.

Seducătorul

Ea se rezemă de biroul ei și el bănuia că regretă că nu era suficient de înaltă să stea pe marginea acestuia cum stătea el.

– Povestește-mi despre orfelinatul Trewlove.

– Nu sunt multe de zis. Este ceea ce zice și numele...

Un ciocănit la ușă îl întrerupse, și el văzu o tânără stând acolo, una pe care o așteptase.

– Mă scuzați că vă întrerup, domnule Trewlove. Omul dumneavoastră de jos mi-a zis să urc.

Punându-și paharul deoparte, se dădu jos de pe birou, observând că Vivi își îndreptase ținuta.

– Ai sosit la timp. Domnișoară Kent, fă cunoștință cu Beth. Croitoreasa lui Gillie. Este aici ca să-ți ia măsurile pentru câteva rochii.

– Nu am nevoie de rochii.

– Normal că ai.

– Ce am îmi este de ajuns. Nu trebuie să-mi cumperi haine.

– O să le pun în contul tău. Ceea ce era o minciună. Aveau să fie cadouri din partea lui pentru că nu suporta să o vadă în zdrențe. Avu nevoie doar de trei pași ca să ajungă lângă ea, trei secunde ca degetele lui să-i atingă bărbia. Acum ești parteneră. Și în vreme ce poate nu vei coborî în salonul de jocuri, vei avea de-a face cu angajații aici și în camerele din spate. Nu se poate să arăți altfel decât ca scoasă din cutie. Mick a avut o amantă cândva care i-a spus că, dacă nu se îmbracă la fel ca un om de afaceri de succes înainte să fie unul, nu va fi niciodată. Mâna îi coborî pe gulerul ei, atingând cu degetul mare marginea tocită. Nu merge să fi îmbrăcată în haine uzate.

Vedea că nu-i convenea, dar nici nu avea un contraargument.

– Bine, în regulă. Dar două, doar două pentru moment.

Urmau să fie trei. Se gândise la ceva special pentru a treia, dar voia să fie o surpriză. La fel ca surpriza care se dovedea a fi ea pentru el. Se așteptase ca ea să sară în sus de bucurie la șansa de a avea o rochie nouă. Lady Lavinia ar fi fost rușinată să poarte ceva care ar fi avut și un singur fir tras. Dar femeia asta era un mister pe care dorea să-l descopere.

– Hai să te instalezi în camerele tale ca Beth să se poată apuca de lucru. Sunt sigură că are clienți și are treabă la magazinul ei.

Ridică sacul de pânză, care la cât cântărea conținea aproape nimic. Își aminti de toate rochiile pe care ea le purtase la întâlnirile lor. Nu credea că o văzuse de două ori cu aceeași rochie. Apoi fusese acea rochie de bal extraordinară, care bănuia că lăsase China fără mătase. Sub fiecare strat de îmbrăcăminte elegantă existaseră straturi

de jupoane. Ar fi fost nevoie de cufere pentru a-i înghesui hainele oriunde, cufere și încă una sau două trăsuri să le transporte. Cu toate astea, iat-o acum cu acest săculeț. Cât de mult decăzuse.

Nu, nu decăzuse. Ci de bunăvoie, cu un anumit scop, ea alesese să lase în urmă cealaltă viață, se ținuse de jurământul pe care îl făcuse, de a fugi cu el – doar că fusese nevoită să o facă fără el. Avea de gând să-i dovedească faptul că jurământul făcut în tinerețe merita încă să fie onorat.

Nu-i venea să creadă câtă plăcere simțea pentru că știa că va primi o rochie nouă, chiar dacă simțea că nu era nevoie. Deși Finn avea dreptate: trebuia să păstreze o anumită imagine. Fusese crescută pentru a înțelege importanța imaginii pe care o arătai lumii. Puteai să mori pe dinăuntru, dar tot să dai impresia că nimic nu este în ne-regulă, că nu mai puteai de fericire.

Dar ar fi fost recunoscătoare să-și înlocuiască hainele cu ceva nou, ceva ce nu fusese infestat. Ținuta curentă o făcea deseori să se scarpine de parcă în materialul de lână erau purici. Chiar dacă știa că nu erau, credea că exista posibilitatea ca aceștia să fi fost cândva în rochie.

Îi urmă pe Finn și pe Beth pe hol și se opri brusc când Finn o luă spre stânga.

– Camerele mele sunt în cealaltă direcție, anunță ea.

El se uită la ea.

– Acele camere nu au fost încă mobilate.

– Atunci o să mă descurc așa.

– Te punem temporar în camerele ce dau spre stradă.

– Tu unde vei dormi?

El oftă nerăbdător.

– O să mă descurc.

– Finn, nu vreau ca prezența mea aici să fie un inconvenient pentru tine. Mă pot întoarce la maici până când este gata cealaltă cameră.

– Asta s-ar dovedi un inconvenient pentru amândoi.

– Dar...

– Vivi, dacă vei continua să te cerți cu mine pe orice chestie, parteneriatul nostru va deveni neplăcut pentru amândoi.

Avea dreptate.

– Prea bine. Dar doar până este mobilată cealaltă cameră.

— Seducătorul —

Era o cameră chiar drăguță, dar când intrară, ea observă pe o masă lângă canapea o vază cu petunii care nu fusese acolo înainte și fu impresionată de atenția lui.

El se duse în dormitor, ca să-i lase sacul acolo și reveni cu mâinile goale.

– O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

Și cu asta plecă, iar camera păru dintr-odată singuratică.

Beth își puse sacul pe o mică masă pătrată unde Lavinia își închi-puia că va mânca, deși nu avea cu ce să-și prepare mâncarea. Deși probabil jos exista o bucătărie din moment ce el avea de gând să aibă o sală de mese. Croitoreasa își scoase centimetrul și zâmbi larg.

– Să luăm niște măsuri, da?

În vreme ce tânăra femeie muncea – măsurând-o și notându-și într-un carnetel – Lavinia studia masculinitatea camerei, cu materialele ei întunecate și cu lemnul și mai întunecat. Totul dintre acești pereți i se potrivea lui Finn, totul mai puțin ea.

– Este drăguț din partea ta că te-ai deranjat să vii la mine, îi zise ea lui Beth. Bănuiesc că aș fi putut să vin eu la magazinul tău.

– Nu mă deranjează să vin aici. Fata îngenunche, întinzând centimetrul de la talia Laviniei până la podea. Aș face orice m-ar ruga un Trewlove. Nu aș avea magazinul meu fără ei.

Deveni curioasă.

– De ce?

– Proprietarul meu era un om brutal. Când venea luna neagră...

– Luna neagră?

– Da. Chiria pentru magazinul meu trebuia plătită în fiecare zi de luni. Nu aveam mereu cât îi datoram și, când nu aveam, voia să-l plătesc altfel.

– Cum altfel? întrebă ea ezitând, sperând că nu avea dreptate cu ce-și imagina.

Fata nu se uită la ea. Continuă să lucreze.

– Se aștepta să-mi ridic fustele, să ia ce vrea. O dată, când m-am împotrivit, m-a lovit. Mi-a învinețit obrazul. Gillie a venit a doua zi, voia o fustă nouă. A văzut. M-a întrebat ce s-a întâmplat. Fata ridică din umeri. I-am povestit. Are un fel al ei care îți ia povara de pe umeri fără să-ți dai seama. Ridicându-se, începu să-și bage lucrurile în sacul ei. Aparent, câteva nopți mai târziu, proprietarul meu a dat peste frații Trewlove pe o alee. Nu a fost prea norocos, dar s-a oferit să-mi vândă magazinul. Mick Trewlove m-a ajutat să iau un împrumut. Îi zâmbi Laviniei. Așa că nu-i nici un deranj să vin aici. Revin peste

câteva zile, ca să puteți proba rochiile și să fac orice ajustări de ultim moment ca să ne asigurăm că vă vin bine.

– Mulțumesc, Beth. Abia aștept.

După ce o conduse pe femeie până la ușă, se sprijini de aceasta, admirând-o pe tânăra care primise de la viață o lovitură nedreaptă, dar reușise, în ciuda zilelor întunecate, să răspândească atâta bună dispoziție. O multitudine de împrejurări nefericite, și ea fusese oarbă la multe dintre ele. Dar nu Finn, nu familia lui. Le păsa de mulți dintre ai lor. Poate că nu se va ocupa de cârpit ciorapi, ci de a asigura drepturile altora.

În timp ce hoinărea prin camerele ce miroseau a Finn, și-l imagină având grijă de o micuță croitoreasă, având grijă de ea. Având grijă de Sophie. Avea un fel protector de a fi. Dacă tatăl ei nu l-ar fi trimis la închisoare, totul ar fi fost atât de diferit. Dar nu era convinsă că l-ar fi apreciat cum ar fi trebuit. Cu siguranță, nu ar fi apreciat cum-părarea unei rochii noi. I s-ar fi părut ceva ce i se cuvenea. Ce egoistă fusese, gândindu-se numai la ea, în vreme ce el și familia lui aveau tendința de a se gândi la ceilalți. Avea să-i fie incredibil de dificil să-i reziste.

Dar avea să-i reziste pentru că avea lucruri mai importante de făcut decât să se îndrăgostească din nou. Nu exista un moment mai bun să-și testeze tăria decât prezentul. Cu o privire rapidă în oglinda ce atârna deasupra lavoarului unde probabil că el se bărbierise în fiecare dimineață – nu avea să se gândească la această treabă intimă sau la cât de satisfăcător ar fi fost să o facă ea pentru el –, se asigură că fiecare fir de păr pe care îl prinsese în ace mai devreme era la locul lui. Își bătu ușor obrazii pentru a le aduce ceva culoare, apoi ieși din cameră și se îndreptă pe hol spre biroul lui... al lor.

Stând la biroul lui, el studia niște hârtii. Păreau așa de fragile în mâinile lui mari; încăperea părea mult mai mică în prezența lui. Chiar și relaxat, avea o vigilență, o conștientizare care emana din el într-o manieră foarte masculină. Și-l imagină plimbându-se prin salonul de joc și își dădu seamă că voia mai mult decât să-și imagineze. Voia să vadă asta. Se gândi la el valsând cu una dintre fetele care stăteau pe margine la baluri și se simți geloasă. Poate că va lăsa sarcina aceasta celorlalți angajați, deși știa că va veni o vreme când îl va vedea cu o amantă sau cu o soție. Un bărbat ca el nu era lipsit de nevoi.

El își ridică privirea și o ținui pe loc la fel de eficient cum Neville, când era mult mai mic, ținua fluturii morți pe care îi găsea pe un panou mic pentru colecția lui. Mereu i se păruse o activitate morbidă

și de fiecare dată când el pleca la școală timp de câteva luni, ea elibera creaturile colorate și le îngropa cum se cuvine.

În acest moment însă, se temea că era într-un pericol iminent pentru că era o provocare să inspire aer în plămâni când ochii lui negri și penetranți erau așa de concentrați asupra ei. El se ridică lent și ei îi trecu prin minte neliniștitorul gând că făcuse o greșală teribilă că venise aici, că fusese de acord să fie partenera lui. Sigur ar fi găsit metode mai sigure de a câștiga bani – cum ar fi fost să se cațăre pe acoperișuri și să curețe coșurile.

– Ești gata să trecem la treabă? întrebă el.

Cu acele câteva cuvinte el rupse vraja și ea putu să respire din nou. Își pusese semnătura pe un contract, pe care îl va onora cât de bine va putea. Avea nevoie de cunoștințele ei, de mintea ei, nu de corpul ei. Dacă nu ar fi sărutat-o cu o zi în urmă, dacă nu i-ar fi reamintit de ce era în stare să o facă să simtă. Înghiți cu dificultate, inspiră adânc.

– Da, chiar da.

Era destul de mulțumită că reușise să se îndrepte spre biroul ei fără să-i lase impresia că apropierea de el îi cam înmuiase picioarele. Se așază pe scaunul de piele confortabil și începu să observe obiectele de pe biroul ei: hârtie, toc, călimară, spatele lui.

El venise la ea și ocupase o poziție de parcă habar n-avea de cât de necuviincios era să-și pună acea parte din anatomia lui așa de aproape de ea, de parcă habar n-avea de felul cum pânza pantalonilor lui se întindea pe partea din spate, subliniindu-i coapsa puternică. Își dăduse jos haina, așa că nimic nu-i mai proteja ochii de priveliștea scandaloașă și ea își aminti cât de minunat se simțise când își înfipse degetele în carnea și mușchii ăia fermi.

Aplecându-se, el își puse antebrațul pe acea coapsă apetisantă.

– Avem o bucătăreasă.

Se temea că el văzuse foamea din ochii ei și o interpretase greșit.

– Deci avem bucătării?

O întrebare stupidă. Dacă nu ar fi avut, la ce le-ar fi trebuit un bucătar?

– Jos. Dacă ai chef de o ceașcă de ceai sau de niște limonadă sau de orice altceva, ea îți poate pregăti. Avem – se încruntă – nu sunt exact servitori, dar se ocupa de loc, fac curat, fac comisioane, aduc lucruri. Îți vom da un clopoțel ca să-i poți chema când ai nevoie de ceva.

– Nu am nevoie să mă servească.

– Va veni un moment când vei avea.

- Da, bine, timpul Ala a trecut. Serios, Finn, am lăsat asta în urmă. Îmi place să mă ocup singură de propriile nevoi.

- De toate?

Vocea lui era joasă, senzuală, plină de subînțeles.

Știa la ce se referă, pușlamaua obraznică. Provocarea propriei plăceri. Înclinându-și bărbia arogant, ea făcu un efort să se uite de sus la el, chiar dacă el era mai înalt decât ea.

- Cele de care trebuie să mă ocup.

- Sunt mereu disponibil dacă ai nevoie de ajutor.

Ea oftă.

- Finn, dacă vei continua să insiști în acest mod inacceptabil, partenariatul nostru va deveni neplăcut pentru amândoi.

El rânji.

- Folosești argumentul meu de mai devreme împotriva mea.

- Suntem parteneri de afaceri. Nu putem fi nimic mai mult de atât.

- În ciuda felului cum s-a terminat, a fost frumos ce am avut, Vivi.

- Eram tineri și proști.

- Și acum suntem mai în vârstă și mai înțelepți. Ar trebui să fie și mai bine.

Era pregătită să continue discuția, dar el își ridică minunatul posterior de pe birou.

- Haide, zise el, luându-și haina de pe spătarul scaunului lui și îmbrăcându-se. Să te prezint angajaților pe care-i avem acum.

Acolo erau bucătăreasa, care era prea slabă să fi gustat din propriile preparate, un bărbat căruia i se spunea Șefu', care se ocupa să păstreze ordinea în sala de joc, dealerii și crupierii, un barman, băieți tineri care se ocupau de nevoile invitaților aducându-le băuturile comandate, doi lachei care serveau în salonul de mese, două fete care măturau, spălau podelele și făceau focul.

- De ce femeile nu pot fi dealeri? întrebă ea, după ce fu din nou în spatele biroului ei și el la al lui.

El își împinse scaunul înapoi, și ea se temu că se va apropia de ea. El însă doar se răsuci, puse un cot pe biroul lui își sprijini bărbia în palmă și o studie.

- Pentru că este o muncă de bărbat.

- De ce?

El clipi, iar fruntea i se încruntă.

- O femeie poate să împartă cărțile. Eu le împărțeam deseori când jucam whist.

- Dar astea nu sunt distracții de după-amiază. Jocurile sunt făcute să ne aducă bani.

- De ce nu dau bărbații cu mătura?

- Bărbații nu dau cu mătura.

- Nici eu nu dau.

- Nu vom întoarce lucrurile cu susul în jos.

- Nu-ți cer să faci asta, dar, Finn, dacă vrei să vină femei aici, să se alăture clubului, să joace jocurile tale, ai nevoie ca ele să vadă că le percepi ca pe egale ale bărbaților care fac același lucru.

- Tu ai sugerat să angajăm bărbați care să danseze cu ele. Nu ar prefera să aibă un tip chipeș care să flirteze cu ele în timp ce le împarte cărțile sau le dă zarurile?

Aici ar fi putut să aibă dreptate.

- Doar ia în considerare posibilitatea de a angaja femei și pentru alte poziții decât pentru curățenie.

El ridică din umeri.

- Pe viitor vei lua parte la procesul de selecție. Poți să decizi pe cine să angajăm.

Se înfioră la acest gând. Mama ei o învățase cum să aleagă un servitor, mai ales un lacheu, din moment ce ei erau așa de vizibili în casă. Bănuia că angajații de aici aveau nevoie de ceva mai mult decât de înălțimi asemănătoare și gambe atrăgătoare. Cu toate astea, nu avea de gând să trădeze nici o emoție.

- Prea bine. Câte doamne ar trebui să invit?

- Pe toate pe care le cunoști.

Gândindu-se mai bine, era o întrebare prostească.

- Majoritatea familiilor sunt în provincie acum. Câteva se vor întoarce pentru micul sezon. Poate ar trebui să organizăm... nu chiar un bal, din moment ce locul este doar pentru femei, ci un fel de eveniment. O seară mondenă unde să vadă ce oferim. Poate să joace la mese pe gratis în acea noapte.

- Nu facem acte de caritate.

- Nu, desigur că nu. Dar o noapte în care să le arătăm cum se pot distra - ca momeala când pescuiești. Apoi, odată în cârlig, sunt ale noastre.

- Când ai fost tu la pescuit?

- Tata m-a dus o dată sau de două ori pe proprietatea de la țară.

Una dintre amintirile plăcute despre el, când o iubise și fusese bun cu ea. Acum când se gândea la el nu vedea decât rotul jucat în arestarea lui Finn.

- Ți-e dor? De viața pe care ai avut-o?

În vocea lui se auzi un interes real și compasiune. Nu i-ar fi găsit vreo vină dacă îi era dor. Dar ea nu dorea să o ia pe acel drum acum. Luă hotărâtă tocul pe care el i-l pusese pe birou și-l băgă în călimară.

- Le voi invita la o seară la club de azi în trei săptămâni. Așa, dacă nu sunt în oraș, vor avea timp să ajungă în oraș dacă decid să vină. Se uită întrebătoare la el. Ești de acord?

- Tu ești responsabilă să le aduci aici. Te las pe tine să hotărăști cea mai bună cale să faci asta.

Fu surprinsă de plăcerea pe care i-o făceau cuvintele lui. De trei luni de când era pe cont propriu se obișnuise să-și ia propriile decizii, dar nimeni nu-și exprimase încrederea că lua decizii corecte, că opiniile ei erau valoroase. Până și maicile se îndoiseră de înțelepciunea acțiunilor ei, exprimându-și îngrijorarea. Deși apreciasse că le păsa suficient să-și facă griji pentru ea, era oarecum încurajator faptul că avea parte de sprijinul lui.

Încă era incredibil de periculos să se întrebe cum ar fi fost să aibă mai mult de atât – să aibă din nou inima lui.

Capitolul 18

Finn stătea rășchirat pe un scaun mare tapițat în apartamentul lui – o mințise că acele camere nu ar fi mobilate, pentru că voia ca ea să aibă camera care avea mirosul lui. După ce cu o zi în urmă ea menționase asta, se gândise că, dacă ea dormea în acea cameră, era posibil să-l viseze – și încercă să nu se gândească deloc cât de aproape se afla ea, la îndemână, la celălalt capăt al unui hol lung. Era o greșală să o aibă aici, pentru că muncise foarte puțin și își petrecuse timpul mai mult uitându-se pe furiș la ea. Felul cum fruntea ei se încrețea când se concentra, felul cum atingea partea cealaltă a tocului de buza de jos, felul cum gura ei se curba în sus de fiecare dată când era mulțumită de ce decizie lua și începea să scrie.

Aparent îi plăcea să facă liste. Făcuse o listă cu doamnele pe care urma să le invite la club, cu melodiile pe care orchestra va fi rugată

să le cante, cu tipurile de băuturi care le vor avea la îndemână, cu gustările ce puteau fi mâncate în timp ce te plimbai prin salon. Din câte își dădea el seama, clubul lor ar fi semănat foarte mult cu atmosfera festivă de la un bal, nu ar fi fost locul întunecat și pervers pe care și-l imaginase el, dar putea să vadă că era înțelept să nu meargă pe acel drum inițial.

Deci, în vreme ce era o greșeală să o aibă așa de aproape pentru că-l distrăgea, faptul că o avusese la îndemână să contribuie cu experiența ei referitoare la ce ar dori femeile de calibrul ei se dovedise o mișcare înțeleaptă din partea lui, asigurând astfel că clubul lui – al lor – avea să aibă succes.

Ridicându-se în picioare, începu să se plimbe prin încăpere ca un leu în cușcă, disperat să fie liber. Făcuse asta timp de cinci ani în mica lui celulă, gândindu-se cum să se răzbune pe ea și pe familia ei, pe tatăl ei în mod special. Dar când în sfârșit fusese eliberat, își dorise doar să termine cu totul. Mai ales că tatăl ei murise cât fusese el închis.

Dar de când auzise ultima dată zgomotul cheii băgate în broasca ușii de la celulă, nu fusese în stare să stea prea mult într-o cameră. Nu avea să rămână în camerele lui doar pentru că ea se afla în ale ei. Avea nevoie să iasă un pic. Avea nevoie să bea ceva.

Ieși din apartament și apoi pe palierul care încercuia etajul superior și dădea spre zona de jocuri. Cam o duzină de doamne – soțiile, ficele sau surorile negustorilor bogați pe care îi cunoscuse prin asocierea cu Mick – își încercau norocul la câteva mese de joc. Aveau cu disperare nevoie de mai mulți clienți, nu doar ca să dea ceva de făcut angajaților lor, dar și ca să-și umple cuferele. Timpul de trei săptămâni al lui Vivi i se părea prea lung. Avea nevoie de doamnele din înalta societate pe care ea le putea aduce, ca ele să facă o diferență cât mai curând posibil.

Îndreptându-se spre scările din față, observă lumină în birou. Se opri și se uită înăuntru. Ea muncea, chiar dacă hotărâseră amândoi cam cu o oră în urmă, când ceasul bătuse ora opt, că terminaseră treaba pe acea zi. Sprijinindu-se de tocul ușii, o privi, remarcând că părea... în largul ei, mulțumită. Cu ani în urmă păruse mulțumită să fie cu el, dar el mereu avusese impresia că pentru ea bucuria era ceva efemer, ceva ce avea doar când era în compania lui. Se întrebă acum dacă ea acceptase să se mărite cu el pentru că crezuse că el o va face fericită, plasând povara acelei responsabilități asupra lui. Fusese dispus să o preia, să facă orice pentru a-i aduce zâmbetul. Îi plăcea

ă se simtă că este nevoie de el, că este util, că este dorit. Dar era ceva mult mai puternic în dorința față de această femeie care își găsisse îngură propria fericire – nu în haine frumoase sau într-o locuință confortabilă sau într-o multitudine de obiecte, ci în ea însăși.

– Nu crezi că...

Scotând un mic țipăt, ea se lăsă pe spate în scaun, aproape răsurnându-se cu el. Respirând greu, uitându-se la el cu ochii mari, își duse o mână la piept.

– Dumnezeu, Finn, m-ai speriat!

Făcu un efort să-și înăbușe râsul pe care era sigur că ea nu l-ar fi apreciat.

– Mai degrabă te-am îngrozit.

– Eram cufundată în munca mea de aici.

– Am crezut că hotărâserăm să terminăm pe ziua de azi.

– Este ceva personal.

Adună câteva bucăți de hârtie, deschise un sertar și puse totul înăuntru.

El miji ochii.

– Speram să nu mai avem secrete unul față de celălalt.

Ea strânse ambele mâini și le așeză pe birou. Văzu cum degetele i se albesc în timp ce ea și le studie. Fu dezamăgit că, după tot ce descoperiseră, după ce deveniseră parteneri la club, ea tot nu avea încredere în el, nu împărtășea problemele ei cu el.

– Mă duc la Gillie să beau o bere.

Se răsuci pe călcâie...

– Finn?

Se opri, așteptă timp de trei bătăi de inimă ca să-și pună pe chip o expresie indescifrabilă. Se întoarse, dorindu-și ca ea să nu arate așa de al naibii de vulnerabilă.

– Scriu un articol despre experiențele mele pe străzi. Sper să-mi fie publicat într-un ziar, să atrag atenția asupra reformelor de care este nevoie când vine vorba despre cum tratăm persoanele cele mai vulnerabile.

Chiar și de la acea distanță observă cum obrazii ei se îmbujorau de parcă se jena să recunoască.

– Bănuiesc că încă nu este suficient de bun pentru a fi publicat...

– Dacă pui jumătate din pasiunea ta în el, Vivi, va fi suficient de bun.

– Ești amabil că spui asta, dar tu mereu ai fost un cititor vorace, deci știi că este nevoie de mai mult decât dorința de a formula

o frază bine scrisă. Este nevoie de o anumită abilitate, pe care mă tem că eu nu o am. Încerc să fiu incredibil de onestă cu cuvintele folosite, despre ce am văzut, despre femeile pe care le-am întâlnit. Este îngrozitor de greu. Este ca și cum ți-ai expune sufletul. Uneori ceea ce scriu mă face să mă simt ca și cum sunt pe cale să mă dezbrac pentru a merge goală pe străzi.

El intră în tăcere în cameră și se opri în fața ei.

– Aș zice că de asta este nevoie ca să scrii onest.

Ea părea incredibil de nervoasă, mușcându-și buza, cu o cută între sprâncene.

– Îl vei citi?

Bucuria care îl cuprinse – că ea avea încredere în el în privința scrisului – era diferită de orice altceva mai trăise. Îl făcea să se simtă totodată umil, foarte umil.

– Aș fi onorat.

Încuviințând repede din cap, ea deschise sertarul, scoase hârtiile pe care mai devreme le băgase acolo și i le întinse.

– Acum? întrebă el.

– Dacă ai timp.

Pentru ea mereu avea timp, dar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, ea nu le-ar fi băgat în seamă și l-ar fi acuzat că doar flirtează. Luă foile de hârtie, se duse la biroul lui și se așeză. După ce mări flacăra de la lampă se apucă de citit.

– Vreau părerea ta onestă dacă ți se pare ridicol ce am scris.

– Nici nu m-aș gândi la altceva.

– Nu mă voi ofensa dacă nu-ți place.

El îi zâmbi ironic.

– Viv, lasă-mă să-l citesc!

– Da, bine. Continuă!

O văzu cu coada ochiului cum se apleacă în față și își prinde mâinile în poală, cum îl privește ca o pisică gata să sară. Tensiunea ei era palpabilă, radiind, făcând să i se ridice perișorul de pe ceafă.

Se concentrează la ceea ce scrisese ea...

Și dintr-odată nu mai fu conștient de ea, de încăpere, de lumina care pâlpâia. Mergea pe alei, alina copii speriați, ținea un bebeluș prea slăbit să supraviețuiască indiferent de cât de mult lapte sau încurajare îi oferea. Simți durerea femeilor obligate să-și dea bebelușii altora pentru că cenzura societății le împiedica să aibă grijă de ei. Citi despre inimi frânte, suferință, durere, urâciune. Când termină, nu putu decât să se chinuie să-și vină în fire.

– Este foarte brut, zise el într-un final.

– Știu. Ea sări din scaun și începu să se preumbe prin încăpere. Nu știu să aranjez cuvintele. Mi-e teamă că mă fac de râs dacă trimit asta unui ziar. Se opri. Ar trebui să-l rup.

– Nu, Vivi. Cuvintele sunt perfecte. Scrisul este brut în sensul că este foarte onest. Nu ai ascuns nimic. M-ai trimis pe alei și în locuințe. Mi-ai oferit o fereastră prin care să văd ceea ce nici eu nu văzusem în casele unde cresc în plasament copii. Doar cei mai insensibili ar putea citi asta și nu ar fi impresionați. Trebuie să fie publicat.

– Chiar crezi asta? Serios?

– Serios. Trebuie să fie citit.

Ea îl luă de la el cu un zâmbet tandru.

– Îl voi trimite mâine.

– Între timp, hai cu mine la Gillie!

Când birja se opri în fața localului Sirena și Unicornul, Lavinia refuză să se lase dusă de amintiri în urmă cu opt ani când văzu clădirea – atunci se crezuse așa de curajoasă și de vitează că se strecurase afară din casă să vină aici cu el. Atunci nu știuse că avea să vină un moment în care va trebui să fie mai curajoasă și mai vitează sau cum va eșua în această privință.

El coborî din birjă, apoi o ajută să coboare. Mâna lui ajunse pe spatele ei, ghidând-o înainte, iar ea regretă că nu își luase pelerina ca să o protejeze de frigul nopții. Câțiva oameni se grăbeau pe stradă, unii intrau în cârciumă, alții plecau. Așa multă activitate, așa multă viață.

Deschise ușa, împingând-o peste prag de parcă-și dăduse seama că ea avea regrete și o urmă. Fumul scos de clienții care își fumau pipele sau trabucurile îi ardea ochii. Amestecul de mirosuri îi asaltă amintirile. Tatăl ei fumase pipă, și ei îi plăcuse mirosul. Fratele ei fuma din când în când câte un trabuc. Se luptă din răputeri să nu se gândească la familia ei, să nu-și amintească momentele mai plăcute când se crezuse fericită.

Dar nu știa dacă fusese vreodată la fel de fericită ca oamenii de aici, care vorbeau și râdeau, făcând un vacarm incredibil. Era dificil să-i distingi pe toți, nu că ar fi contat. Singura voce pe care voia cu adevărat să o audă era a bărbatului care stătea lângă ea.

El o ghidă printre mese, spre tejgheaua de lemn, în spatele căreia erau aliniate butoiașele pe rafturi. O identifică ușor pe Gillie, care

era aproape cât Finn de înaltă. Părul ei roșu era tuns scurt. Prima dată când o cunoscuse Lavinia fusese îngrozită de cât de rebel arăta, dar acum îi dădu în treacăt prin minte că era un stil care nu avea nevoie de așa multă muncă pentru a-l întreține. Poate își va tunde și ea părul.

Apoi îl văzu pe ducele de Thornley și se opri. Era în spatele tejghelei, fără haină, cu mânecile suflecate și umplea un pahar cu bere. Zâmbind frumos, dădu paharul unui client, se întoarse și o sărută repede pe Gillie pe obraz, apoi reveni cu atenția spre un alt client. Lucra la bar, și ea nu-l văzuse niciodată mai fericit sau mai atrăgător. Dispărură ultimele rămășițe de vinovăție pe care le mai avea că-l părăsise la altar. Desigur, nu putea să nege că tratase problema groaznic de prost, dar el nu s-ar fi simțit niciodată atât de în largul lui dacă s-ar fi însurat cu ea.

Brațul lui Finn îi cuprinse spatele, mâna lui se așază de cealaltă parte a taliei ei.

– Haide, o îndemnă el. Te vor primi bine.

Nu era la fel de încrezătoare ca și el, dar voia să-i spună lui Thornley că se bucura să-l vadă așa vesel. Finn își croi drum cu abilitate printre clienți până când ajunseră amândoi la tejghea. Deși, pentru prima dată de când începuse noua ei viață, era conștientă de hainele ei uzate, își dorea să fi așteptat până când croitoreasa și-ar fi terminat treaba – apoi se pedepsi pentru că-i păsa de aparențe.

Gillie îi zâmbi lui Finn, zâmbetul ei șovăi pentru un moment când văzu că fratele ei nu era singur. Atinse brațul lui Thorne și arătă cu capul spre ei. El se întoarse. Ochii i se umplură de căldură și zâmbi. Având-o pe de ducesa lui alături, zise:

– Lady Lavinia.

– Lavinia este suficient. Am dat la o parte acest aspect din viața mea. Mi se pare că și tu faci la fel.

El chicoti.

– Nu, mie doar îmi place să ajut din când în când. Gillie, ai cunoscut-o pe...

– Da, cu ani în urmă. Ce surpriză, Finn!

– Vivi este noua mea parteneră, zise el fără preambul.

Ochii căprui ai lui Gillie se măriră.

– Poftim? La clubul tău?

– Da. Azi am semnat documentele. M-am gândit să venim să sărbătorim.

– Ce răsturnare interesantă de situație!

– Ce club? întrebă Thornley.

– Fratele meu e de părere că femeile au nevoie de o sală de jocuri.

– Este mai mult decât o părere, zise Lavinia, simțind nevoia să-l apere pe Finn de oricine nu credea că el va avea succes. Frații lui aveau succes cu afacerile lor, dar ei nu fuseseră întârziați în scopurile lor de tatăl ei. Îl face și cred că doamnele îl vor adora.

El o strânse cu blândețe de talie, și trupul ei se mută instinctiv mai aproape de al lui, de parcă s-ar fi transformat dintr-odată în așchii de metal și el era un magnet. Mereu îi oferise protecție; abia acum și ea voia să-i ofere lui.

Ochii surorii lui păreau să sclipască aprobator, ceea ce era de preferat în locul suspiciunii care pândise acolo când o văzuse prima dată pe Lavinia.

– De ce nu vă găsiți o masă și vă aducem noi băuturile. Înclină din cap spre Lavinia. Vin roșu, dacă-mi amintesc bine.

Era impresionată de memoria ei, dar avea chef de ceva puțin mai tare.

– Aș prefera coniac dacă ai.

– Ce proprietar de cârciumă respectabilă nu are coniac? întrebă Gillie cu un zâmbet.

Finn o conduse spre o masă pătrată aflată aproape de capătul încăperii, unde zgomotul conversației celorlalți era mai puțin sonor, mai puțin intruziv. Trase un scaun pentru ea, apoi se așeză pe cel de alături. Ea vru să-și scoată mănușile, dar apoi își aminti că nu purta. Puse o mână pe masă. El i-o acoperi repede cu a lui.

– Mă apărai, Vivi? întrebă el pe un ton jos și seducător.

– Apăram visul tău și dreptul de a-l avea. De a-l atinge. Chiar dacă ar fi să cazi, este mai bine să-l fi atins. Nu că aș crede că vei eșua. Serios, Finn, doamnele se vor bucura să aibă propriul loc unde pot fi un pic obraznice.

El se aplecă mai aproape.

– Tu ce vis ai?

Să nu aibă sentimente de vinovăție, să stea în pace, să știe...

Ea ridică privirea tresărind la sosirea lui Gillie și a lui Thornley. Ducele puse un pahar în fața ei și unul care părea să conțină whisky lângă ea, în vreme ce ducesa puse un pahar similar în dreptul scaunului gol de lângă fratele ei și o halbă în fața lui. Thornley trase un scaun pentru soția lui. Privind-o mai atent, Laviniei i se păru că deja era însărcinată cu moștenitorul acestuia.

— Seducătorul —

După ce se așeză, Thornley își ridică paharul.

- Pentru succesul afacerii voastre!

Toată lumea ridică paharele și luă o înghițitură, deși ei nu-i scăpă că Gillie abia își umezi buzele în băutura ei. Aparent aduse-se paharul ca să nu facă notă discordantă, să nu-i facă să se simtă inconfortabil.

- Collinsworth știe de afacerea asta a voastră? întrebă Thornley.

Ea clătină din cap.

- Nu, și aș prefera să nu-i spui.

- Să știi că este îngrijorat.

- Bănuiesc că este mai mult vorba de mândrie de familie decât iubire. Îi scriu în fiecare săptămână cât de bine îmi merge.

- Trebuie să recunosc că sunt curios cum s-au întâmplat toate astea, voi doi să formați o echipă pentru o afacere.

- Este o poveste destul de lungă și îngrozitor de plictisitoare, recunosc eu.

- Cât îi povestești tu despre asta, eu trebuie să discut între patru ochi cu fratele meu, zise Gillie. Finn?

El scoase un oftat.

- Orice ai de spus, Gillie, o poți spune aici.

- Nu, asta chiar este ceva personal. Hai afară un moment, pentru mine. Te rog!

Lavinia îl văzu ezitând când se uită la ea, crezu că grija pentru ea îl făcea să-și refuze sora.

- Voi fi bine, îl asigură ea.

Împingându-și scaunul în spate, se ridică și arătă cu degetul spre Thornley.

- Să nu o superi!

Nu-și imagina ca altcineva să-i fi dat vreodată ordine ducelui. Dar se părea că celor din familia Trewlove le păsa prea puțin de ranguri. Îl privi pe Finn cum își urmează sora afară în noapte, încercând să nu-și amintească un alt moment când ea îl privise plecând, și el nu se mai întorsese.

Mâna lui Thornley acoperind-o pe a ei o aduse repede în prezent.

- Vreau să îi spun fratelui tău că te-am văzut și că ești bine.

- Dar nu-i spune unde m-ai găsit. Nu sunt pregătită să-l înfrunt nici pe el, nici pe mama. Sunt multe lucruri despre familia mea pe care tu nu le știi. Bucură-te că lucrurile au ieșit cum au ieșit. Pari fericit, mult mai fericit decât ai fi fost cu mine.

- Mi-aș dori să-mi spui totul, zise el.

Dar asta ar fi distrus-o.

- Ce a fost în capul tău, Finn?

Întrebarea lui Gillie veni de cum intrară pe aleea dintre clădirea de cărămidă care găzduia cârciuma ei și una în care se afla o spițerie. Încrucișându-și brațele peste piept, el se sprijini de zid, recunoscător că ea nu-și începuse inchizitoriul pe stradă.

- Am nevoie de informațiile pe care le are ea.

- Atunci plătește-o pentru ele. Nu o face partener.

- Prea târziu.

Ea clătină din cap cu putere și începu să se plimbe.

- Nu ar fi trebuit să-ți spun că e aici.

- S-a schimbat, Gillie. Este diferită. Nu mai este fata pe care am iubit-o.

Ea se opri dintr-odată.

- Deci nu mai simți nimic pentru ea?

- N-am zis asta. Coborându-și privirea, lovi pământul cu cizma, apoi își ridică repede capul ca să-i întâlnească privirea. Nu m-a trădat, Gillie. Și, deși îmi dau seama că există multă suferință în trecutul nostru, nu sunt dispus să renunț la ea fără măcar să explorez posibilitatea unui viitor alături de ea. Zâmbi autoironic. Ea nu-i chiar așa de receptivă la idee, dar cred că pot să o cuceresc.

Văzu încăpățânarea în felul în care își strângea buzele.

- Dacă te rănește, o să-i smulg fiecare fir de păr din cap.

El râse zgomotos, un sunet plin de iubire.

- Ești așa aprigă. Se îndreptă. Și ea este. Mai mult decât era cândva. Nu am fost singurul care a suferit cât timp am fost despărțiți. Și pe ea au frânt-o și acum se adună la loc.

- Lucrurile frânte se pot frânge din nou.

- Sau pot deveni mai puternice, de nepătruns.

Ducele de Thornley clătină din cap.

- Nu m-aș fi gândit niciodată să te caut la Surorile Milei. A fost genial să te adăpostești la ele.

Mai degrabă disperare. Se temuse că fratele ei s-ar fi gândit să o caute în vreun adăpost și nu voise să doarmă pe străzi.

- Chiar îmi pare foarte rău, Thorne, pentru rușinea pe care ți-am provocat-o.

- Ți-ai mai cerut scuze și ți-am spus atunci că nu-ți port pică.
Rânji. Și apoi, totul s-a terminat în favoarea mea.

- Cred că mama ta e șocată de ideea că te-ai căsătorit cu o proprietară de cârciumă.

- Gillie a câștigat-o și, cu timpul, toți membrii aristocrației o vor adora cum o ador eu.

- Eu nu...

- Sunteți o zână?

O voce dulce o întrerupse.

Uitându-se, văzu un băiat de șapte sau opt ani, și inima îi tresări. Hainele lui păreau destul de noi, părul lui întunecat era drept, ochii erau și mai închiși la culoare.

- Robin, nu întrerupi pe cineva când vorbește, zise Thornley. Dacă trebuie să întrerupi, apoi îți ceri scuze.

Băiatul se încruntă la duce, apoi își îndreaptă din nou atenția la ea.

- Mă scuzați, domnișoară! Sunteți o zână?

Ea râse ușor.

- Nu. De ce-ai crede așa ceva?

- Pentru că sunteți așa de drăguță și... Se încruntă. Nu pot să explic, dar ieșiți în evidență, ca și cum ați străluci sau ceva. Și sunteți așa de drăguță.

Părea să fie concentrat la cât era ea de drăguță, deși trecuse destul timp de când se simțise drăguță – pe afară sau pe dinăuntru.

- Deci te cheamă Robin?

El încuviință din cap cu așa o forță încât şuvițele lui negre îi căzură pe frunte.

- Locuiesc aici. Eu protejez locul ăsta. Până vine mama mea. Ea este o zână.

- Da?

Băiatul încuviință iute din cap, iar ea se întrebă dacă el se aștepta ca ea să-i cunoască mama.

- Și cine este ea?

El ridică din umeri.

- Nu știu. Ducele mi-a dat o carte despre animale. Îmi plac animalele. Dumneavoastră vă plac?

- Da. Cândva am avut o pisică. Dormea în patul meu.

- Eu hrănesc pisicile cu lapte, dar nu prea mult. Nu vrem să fie așa sătule să nu mai mănânce șobolani.

Stomacul ei bolborosi la această imagine.

- Este tare frumos din partea ta că îți pasă de ele așa mult.

– Bună, tinere Robin, zise Finn, trăgându-și scaunul și așezându-se. Se uită la Thorne. Gillie s-a întors la bar să muncească.

– Ar fi bine să mă duc și eu, să mă asigur că nu se obosește prea mult, zise Thornley ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să te văd, Lavinia.

– Și mie.

În timp ce se îndepărta, Robin se așază lângă Finn.

– Ai vreo treabă pentru mine, șefu’?

– Cred că peste două zile o să am niște comisioane pentru tine. Ciufuli părul băiatului. Acum du-te la culcare!

Robin privi timid spre ea, apoi la Finn.

– Ai sărutat-o?

– Ce curios ești!

– Este drăguță. Ar trebui să o săruți.

Finn rânji larg.

– O să țin cont de asta. Acum, du-te!

Robin o salută.

– Noapte bună, domnișoară.

– Noapte bună, Robin.

Și fugi.

– Vorbește destul de bine. Pare să fi deprins consoanele „h” și „s”.

Știa că o parte din cei din clasele de jos tindeau să renunțe la ele când vorbeau.

– Este meritul lui Gillie. Ea crede că este important ca oamenii să vorbească corect. Bănuiesc că următorul pas va fi să lucreze la cum pronunță „tu”.

– Locuiește aici? îl întrebă pe Finn.

– În bucătărie.

Se îngrozi.

– Asta-i cumplit.

El ridică din umeri.

– Acolo vrea să stea. Este convins că mama lui îl va găsi acolo. L-am dus la orfelinatul nostru, dar a revenit aici, așa că Gillie îl supraveghează și el face comisioane pentru noi.

– Povestește-mi despre orfelinatul vostru. Ar exista loc pentru alți copii pe care i-aș putea găsi?

– Mai este ceva loc.

– Crezi că vom câștiga destul și că partea mea va fi suficient de mare ca într-o zi să pot cumpăra o casă?

– Dacă lucrurile merg cum sper eu că vor merge, vei putea cumpăra câteva.

Zâmbind, ea ridică paharul.

– Atunci pentru excepționalul nostru succes.

Thorne le împrumută trăsura. Aparent, o ținea la îndemână pentru a-l duce pe el și pe ducesa la reședința lor din Londra când închideau cârciuma pe timpul nopții, ceea ce mai dura vreo câteva ore.

Acasă. Cuvântul îi răsuna prin minte, aducând cu el un gol. Nu era exact destinația spre care călătorea. Se ducea la o afacere unde avea camere, cu toate astea nu putea să nege că se simțea mai confortabil între acei pereți care miroseau a Finn decât se simțise vreodată în vreuna din marile reședințe ale familiei ei – fie că erau la țară, fie în Londra. Mobila era cu siguranță mai confortabilă decât cea de la maici, dar ele erau mai interesate de confortul sufletului. În ciuda tuturor eforturilor lor, sufletul ei rămăsese zdrențuit și frânt. Dar poate așa fusese mereu; poate că nu existau suficienți copii în toată Anglia ca să facă o diferență, ca să o absolve de vinovăție.

– Te gândești vreodată la mama ta? întrebă ea încet.

Deși Finn stătea vizavi de ea, nemișcat, îl simți cum înlemnește și mai mult.

– Uneori.

– Tot nu știi cine este?

– Nu.

– Sunt sigură că ea se gândește la tine. Privi afară pe fereastră. Când vestea despre clubul tău...

– Clubul nostru.

Era la fel de încăpățânat ca în tinerețe, dar ea nu putu împiedica căldura ce se răspândește prin ea la insistențele lui că era al lor.

– Clubul nostru va deveni faimos – și va deveni faimos pentru că nimic nu le place doamnelor mai mult decât să spună povești care le vor consolida reputația, iar să primească invitație la un club exclusivist și secret cu siguranță va fi ceva cu care să se laude...

Râse ușor.

– Desigur, va părea ceva inocent. O șoaptă: „Nu te-am văzut la clubul Elysium“ sau „Ce vei purta la club?“ Urmărit de: „Oh, nu ai primit o invitație? Poate îți pun o vorbă bună“. Și tot așa se va răspândi zvonul. Până vor fi mai multe șoapte despre acest club greu de găsit. Chiar și bărbații vor auzi de el. S-ar putea să-și întrebe amantele dacă știu despre clubul la care merg soțiile lor. Reveni cu atenția la el.

Mama ta ar putea să audă de el, indiferent de statutul ei. Ar putea chiar să și apară, să ceară să fie membră.

– Mă îndoiesc că știe cine sunt sau ceva despre ce s-a întâmplat cu mine. Pentru că, dacă ar fi știut, în toți acești ani, aș fi primit o veste de la ea.

Doar dacă n-a murit la naștere. Sau după. Poate a înnebunit pentru că i s-a luat copilul de lângă ea.

– Tot nu vrei să-mi spui cine este tatăl tău?

– Nu este important.

– Mă întreb dacă-l cunoștea pe tatăl meu.

– Bănuiesc că da.

– Mă întreb dacă erau prieteni.

– Posibil.

– Am mii de întrebări pentru tatăl meu dacă ar mai fi în viață.

– Asta ar însemna să-l înfrunți.

– Da. Privi afară pe fereastră. Mi-a plăcut ieșirea din seara asta. Mi-ar plăcea să mai ieșim.

– Atunci vom mai ieși.

Făcea să pară așa ușor, de parcă nu ar fi existat nici o consecință. Se întrebă cum se simțise mama ei când fratele ei o anunțase că își retrăsese oamenii. Nu avea încredere că mama ei nu angajase alții.

– O să mă înveți cum să descui o broască?

– Dacă îți este teamă că te vor încuia din nou, Vivi, să știi un lucru. Dacă o vor face, voi veni după tine.

În vocea lui exista un jurământ, o promisiune, o hotărâre care ar fi trebuit să-i aducă confort, alinare, liniște.

– Dar dacă te încuie și pe tine? Au mai făcut asta.

– Acum aliații mei sunt mai puternici. Frații mei au mai multă avere și influență. Mick are sprijinul ducelui de Hedley și este însurat cu fica unui conte. Sora mea este o ducesă, căsătorită cu un duce puternic. Și câțiva lorzi îmi sunt datori că nu le-am rupt oasele când am venit să adun banii datorati. Nu-mi este teamă de familia ta.

Ea zâmbi moale.

– Ar trebui să am și eu încrederea ta.

– Eu cred că o ai. Doar că nu-ți dai seama. Dumnezeuule, Vivi, ți-ai riscat viața mai mult de o dată, cutreierând în toiul nopții.

– Scopul meu îmi depășea teama.

Trăsura se opri, și lacheul deschise portiera. Finn coborî, apoi o ajută să coboare.

- Ar trebui să mai fie niște clienți să se distreze, zise el. Hai să intrăm prin spate! Nu am chef să ne strice noaptea cu eventualele probleme care ar fi putut apărea cât am fost plecați.

În vreme ce intrau și urcau scările din spate ale clădirii, ea adora felul cum el își ținea mâna întinsă ferm pe spatele ei. Felul cum rămânea cu jumătate de pas în urmă, oferindu-i protecție. Modul în care părea să nu se grăbească să o însoțească în camerele ei.

- Tu unde dormi?

- Unde ai vrea să dorm? întrebă el pe o voce joasă și seducătoare, respirația lui caldă suflând peste urechea ei când ajunseră la etaj.

Nu știa dacă să râdă sau să-i dea una că stricase vraja sub care el o pusese.

- Ai zis că încăperile din capătul ăsta nu sunt mobilate.

- Am mințit.

Oprindu-se brusc, se întoarse spre el.

- De ce?

- Pentru că a existat o vreme în care visam să dormi în patul meu. Acum dormi – chiar dacă eu nu sunt acolo.

- Dar vrei să fii.

El rânji.

- Da. Luându-i mâna, o conduse la marginea palierului, de unde putea privi în jos la sala de jocuri. În jur de o duzină de femei erau împrăștiate la diferite mese. Vivi, imaginează-ți! O sută de femei râzând, distrându-se. Există vreo șansă să mutăm data mai aproape? Să se întâmple săptămâna viitoare?

- Există o anumită perioadă care trebuie să treacă între momentul când a fost trimisă o invitație și când are loc evenimentul.

- Dar locul acesta nu este cuviincios. Este un loc unde poți fi obraznic. N-ar trebui ca acțiunile noastre să reflecte acest standard, ca și vorbele noastre?

- Bănuiesc că ai dreptate.

- Ne vom plimba prin salonul de jocuri...

- Nu, eu nu voi face asta. Eu sunt partener secret în afacerea asta.

- Te rușinează? Sau îți este rușine să fii văzută cu mine?

Era oripilată de concluzia lui.

- Nici una. Dar în vreme ce nimeni din cârciumă nu știe cine eram, doamnele pe care le voi invita, cu siguranță vor ști. Nu mai vreau să fac parte din acea viață. Nu sunt pregătită pentru așa ceva. Oftă. Sunt obosită. Cred că mă voi retrage.

Porni serios spre camerele ei, nefiind surprinsă că el o urmă.

– Promite-mi că nu vei ieși să te întâlnești cu nimeni!

– Ți-am spus deja că nu am nici o întâlnire.

– Asta nu înseamnă că nu vei ieși.

Oprindu-se la ușă, se uită la el.

– Nu am de gând să fac mai mult decât să mă cuibăresc în pat și să dorm dusă.

Probabil mai bine decât în ultimele trei luni de când fugise.

El îi mângâie lent obrazul cu degetele.

– M-am gândit la ceva ce a zis Robin. Ești foarte drăguță.

Se îndoia, pentru că era destul de sigură că pielea ei se păta de la roșeața care o cuprinsese – dacă era să se ia după căldura pe care o simți brusc.

– Și ar trebui să te sărut, zise el încet, încetând să o mai mângâie și petrecându-și degetele în părul ei, în vreme ce palma lui îi cuprindea bărbia, obrazul.

– Finn.

Intenția ei era să articuleze o obiecție, dar numele lui pe buzele ei fu o respirație oftată, o invitație, o întâmpinare.

Când gura lui o atinse pe a ei, ea cedă la toate dorințele și jindul pe care le reprimase și îi răspunse la sărut cu un entuziasm ce-l egala pe al lui. Limba lui o atinse pe a ei, apoi se învârti, atingând fiecare colț, fiecare gol. Se pricepea să-i facă corpul să reacționeze, să devină letargic și cald, să se gâdile și să se onduleze singur. Îi făcu nervii să se revolte și plăcerea să vină în valuri. Cu așa de puțin efort.

Așa fusese mereu între ei, surcele așteptând un chibrit să le aprindă. Dar acum, cumva totul părea să ardă mai puternic și mai strălucitor, amenința să consume până nu mai rămânea nimic decât cenușă. Și poate că din cenușă va renaște pentru a iubi din nou, poate inima ei se va vindeca, poate rănilor nu vor mai supura, poate va găsi curajul să mărturisească totul.

Retrăgându-se, el își apăsă buzele de locul din partea laterală a bărbiei ei, acel loc minunat aproape de urechea ei, pe care când limba lui fierbinte îl atinge mereu îi transforma genunchii în gem. Părea incapabilă să-și oprească oftatul de renunțare.

– Te doresc, Vivi, șopti el.

– O dorești pe fata care eram, și ea nu mai este în mine.

Ridicându-și capul, el îi întâlni privirea.

– Greșești. Femeia o doresc, femeia care ești acum.

Făcu un efort să-și lipească mâinile de pieptul lui și să-l împingă până când aerul pe care îl respira nu mai avea parfumul lui.

– Dacă toate astea, parteneriatul, au fost cu speranța să mă aduci în patul tău, ar trebui anulăm totul înainte să mergem mai departe.

– Ți-am oferit o parte din acest loc pentru ceea ce poți oferi afacerii, nu mie – dar asta nu înseamnă că între noi nu poate fi mai mult. Întinzându-se, ea îi dădu părul la o parte de pe frunte.

– Nu m-ai găsi deloc atrăgătoare dacă ai ști ce s-a întâmplat după noaptea în care trebuia să fugim împreună.

– Atunci, povestește-mi!

Ridicându-se pe vârfuri, ea îl sărută pe colțul gurii lui minunate.

– Noapte bună, Finn.

Se întoarse, deschise ușa, trecu pragul și închise ușa în urma ei. Făcu trei pași înainte și așteptă, așteptă să vadă dacă el o va urma. Nu știa dacă ar mai fi găsit forța să-i reziste dacă o făcea.

După câteva minute lungi, tot singură, se îndreptă spre fereastră și privi afară spre stradă, hotărâtă să rămână puternică în fața atracției față de Finn Trewlove.

Capitolul 19

Două zile mai târziu, aproape terminase de scris invitațiile când sosi croitoreasa. În urma ei, două servitoare cărau câteva cutii. Nu se deranjă să-și tempereze entuziasmul când se ridică și – cu coada ochiului – văzu expresia infatuată a lui Finn. Se părea că în ceea ce privea hainele, o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea însăși. Crezuse că se resemnase cu rochiile uzate, dar acum perspectiva de a purta ceva al ei aducea o încântare neașteptată. Poate că nu lăsase în urmă fosta ei viață așa de mult cum sperase.

O conduse pe Beth și pe fetele ei în camerele ei, sărind aproape în sus de bucurie, așteptându-le să desfacă cutiile, aruncând deoparte hârtia subțire și etalând cu grijă noua ei garderobă pe câteva piese de mobilier.

O rochie bleumarin, cu nasturi până la gât și la manșete. Intelligentă. Precisă. Ceva perfect pentru o patroană de afacere. O rochie gri, cu dungi albastre și broderie pe ici, pe colo, altceva ce ar purta

o femeie de afaceri sau una hotărâtă. Lenjerie, corset, mătase, dantelă, panglici și funde...

Și în sfârșit o rochie de seară, un ocean de satin de un roz-închis cu un corset cu decolteu adânc și barete care i-ar cădea de pe umeri, lăsându-i goi ca buzele să hoinărească și să-i savureze. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse de câțiva ani. Își prinse degetele de talie ca să nu le întindă spre ea.

– Nu am nevoie de o rochie de bal.

– Ai putea să ai, zise o voce groasă cu autoritate și convingere.

Întorcându-se, nu fu surprinsă să-l găsească pe Finn rezemat nonșalant de cadrul ușii. Nu-și amintea dacă închisese ușa în entuziasmul ei, nu că ar fi contat. Avea un fel de a se mișca silențios.

– Te-ai putea răzgândi în legătură cu participarea la serata noastră în noaptea în care doamnele vor sosi să vadă ce avem de oferit, zise el, nedându-i șansa să găsească nici o scuză pentru care nu i-ar fi fost necesară rochia. Și apoi, este deja făcută. Mă îndoiesc că Beth va găsi o altă clientă care să o vrea sau să aibă nevoie de ea. Nu ar fi drept față de ea să i-o refuzi.

– Dar costul...

– Este un cadou.

– Mi-ai dat deja așa de multe.

O salvase de femeile care i-ar fi făcut rău, de bărbații care i-ar fi făcut mai rău. Cazare, o ocupație, returnarea unei părți a demnității.

El ridică din umeri.

– Atunci ce mai contează încă un pic?

Nu știa cum să-l răsplătească pentru toată amabilitatea lui.

– Bine, fie.

El avu cel puțin decența să nu se bucure, dar ea văzu că răspunsul ei îl mulțumi. Și asta părea să o mulțumească și pe ea. Flutură mâna.

– Hai, du-te! Trebuie să probez totul, să văd cât de bine se potrivesc.

– Aș putea rămâne și să ofer o a doua opinie despre cât de bine se potrivește totul.

Ea aproape izbucni în râs la expresia lui inocentă.

– Nu, șopti ea în schimb.

„Nu mă face să mă îndrăgostesc din nou de tine.”

Se schimbaseră o dată și se vor mai schimba, iar ea nu știa cum rămâneau oamenii îndrăgostiți când se schimbau în mod constant. Succesul îi va schimba, eșecul i-ar schimba și mai mult. Toate

încercările, necazurile și provocările pe care viața le va scoate în calea lor - chiar și fără familia ei să strice lucrurile - îi vor schimba într-un final.

Părea că el știa ce-i cerea ea, la ce se referea, pentru că își înclină ușor capul, ieși pe hol și trase ușa după el.

- Va trebui să angajezi o cameristă să te ajute să te îmbraci, îi spusese el o oră mai târziu, după ce croitoreasa plecase și Vivi reveni în biroul lui purtând rochia de un gri-deschis.

Își petrecuse acel timp închipuindu-și-o îmbrăcând și dezbrăcând fiecare piesă din dantelă și mătase, imaginându-și cum ar ajuta-o în acest proces. Mădularul i se întărise așa de tare, încât se temea că trebuia să rezolve singur problema ca să țină lucrurile sub control - ticălos nepăsător. Nu că ea ar fi văzut în ce stare inadmisibilă se afla din moment ce fața biroului lui oferea o barieră ochilor curioși sau oricăror ochi de fapt.

- Bănuiesc că așa voi face, zise ea, așezându-se la biroul de lângă al lui. În acest moment era locul lui preferat în care ea să fie, dacă nu putea fi în brațele lui. Beth și fetele ei m-au ajutat să mă îmbrac cu asta. A fost nevoie de foarte puțin cusut în plus la oricare dintre haine, doar pe ici, pe colo. Este foarte pricepută. Se întoarce cu fața spre el, punându-și un cot pe birou, cu bărbia în palmă, semănând foarte mult cu poziția lui, își dădu el seama. Mi-a spus ce ai făcut tu și familia ta pentru ea.

- Nu tolerăm deloc bărbații care profită de pozițiile lor.

- Eu mereu m-am simțit în siguranță cu tine. Nu mă presezi să fac ceva ce nu doresc sau nu mă simt pregătită să fac.

- Nu există nici o plăcere în a lua ceva ce nu este oferit de bunăvoie. Zâmbi ca un lup. Asta nu înseamnă că nu te voi testa, să văd care-s limitele tale.

- Ești un derbedeu încăpățânat. Ea îl studie un minut, și el crezu că ea se va ridica, va veni să se așeze în poala lui și îi va arăta că este dispusă să împingă acele limite, poate chiar să le îndepărteze definitiv. Deci îl vei angaja pe Robin să livreze aceste invitații?

Bătu peste teancul de pe biroul ei.

- Da. Poate să înceapă mâine.

- Este un pic cam mic să cutreiere toată Londra.

- Voi împrumuta trăsura lui Mick din nou. Vizitiul se poate asigura că Robin găsește corect toate adresele. Îi place să se simtă important și le va livra cu multă seriozitate.

– Cum a ajuns să locuiască în cârciumă?

– Gillie l-a găsit dormind pe prag într-o dimineață și l-a luat înăuntru. Este un golan independent însă, convins că mama lui va veni după el la cârciumă.

– Tu crezi vreodată că mama ta – femeia care te-a născut – va veni după tine?

El clătină din cap.

– Am avut o mamă. Ettie Trewlove. Femeia care m-a luat. M-a iubit. Nu mi-am dorit nimic mai mult.

– Aș vrea să știu dacă majoritatea copiilor sunt curioși cu privire la mamele lor.

– Bănuiesc că depinde dacă sunt sau nu mulțumiți unde se află. Este ciudat. Eu și Gillie nu ne-am gândit niciodată prea mult la cei care ne-au lăsat la ușa lui Ettie Trewlove. Lui Mick și Aiden însă le pasă un pic cam prea mult. Pentru Mick lucrurile au ieșit bine. Nu știu dacă Aiden va fi la fel de norocos. Și asta-l deranja, știind că fratele lui dorea să construiască o relație cu... tatăl lor nu era cuvântul corect. Bărbatul care își vărsase sămânța în mamele lor.

– Mai ai un frate – Beast. El ce simte despre asta?

– Nu sunt chiar sigur. În mare parte își ține gândurile doar pentru el.

– Bănuiesc că știe despre afacerea ta. Bănuiesc că știu cu toții.

– Nu avem secrete unul față de celălalt.

– Ești norocos în acest sens, Finn. Ești acceptat pentru cine ești. Familia mea s-a luptat mereu să mă transforme în ceva ce nu sunt. Întorcându-se la el, așeză în fața ei o foaie de pergament și băgă tocul în călimară. Poate după serata noastră grandioasă mă voi duce să stau de vorbă cu ei. N-aș vrea să nu știu dacă lucrurile nu merg bine.

Voia să o liniștească, dar soarta le fusese potrivnică în trecut pentru a le dovedi că nu erau meniți să fie împreună. Chiar și știind că nu era vina nici unuia dintre ei, ea părea să ezite în a accepta că puteau avea un viitor. Trebuia să-i arate că puteau.

– Ia cina cu mine în seara asta, zise el. În sufragerie. O închidem. Vom fi doar noi doi. Vom testa mâncarea pe care o vom oferi, să ne asigurăm că este aprobată de tine.

Ea se uită la el.

– Asta-i o idee minunată, să ne asigurăm că această parte a afacerii este potrivită doamnelor din înalta societate.

– Poartă rochia roz.

*

Griul era practic și, cum cina era despre afaceri mai mult decât despre plăcere, va fi de ajuns. Asta își spuse ea după-amiaza în timp ce termina de scris ultimele invitații și le împărțea în cele pe care Robin le putea livra în Londra și cele care vor trebui trimise prin țară. În ciuda faptului că lăsase societatea în urmă, se ținuse la curent cu ziarele de scandal și știa cine era în oraș și cine nu. Cantitatea de cerneală folosită pentru a acoperi ce făcea aristocrația era impresionantă. Ar fi fost mai bine folosită dacă s-ar fi scris despre copii săraci, orfani care cutreierau străzile, despre practica de a da copii în plasament.

Cu acest gând în minte scoase articolul pe care îl scrisese. Ca să aibă greutate, ar fi trebuit ca ea să-și recunoască identitatea, să-l semneze Lady Lavinia Kent, să folosească numele familiei pentru a face bine în lume. Începea să simtă că nu mai avea nevoie să ascundă cine era. Faptul că fusese despărțită de familia ei atâtea luni îi permisesese să devină o femeie independentă. Poate că în curând îi va înfrunta, le va permite să vadă că nu mai aveau nici o influență asupra ei.

La începutul serii, pe când ieșea din birou, se simțea destul de curajoasă în legătură cu perspectivele de viitor și, când intră în camerele ei, oceanul de mătase roz o ispitea ca un iubit rătăcitor care se întorsese, după ce fusese plecat prea mulți ani. Era o prostie să se îmbrace pentru Finn, dar, cu toate astea, el îi ceruse asta, când în general îi cerea prea puțin. Și îi oferise așa de multe.

Solicită ajutorul a două femei pe care le zărise umblând cu ștergătoarele de praf cu pene. Îi pregătiră o baie. Ar fi zăbovit mai mult în apa caldă, dacă n-ar fi devenit dintr-odată neliniștită să vadă plăcerea de pe chipul lui Finn când o va vedea în roz. Una din fete, Meg, se dovedi a fi chiar pricepută la aranjatul părului, îndepărtându-i Laviniei șuvițele de pe chip, dar prinzându-le în așa fel încât să atârne în valuri pe spate. Era un stil simplu, avea nevoie de puține ace, dar ea se trezi dorindu-și să nu-și fi vândut pieptenii, cei pe care îi purtase în păr în ziua în care ar fi trebuit să se mărite. Dar nu păstrase nimic, hotărâtă să-și lase vechea viață și orice amintea de ea în urmă.

– Meg, mă întrebam dacă ai vrea să fii camerista mea personală? o întrebă Lavinia pe tânăra femeie.

– Dacă asta doriți, domnișoară Kent.

Ochii ei erau mari în timp ce făcu o reverență rapidă.

– Da, aș vrea, mulțumesc. O să-l informez pe domnul Trewlove că îndatoririle tale se vor schimba.

– Mulțumesc, domnișoară.

După ce servitoarele plecară, ea își studie reflexia în oglindă timp de câteva minute lungi. Trecuse destul de mult de când se uitase bine la ea. Trecuse de douăzeci și cinci de ani, dar nu putea nega că arăta cu mult mai în vârstă. Grija, suferința și tristețea o marcaseră. Cu toate astea, Finn o sărutase, o dorea.

Cu o ultimă privire stăruitoare la reflexia ei, ieși din camerele ei, minunându-se de bucuria care o străbătu când îl văzu pe Finn, aplecat parțial, cu antebrățele sprijinite pe balustradă, privindu-și proprietatea. Se schimbase și el în ținută de seară, haina lui era bleumarin, pantalonii, negri, cizmele, lustruite. Deși îl vedea doar din profil, ea remarcă lavaliera perfect înnodată de la gât.

El întoarse capul, o zări și zâmbi. Plăcerea îi făcu ochii mai întunecați și fiecare aspect femeiesc din ea reacționează de parcă tocmai trecuse cu mâinile peste tot corpul ei. Îl văzuse cu mai puțin de două ore în urmă. Cum se putea să fie străbătută de bucurie de parcă nu-l văzuse de ani în șir?

– Știam eu că ți se potrivește culoarea, zise el, îndreptându-se și privind direct spre ea.

Se bărbierise, ceea ce-l făcea să pară mai civilizat, mai elegant. Dar nu putea să nege că-l plăcea mai mult cu aspectul lui dur și periculos creat de firele de barbă crescute. Era mai chipeș decât în tinerețe, într-un fel mai crud. În trăsăturile lui se vedeau forța și caracterul.

– Te-ai deranjat destul ca să te îmbraci pentru seară, zise ea.

– Mă gândeam să sărbătorim.

– Am sărbătorit noaptea trecută la Sirenă.

Zâmbetul lui se lărgi, și ea își dădu seama că el era foarte conștient de faptul că ea încerca să păstreze cina din această seară ca pe ceva normal, nu special.

– Putem sărbători de mai multe ori.

El îi oferă brațul și, împotriva bunei ei judecăți, ea își puse mâna în scobitura cotului lui. O conduse spre scările din spate și jos într-un mic labirint de holuri care îi conduseră într-un final în sufragerie. Care era cufundată în întuneric.

Știa că în încăpere erau candelabre, dar nu străluceau. Singura lumină provenea de la trei lumânări conice care ardeau pe una din mesele acoperite.

– Finn..

– Este doar un pic de atmosferă, să ne dăm seama dacă vrem ambianța lumânărilor sau lumina cu gaz.

- Ambianța? Mereu m-am impresionat cu vocabularul tău.

El îi trase un scaun.

- Este uimitor ce poți învăța dacă citești. Deși uneori trebuie să-l întreb pe tipul de la bibliotecă cum se pronunță un cuvânt sau ce anume înseamnă. Se așează lângă ea. Obişnuiam să mă întrec cu frații mei, aruncându-ne cuvinte unul altuia pentru a identifica ce însemna fiecare. Gillie era mereu cea mai bună la a ne încuia, dar eu ieşeam deseori pe locul doi, din când în când o scoteam din joc.

Ea auzi mândria și iubirea din vocea lui în timp ce vorbea despre acea perioadă. Fusese o întrecere prietenească. Ea nu-și amintea să fi jucat vreodată vreun joc cu fratele ei. Dar nu dădea vina pe Neville; pur și simplu așa fuseseră lucrurile.

Un lacheu veni și le turnă un vin de Burgundia în pahare. Finn îl ridică pe al lui.

- Pentru o seară în care să descoperim ce merge mai bine.

Ea avea senzația că el nu se referea la ce mergea mai bine pentru club, ci la ce mergea mai bine când venea vorba despre seducție.

Era frumoasă, dar mereu o considerase frumoasă. Fie că fusese furioasă pe el pentru că-i luase preaiubitul cal, suferind din același motiv, foarte bucuroasă când o văzuse pe Sophie, stând față în față cu femeii care voiau să-i facă rău, adunând copii în jurul ei ca o cloșcă puii, apărându-i visurile față de sora lui...

Frumusețea nu stătea neapărat în forma gurii ei, în curbura bărbiei, în panta nasului ei, în verdele ochilor ei. Venea din ceva ce se revărsa din adâncul ei, ceva ce uneori aducea o strălucire pielii ei sau alteori o îmbujorare. Ceva aprig, puternic și neclintit de orice obstacole care i-ar fi putut fi scoase în cale.

- Rochia aia are nevoie de un colier pentru a o pune în evidență, îi zise el acum.

Mâna ei – așa de mică, așa de delicată, când era comparată cu a lui – se ridică, degetele ajungând la golul de la gâtul ei.

- Cândva și eu credeam asta, dar nu mă mai interesează bijuteriile. În ziua în care trebuia să mă mărit, purtam un colier de perle. L-am vândut, ca să am bani să cumpăr niște copii. Clătină din cap. Asta-i un lucru îngrozitor de zis, un mod teribil de exprimare.

- Nu cumpărai realmente copii, nu-i făceai sclavi.

- Bănuiesc că nu. Este foarte trist că trăim într-o lume în care lucruri de genul ăsta se întâmplă.

– Credeam că lucrurile precum bijuteriile sunt lăsate moștenire din generație în generație. Ce ai purtat tu în ziua nunții nu avea valoare sentimentală?

Ea bău lent din vinul ei, își linse buzele.

– Tatăl meu mi-a dat acel colier în ziua în care am fost prezentată reginei, nu atât din iubire, cât din obligație. Era de așteptat. Nu mi le-a dat direct. Din câte îmi amintesc, camerista mi le-a adus în locul lui. Dacă m-aș fi măritat cu Thornley, le-aș fi dat poate ficei mele, deși bănuiesc că el ar fi cumpărat alte perle pentru ea. Nu vreau să-mi bag nasul, dar mi s-a părut că Gillie este însărcinată.

– Este.

– Ei sunt căsătoriți doar de câteva săptămâni, deci... Mă bucur că a făcut lucrul corect față de ea.

– Nu s-a însurat cu ea pentru că era însărcinată. Nici nu știa când a cerut-o.

– L-ar fi păstrat, crezi? Dacă nu se căsătoreau?

– Fără nici un dubiu.

– Sora ta este o femeie puternică.

– Mai degrabă încăpățânată. Știe ce vrea și n-ai noroc încercând să o convingi de altceva. Și, spre deosebire de multe femei care se găsesc în situația ei, ea are mijloacele să-și câștige existența. Are o afacere de mare succes și a pus bani deoparte. În scurt timp și tu vei avea același succes.

Ea râse ușor, un sunet ce-și găsi locul în pieptul lui, făcându-l să se strângă.

– Nu-mi pot imagina. Femeile cu statutul meu nu muncesc. Primesc bani de buzunar, dar nu sunt suficienți să conteze. Ne căsătorim. Trecem din grija taților noștri în cea a soților. Eram îngrozită când am fugit din biserică. Nu mă gândisem la tot. Ca să fiu sinceră, nici la a fi partenera ta nu m-am gândit bine.

– Poți oricând să pleci.

– Nu sunt așa de proastă.

El se aplecă spre ea, dorindu-și ca dialogul să continue.

– Deci spune-mi. Preferi lumânările sau candelabrele?

Ea privi în jur ca și cum s-ar fi gândit serios, înainte de a-și întoarce atenția la Finn și a se apleca spre el până când el văzu reflexia flăcărilor pălpâind în centrul negru al ochilor ei.

– Din moment ce doar doamnele vor cina aici, aș zice că doar candelabrele vor fi de ajuns. Bănuiesc că ai putea deschide sufrageria pentru bărbați.

– Eu suspectez că majoritatea nici nu vor ajunge așa de departe când vor zări mesele de joc.

– Poate că doamnele pot folosi sala de jocuri ca un test pentru devotamentul iubiților lor.

Lăsându-se pe spate în scaunul lui, el o studie pentru un lung moment.

– Să-i punem tentația în cale și să vedem dacă o va putea ignora pentru a fi cu doamna căreia îi recită sonete?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet răutăcios, dar fermecător.

– Ceva de genul ăsta.

– Poate va trece prin această provocare fără să facă un singur pariuri pentru că îi este foame, lihnit chiar. Ea cum ar ști?

Râsul ei era precum clinchetul clopoțelilor, precum zânele dansând pe petale, real și magic în același timp.

– Și tu cum ești? Devotat sau infometat?

– Dacă tot întrebi, nu prea mă chinuiesc.

Ea intenționase să facă o glumă, ceva de care să râdă, cu care să se tachineze reciproc mai târziu – dar privirea lui chiar era cea a unui bărbat infometat, hămesit de fapt, dar nu mâncare căuta sau o burtă care avea nevoie să fie hrănită. Privirea lui intensă era cea a unui vânător care își văzuse prada, un prădător care era obișnuit să prindă ceea ce căuta, să o țină bine, să o facă a lui.

Avu un impuls nebunesc să o ia la fugă – dar ăsta fusese mereu răspunsul ei. Plănuise să fugă cu el pentru că-și ura viața alături de familie, viitorul pe care i-l trasaseră. Să fugă de Thornley din aceleași motive. Frică, mereu frică să se mențină pe poziții. Dar iată acest bărbat care pierduse cinci ani din viața lui din cauza ei, privind-o ca și cum timpul nu trecuse deloc. Nu, asta nu era adevărat. Niciodată nu se uitase la ea așa, de parcă ar fi devorat-o și să o facă să-i fie recunoscătoare că o făcuse, de parcă tot ceea ce-și dorise el vreodată îi era la îndemână, dacă ea doar și-ar menține poziția.

Speriindu-se când un lacheu îi așază în față o farfurie cu supă, fu recunoscătoare că intervenția acestuia o forțase să întrerupă contactul vizual cu Finn. Puterea pe care o avea asupra ei era atât de mare, încât nu era sigură că ar fi putut să se uite în altă parte.

– Mmm, arată delicios!

Întinse mâna după pahar și observă uimită că-i tremura.

— Lorraine Heath —

El chicoti încet, misterios, de parcă-i urmărise gândurile pe drumul rătăcitor pe care îl urmaseră, de parcă ar fi știut că nu voia să fie atrasă de el.

– Bucătăreasa se va bucura să audă asta.

– Ar trebui să-i spunem probabil *chef*, să pornim niște zvonuri că poate este din Franța.

– Acel zvon ar muri în momentul în care oricine ar auzi-o vorbind.

– Aș putea să o învăț câteva cuvinte.

– Poate că suntem o casă de vicii, Vivi, dar vreau să fim una cinstită.

Expresia lui era serioasă, nu provocatoare, nu seducătoare. Când discuta afaceri era serios.

– Ai dreptate, desigur. Gustă din supă, mulțumită de aromă. Este chiar bună.

Conversația se îndreptă spre alte lucruri frumoase. Momente amuzante din tinerețea lui, tachinându-și frații și surorile, fiind și el tachinat. Momente mai fericite din a ei, când o primise pe Sophie și învățase să călărească. Evitară să vorbească despre trecutul lor, trecutul împreună. Iar ea se gândi că, dacă nu s-ar fi cunoscut înainte, dacă ar fi început să se cunoască în noaptea asta, ar fi fost fermecată de el. Dacă nu ar fi existat trecutul, poate că s-ar fi simțit confortabil fermecându-l.

Deși îi era dificil să ignore vechile obiceiuri, întipărite de la naștere, ea descoperi că flirta un pic mai mult decât ar fi trebuit, zâmbind secretos, coborându-și provocator genele. Mai ales când vinul – la fel de bun ca vinul servit la masa unui lord – o îndemna să-și diminueze rezistența, să-și dezvăluie interesul față de fiecare cuvânt rostit de el, și ea chiar era interesată. Mereu fusese. Era primul om care nu era din clasa ei socială care să vorbească cu ea ca și cum ar fi fost egali, să-i arate o lume reală. Fusese solid și musculos, puternic și tandru, iar anii doar adăugaseră ceva siluetei lui. O umplea de speranța unei lumi mai bune, mai plină de sens. Era motivul pentru care nu-i mai păsa de perle sau de diamante. Deși îi plăcea foarte mult să poarte rochia de mătase pentru el, mai ales când privirea lui cobora spre umflăturile abia acoperite de material. Își dorea să înceteze să-și mai imagineze buzele lui acoperindu-i pielea cu sărutări.

Își spuse că de vină era vinul, dar două pahare chiar nu erau suficiente să o facă să-și piardă capul. Era din cauza lui, a lumânărilor

și a cinei elegante. Își terminară masa cu un pahar de coniac cald, căldură ce făcea totul să aibă un gust mai fin.

- Doamnelor o să le placă să mănânce aici. Bucătăreasa s-a depășit.

Nu era surprinsă. Gustase și alte feluri când la prânz le fusese adusă mâncarea în birou, iar la începutul serii, în apartamentul ei. Dar masa din seara asta fusese specială, făcută anume pentru a seduce papilele gustative. Totul în seara asta fusese gândit pentru a seduce, de la mângâierea mătăsii pe pielea ei la alcoolul provocator pe limba ei, umbrele, flăcările pălpâind, vocea joasă a bărbatului care stătea cu ea.

- Am studiat sufrageria din hotelul lui Mick, zise el. Își ridică paharul. Și, bineînțeles, Gillie mi-a împărtășit cunoștințele ei în materie de alcool. Thornley a dus-o la niște podgorii din Franța după ce s-au căsătorit, nu că ar fi gustat prea mult din câte am înțeles. Dar mereu și-a dorit să le vadă. Entuziasmul ei – după întoarcerea lor – când ne povestea despre tot ce a trăit – scoase un sunet care ar fi putut fi un râset sau un luat în râs, dar oricum exista afecțiune în sunet – ai fi zis că i-a așternut aur la picioare.

- Aș zice că pentru o proprietară de cârciumă, cadoul lui a fost mai bun decât aurul.

- Regreți că nu te-ai măritat cu el?

- Nu, nu eram deloc potriviți. Nu vorbeam niciodată. Pur și simplu ne jucam rolurile. Întreaga mea viață a fost așa. Cred că am trăit mai mult în lunile de după august decât am trăit întreaga mea viață dinainte. Clătină din cap. Asta nu-i adevărat. Mereu eram vie când eram cu tine. Mereu m-am simțit eu însămi. Poate zânele m-au schimbat la naștere și nu-mi curge sânge nobil prin vene până la urmă.

- Ai sânge nobil, Vivi. Exista o vreme când te-aș fi considerat vinovată pentru asta.

- Se pare că toți judecăm prea repede, bazându-ne pe ceea ce vedem la om, în loc de ceea ce știm sau suntem dispuși să aflăm despre acel om.

- Poate vom schimba părerile unora când clienții noștri vor începe să socializeze aici.

- Sper asta. Ar fi o contribuție minunată a localului nostru.

El puse deoparte paharul gol.

- Ai terminat?

Ea savură ultima picătură de coniac, dorindu-și ca timpul lor împreună să poată continua, dar se făcea târziu și mai aveau mult de lucru a doua zi.

– Da, cred că am terminat.

Împingându-și scaunul, el se ridică și îi oferă brațul. Cu siguranță, ar fi putut să se ducă și singură în camerele ei, dar se bucura de ocazia de a-l atinge din nou. Cu toate astea, în loc să se îndrepte spre ușa pe care intraseră, el o conduse în direcția opusă.

– Mergi în direcția greșită, îi zise ea.

– Nu, nu merg. Mai am ceva să-ți arăt.

Finn deschise ușa, și ea păși într-un salon în care candelabrele cu gaz străluceau, umplând încăperea cu o lumină caldă care abia acoperea umbrele, oferind zonei pe care ea o desemnase drept sală de bal un sentiment de intimitate. Apoi sunetele melodioase scoase de o orchestră începură să acopere tăcerea, și plăcerea îi traversă corpul de parcă îi atinsese corzile sensibile.

Fără cuvinte, fără să o îndemne, cu nimic mai mult decât mâinile lui care să o ghideze, el o învârti pe podeaua din parchet lustruit. Își dădu seama că, din acest motiv, nu pentru cină, dorise Finn să poarte ea rochia. Masa era doar preludiul seducției. Aici, cu ea în brațele lui, el o va urmări în mod serios.

Unde ea îl va primi ca el să facă asta.

Obosise să se lupte cu atracția, să ignore ce simțea pentru el. Se mișcă în tandem, completându-se reciproc. Așa fusese mereu între ei, o înțelegerea care nu avea nevoie de voce. Susținându-i privirea, ea își dădu seama că alături de el se îndrăgostea mereu, mereu se va îndrăgosti tot mai mult. Din cauza asta nu se putuse mărita cu Thornley. Pentru că nu-și dorise o viață fără asta, fără o legătură care spunea totul fără a rosti un cuvânt.

Finn nu încercase niciodată să o modeleze în ceea ce credea el că ar trebui să fie ea. De la bun început doar o acceptase cum era, cu slăbiciuni și totul. O făcuse fericită de la început.

Nimeni nu o privise ca el – de parcă ar muri dacă nu ar putea să o aibă, de parcă ar muri dacă ar avea-o. Faptul că el nu venise atunci o rănise atât de tare tocmai pentru că el însemnase așa de mult pentru ea. Și ea îngăduise acelei suferințe să formeze o ceață care abia acum începea să se ridice. Nu o abandonase. Îi fusese luat.

Și acum se întorsese. Diferit, schimbat. Dar, deși imposibil, la fel, dar deloc la fel. Emana senzualitate. O simțea cum curge în valuri

din el. Ochii lui căprui deveniseră mai întunecați, mocnind de dorința adunată.

Muzicienii din orchestră interpretară cu abilitate o melodie după alta, iar Finn nu greși nici un pas. Și înainte dansase bine, dar acum exista o încredere în mișcările sale.

- Ai exersat, zise ea, surprinsă de cât de apropiat păruse, de parcă tocmai se dezlipise de el în patul ei.

- Nu, doar am privit. În ultima vreme au fost prea multe nunți cu dans.

Ea știa că fratele lui Mick se căsătorise în acea vară, Gillie, în toamnă.

- Vei dansa cu doamnele care vor veni la club?

Nu prea mulțumită de scânteia de gelozie adusă de acel gând, imaginându-și-l ca fiind unul dintre bărbații care făceau femeile să se simtă speciale, prețuite. Să atingă o doamnă, să o țină așa de aproape cum o ținuse el pe Lavinia. Nu voia să fie al ei, dar nu voia nici să fie al alteia.

- Depinde, zise el.

- De ce anume?

- Dacă există vreo șansă să simt pentru vreuna dintre ele măcar un gram din cât simt pentru tine.

Aerul păru să fi fugit din cameră, lăsând-o să se chinuie să respire. Oprindu-se, el îi cuprinse chipul cu mâinile.

- Știu că îți e frică să simți din nou ceva pentru mine pentru cât ai suferit când ai crezut că te-am dat la o parte ca pe un gunoi. Tu crezi că n-am trăit și eu agonia gândului că m-ai trădat? Am fost o epavă, Vivi. Mi-am zidit inima, am construit un șanț în jurul ei, am făcut-o impenetrabilă sau așa am crezut. Până te-am văzut din nou, până te-am văzut ghidând copii - agățați de fustele tale ponosite - îndepărtându-i de o femeie care nu avea suflet să-i îngrijească așa cum trebuie. Ești o vrăjitoare, cu o magie în jurul tău care a făcut inutile toate barierele pe care le-am ridicat. Dacă îmi este teamă că voi suferi din nou? Știu că voi suferi - dacă pleci sau soarta mi te ia. Dar sunt dispus să risc fie și numai pentru încă o noapte cu tine.

Nu era corect că el putea să spună cuvinte așa de frumoase care îi slăbeau hotărârea. Se apucase de citit poezii și romane de dragoste în ultima vreme? Își deschidea inima către ea, și ea nu mai putea permite să fie rănit din nou, așa cum nu se mai putea întoarce la vechea ei viață. Pesemne văzu răspunsul în ochii ei sau îl auzi în oftatul ei, sau îl simți în trupul ei care se topea lângă al lui, pentru că atunci când își petrecu brațele în jurul gâtului lui și își ridică gura, el era

deja acolo, așteptând pregătit, luând ceea ce ea îi oferea ca și cum ar fi fost nectarul zeilor.

Nu-i scăpă faptul că se purtau necuviincios în fața muzicienilor care nu greșiră o singură notă în vreme ce continuau să cânte, lucru ce ar fi îngrozit-o pe Lady Lavinia, însă doar o amuza pe Vivi. Alături de el era diferită, vedea nuanțe din ea de care nu știuse că existau. Era potrivit pentru ea, determinând-o să se desfacă precum un bob bine strâns care se temea să se deschidă și să se arate soarelui.

Lui îi plăcea cum se transformase ea, ce era acum, ce făcea. Nu folosisese cuvântul în mod special, dar ea îl simți în felul cum își plimba mâinile pe spatele ei și o aducea tot mai aproape. Apoi nu se mai plimbau, ci o ridicau, o ridicau în brațe, legănând-o de parcă ar fi putut să țină răul la distanță, cum ar fi putut să o țină în noaptea după ce s-ar fi căsătorit, ca și cum nimeni nu i-ar fi rănit sau sfâșiat în bucăți.

În vreme ce muzica continua să cânte, notele fiind în crescendo, prevestind parcă deznodământul unui povești, Finn o porni spre ușă, cu pași apăsați, el, care se putea mișca așa de silențios, nu se mai sinchisea acum de asta. Ea își lipi zâmbetul cunoscător sub maxilarul lui, unde pielea era moale și caldă, aromată de la căldura de acolo, eliberând mirosul lemnului de santal. Și el se spălase pentru seară. Firele scurte din barba lui o gâdilau pe frunte, încântând-o cu masculinitatea pură a perilor.

Abia se opri când ajunseră la scările din spate, urcându-le ca un bărbat căruia nici o greutate nu i se părea prea greu de dus. Respirația lui rămase egală și calmă, în vreme ce a ei se tăia ocazional în timp ce se apropia de camerele ei.

Trecu pe coridorul care i-ar fi dus la camerele lui, continuând pe holul ce dădea spre sala de joc, rămânând pe lângă peretele care găzduia birourile pentru a nu fi vizibili de dedesubt, chinându-se să protejeze o reputație ireproșabilă pe care ea nu o mai avea. Dar nu s-ar fi convenit ca servitorii și angajații să știe ce puneau ei la cale.

Când se apropiară de ușă, zise:

– Te las aici sau mergem mai departe?

Îi dădea de ales în caz că interpretase greșit consimțământul ei, felul cum ea se lipise de el, și pentru asta-l iubea și mai mult. Pentru că nu presupusese că dorințele lor erau aceleași, că nevoile lor erau identice. Ea îi prinse cu dinții lobul urechii. El gemu.

– Mergem mai departe, șopti ea cât putu de seducător.

Umbla prin clădirea asta fără încuietori, cu nimic care să merite să fie șterpelit, dar când el închise ușa în urma lor, o lăsă și întinse

mâna în spate ca să încuie ușa. Apoi se uită la ea și așteaptă, nimic mai mult.

– Păcat că orchestra nu ne-a urmat, zise ea, fără să se îndoiască spre ce se îndreptau, dar nefiind sigură ce să spună. Chiar îmi plăcea muzica.

– Ne facem propria muzică.

Ridicând lampa aprinsă de pe masa unde o lăsase, ca să nu se întoarcă în întuneric, el îi luă mâna.

– Nu. El se opri. Lasă lampa aici, micșorează flacăra. Ne descurcăm în penumbră, zise ea.

– Vreau să te văd.

Pe cât de mult își dorea și ea să-l vadă, tot clătină din cap.

– Eu vreau doar lumina lunii.

El îi zâmbi tandru.

– Te-am mai văzut, Vivi. De ce acum ești timidă?

– Sunt mai bătrână. S-ar putea să nu ți se mai pară corpul meu la fel de... atrăgător.

– Douăzeci și cinci de ani nu înseamnă că ești bătrână.

– Finn, te rog! Nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta sau să stric ce am început. Te vreau în patul meu, dar trebuie să fie în termenii mei, cu romantismul umbrelor și al razelor lunii.

El puse lampa la loc pe masă și micșoră flacăra, și ea îl iubi pentru asta. O luă din nou de mână. O conduse spre dormitor. Ea auzi o bufnitură, carne și os lovindu-se de lemn.

– La dracu', mormăi el.

– Ce s-a întâmplat?

– Am intrat într-o măsuță. Mi-ai mutat mobila.

– Doar un pic. Îi strânse mâna și-l ocoli. Conduc eu.

O urmă îndeaproape, punându-și cealaltă mână pe talia ei.

– Va trebui să-mi săruți piciorul, ca să-mi treacă, îi zise el aproape de ureche, respirația lui mișcându-i firele de păr.

– Oh, am de gând să sărut multe lucruri.

Capitolul 20

Nu avu cum să nu i se taie respirația auzind cuvintele ei provocatoare, cuvinte care oglindeau și intențiile lui. Înainte, când fuseseră

împreună fusese un băiat fără experiență. Acum avea un pic mai multă experiență, învățase câteva lucruri, lucruri pe care avea de gând să le împărtășească cu ea.

Ea se opri lângă pat și se întoarse spre el. Fu nevoit să admită că era ceva seducător să o vadă doar în umbre și la lumina razelor lunii. Avea o siluetă senzuală, mișcându-se grațios prin strălucirea slabă, palpătoare, întinzând mâna spre lavaliera lui și trăgând de nod pentru a i-o desface. Devenise mai încrezătoare de-a lungul anilor.

– Ai fost cu cineva după mine?

Știind că Thornley o lăsase gravidă pe sora lui înainte să se căsătorească, nu putea să nu se întrebe dacă bărbatul nu o cunoscuse și pe Vivi. Ar fi detestat să-și lase sora văduvă așa de repede, dar dacă bărbatul fusese intim cu Vivi...

– Nu. Vocea ei era joasă, moale, un pic peste șoaptă. Lavaliera alunecă de sub bărbia lui și ea o aruncă într-o parte. Își vârî mâinile sub reverele hainei lui, ridicându-i-o până când i-o dădu jos de pe umeri. Tu da. Măcar ai recunoscut.

– Da.

Mâinile ei se opriră doar pentru o fracțiune de secundă înainte să-i dea jos haina.

– Dar nici una dintre ele nu a însemnat nimic, Vivi. A fost nevoia.

– De mine nu ai nevoie?

Simți cum îi descheie nasturii de la vestă.

– Cu tot ceea ce este în mine. Cu celelalte a fost doar fizic. Cu tine este mai mult, mereu a fost mai mult.

După ce scăpă de vestă, îi cuprinse chipul între palme și luă ceea ce ea îi îngăduise să ia, să guste, să exploreze. Nimic nu fusese pe placul gurii lui mai mult decât savoarea ei. Era ceva dulce la ea, domolit de coniac. O savură, știind că l-ar putea îmbăta la fel de bine ca orice alcool.

Cu un oftat, fără să-și miște gura de pe a lui, se lipi de el, înfigându-și degetele în scalpul lui. El adânci sărutul, făcând-o să suspine, primind entuziasmul ei crescând în timp ce limba ei o para pe a lui. Era ca și cum pentru ce-l mai scurt dintre momente, ea s-ar fi retras, i-ar fi fost frică să-și elibereze dorințele. Dar momentul trecu și acum era descătușată, dezlănțuită.

Era a lui și el avea să o posede.

*

Sfinte Dumnezeule, fusese nevoie de un pic mai mult decât un sărut ca s-o înnebunească. Fără excitare lentă de data asta. Era ca și cum tensiunea crescuse dincolo de limita suportabilității, precum coarda prea întinsă a unui arc eliberat subit . Îl dorea cu disperare.

O rănise să afle că avusese alte femei, dar era un bărbat viril. Nu se putea aștepta ca el să rămână celibatar. Oricât ar fi durut-o însă, asigurările lui o alinaseră așa de repede, de ferm. În tonul lui nu simțise că se lăuda, ci doar că dorea să fie sincer cu ea.

Întotdeauna fusese direct și corect cu ea. Nu existaseră jocuri provocatoare din partea lui. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea. După tot acest timp, fusese nevoie de atât de puțin ca să cadă din nou sub vraja lui, dar cum putea ea să nu-l adore când era un bărbat atât de bun?

Întorcând-o, începu să-i desfacă rochia. Nu-l preveni să aibă grijă, să nu o rupă, fiindcă dacă o rupea în nerăbdarea lui, ea ar fi reparat-o. Și de fiecare dată când degetele ei ar fi atins cusătura în plus și-ar fi amintit noaptea asta, momentul febril.

După ce rochia se adună la picioarele ei, ea începu să-l ajute cu lenjeria până când rămase goală în lumina lunii, uitându-se la patul cufundat în umbre care urma să-i primească foarte curând.

Era încă cu spatele la el, și el își puse gura între umerii ei.

– Ai pielea la fel de mătăsoasă ca întotdeauna, zise el în vreme ce limba îi aluneca de-a lungul coloanei ei.

Lăsându-și capul pe spate, ea se concentrează asupra traseului urmat de el, în jos spre posteriorul ei, unde el o ciupi de una din fese, apoi de cealaltă. Mâinile lui îi încercuiră genunchii și apoi și le trecu în sus pe coapse, pe umeri, pe părțile ei laterale pentru a-i cuprinde sânii. Geamătul ei era de pură încântare în timp ce el masa sferele moi, degetele lui mari și arătătoare răsucindu-i sfârcurile până se făcură ca niște muguri tari.

– Ador felul cum te simt, gemu el încet, aproape de urechea ei.

– Pe întuneric toate senzațiile sunt mai clare, mai pronunțate.

– Urcă-te în pat!

– Hainele tale.

– Mă ocup eu de ele.

Ea se urcă în pat și abia se rostogolise pe spate că el i se și alătură. Se întrebă dacă el își smulsese hainele de pe el. Trupul lui îl acoperea pe jumătate pe al ei în timp ce el îi adulmeca gâtul, ciugulindu-i pielea fragedă de acolo.

– Miroși așa de bine, zise el.

– Și tu.

Îi mângâie umerii, spatele.

– Ai stat opt ani fără asta?

– Ți-am zis că da.

– Nu. Ai zis că nu ai fost cu nici un bărbat. Asta nu înseamnă că nu ai cunoscut plăcerea. Gura lui se mișcă de-a lungul claviculei ei până când ajunse de cealaltă parte a gâtului. Te-ai satisfăcut singură?

– Finn...

– Ai făcut-o?

Lingându-și buzele, simți un freamăt între coapse. Rostogolindu-se un pic, își lipi zona sensibilă de mădularul lui tare.

– Uneori, mărturisi ea, cu vocea aspră de parcă tocmai își petrecuse ore în șir urlându-i numele în extaz.

– Te gândeai la mine când o făceai?

Chiar dacă el era un pic mai mult decât o umbră, ea închise ochii și clătină din cap, negând adevărul, neintenționând să răspundă, dar cuvântul îi ieși oricum, dovedind ca false acțiunile ei.

– Da.

În ciuda a tot, el fusese mereu cel pe care îl lua cu ea în visele ei.

Gura lui alunecă în jos și îi asaltă sânii cu sărutări.

– Când venea extazul, strigai? Îmi strigai numele?

– Îl șopteam.

– Eu mă gândeam la tine. Mă gândeam că-ți fac asta. Închise gura peste sfârcul ei, îl încercui cu limba, până când ea scoase cel mai mic dintre țipete. Numele tău era un blestem pe buzele mele de fiecare dată când îmi vărsam sămânța în mână. Am încercat să mă gândesc la alte femei, cele pe care le văzusem în spectacole de varieteu, arătându-și picioarele, sau la fetele care serveau la cârciuma lui Gillie, cu sânii lor aproape revărsându-se din corsete, dar gândurile despre ele nu-mi aduceau nici ușurare, nici eliberare. Se foi până ajunse între coapsele ei. Doar tu, Vivi. Mă gândeam la canalul tău strâmt și fierbinte și cum m-am simțit în tine.

– Eu mă gândeam cât de plină m-am simțit când erai în mine, cât de completă.

– S-ar putea să doară din nou în noaptea asta.

– Nu-mi pasă.

El coborî, sărutând-o pe abdomen, băgându-și limba în buricul ei.

– Dar mă voi asigura că ești udă și excitată și pregătită pentru mine.

Seducătorul

Coborând și mai mult, își puse mâna sub șoldurile ei și le înclină în sus.

- Spune-mi dacă ai avut fantezii cu mine făcând asta.

Își coborî capul și ea simți atingerea limbii lui aspre pe miezul ei mătășos.

- Oh, Dumnezeule, Finn!

Încercă să se ridice, căzu la loc, în rai sau în iad, nu mai știa unde. Știa doar că limba lui se învârtea cu o precizie înnebunitoare, gura lui sugea, degetele lui o întinseră ca să se poată înfrupta. Niciodată nu simțise ceva așa de sublim, așa de erotic, așa de amețitor. Își trecu degetele prin părul lui, își alunecă tălpile de-a lungul coapselor, apăsându-și-le pe fesele lui – încurajându-l să rămână unde se afla, să se sature de ea. Respirația ei venea în icnete scurte. Nu se putea abține să nu scoată mici țipete suspinate.

Dacă între ei nu putea să fie niciodată mai mult de atât, atunci atât era suficient. Doar că nu-și putea imagina să-l aibă aici în patul ei dacă nu-l iubea. Și-l iubea. Iubea fiecare centimetru superb din el. Fiecare parte aventuroasă din el.

Corpul ei începu să se încolăcească de parcă ar fi fost un arc într-un ceas, răsucit tot mai strâns. Își dădu capul dintr-o parte în alta, blestemând întunericul asupra căruia insistase și care acum o împiedica să-l vadă, să se uite în ochii lui, să descopere dacă el își dădea seama exact ce o făcea să simtă. Oh, înainte fusese bine, dar nu așa.

În acel moment o umplea de plăcere, ducând-o spre noi înălțimi...

Și dintr-odată nu mai putu merge mai sus. Pur și simplu se aruncă peste margine într-un cataclism de senzații care o zgudui până în măduva oaselor. Îi strigă numele, o binecuvântare și un blestem. Cu recunoștință și uimire că el o putea face să simtă așa de mult.

Trăgându-se în sus, o sărută, și ea simți gustul ei și al lui pe buzele lui. Își ridică șoldurile. El își mută greutatea, și ea îl simți împingând la intrarea în ea.

- la-mă, zise ea.

Și el asta făcu. Alunecând în ea, întinzând-o, umplând-o cu lungimea lui magnifică și greutatea lui frumoasă. La început mișcările lui erau superficiale, testând-o dacă era pregătită și apoi se lungiră, aproape ieșind din ea și apoi revenind. Din nou și din nou, presărând în același timp sărutări pe pleoapele ei, pe obraji, pe gură. În timp ce-i șoptea numele ca pe o litanie care îi va aduce salvarea.

Senzațiile începură să crească din nou în ea până când ajunseră la apogeu, și când el căzu peste margine, ea îl urmă.

Finn se trezi somnoros și satisfăcut, lumina soarelui lovindu-i pleoapele închise, avertizându-l că dormiseră și noaptea trecuse. Ea era încă în brațele lui, cuibărită lângă el, cu cuverturile adunate sub șolduri. Aerul era răcoros și ea avea să simtă asta când el se va ridica de lângă ea ca să-și înceapă ziua. Întinzându-se, prinse cu o mână capătul cearșafului, trăgându-l în sus, și privirea îi căzu pe abdomenul ei, un abdomen nu la fel de plat cum fusese când făcuse prima dată dragoste cu ea. Se opri și studie semnele ciudate. În tinerețea ei, pielea fusese fără defecte. Acum era umbrit pe ici, pe colo de o ușoară decolorare albăstruie, linii subțiri neregulate. Dând drumul cearșafului, atinse cu degetele adâncitura subțire, observă că ea deveni rigidă și își dădu seama că se trezise.

Era așa de superficial semnul, încât nici nu-l putea simți bine și, cu siguranță, nu-l simțise noaptea trecută. Țsta era motivul pentru care dorise întunericul?

– Ce s-a întâmplat aici?

– Nimic.

Ea dădu să se ridice, dar el o opri apăsând-o cu palma cu degetele desfăcute.

– Nu poate să fie nimic, Vivi. Sunt câteva cicatrice...

– Nu sunt cicatrice, nu chiar, nu cred.

Se încruntă, urmărind cu degetul câteva din celelalte semne.

– Cum le-ai căpătat?

– N-are importanță.

El ridică privirea spre ea și în adâncul ochilor ei verzi văzu o teamă, o rușine. Ar trebui să renunțe, să o lase să-și țină secretele, dar gândul că cineva o rănise îl făcea să-și dorească să-l omoare pe acel cineva.

– Vivi, cum le-ai căpătat?

Lacrimile i se adunară în ochi, și el se temu să audă răspunsul, pe cât se temea să nu știe ce ar fi putut fi. Privi mușchii delicați ai gâtului ei când ea înghiți, tremurul subit al buzelor pe care le devorase noaptea trecută. Și îngrijorarea lui crescuse de parcă dintr-odată înfrunta o sută de bărbați ce mânuiau cuțite, pentru că începea să-și dea seama cum le căpătase.

– Spune-mi, Vivi!

- Au apărut când mi-a crescut burta... să facă loc copilului tău care creștea în mine.

Capitolul 21

Lacrimile îi înțepau ochii și se chinui să le rețină, știind că, dacă ceda, s-ar revărsa până ar îneca-o. Se luptă să-l împingă, să se ridice din pat, dar el își puse brațul puternic pe talia ei, trăgând-o înapoi și îi acoperi trupul pe jumătate cu al lui.

- Ai avut copilul meu?

Uimirea din vocea lui fu ca un pumn în pieptul ei care eliberă lacrimile, care o împiedică să le mai țină sub control. Nu mai avea cuvinte, putu doar să încuviințeze din cap.

El îi cuprinse cu blândețe maxilarul cu o mână, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, ștergând umezeala ce o dovedea a fi slabă.

- Unde este?

- Nu știu. Mi l-au luat. Lacrimile îi tâșniră din ochi. Oh, Finn! Nici nu am apucat să-l țin în brațe. Nici nu știu dacă era băiat sau fată.

Anii de întrebări, de griji și suferință se prăbușiră peste ea, provocând-o să-și dorească să se chircească, să se ascundă de el, să-și ascundă rușinea. Dar el nu accepta asta. Își trecu degetele prin părul ei, din nou și din nou, în vreme ce ea hohotea, cu lacrimile alunecându-i pe obraji și pe pieptul lui. Apoi el plecă, iar ea nu protestă, nici nu-l chemă înapoi. Merita respingerea lui. Nu luptase suficient pentru copil, nu-l protejase, nu putuse să-i împiedice să i-l ia.

Era vag conștientă că un cearșaf și o pătură erau înfășurate în jurul ei, abia dându-și seama că era ridicată, dusă pe sus, cuprinsă de brațele lui, cu obrazul lipit de pieptul lui gol, în timp ce el se lăsa pe un scaun, iar ea se trezi ghemuită în poala lui. Acum purta pantaloni și ea își dădu seama că el se îmbrăcase parțial. Se întrebă dacă se simțea și el la fel de vulnerabil ca și ea fără haine.

- Spune-mi totul, o îndemnă el, cu vocea aspră și răgușită de parcă urlase la fel de mult ca ea când moașa înfășase copilul și i-l dăduse mamei ei.

- L-am vrut. Chiar crezând că m-ai abandonat, l-am vrut. Ea se îndepărtă până când îi văzu privirea. Trebuie să mă crezi. Am fost

fericită când mi-am dat seama că eram însărcinată. Și speriată. Îngrozită, cu siguranță, dar fericită.

O mângâie pe obraz cu dosul palmei.

– Ce fată de șaptesprezece ani nu ar fi fost îngrozită de perspectiva de a înfrunta așa ceva singură? Ah, Vivi. Închise ochii. Ce idiot am fost să nu mă gândesc nici măcar o dată că te-aș fi putut împovăra cu un copil. Nici măcar o dată cât am fost despărțiți nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ți fi făcut un bastard. Nu-mi scapă ironia. Ai fi fost obligată să-l dai...

– Voiam să-l păstrez. Eu nu-l vedeam ca pe o povară. Își lipi buzele de fruntea lui până când simți cum genele lui flutură pe pielea ei când el își deschise ochii și ea putu din nou să se uite în ei, să-și tragă forța din ei. Părinții mei au fost, desigur, furioși. Mama voia să mă ducă în Europa, ca să nu observe nimeni cum mă măresc, să nasc copilul acolo. Dar eu am refuzat să merg. A fost singura dată când am câștigat împotriva lor – și am fost așa de mândră de victoria mea. Dar știam că nu pot pleca din Londra. M-am agățat de speranța, în ciuda tuturor piedicilor, că te vei întoarce. Nu știam că erai în închisoare.

Îi îndepărtă părul de pe frunte. Șuvițele lui blonde-închis erau ciufulite după somn, turtite pe o parte a capului, firele lipite în unghiuri ciudate unele de altele, dar chiar și așa șifonat era un balsam pentru inima ei.

– Aș fi rupt ușa de fier a închisorii, aș fi spart peretele, dacă aș fi știut că erai însărcinată, zise el.

Era o fantezie frumoasă, dar ea știa adevărul. Nu s-ar fi putut elibera, ci doar ar fi fost pur și simplu și mai chinuit de faptul că era închis.

– Am venit în Whitechapel, am încercat să te găsesc, să-ți spun ce părere am că m-ai părăsit. Doar că nu știam unde să te caut. M-am dus la cârciuma surorii tale, dar nu am avut curaj să intru. M-am temut că ea mă va judeca sau că-mi va spune că ai fugit cu cineva sau că nu-i treaba mea pe unde umbli tu, așa că m-am dus și m-am întors și am hotărât că eram pe cont propriu.

– Nu ai fi fost singură, Vivi. Familia mea ți-ar fi fost alături.

– Am văzut cum m-au privit, Finn, în noaptea aceea la Sirenă. Nu m-au plăcut sau n-au avut încredere în mine. Și nu-i învinovățesc acum că le cunosc trecutul. Dar știam că nu mă pot baza pe ei. Când am început să mă măresc am rămas în casă.

– Și Thornley? El ce făcea în tot acest timp?

- Ducele este mult mai mare decât mine, vezi tu. Nu era pregătit să se însoare și nu mă curta propriu-zis. Mama i-a spus că m-am întors la țară pentru că mi s-a părut prea copleșitor sezonul, nu eram pregătită pentru el. Nu există o anumită vârstă la care o fată trebuie să debuteze. Se întâmplă când cred părinții ei că este gata, așa că ea i-a zis că nu sunt. L-a îndemnat să-mi acorde timp. Eu sunt sigură că el a văzut asta doar ca o întârziere de înțeles și a fost dispus să-mi ofere cât timp aveam nevoie. Nu m-a căutat. În schimb, și-a văzut de viață ca toți tinerii de vârsta lui, făcându-și de cap – doar că el putea să o facă fără să se simtă vinovat, crezând că eu nu sunt încă pregătită să port mantia de ducesă.

Se luptă să nu-și aducă aminte cât de singură se simțise, fără prieteni, neîndrăznind să viziteze pe nimeni care și-ar fi putut da seama de adevărata ei stare. Singura ei însoțitoare era Miriam, care avea grijă de ea. Din când în când o vizita mama ei, care doar se uita urât la ea și ofta dezamăgită. Zilele și serile și le petrecea murmurându-i cântece de leagăn copilului, citindu-i și bucurându-se când se mișca în ea.

- A venit iarna, și toată lumea s-a retras la țară, cu excepția mea și a mamei. Până și tata a plecat. Era așa de furios pe mine, nu suporta să mă vadă, mereu își întorcea capul când ne întâlneam. M-am luptat așa de mult să nu las să mă doară, să nu știe cât sufeream că eram tratată așa de nedrept.

Pătura alunecă de pe umărul ei, și el o ridică la loc de parcă avea nevoie de fiecare mică acțiune pentru a-i demonstra că o va proteja.

- Când ai născut copilul? întrebă el.

- La începutul primăverii. Aerul încă mai era rece. Îmi amintesc că ploua. Era ziua mea de naștere, deși nu s-a sărbătorit deloc, normal. Nu mi-am mai sărbătorit ziua de naștere de atunci. Era o zi plină de tristețe. Lacrimile îi curgeau iarăși, arzându-i ochii. Mama l-a luat. Am încercat să o opresc, dar eram prea slăbită. Știam de la tine ce soartă îi așteaptă pe copiii născuți de mame necăsătorite. Știam că familia noastră va scăpa de rușinea mea.

Era ca și cum ea i-ar fi înfipt floreta direct în inimă.

Finn avea nevoie să pocnească ceva, pe cineva. Tare. Iar și iar, până îi sângerau degetele și i se sfărâmau oasele și suferința fizică ar fi secătuit suferința care îi zdrobea inima, suferința pe care o auzea în vocea ei, o simțea în tremuraturul ei ușor. Nici măcar nu era sigur că ea își dădea seama că tremura ca o frunză ce se chinuie să rămână atârnată de o ramură când vântul e hotărât să vadă alt rezultat.

Se strădui din răputeri să-și împiedice corpul să cedeze în fața nevoii de a lovi, ca ea să nu-și dea seama de lupta din el. Dacă tatăl ei nu ar fi fost mort, s-ar fi trezit cu un vizitator în camerele sale în acea noapte.

Punându-și mâna pe obrazul ei, el îi trase fața în scobitura umărului său, și gâtul i se încordă când simți umezeala răcoroasă lăsată de lacrimile ei.

– Nu a fost rușinea ta, Vivi. Scrâșni din dinți ca să nu urle de nedreptatea a tot ce se petrecuse. De ce nu mi-ai spus? În noaptea aceea când ni s-au încrucișat prima dată drumurile sau când am vorbit în bucătăria maicilor?

– Mi-a fost rușine. Nu am vrut să știi cât de slabă am fost. Deși în acea primă noapte, eram încă furioasă pe tine, crezând că mă părăseși. Mai târziu, când nu te-ai mai uitat cu ură la mine, nu am putut suporta gândul că m-ai putea urî din nou.

Ura acum, se ura pe el că nu fusese acolo pentru ea, chiar dacă alții erau de vină că el nu fusese acolo.

– Nu am putut s-o împiedic să mi-l ia, iar după aceea m-a copleșit disperarea. După naștere am avut dureri mari. O moașă era la îndemână, dar a trebuit să trimită după doctor. Mi-a dat laudanum. Nu mi-a diminuat doar durerile din corp, ci mi-a ușurat și inima, și sufletul. Așa că am continuat să-l iau și după ce m-am făcut bine fizic. Mai bine de un an am trăit într-o ceață. Apoi, într-o zi, mama a intrat în dormitorul meu și mi-a zis că ea s-a săturat. Că venise momentul să termin cu plânsul și să-mi văd de viață. Am întrebat-o unde mi-e copilul. A zis că, dacă Dumnezeu a fost milostiv, era mort. Și eu am înnebunit și am palmuit-o. Așa de tare, Finn, dar nu a fost de ajuns pentru a pune capăt teribilei suferințe și furiei. Atunci am început să împachetez ca să plec, dar am fost târâtă la ospiciu.

– Dumnezeule, Vivi!

O ținu mai strâns, dorindu-și să poată schimba ce se întâmplase din cauza lui. Crezuse că o putea avea fără vreo consecință. Fusese un tânăr așa de plin de sine, care nu dorea să accepte diferențele dintre locul ei și al lui în lume.

– Am crezut că o să înnebunesc cu adevărat acolo. Ți-am povestit cum a fost. Apoi a murit tata, și ea a venit după mine, pentru că lumea s-ar fi întrebat de ce nu eram acolo să jelesc. Mama a dat vina pe mine pentru moartea lui, a zis că din cauza păcatelor mele a murit. Iar eu am lăsat-o. Așa că, atunci când aș fi putut să plec, am rămas, străduindu-mă să plătesc pentru ticăloșia mea, hotărâtă să recâștig

encuarea mea și a familiei mele. Să respect contractul pe care l-a făcut tata, să mă mărit cu Thornley. Dar, după cum știi, nu am fost suficient de puternică să fac nici asta.

- A fost nevoie de mai mult curaj să pleci decât să rămâi. Îi întoarce fața până când se putu uita în ochii ei. Curajoasa mea fată!

O sărută pe tâmplă, pe coada ochiului, pe vârful nasului.

Lacrimile i se adunară din nou.

- Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la el... sau la ea. La nuanța ochilor lui. La culoarea părului ei. Clătină ușor din cap. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că vor fi atât de cruzi încât să mi-l ia și apoi să păstreze tăcerea asupra subiectului ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trecuse așa de mult timp între laudandum și ospiciu, încât știam că nu-l voi găsi niciodată, așa că tot ce puteam să fac era să continui.

Nu știa cum supraviețuise ea, pentru că durerea din pieptul lui era atât de mare, încât abia putea respira.

Un ciocănit la ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

- Domnișoară Kent?

Vivi izbucni într-un râs nervos.

- Meg. Cu siguranță a venit să mă ajute să mă pregătesc pentru ziua de azi.

- Spune-i să revină. Nu am terminat.

Încuviințând scurt din cap, ea se dădu jos din poala lui, aranjă cuverturile în jurul ei și plecă din cameră. El aproape o urmă. Nu voia să o mai piardă vreodată din ochi. Dar se ridică din scaun și se duse la fereastră, surprins să descopere că nu doar ea tremurase. Așa de multe emoții - furie, suferință, ură pentru ceea ce îi făcuseră ei, lor, pentru ce-ar fi putut să-i facă copilului lor. Copilul lor.

Privind afară pe strada plină de căruțe care treceau, de cărucioare împinse, de oameni plimbându-se, de copii alergând, păru să nu se poată concentra decât asupra faptului că avea un copil. Un fiu sau o fiică pe undeva. Ar avea șapte ani acum, dacă mai trăia. Cum putea să-i pese așa de mult de cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată? Și totuși, îi păsa.

Auzi zgomotul pașilor, era conștient că ea venise să stea chiar în spatele lui, simți căldura pielii ei radiind spre a lui.

- Lei copii de la îngrijitoarele de copii pentru că-l cauți pe al nostru? întrebă el încet.

- Într-un fel, deși îmi dau seama că este nerealist să-mi închipui că l-aș recunoaște ca fiind al nostru. Așa că dacă l-am salvat sau

~~~~~ *Lorraine Heath* ~~~~~

am salvat-o de o viață nefericită, probabil că nici nu aş şti, deşi mă alină gândul că aş fi putut să fac asta. Da, toţi copiii pe care am reuşit să-i salvez până acum au fost mai mici. De trei sau patru ani. Dar chiar şi atunci, dacă este blond ca noi, mă gândesc... poate este al nostru.

El îl zări pe Robin mergând pe trotuar cu bastonul pe care i-l dăduse ducele de Thornley, îmbrăcat în hainele frumoase pe care acelaşi bărbat i le cumpăraseră, cu părul lui închis la culoare ieşindu-i de sub căciuliţa din blană de castor.

– Părul meu era mai închis la culoare când eram mai mic.

Se întoarse cu faţa spre ea.

– Ştii că îţi voi înfrunta familia.

Ea încuviinţă din cap.

– Vei fi şi mai frustrat. Tatăl meu, persoana care ştia cel mai mult, este mort. Fratele meu cred că nici nu ştie că am născut. Era un tânăr care hoinărea, urmărindu-şi plăcerile şi-l trimiseseră la una dintre proprietăţile îndepărtate să o administreze o vreme. Mama îşi ţine gura bine închisă, ştiind că tăcerea ei este o pedeapsă pentru mine. Deci ce vei face? Îi vei lovi? Îi vei ameninţa? Cu ce? Că le faci rău fizic? Mâna ei coborî pe lungimea braţului lui. Nu este stilul tău.

– Trebuie să fac ceva, Vivi.

– Atunci, ajută-mă să găsesc mai mulţi copii care au nevoie de un cămin mai bun.

Nu voia să găsească mai mulţi copii. Voia să-l găsească pe al lui.

Plecaseră de lângă ea atunci pentru că nu ştiuse ce să facă cu toate dezvăluirile ei, cum să le categorisească, cum să le trateze. Plus că mai erau multe de făcut pentru planificarea serii în care îşi vor prezenta clubul doamnelor din aristocraţie. Cu toate că în acel moment nu părea să fie în stare să adune vreun pic de entuziasm în legătură cu viitorul stabilimentului. Abia dacă era în stare să se îmbrace.

Cum reuşise Vivi în toţi aceşti ani?

Asta dura cel mai mult, când şi-o imagina trecând prin toate acestea de una singură. Fusese aşa de tânără, abia devenise femeie şi fusese nevoită să înfrunte atât de multe responsabilităţi, atât de multe griji, atât de multă cruzime din partea familiei ei. Şi ce ar fi îndurat din partea societăţii ar fi fost mult mai rău dacă cineva ar fi descoperit situaţia în care se afla. Fusese nevoită să lase deoparte tot ceea ce ştia, prietenele, cunoştinţele...

Și apoi să fie închisă într-un ospiciu. Chiar dacă-i spusese o parte din povestea ei în noaptea în care fuseseră la festival, acum că aflase întreaga agonie îndurată de ea... era prea mult!

Nici nu-și dădu seama că-și înfipsese mâna în dulapul de stejar până când nu simți șocul durerii străbătându-i brațul. Închise ochii și se strădui să-și păstreze stăpânirea de sine.

Poate că tatăl ei era mort, că mama ei tăcea, că fratele ei nu știa, dar, pentru Dumnezeu, asta nu însemna că nu-i va înfrunta pe cei rămași, că nu va găsi o cale să-i aducă pacea, să aducă pacea amândurora.

După ce Meg o ajută să se îmbrace, Lavinia fu surprinsă să nu-l găsească pe Finn așteptând-o în birou. Îl găsi însă pe Robin, arătând chiar dichisit, o mică replică a unui lord dacă ea ar vedea unul.

– Bună dimineața, domnișoară. Sunt aici ca să fac comisioanele.

Privirea ei se mută la invitațiile stivuite pe birou. Nu prea găsea energia să i le dea, să-i explice unde trebuiau livrate.

– L-ai văzut pe domnul Trewlove?

El clătină destul de puternic din cap, și ea rămase cu impresia că Finn era în camera lui încercând să înțeleagă tot ce-i mărturisise ea în acea dimineață. Nu dorise ca el să afle adevărul vreodată, să știe că ea dăduse greș față de el și de copilul lor. Nu dorise ca el să trăiască suferința devastatoare. Ea avusese șapte ani să se împace cu tristețea și încă o mai simțea. Pentru el, totul era proaspăt și brut. Și nu știa cum să-i aline suferința.

Se uită la băiatul care aștepta cu nerăbdare să-i dea ceva de făcut și dintr-odată toată fuga, toată evitarea familiei ei i se păru nedemnă și lașă. Nu mai era o fată de optsprezece ani tânără și naivă. Era perfect capabilă să se apere. Nu o învățaseră deplasările ei nocturne asta? Nu o învățase timpul petrecut cu Finn că era diferită de cum fusese cândva?

Vivi îi spusese totul și se simțea mai puternică. Știa ce avea de făcut, ce trebuia să facă.

– Spune-mi, tinere Robin, ai vrea să câștigi cinci sute de lire?

Ochii lui căprui se măriră, gura i se deschise.

– Cinci sute de lire? Aș deveni al naibii de bogat, cel mai bogat din toată Londra!

– Nu chiar așa de bogat. Ar trebui să-i pui la bancă. Nu-i poți cheltui pe toți o dată.

El se strâmbă.

– I-aș putea ascunde sub salteaua mea.
– Nu, trebuie să meargă la bancă. Sunt tot ai tăi, dar te vor proteja.
Nu părea să-i placă ideea, dar într-un final încuviință din cap.
– Bun băiat!
Scrise un bilet pentru Finn și-l lăsă pe biroul lui. Apoi plecă să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult timp.

Capitolul 22

– Lavinia, tu chiar insiști că băiatul ăsta te-a găsit, te-a adus aici și merită recompensa? Întrebă fratele ei neîncrezător, după ce ea intra-se în biblioteca lui și îi explicase că-i datora lui Robin cinci sute de lire pentru că o adusese la el așa cum era indicat în fluturași.

– Nu tocmai asta am spus?

Era o minciună. Băiatul nu o adusese realmente, ci doar o însoțise în birjă.

Neville stătea la biroul lui, arătând oarecum nedumerit.

– Nu poate avea mai mult de opt sau nouă ani.

– Sunt suficient de mare să fac o păsărică să vină cu mine pentru niște distracție, interveni Robin.

Fratele ei se încruntă.

– Ce înseamnă asta? E ridicol.

– Plătește-l, Neville, ca să terminăm cu asta.

Dacă se întorcea în reședință, voia ca măcar cineva să beneficieze de asta. Purta rochia bleumarin. O făcea să se simtă puternică, stăpână pe sine, chiar dacă stomacul ei era plin de noduri.

– Dar am retras oamenii. Ți-am scris o scrisoare în care ți-am spus asta. Trewlove trebuia să ți-o dea.

– Mi-a dat-o. Ai retras oamenii. Nu ai anulat recompensa.

– E același lucru.

– Nu, Neville, nu este. Idioții pe care i-ai angajat au împărțit fluturași, deci nu am fost complet liberă pentru că oricine m-ar fi putut târî aici pentru bani. Și tânărul Robin a făcut asta.

Oftând, Neville se așază, deschise un sertar, scoase un caiet legat în piele, îl deschise și începu să scrie.

– N-ar trebui să scrieți în cărți, îl anunță Robin. Așa zice ducele.

Fratele ei se opri, cu tocul deasupra hârtiei.

- Deci îți faci veacul pe lângă duci?

- Da, chiar așa este, zise ea. Mai precis, cu Thornley.

Neville miji ochii. Acum era contele de Collinsworth și toată lumea i se adresa folosind titlul, dar ea pur și simplu nu putea. Îi amintea prea mult de tatăl ei.

- Te ascundeai în Whitechapel, deci? Acolo a crezut Thorne că ești. Eu am fost înclinat să cred că i-ai cerut vizitiului meu să te ducă acolo doar că să ne induci în eroare.

- Nu contează unde am fost. Contează că acum sunt aici. Să-și rezolve problema și, dacă se va trezi captivă, Robin știa să se întoarcă rapid la clubul Elysium și să-l anunțe pe Finn unde se află ea. Știa că de data asta nimic nu l-ar putea opri să vină după ea. Smuci bărbia în direcția fratelui ei.

- Scrie odată.

El termină de scris, rupse fila din caiet...

Robin stătea cu gura căscată de parcă tocmai fusese martor la o crimă.

- Este în regulă, îl asigură ea. Este un caiet special pentru a scrie în el și a rupe hârtia din el.

Neville împinse scaunul nu prea amabil, veni la Robin și îi întinse hârtia.

Robin, care își ținea pălăria și bastonul într-o mână cum ar fi făcut orice domn, doar ridică privirea la el și clipi.

- Drept cine mă luați? Un tâmpit? Astea nu sunt cinci sute de lire, șefu'.

- Este un cec, zise Neville nerăbdător. Valorează cinci sute de lire.

Smulgându-l din degetele lui Neville, ea i-l arată lui Robin.

- Te duci cu asta la bancă și îți vor da banii. O s-o facem când termin aici. Acum, du-te la bucătărie și spune-i bucătăresei că Lady Lavinia a zis să-ți dea niște biscuiți și lapte.

Nu se îndoia că îl ducea capul cât să se descurce prin casă și, din moment ce majordomul îl văzuse sosind cu ea, știa că nu-l vor arunca afară.

Încuviințând din cap, Robin luă hârtia de la ea, își puse pălăria pe cap și atinse borul cu capătul bastonului – un cap de leu.

- Mulțumesc, șefule. Dacă vreodată aveți nevoie de ceva, orice fel de comision, să-mi spuneți.

Apoi ieși.

– Thorne are un baston ca acesta, cu un cap de leu, zise Neville ca și cum ar fi fost uimit de idee.

– Da. Robin mi-a spus că Thorne i l-a dat pe acesta în miniatură drept cadou. Băiatul îi spusese multe cât călătoriseră prin Londra. Turuia ca o gaiță odată ce se pornea. Am nevoie să discut cu contesa văduvă. Știi unde aș putea-o găsi?

– Așa, pur și simplu? Vii aici, ceri să plătesc băiatul și nu-mi dai nici o explicație despre unde ai fost și de ce? Am fost foarte îngrijorați.

Tonul lui reflecta această grijă.

– Ți-am scris în fiecare săptămână să-ți spun că sunt bine.

– La fel de bine putea să te oblige cineva să scrii acele scrisori.

Ea îi zâmbi puțin.

– Trebuie să încetezi să mai citești poveștile alea îngrozitoare despre crime, serios.

Fratelui ei îi plăceau poveștile mai macabre.

– Nu vom discuta despre ce citesc eu. Am petrecut mai bine de trei luni spunându-le oamenilor că ești bolnavă. Nu mă îndoiesc că cea mai mare parte din Londra te crede pe patul de moarte. Dacă te consolează cu ceva, am primit o grămadă de păreri de rău pentru sănătatea ta șubredă. Vreau o explicație despre ce dracu' se întâmplă.

– Îmi pare rău, Neville, dar ți-am spus că aveam îndoieli legate de căsătoria cu Thornley. Nu ai ascultat. Mama m-a încuiat în camera mea în noaptea de dinaintea căsătoriei.

Uitându-se în jos la pantofii lui lustruiți, el păru contrariat.

– Da, am aflat mai târziu despre asta. Își ridică privirea. Ce i-ai spus băiatului ăla despre bancă – doar nu pleci cu el.

– Nu pot rămâne. Sunt așa de multe pe care nu le știi, Neville, dar nu eram fericită aici. Asta nu este viața pe care o vreau.

Este viața în care te-ai născut.

Dar asta nu înseamnă că este viața pe care trebuie să o trăiesc.

Nu înțeleg, Lavinia. Ce naiba vrei?

Ostând prelung, ea îi susținu privirea.

Să mă împac cu trecutul. Acum, unde o pot găsi pe mama?

În salonul de dimineață.

Răsuindu-se pe călcâie, ieși din biblioteca împrejmuită de rafturi, foarte conștientă că fratele ei venea în urma ei, bolborositul lui alabă ajungând la urechile ei. Erau prea multe de explicat, prea multe pe care el nu le ar fi putut înțelege. Semăna foarte mult cu tatăl lor

și cu fiecare conte care fusese înaintea lui și trăise potrivit crezului lor. Contau onoarea, datoria și respectabilitatea. Nu exista loc în lumea lor pentru sentimentele tandre ale unei fete sau pentru planurile hotărâte ale unei femei, dacă aceste planuri nu implicau căsătoria cu un lord.

Ușile mari franceze ale salonului de dimineață erau larg deschise și ea intră pe ele în același mod în care mama ei ieșise cândva din dormitorul ei, cu o mică legătură în brațe – cu răzbunarea și dreptatea radiind din ea. Mama ei stătea pe canapeaua de brocart galben aprins, bându-și ceaiul. Nu făcu decât să arcuiască o sprânceană spre Lavinia.

– Unde e copilul meu? întrebă ea, oprindu-se în fața mesei joase care era ca o barieră între ea și femeia care o născuse.

Neville, care trecuse pe lângă ea ca să fie mai aproape de mama lor de parcă s-ar fi temut că va avea nevoie de el ca protector, se opri și se holbă la Lavinia.

– Poftim?

Mama ei doar o privi, cu o expresie pasivă și neclintită. Lavinia ar fi putut să vadă o reacție mai puternică din partea ei dacă o întreba dacă se așteaptă să plouă.

– La ce îngrijitoare de copii l-ai dat? întrebă ea hotărâtă. Care erau inițialele ei? M.K., sau D.B., sau X.X., sau altă combinație?

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Neville, care o studia din cap până în picioare de parcă era în căutarea vreunei dovezi că un bebeluș crescuse cândva în ea. Ce copil?

Mama ei așeză lent și cu grijă ceașca de ceai pe farfurie, porțelanul de calitate scoțând doar un clinchet discret și puse farfuria pe masă.

– Bați câmpii, draga mea, dar mă bucur să văd că în sfârșit ai avut bunul-simț să revii acasă.

Ea făcu un pas în față, fusta atingându-i marginea mesei.

– Vreau să știu cui i l-ai dat.

– Trebuie să mai petreci niște timp la ospiciu ca să-ți treacă halucinațiile?

– Nu mă mai poți controla, mamă.

– Nu fi absurdă! Ai douăzeci și cinci de ani, nu ești căsătorită, nu ai cu ce să te întreții. Normal că te pot controla.

– Am cu ce să mă întrețin. Cuvintele îi dădeau putere, o făceau să se simtă mai puternică. Nu ai observat rochia nouă? Cu siguranță, nu tu mi-ai cumpărat-o.

– Aș zice că este evident că nu a venit de la Paris.

– Stai, stai, zise Neville, apropiindu-se de mama ei pentru a întâlni mai direct privirea Laviniei. Lavinia, vrei să zici că ai născut...

– Da, Neville. Când aveam optsprezece ani.

– Eu cum de nu am știut nimic?

– Pentru că tatăl tău te-a ținut ocupat, zise contesa cu nasul pe sus. Nu aveam nevoie să te apuci să-i zici lui Thornley că sora ta s-a băgat într-o situație de neconceput și, pe deasupra, cu un om simplu.

Fratele ei se lăsă pe marginea canapelei aproape de mama lor, cu gura deschisă, iar ea își aminti cum maica Theresa îi spusese că semăna cu un pește. Găsi forță și în asta, amintindu-și că avea un alt loc în care se putea duce dacă era nevoie. Neville clipi, privi în jur de parcă se chinuia să-și aducă aminte cum ajunsese acolo.

– Ai avut un copil? repetă el. Urma să te măriți cu Thornley, dar nu erai...

Părea că rămăsese fără cuvinte. Dar ea, nu.

– O virgină? Neatinsă? Nu, nu eram.

– Și Thornley, care a avut nechibzuința să se însoare cu cineva cu origini îndoielnice, va trebui să-ți găsim pe altcineva cu care să te măriți. Poate ducele de...

Ea o întrerupse pe contesa.

– Nu sunt aici pentru căsătorie. Vreau să știu despre copilul meu. Era băiat sau fată?

– Nu-mi amintesc.

– Cum poți uita așa ceva, mamă? întrebă Neville, dându-i o fărâmă de speranță Laviniei că poate fratele ei va fi de partea ei de data asta.

– Un băiat sau o fată? repetă ea.

Mama ei doar o săgetă cu privirea.

– Cui i l-ai dat?

– Unui servitor. Dar nu mai este angajat aici.

– Cum îl cheamă?

– Nu-mi amintesc.

– El a dus bebelușul la îngrijitoarea de copii?

– Da. Ca să-l pună deoparte.

Ea închise ochii când realitatea și durerea pe care le ținuse sub control o spintecară. Aflase că „a pune deoparte” era codul pentru a omorî. Deschizând ochii, se uită la oribila femeie care stătea pe canapea de parcă nu era vinovată de fapte așa abominabile.

– Era nepotul tău.

Seducătorul

– Nu era. Era un bastard. Născut din rușine, din păcat. Nu era o persoană.

– Cum ai putut să-l omori?

– Să-l omoare? Neville se ridică de pe canapea de parcă ar fi luat foc subit și se retrase. Ai pus să fie omorât?

– Era necesar pentru a vă proteja pe amândoi, poziția ta, pentru ne asigura că nu se va întoarce să ne bântuie. Uită-te la ducele de Hedley. Bastardul lui a trăit și acum este căsătorit cu pupila lui, dintre toate femeile. Ce scandal! Dacă oamenii aflau ce a făcut Lavinia, necazul în care a intrat, ar fi putut să distrugă și perspectivele tale la o căsătorie bună. Am făcut ceea ce trebuia făcut pentru moștenirea și patrimoniul tău. Tatăl tău nu doar că a fost de acord, ci a și aprobat din toată inima.

Clătinând din cap, Neville se uită spre Lavinia.

– Mă simt ca un prost. Nu am știut că ai trecut prin toate astea. Ce frate jalnic am fost!

Și ea fusese o proastă că sperase ca mama ei să nu fie monstrul care bănuise că era.

– Mă bucur, zise mama ei. Mă bucur că am scăpat de el.

Lavinia abia își dădu seama că se lansase spre cotoroașă. Palma pe care i-o dăduse cu ani de zile în urmă era nimic în comparație cu cea pe care i-o dădu acum cu atâta forță, încât femeia zbură de pe canapea.

Pentru că-și petrecuse primii ani pe străzi, Robin simțea când se apropiau problemele, așa că pe măsură ce se apropia de bucătărie nerăbdător să se bucure de un biscuit cald, era foarte conștient de tăcerea grea de pe holurile care duceau spre destinația lui. Încetinind pasul, ridicându-se pe vârfuri, se strecură spre ușa de unde ieșeau aromele de carne de vită și portocale.

Uitându-se înăuntru, zări cu greu o sală de mese – pentru servitori, bănuie el – cei dinăuntru stăteau la masă sau lipiți de perete, nici unul nu se mișca, nici nu păreau să respire, aveau ochii mari și nu clipeau, gurile le erau ușor deschise. Nu că i-ar fi găsit vinovați. Cunoștea cum arăta răzbunarea abia controlată, așteptând să izbucnească, iar Finn Trewlove o purta la fel de firesc cum purta pantaloni orice bărbat.

– Îmi este greu să cred că nici unul dintre voi nu știe nimic despre un copil născut în casa asta și scos afară în noapte în urmă cu șapte ani. Știu prea bine că nu contesa a dat copilul unei îngrijitoare,

deci cui i l-a dat ca să se ocupe de treabă fără să-și murdărească
ea mâinile?

Tacerea creșcu, dacă era posibil așa ceva. Robin își zise că, dacă
vreunul dintre ei ar fi șoptit, ar fi părut ca un urlet în liniștea
asurzitoare.

– Domnule, dacă-mi permiteți, începu un bărbat pe care el îl
recunoscuse a fi majordomul care îi întâmpinase la sosire pe el și pe
domnișoara Kent, doamnele din această reședință sunt dincolo
de orice reproș. Cred că ați greșit casa, domnule.

– Servitorii știu tot ce se petrece la etaj, chiar dacă se prefac că nu
e așa. Care dintre voi este Miriam? întrebă Finn, fără măcar să-l bage
în seamă pe bărbatul mai în vârstă.

O tânără cu părul roșu ridică ezitant mâna, mișcându-și degetele
tremurătoare.

– Eu sunt, domnule.

– Camerista? Cea care a trădat-o?

– Nu, domnule. Eu niciodată nu...

– Dar ai trădat-o. Ce s-a întâmplat cu copilul?

Femeia se uită în jur.

– Domnule, vă rog, nu aici, nu în fața tuturor.

– Restul ieșiți afară! urlă el.

Restul servitorilor se înghesuiră în grabă să iasă pe ușă de parcă
ar fi fugit de un foc, făcându-l pe Robin să se lipească de perete ca să
nu fie călcat în picioare. Deși se gândea să se ducă după ei ca să fie în
siguranță și să pună mâna pe un biscuit, curiozitatea fu prea mare,
așa că rămase.

Finn intrase pe ușa servitorilor și preluase imediat controlul si-
tuației, al personalului și al zonei de sub scări. După ce adună servi-
torii în sala în care mâncau, le ceru să spună ce știau ei despre copilul
lui Lady Lavinia. Poate că ar fi trebuit să facă mai multe pentru a-i
proteja reputația, dar deja nu-i mai păsa de asta și bănuia că nici ei.
Ceva mult mai important era în joc.

Dar servitorii rămăseseră muți, și el nu știa dacă era pentru că nu
aveau habar sau din loialitate față de familie, față de fata care locuise
cândva aici.

Camerista care stătea acum în fața lui părea să fie de vârsta
lui Vivi.

– Tu i-ai spus contelui că fiica lui plănuia să fugă.

Ea încuviință repede din cap.

- Merita mai mult decât un om de rând.

Deși el se întreba dacă nu cumva ea fusese mai îngrijorată de propria poziție. Cu siguranță, Vivi și-ar fi luat camerista cu ea la reședința ducelui, ridicându-i statutul printre servitori. Camerista unei ducese era un titlu mult mai înalt decât servitoarea soției unui om de rând. Nu că el și-ar fi putut permite o servitoare în acea vreme.

- Ce știi despre soarta copilului?

- Nimic. Mama Excelenței Sale l-a luat din dormitor, și atunci l-am văzut ultima dată.

- Nu știi cui i l-a dat?

Femeia clătină din cap.

- Dar aveți dreptate. L-a dat cuiva, cel mai probabil unui lacheu. Dar nu știu cui anume. Lady Lavinia este bine? Milady e bine?

- Aoleo, e aici, se auzi o voce tânără.

Finn se întoarce și-l văzu pe Robin stând în ușă.

- Tu ce naiba faci aici pândind?

- Doamna m-a adus. Vă pot arăta unde este.

Gândul că Vivi era în casa asta fără el, că ei ar putea să o rănească sau să încerce să o închidă din nou îl făcu să tremure.

- Du-mă la ea!

Doar că atunci când ajunseră în bibliotecă, aceasta era goală.

- Erau aici, zise Robin. Ea și fratele ei. Mi-a plătit cinci sute de lire.

Închise ochii. Normal că Vivi s-ar fi asigurat să beneficieze cineva de acea recompensă scandalosă.

- Ajută-mă să o găesc, ordonă el, și Robin nu ezită să iasă în grabă din încăpere împreună cu el și să înceapă să se uite prin celelalte.

Într-un final o găsiră într-o cameră galbenă, stând în picioare lângă o femeie întinsă pe podea, cu mâna apăsată peste maxilarul ei, uitându-se cu frică în sus. Bănuie că era mama ei. Fratele ei stătea aproape, uitându-se la scenă pierdut, încercând să-și dea seama ce să facă. Finn puse o mână pe umărul lui Robin.

- Așteaptă-ne pe treptele de la intrare!

Încuviințând din cap, băiatul o zbughi, și Lavinia se întoarce, fie pentru că auzise cuvintele, fie pentru că auzise pașii băiatului. El nu știa, nu-i păsa. Tristețea din trăsăturile ei aproape că-l puse în genunchi.

- A pus să fie omorât.

Dacă prima lui grijă nu ar fi fost Vivi, furia și mânia l-ar fi purtat dincolo de ea, la scorpia ipocrită care stătea acolo, săgetând cu privirea. O luă în brațe, lipindu-i fața de pieptul lui.

– Haide, zise Finn cu o voce joasă, surprins că putea să o facă să sune tandru când vorbea cu Vivi, în vreme ce suferința și durerea clocoteau în el. Pentru pierderea unui copil pe care nu-l cunoscuse niciodată, pentru suferința provocată femeii iubite. Să mergem!

Îndreptându-se, ștergându-și lacrimile de pe obraji, ea îi zâmbi sfios și încuviință din cap.

În acel moment contesa se ridică în picioare cu ochii scăpărând de mânie.

– Nu-mi vei lua fiica nicăieri.

– Să o iau? repetă el. De parcă ar fi un bun să fie dus în buzunarul meu? Nu, nu o voi lua, dar dacă ea alege să vină cu mine, nici dumneavoastră, nici o hoardă de servitori, sau polițiști, sau câini din infern nu vor fi de ajuns să mă oprească din a-i permite să plece cu mine.

– Lavinia, gândește-te bine la asta, pentru că, dacă pleci cu derbedeul ăsta, nu te voi mai primi niciodată în casa asta.

– Căteia fără inimă, nu vreau să fiu primită înapoi în casa ta. Mi-ai luat copilul. M-ai băgat într-un ospiciu. M-ai făcut să mă simt rușinată când tot ce-am făcut a fost să mă îndrăgostesc. Apoi, când eram încă vulnerabilă, mi-ai pus în cărcă moartea tatei, într-o încercare de a-mi frânge voința. Și m-ai frânt. Dar gata! Tata nu a murit din cauza păcatelor mele. Dar copilul meu a murit din cauza alor tale. Ai avut grijă să fie omorât. Un bebeluș inocent care nu-ți făcuse nici un rău. Ești o femeie oribilă, plină de ură. Am terminat cu tine.

Se desprinse de Finn și cu spatele drept, cu umerii drepți, ieși din încăpere cu grație și demnitate. Niciodată nu o iubise mai mult.

El privi în urmă la creatura hidoasă.

– Sper să putreziți în iad.

– Fiica mea mi se va alătura pentru păcatele ei.

– Nu este un păcat să iubești. Și cu asta, ieși din încăpere, iuțind pasul când ajunse pe hol până când o ajunse din urmă pe Vivi, își petrecu brațul în jurul taliei ei și o luă protector lângă el. Îmi pare așa de rău, iubirea mea!

– Nu vreau să o mai văd niciodată.

– Nu va mai trebui să o vezi.

– N-am crezut niciodată că va fi așa de crudă.

– Avere, puterea și prestigiul nu sunt indicatori ai bunătății.

Înclinându-și capul pentru a-i susține privirea, se încruntă.

- De unde ai știut că sunt aici? În bilet nu am scris unde mă duc.

- Nu am știut că ești aici. Nici nu am văzut biletul tău. Am venit să vorbesc cu servitorii, să văd dacă pot afla ceva de la ei înainte să-i înfrunt pe mama și pe fratele tău.

- Bietul Neville! Mă tem că dimineața asta a fost o revelație cam nefericită pentru el. Au reușit cumva să ascundă totul de el.

Tocmai ajunseseră în foaier când el auzi:

- Lavinia?

Oprindu-se, se întoarseră și dădură cu ochii de fratele ei care venea dinspre hol.

- Lavinia, nici nu știu ce să zic, spuse el oprindu-se în fața lor.

- Cred că totul a fost spus de contesă.

El se uită la Finn, care încuviință scurt din cap.

- Trewlove. Se pare că nu ne întâlnim în cele mai bune circumstanțe. Reveni cu atenția spre Vivi. Știam că în tinerețea ta a existat un băiat. Bănuiesc că el a fost.

- Da. Este o poveste lungă.

- Poate cândva mi-o vei împărtăși. Între timp, vreau să știi că nu pot aproba ce a făcut mama. O voi muta degrabă în casa văduvei, pentru că nu pot să o țin alături de soția mea, de moștenitorul meu sau orice alți copii.

- Relația ta cu ea este treaba ta, nu a mea.

El încuviință din cap, mutându-și privirea între Finn și Vivi.

- Trebuie să știi care este starea zestrei tale.

- Neville, zestrea aia va trece la fiica ta, pentru că eu nu am de gând să mă mărit cu vreun duce...

- Ascultă-mă!

Ea încuviință din cap.

- După cum știi, proprietatea de la Wood's End a fost plasată sub un fond pentru a fi folosită ca zestre a primei fiice a contelui de Collinsworth, când se căsătorește. Am petrecut destul de mult timp revizuiind termenii fondului și discutând cu avocatul meu pentru că speram să găesc o metodă pentru a i-o vinde lui Thornley. Este lipită de proprietatea lui strămoșească și știi cu câtă disperare o dorește.

- Suficient cât să se însoare cu o femeie pe care nu o iubea.

- Cred că într-un final ar fi ajuns să te iubească. Flutură din mână. Dar nu despre asta discutăm acum. Ce este important este că zestrea

rămâne în fond așa cum a fost prevăzut. În ciuda tuturor, și nu te învinovățesc deloc dacă ne urăști pe toți în acest moment...

Ea întinse mâna și îi atinse brațul.

– Pe tine nu te urăsc.

– Eu încă sunt supărat pe mine că nu am știut. Dacă aș fi fost mai atent...

– Nu ar fi contat.

– Ești amabilă că spui asta, dar va trece o vreme până voi putea să accept asta. Dar deviez. Dacă te căsătorești, fondul se dizolvă și pământul trece la soțul tău. Moment în care îl poți vinde. Știu sigur că Thornley ar plăti bine pentru el. S-ar putea să fie suficient să vă ajute să vă construiți bine orice viață doriți. Mi-aș dori să-ți pot oferi mai mult, dar am să ajut cum am să pot.

– I-am spus adevărul contesei. Mă pot descurca singură.

– Eu înțeleg că nu mai vrei să o vezi niciodată, dar sper că nu te vei face nevăzută în ce mă privește pe mine și familia mea.

Finn o privi cum își îmbrățișează fratele.

– Mulțumesc, Neville.

Când ea se desprinsese din îmbrățișarea lui, contele se uită la Finn.

– Să ai grijă de ea!

– Va fi plăcerea mea să fac asta.

– Îmi pare rău că nu au fost vești mai bune.

– La revedere, zise ea încet, și el își dădu seama că nu era încă pregătită pentru toate veștile neplăcute.

Se întoarseră spre ușă.

– Oh, stați, strigă Collinsworth. Cum ați ajuns aici?

Vivi se uită la Finn, apoi la conte.

– Cu birja.

– Eu călare, îi zise Finn.

– Stați să cer să vă fie adusă o trăsură. Măcar atât să pot face.

– Mulțumesc, zise Finn, gândindu-se că fratele ei nu era un tip chiar așa de rău, în timp ce o însoțea pe Vivi afară din conac.

Robin se ridică de unde stătuse pe trepte și își scutură câteva firimituri de pe haină.

– Bucătăreasa ți-a dat biscuitul, nu-i așa? întrebă Vivi, iar Finn simți din vocea ei o ușoară schimbare a stării de spirit. Își dădu seama și de ce era Robin în bucătărie când el vorbea cu servitorii.

– A fost tare bun, domnișoară. Să chem o birjă?

– Nu, contele ne trimite trăsura sa.

Așteptară în tăcere sub portic, brațul lui Finn ținând-o protector pe după umeri . Se părea că erau atât de multe de zis și totuși nici un singur cuvânt nu era potrivit pentru ce simțeau ei doi. Era convins că suferința ei era mai profundă decât a lui. Nouă luni împreună cu copilul, îl simțise crescând în ea, șapte ani de speranță că era în viață, pe când el abia aflase de existența lui.

Și apoi fusese răpită și speranța.

Abia în trăsură, cu calul lui legat la spate, urmându-i, cu Robin pe bancheta de vizavi de ei, și cu Finn lângă ea ținând-o de umeri cu un braț, Lavinia se lipi de pieptul lui, strângându-i reverul cu o mână, și lăsa suferința să pună stăpânire pe ea.

– Îmi pare rău, zise ea răgușit.

Nu știa dacă ea își cerea scuze pentru tot ce se întâmplase sau pentru că nu mai avea puterea să țină sub control suferința.

– Șșșt! Nu-i nimic.

Îi mângâie părul moale, știind că în interior ea era și mai moale, chiar dacă se lupta să pară puternică. Dar exista putere în slăbiciune, tandrețe.

– De ce sunteți așa de tristă, domnișoară? întrebă Robin.

– Am primit o veste nefericită, îi spuse Finn băiatului, încercând să nu dea importanță veștii devastatoare, pentru că nu voia să o supere și mai mult sau să-l îngrijoreze pe băiat.

– Ar fi trebuit să împart jumătate din biscuit cu ea.

Râsetul ei era un sunet strangulat.

– Da, asta ar fi putut să ajute, zise ea.

Dar nu era adevărat. Doar timpul și distanța aveau să domolească durerea.

Cu un pufnet, ea se îndreptă de spate. El își căută batista în buzunar când Robin scoase o bucată de cârpă și i-o întinse.

– Mulțumesc, zise ea, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

Se uită la Finn.

– Neville i-a dat lui Robin un cec, deci trebuie să mergem cu el la bancă.

– Mergem mâine.

– Sunt bogat, șefu', se laudă băiatul.

– Cinci sute de lire sunt o grămadă de bani. Nu te apuca să te lauzi. Nu vrei să încerce cineva să te fure.

– Corect. Nu zic o vorbă nimănui.

Cu toate astea, Finn întinse mâna.

– De ce nu mi-l dai mie să ți-l păstrez?

Văzu cum băiatul cumpănește, dar scoate cecul până la urmă din buzunarul hainei, un pic boțit, și i-l dă. El îi făcu cu ochiul băiatului.

– Vino mâine să mă vezi și rezolvăm problema!

Încuviințând din cap, Robin își întoarse atenția la peisajul pe lângă care treceau, și Finn se întrebă dacă se gândea la toate lucrurile pe care le putea face cu noua lui avere. Sau, poate, pur și simplu nu se simțea în largul lui să se holbeze la o Vivi tristă.

Îi cerură vizitiului să oprească prima dată la Sirena și Unicornul, unde îl lăsară pe tânărul Robin. Apoi își continuară drumul. Vivi se prăbuși peste el.

– Încă un pic, o asigură el.

Ea încuviință din cap.

– E greu.

– Știu, iubire.

Ea reuși cumva să se controleze până când intrară în camerele ei, apoi cedă și se prăbuși la podea, fără pic de putere rămasă în ea.

– N-am crezut că-l voi vedea sau că-l voi găsi vreodată, dar mereu am crezut că măcar e în viață.

Vivi izbucni în hohote mari de plâns, suferind atât de mult, că nici nu mai știa cum avea să supraviețuiască.

Îl simți când o luă în brațe și o duse în dormitor. O așeză blând pe pat, iar ea se chirci într-un ghem de suferință.

– O urăsc. Urăsc ce a făcut. Cum poate să fie atât de nepăsătoare?

El nu-i răspunse. Nici nu se aștepta să-i răspundă, pentru că nu exista un răspuns care să fie de ajuns. Îi scoase în schimb pantofii, îi frecă picioarele, apoi se mută la tăblia patului și începu să-i scoată acele din păr. Când șuvițele fură răsfirate pe perna ei, el se întinse pe pat și o cuprinse în căldura îmbrățișării lui, ținând-o strâns în timp ce plângea, în tot acest timp știind că și el suferea.

– Oribilă femeie, izbucni ea. Nu știu un cuvânt destul de potrivit ca să descrie urâtenia ei.

– „Cătea“ îmi vine în minte.

Rostogolindu-se, se întoarse cu fața spre el și privi în ochii lui căprui.

– Ar fi trebuit să o opresc. Ar fi trebuit să lupt mai mult.

– Vivi, erai tânără, aproape un copil și tu. Tocmai născuseși. Îi piep-tănă cu tandrețe părul cu degetele. Nu-ți asuma responsabilitatea

pentru ce a făcut ea. Nu este vina ta. Dacă mi-aș fi ținut mădularul în pantaloni...

- Nu. Ea își apăsă degetele pe buzele lui. Nici tu nu-ți poți asuma vina. Mă întreb doar dacă va dura mereu așa.

- Nu știu. Niciodată nu am suferit ca acum.

Hohotele începură iarăși, și ea plânse după visurile pierdute și o viață netrăită. Plânse după un copil pe care nu-l ținuse niciodată în brațe, nu-l legănase să adoarmă. Un copil căruia nu-i șoptise niciodată „te iubesc”.

Plânse până când nu mai avu lacrimi, nici putere. Apoi, contrar tuturor așteptărilor, adormi.

Când se trezi, el încă o ținea în brațe, privindu-i chipul, mângâindu-i părul cu mâna. Camera nu mai era la fel de luminată. Soarele de după-amiază lăsa umbrele să se strecoare pe la colțuri.

- Trebuie să mănânci ceva, zise Finn.

- Nu-mi e foame.

- Încearcă pentru mine, ca să nu-mi fac și mai multe griji.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar ea dădu ochii peste cap.

- Pare că ai trimis deja după cină.

- Nu, așteaptă aici. Mă duc să văd cine este.

El se ridică în capul oaselor. Ea își lipi palma de spatele lui lat.

- Nu, mă duc eu. Ce vor crede oamenii dacă te găsesc aici?

În timp ce ea se dădea jos din pat, aproape râse la gândul că-și făcea griji pentru reputația ei acum. Ce mai conta dacă oricum nu se va mai întoarce niciodată în înalta societate? O terminase cu ea pentru totdeauna.

El nu obiectă, dar o urmă ca și cum se aștepta ca ea să se prăbușească din nou pe podea. Gata cu grija despre ce-ar crede personalul dacă l-ar găsi în dormitorul ei.

Deschise ușa și o găsi pe Meg stând acolo. Ea făcu repede o reverență.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, domnișoară, dar este un domn care o caută pe Lady Lavinia. Nu știu cine ar putea fi și nu-l găsesc pe domnul Trewlove să-l întreb, dar e destul de insistent că aici locuiște. Poate-i nebun.

Finn apăru din spatele ei.

- Trimite-l în biroul nostru!

Meg făcu ochii mari, dar avu bunul-simț să nu comenteze asupra faptului că el era acolo, în vreme ce Lavinia avea părul desfăcut și era desculță.

– Da, domnule.

Mai făcu repede o reverență și plecă grăbită pe hol.

Închizând ușa, Lavinia oftă și se întoarse spre Finn.

– Poate este cineva care a văzut fluturașii.

El se încruntă.

– Poate, deși mă gândesc că te-ar fi înșfăcat de cum ieșeai. Oricine ar fi, voi scăpa repede de el.

Neavând chef de vizitatori, ea doar încuviință din cap. Își puse degetele sub bărbia ei, îi ridică gura și o sărută ușor.

– Gândește-te la ce ai vrea să mănânci cât sunt plecat. Poate o să gătesc chiar eu.

– Va fi comestibil?

– Nu promit.

Nu-i venea să creadă că buzele ei voiau să se arcuiască într-un zâmbet. În timp ce închise ușa în urma lui, își puse o mână pe lemn. Poate că el avea dreptate și se va simți mai bine după ce va mânca. Poate că amândoi se vor simți mai bine.

Revenind în dormitor, înșfăcă o perie și începu să și-o treacă prin păr. În seara aceea îl va purta desfăcut. Voia să se simtă tânără și liberă. Voia...

Auzi ușa deschizându-se și pe Finn strigând:

– Vivi!

Se duse în fugă în camera din față și-l găsi stând lângă un bărbat având în jur de treizeci și cinci de ani.

– Zice că a lucrat ca lacheu în reședința familiei tale și că trebuie să-ți spună ceva.

Ea se apropie precaută, încercând să-și amintească. Ah, da, așezându-i farfurii în față la cină, cărându-i pachetele, făcând focul. Un lacheu. Înalt și brunet, la fel ca toți cei care serveau în casa Collinsworth. Nu s-ar fi convenit să nu fie perfect.

– James, nu-i așa?

El îi oferă un zâmbet trist.

– Da, milady.

– Cum te pot ajuta?

– Eu sunt cel căruia mama dumneavoastră i-a dat copilul.

Capitolul 23

Ea se împletici doi pași în spate de parcă tocmai ar fi primit un pumn, s-ar fi putut prăbuși pe podea dacă Finn nu ar fi reacționat imediat, luând-o în brațe și echilibrând-o. Inima îi bătea atât de tare, încât se temea că lacheul ar fi putut să o audă. Dar ce-i mai păsa ce auzea el sau ce credea despre ea?

– Cel care a primit sarcina să-l ducă unei îngrijitoare de copii? întrebă ea.

El încuviință repede din cap și își strânse pălăria în mâini.

– Da, milady.

Îi venea să țipe la el, să-l facă în toate felurile, dar el era un servitor care doar urmase niște ordine.

– Știi dacă era băiat sau fată? se auzi ea întrebând prin vacarmul din urechile ei.

– Fată. Cea mai frumoasă pe care o veți vedea vreodată.

Doar că ea nu o va vedea – vreodată. Și voia să urle realitatea acestui fapt.

– Îți aduci aminte unde ai dus-o exact? întrebă Finn.

Pentru o clipă, ei îi fu milă de acea femeie, pentru că era sigură că el avea de gând să o înfrunte. Îngrijitoarea de copii care omorâse un prunc inocent.

– Da, domnule. De asta am venit. Se uită în podea, oftă, ridică privirea spre ei. Vedeți, sora mea încerca de aproape zece ani să facă un copil, își dorea mult unul. Când contesa mi-a pus micuța în brațe, mi-a dat cinci lire, mi-a zis unde trebuia să livrez copilul și ce să zic... Eu m-am gândit la sora mea și la toate dățile când am văzut-o plângând... și mi-am zis: „Unde-i răul? Cine va ști vreodată?”

Ea simți cum brațele lui Finn o strâng mai puternic.

– Vrei să zici că i-ai dat copilul surorii tale? întrebă ea, încercând să nu se lase copleșită de bucurie până când nu înțelegea complet implicațiile confesiunii lui.

El încuviință din cap.

– Da. El își mută privirea la Finn, apoi înapoi la ea. Am tăcut în bucătărie pentru că mi-am zis că nu iese nimic bun dacă vorbesc și că, dacă află contesa ce-am făcut, o să-mi pierd slujba. Apoi v-am

văzut așteptând pe trepte – am văzut femei la priveghiuri care nu arătau atât de triste ca dumneavoastră, milady.

Ea inspiră tremurând când speranța se aprinse.

– Este în viață.

– Da. Înainte să vin aici, m-am dus în Watford să-mi vizitez sora, să discut cu ea. Să-i spun că probabil veți veni când veți afla adevărul.

Fiica unui conte nu-și arăta slăbiciunea, sau lacrimile, sau orice altă emoție în fața personalului niciodată. Dar un hohot îngrozitor de zgomotos și urât îi scăpă, și ea își îngropă fața la pieptul lui Finn.

– Vă pot duce la ea, zise James. Mă gândeam că mâine. Să-i dăm surorii mele și soțului ei noaptea asta, pentru a se obișnui cu ideea că veniți după fiica ei.

Fiica ei. Cuvintele o tulburară pe Lavinia. Femeia o legănase timp de șapte ani, îi cântase, o ținuse în brațe, o iubise. Posibil. Probabil. Cu siguranță. Încuviință din cap, pentru că nu putea vorbi, din cauza tuturor emoțiilor imaginabile care se dezlănțuiseră în ea.

– Ne poți lăsa un moment singuri? întrebă Finn.

– Da, domnule. Voi aștepta pe hol.

– Du-te jos! Cere cuiva să-ți aducă un whisky din partea casei.

Ea îl văzu cu coada ochiului cum încuviințează din cap, face un pas în spate spre ușă, se oprește, răsucește pălăria în mâini.

– Îmi pare rău, milady, că nu v-am zis nimic cu mult timp în urmă, când încă locuiați în casă. Dar eu chiar am crezut că nu o vreți. Că era născută în afara căsătoriei și toate celelalte.

– Nu dau vina pe tine, James, zise ea.

Încuviințând din nou din cap, el ieși din cameră, iar ea se prăbuși pe canapea. Îngenunchind în fața ei, Finn îi luă mâinile.

– Este în viață, Finn. O vom recupera. Va fi a noastră.

– Nu ne cunoaște, Vivi.

– Acum nu, normal, dar mâine da, mâine ne va cunoaște.

– A fost cu oamenii ăia șapte ani.

– Dar este a mea. A noastră. Nu ar fi trebuit niciodată să fie luată de lângă mine.

– Nu te mai gândi la asta, Vivi. Este fiica lor. Lor le spune mama și tata. Ei o iubesc, și ea îi iubește.

– Nu o iubesc la fel de mult cum o voi iubi eu! Și nu-i iubește la fel de mult cum mă va iubi pe mine, pe noi.

El îi strânse mâinile.

– Nu putem recâștiga ce am pierdut.

- Nu înțelegi, Finn. Nu poți înțelege pentru că nu ai fost acolo. Dându-l la o parte, ea se ridică și începu să se plimbe. Nu ai purtat-o nouă luni în pântec. Nu ai simțit-o mișcându-se în tine. Nu i-ai vorbit ei, pentru că nu exista nimeni altcineva cu care să vorbești. Nu i-ai împărtășit speranțele și visurile tale.

Amintirile veneau peste ea ca o cascadă umflată după ploi grele.

- Eram pregătită să o țin cu mine, asta plănuiam să fac. Eram dispusă să accept că voi fi ostracizată, bârfită. Știam că nici un bărbat nu m-ar fi luat cu un copil nelegitim agățat de fustele mele, dar nu-mi păsa. Ea se întoarse spre el, respirând greu, cu pumnii strânși, în vreme ce el stătea acolo, uitându-se la ea de parcă nu o cunoștea. Nu poți simți iubirea pe care o simt eu pentru ea. Nu o poți dori cum o doresc eu. Pentru tine nu înseamnă ce înseamnă pentru mine. Am avut șapte ani în care m-am gândit mereu la ea, m-am întrebat...

- Și ei au avut șapte ani să o iubească, repetă el.

Îi venea să-l lovească cu pumnii în piept, voia ca el să știe cât îl disprețuia în acel moment. Clătină aprig din cap.

- Tu pur și simplu nu înțelegi.

- Aici greșești, Vivi. Eu am fost cândva exact ca fetița aceasta.

Dacă săgețile cu care îl săgetase ar fi fost reale, el ar fi fost mort. Dar ultimele lui cuvinte părură să o mai potolească.

- Mă îndoiesc că i-au spus că nu este a lor, zise el.

- Îi vom explica cu blândețe și bunătate.

- Indiferent de ce cuvinte vei folosi, nu vor fi nici blânde, nici bune. Noi aveam opt ani, Gillie șapte, când am aflat că Ettie Trewlove nu ne născuse, că-i fuseserăm aduși la ușă de către cineva care nu ne voia.

Ea făcu un pas în față, întinzând mâna și implorând.

- Dar eu o vreau. Asta-i diferența, nu vezi? Mereu am vrut-o.

- Poate mama mea m-a vrut. Nu știu. Tatăl meu a fost cel care m-a lăsat. Dar ce vreau să spun este că timp de opt ani Ettie Trewlove a fost mama mea. Am iubit-o ca pe mama mea. Când am aflat că nu ea m-a născut, primul meu gând nu a fost că voiam să fiu cu femeia care m-a născut. Primul meu gând a fost că nu conta. Ettie Trewlove era tot mama mea. Nu aș fi putut să o iubesc mai mult dacă ea m-ar fi adus pe lumea asta. Și stau aici, încercând să-mi imaginez cum m-aș fi simțit dacă cineva ar fi bătut la ușă și m-ar fi luat de lângă ea.

- Nu ai de unde să știi, Finn. Poți presupune, specula sau îți poți imagina, dar nu poți ști.

– Dar pot să știu, Vivi, pentru că am fost luat de lângă ea. Aveam douăzeci și trei de ani, suficient de mare să înțeleg că eram luat și de ce eram luat, dar tot nu mi-a ușurat suferința. Nu a făcut să-mi fie mai puțin dor. Eram un tânăr, capabil să trec peste pierdere, să înțeleg, dar tot dificil a fost și trist, și devastator. Nu eram un copil care trebuia să învețe cum să înfrunte greutățile vieții. Robin nu poate fi mai mare decât ea și tot crede în zâne.

– Și tot vrea ca mama lui să vină să-l ia.

– Fiica noastră nu știe că mama ei nu este acolo.

Femeia asta frumoasă, curajoasă se uita la el de parcă i-ar fi scos ochii.

– Bine. Pe subiectul ăsta nu suntem de acord. Măine îmi voi lua fiica. O voi duce la Surorile Milei și vom locui acolo până când voi putea aranja o altă locuință. Acest parteneriat dintre noi s-a terminat. Mă voi întâlni cu Beckwith și voi avea grijă să fie reziliate contractele.

– Nu asta vreau.

– Nu obținem mereu ceea ce vrem. Acum, scuză-mă, trebuie să-i spun lui James când să vină mâine ca să putem pleca.

Cu picioarele goale și părul încâlcit, ieși, iar el o lăsă să plece pentru că iubirea lui nu putea concura cu un vis de care el se temea că ea în curând avea să descopere că e irealizabil.

Finn stătea la o masă din spate, într-un colț umbrat din cârciuma lui Gillie, bându-și berea. Nu avusese chef să rămână la club, să riște să dea peste Vivi. Era prost dispus, mai prost dispus decât fusese vreodată. Dezamăgirea lui era mai mare.

Crezuse că ea se schimbase, dar în noaptea asta se purtase ca fiica răsfățată a unui conte care întotdeauna obține ce vrea – indiferent pe cine rănește pentru asta. Descoperi că se bucura că nu se căsătoriseră în urmă cu atâția ani, pentru că nu era sigur că ar fi reușit să fie fericiți mult timp.

Aiden avea dreptate. Era o nebunie să o iubească, dar chiar știind asta, părea incapabil să și-o scoată complet din inimă.

– Arăți de parcă ți s-au scufundat corăbiile.

Ridicând ochii, nu găsi forța să schițeze un zâmbet pentru fratele lui, Beast. Era cel mai înalt și mai solid dintre ei, genul de bărbat pe care îl vrei de partea ta într-o încăierare. Nu că în noaptea asta s-ar fi bătut. Sau poate da. Câțiva pumni l-ar putea ajuta să se simtă mai bine.

– Nu am corăbii.

Beast făcu semn din cap spre scaunul de vizavi de al lui Finn. Spre deosebire de Aiden, el nu presupunea că i se dorea compania. Finn se gândi să clatine din cap, știind că fratele lui nu s-ar fi supărat. Dar flutură mâna, cu palma în sus, invitându-l la masă.

Beast se așeză pe scaun.

– Vrei să vorbim despre asta?

Finn clătină din cap, apoi se auzi vorbind.

– Tocmai am aflat astăzi că am o fiică.

– Doamne! Ești tată, zise Beast lent de parcă cuvintele nu aveau sens. Mama știe?

– Tu afli primul. Ține-o pentru tine momentan.

– Nu eu sunt cel care vorbește. Apoi rânji. Sunt unchi. Ca să vezi! N-am crezut niciodată că tu vei fi primul. Nu erai genul să umbli prin flori.

El oftă.

– Nu-mi scapă ironia.

– Cine-i mama?

– Vivi.

Beast încuviință ca și cum totul avea noimă, apoi clătină din cap ca și cum nu avea.

– Aiden mi-a zis că a revenit în viața ta. Dar că e recent. Mări ochii. Vrei să-mi spui că cea mică este dinainte?

Finn luă o înghițitură mare din berea sa, golind halba. Nu obiectă când Beast făcu semn să le mai aducă două.

– Da. Are șapte ani, este crescută de o familie în Watford. O voi cunoaște mâine.

Va merge cu Vivi, pentru că voia să cunoască fetița.

– Asta trebuie să fie dificil.

Punându-și coatele pe masă, se aplecă spre fratele lui.

– Am toate sentimentele astea, Beast, și nu știu ce să fac cu ele. Cum ai zis tu, sunt tată. Am o fetiță. Nici măcar nu am cunoscut-o, dar inima mi-a crescut cât să-mi umple tot pieptul. Așa de mult o iubesc deja. Și sunt îngrozit. Nu știu cum să mă asigur că fac ce-i bine pentru ea. Cum să fiu tatăl de care ea are nevoie. Dumnezeu știe că nici unul dintre noi nu a avut un bun exemplu.

– Ești un om bun, Finn. Vei ști ce să faci.

– Dar tocmai asta este. Nu știu. Vivi vrea să o ia. Ne-am certat pe tema asta. Este convinsă că este cel mai bine pentru fată. Nici măcar nu știm cum o cheamă, și ea vrea să o ia.

– Nu crezi că ar trebui?

- Oamenii ăștia - o iubesc de șapte ani, Beast. Doar pe ei îi cunoaște. Tu cum te-ai fi simțit dacă cineva te-ar fi luat de la mama când aveai șapte ani?

- Aș fi fugit înapoi la ea.

El încuviință lent din cap, recunoscând că și el ar fi făcut la fel.

- Vivi nu vrea să mă asculte. Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, de fapt. Începusem să cred că exista o șansă pentru noi, dar, de fiecare dată când fac asta, ceva o răpește de lângă mine.

- Te-ai îndrăgostit iar de ea, nu-i așa?

- Nu mi-a trecut niciodată, dar ce simțeam acum era mai puternic, mai statornic. Nu pot să explic. Profunzimea ar fi trebuit să mă sperie, în schimb, mi-a adus pace. Nu pare să aibă sens. Știu. Prea multă bere.

- Cândva ai iubit-o cum iubește un băiat - când găseai bucurie în momentele efemere, când alergai după altceva, când alergatul era mai amuzant și prinsul dezamăgitor. Acum o iubești ca un bărbat - când bucuria se găsește în îmbrățișare, în stabilitate, în faptul că nu mai alergi după fericire pentru că, în sfârșit, ai pus mâna pe cea mai bună dintre toate și știi că nu va fi niciodată mai bine.

Beast știuse mereu să citească oamenii, ce simțeau, adevărul din spatele minciunilor lor. Deși de obicei nu-și exprima gândurile în așa de multe cuvinte.

- Da, păi, aparent eu nu pusesem mâna pe ce crezusem, de aia stau aici și mă îmbăt, gândindu-mă să fac ceva realmente stupid.

Beast se încruntă.

- Cât de stupid? Ce vrei exact să faci?

- Să-l vizitez pe idiotul care i-a tras-o mamei.

- Tu care ești? întrebă contele de Elverton, tolănit într-un scaun tapițat cu catifea mov din biroul lui, ținând un pahar înclinat în aer, mai atent la felul cum lumina de la flăcările ce dansau în șemineu era reflectată în lichidul chihlimbării decât la Finn, care stătea în fața lui.

Nu se deranjă să-i ofere ceva de băut bastardului său, nu că Finn ar fi acceptat dacă ar fi făcut-o. Nu era aici ca să socializeze. Era aici pentru răspunsuri.

Da, uitându-se în jur, se întrebă dacă nu cumva veșmintele elegante ale lordului nu fuseseră cumpărate cu banii lui Aiden, la fel și inelele groase din aur care îi împodobeau trei dintre degetele de la mâna stângă, deschizătorul de scrisori din aur de pe biroul lui,

statuetele din aur înfățișând nimfe goale în diferite poziții de joacă și prostituata care fusese la brațul lui când intrase în casă. Finn se afla în foaier, stând în umbră, așteptându-l să se întoarcă.

- Eu sunt Finn Trewlove, bastardul tău, și vreau să vorbim, anunță el când ieși în lumină, făcând-o pe ușuratică să țipe și pe bărbatul răspunzător de existența sa doar să se încrunte.

Contele o instruisese pe fată să-l aștepte în dormitorul lui și să nu o deranjeze pe contesă în drumul ei. Cuvintele lui îl îngreșaseră pe Finn. Dacă era atât de lipsit de respect față de soția sa - să-și aducă porumbița aici -, cât de rău își trata amantele? Suficient de rău să le ia copiii de lângă ele.

- Al doilea băiat pe care l-ai lăsat la ușa lui Ettie Trewlove, zise Finn.

Bărbatul mai în vârstă clătină din cap.

- Nu-mi amintesc.

Aproape se recomandă ca fiind fratele lui Aiden, dar toți copiii din flori ai contelui ar fi fost.

- Cel care urma să fie deportat în Australia. Ai făcut o înțelegere cu Aiden Trewlove. În schimbul influenței tale ca să rămân aici, urma să primești o parte din profiturile lui de la clubul Cerberus.

- Ah, da. În sfârșit își mută privirea de la whisky și se uită la Finn. Din câte îmi amintesc ai intrat în niște necazuri cu fiica unui conte. El nu a fost la fel de mulțumit de intervenția mea. Din fericire pentru tine, era cineva care nu-mi era prea simpatic, așa că mi-a făcut plăcere să-i demonstrez că puterea mea era mai mare decât a lui. Iar ai intrat în belele? Va costa mai mult. Întreaga idee de a scăpa de bastarzii mei era să evit deranjul de-a avea de-a face cu ei.

Nu-l cunoscuse pe bărbat înainte și nici nu vorbise cu el, dar începea să-l deteste mai mult decât până atunci. Faptul că Aiden se umilise în fața acestui vierme ca să-i ceară o favoare pentru Finn îi întorcea stomacul pe dos.

- Cine este mama mea?

Elverton râse, un sunet urât, hidos, genul pe care Finn îl auzise cândva de la băieții care smulgeau aripi muștelor.

- De unde dracu' să știu eu? Băiete, ai idee câți bastarzi au venit pe lumea asta pentru că mădularul meu impresionant a intrat într-o femeie?

Finn fu cuprins de o furie rapidă și puternică și se abținu cu greu să nu atace creatura care stătea îngâmfată acolo.

– Am un sertar plin cu anunțuri de la îngrijitoarele de copii care își fac publicitate serviciile lor. Când vreo târfă vine la mine plângând, bolborosind că e gravidă cu copilul meu, îi dau un anunț și o pungă de monede și îi zic să se descurce singură.

Îi era greață să știe că acest bărbat îl zămislise, că era așa de crud cu femeile promiscue care dăduseră de necaz. Clătină însă din cap.

– Nu. Tu m-ai lăsat la ușa lui Ettie Trewlove.

Ridicând din umeri, luă o înghițitură de whisky, își linse buzele. Finn nu vedea nici o asemănare cu acest broscoi.

– Atunci poate a murit, deci a trebuit să mă ocup eu. Sau poate mi-a păsat un pic de ea și am vrut să o scutesc de umilință. Au fost câțiva de care m-am ocupat, mai ales dacă credeam că femeia nu va scăpa de copil.

– Deci este posibil ca tu să mă fi dus la ea.

– Era singura cale să mă asigur că nu voi fi deranjat de odraslă.

Finn abia dacă își dădu seama când se năpusti prin spațiul care îl separa de infama insectă. Paharul de whisky zbură. Apăsându-și genunchiul pe pieptul bărbatului, fluierul piciorului peste stomac și ținându-l în loc, își puse ambele mâini în jurul gâtului lui până când Elverton gâfâi după aer și ochii îi ieșiră din orbite. Aveau aceeași înălțime, dar contele trăia o viață plină de huzur. Nu avea mușchii sau forța lui Finn.

– Uită-te bine la mine, porcule! Nu vezi nici o femeie din trecutul tău în trăsăturile mele?

Dezgustătorul porc clătină agitat din cap, și Finn acceptă că nu va afla niciodată ceva despre mama lui. Ce conta? Ettie Trewlove era mama lui. Poate că doar încerca să înțeleagă ce ar fi putut să simtă fiica lui când va afla cine sunt adevărații ei părinți.

Îl scutură pe conte și privi cum fața i se colorează într-o nuanță de mov.

– Ascultă bine! Ai terminat cu luatul de bani de la Aiden. Dacă aud altceva, o să-ți iau inelele alea de pe degete după ce-ți voi separa cheștiile alea durdulii de mână.

Se auzi un bolborosit din partea individului care îl zămislise când se chinuia să zică ceva. Finn slăbi strânsoarea și își aplecă urechea către conte.

– Poftim?

– Voi avea grijă să... fii spânzurat.

Finn rânji ca un lup.

- Crezi că influența sau puterea ta sunt mai mari decât ale ducilor de Hedley, sau Thornley, sau decât a lui Mick Trewlove, sau a întregului clan Trewlove? Dacă îi înfrunți pe toți, te vei trezi ca o insectă împotriva unor lei.

Trăgând puternic de bărbat, Finn îi dădu drumul, se ridică și făcu un pas în spate.

- Bastarzii tăi nu mai sunt tineri de pe străzi fără mijloace. Stăm pe propriile picioare, iar când familia este lângă noi suntem de neoprit.

Făcând stânga împrejur, Finn porni să plece din cameră, dar se opri și privi înapoi.

- Ce mână preferi?

Finn își opri calul în fața unei case cam dărăpănate și îl legă de un stâlp, știind că nimeni din zona asta săracă a Londrei nu ar îndrăzni să fure de la un Trewlove.

Merse până la ușă, nu se deranjă să ciocăne, ci intră pur și simplu în casa care fusese dărâmată și reconstruită pentru femeia care locuia acolo.

- Finn, iubire, zise Ettie Trewlove, ridicându-se din scaunul comod din fața focului și apropiindu-se de el.

El își plecă puțin capul ca ei să-i fie mai ușor să-l sărute pe obraz, așa cum făcea de fiecare dată. După ce vizitase reședința celui care îl zămislise, avea nevoie de alinare, de o vizită *acasă*.

- Mamă.

Vocea lui era hârâită și răgușită, o cuprinse în îmbrățișarea lui, strângând-o puternic, bucurându-se de confortul pe care îl simțea în brațele ei ce-l învăluiau în iubire.

O ținu bine câteva momente înainte de a se retrage. Ea îl bătuse afectuos pe obraz.

- Aș pune ceainicul, dar arăți de parcă ai avea nevoie de ceva mai tare. Gillie mi-a adus niște coniac bun. Torn pentru amândoi.

Stând acolo, o urmări cum se duce iute la un bufet și toarnă mai mult de o picătură în două pahare, trezind la viață amintirile calde ale momentelor în care ea făcuse asta pentru el, fără să aștepte ceva la schimb.

Luă paharul pe care i-l oferi și se așeză pe scaunul din fața ei. Femeia ridică paharul.

- Noroc!

Băură amândoi, studiind apoi lichidul chihlimbării, așteptând.

– Ce te necăjește? întrebă ea într-un final.

Aplecându-se în față, își înfipse coatele în coapse, ținând paharul între mâini.

– Dacă femeia care m-a născut ar fi venit după mine când aveam șapte ani și m-ar fi luat de lângă tine, cum te-ai fi simțit?

– Mi-ar fi frânt inima, iubire. Așa cum s-a întâmplat când aveai douăzeci și trei de ani și ai fost luat de lângă mine.

– Dar aveai alți copii.

Copii pe care sora lacheului nu-i avea.

– Dragă Finn! Nici un copil nu înlocuiește alt copil. Vezi tu, cu toții sunteți diferiți. De la bun început fiecare a fost unic. Mick era încăpățânat, hotărât ca lucrurile să se facă așa cum vrea el, fie că era vorba despre cum îl țineam în brațe sau de cum îl hrăneam – îmi dădea de înțeles dacă nu-i plăcea. Și Aiden, în el mereu a fost ceva drăcos. Dar tu, prima dată când te-am ținut în brațe, te-ai lipit de mine și am știut că ai o inimă tandră, o fire protectoare. Așa că, dacă mi te-ar fi luat, chiar și când erai un țânc, mi-ar fi frânt inima.

– Ai fi luptat să mă păstrezi?

– Asta-i o întrebare, nu-i așa? Am născut și eu copii și pe trei mi i-au răpit bolile – ei bine, cunosc și partea asta a lucrurilor, nu? Aș înțelege nevoia unei mame de a veni să-și ia copilul. Atât timp cât te-ar fi iubit cum trebuie, nu știu dacă aș fi avut dreptul să nu o las să te ia.

– Am o fiică, mamă.

– Ah, băiatul meu minunat!

Abia avu timp să se ridice, că brațele ei erau în jurul lui, strângându-l la piept, în timp ce lui lacrimile îi ardeau ochii.

– S-a născut cât am fost la închisoare. Nu am știut, mamă. Nu am știut că i-am făcut un copil lui Vivi. Credeam că știu prețul pe care îl aveam de plătit pentru că am iubit-o și acum aflu că a fost mult mai mare.

Mama lui îl lăsă să se așeze înapoi în scaun, își trase taburetul mai aproape și îi luă mâna în palma ei fragilă. Dar el simți puterea și iubirea în atingerea ei. Trase aer în piept.

– Vivi a revenit în viața mea. Fata noastră trăiește cu o altă familie. Vivi vrea să o ia înapoi de la ei. Încerc să înțeleg ce simte, pentru că mi se pare o cruzime să vrei să o iei din mediul pe care îl cunoaște. Mă tem că va întina iubirea mea pentru ea.

Ea îl mângâie pe braț.

– Nu știu răspunsul corect, dragul meu. Uneori nu există unul. Dar să știi un lucru. Dacă mi-ai fi fost luat, nu aș fi încetat niciodată să te iubesc, nu aș fi încetat niciodată să mă întreb ce faci, nu aș fi încetat niciodată să-mi fac griji pentru tine.

Capitolul 24

Lavinia nu reușise să doarmă, prea multe emoții care se jucaseră cu ea pe durata nopții ținând-o trează. Entuziasmul de a putea în sfârșit să-și țină fiica în brațe era dincolo de limita suportabilității. Petrecuse ore întregi gândindu-se la toate rochiile pe care le-ar fi cusut pentru ea, la bonetele pe care le-ar fi purtat, la jucăriile cu care s-ar fi jucat, la cărțile pe care i le-ar fi citit în timp ce o legăna în poală. Apoi, ca un caleidoscop îndreptat spre soare, sticla se întoarse și o altă imagine îi veni în minte: tristețea și dezamăgirea așternându-se pe chipul prea iubit al lui Finn la fel cum umbrele acoperă pământul când se lasă noaptea.

Îmbrăcată în gri, ieși din camerele ei, încercând să nu se agite că s-ar putea întâlni cu Finn. Se izolase în camerele ei după ce se certaseră. Nu-și împachetase cealaltă fustă și rochie pentru că le va lăsa aici, fără să ia nimic cu ea, cu excepția hainelor de pe ea, hotărâtă încă o dată să o ia de la capăt – doar că de data asta având-o pe fiica ei alături.

Ar fi coborât pur și simplu scările, dar îl văzu pe Robin stând cu picioarele încrucișate sub el pe podeaua din fața ușii biroului. Trebuia să-l ducă la bancă și apoi mai erau comisioanele pe care le avea de făcut pentru ei, să livreze invitațiile, la care ea nu voia să se gândească acum. Nu va fi aici când doamnele vor sosi, nu va vedea succesul clubului. Poate va citi despre el.

– Bună, Robin, zise ea îndreptându-se spre birou.

Chipul lui se luminează și sări vioi în picioare.

– Bună dimineață, domnișoară Kent.

Ciufulindu-i părul, trecu pe lângă el și intră în birou, surprinsă că Finn nu era încă acolo.

– Va trebui să căutăm prin biroul domnului Trewlove să vedem dacă găsim cecul tău acolo.

– Nu de asta sunt aici.

Întorcându-se, observă că în haina lui se mișca ceva. El băgă mâna înăuntru și scoase un pisoiaș.

– Erați așa de tristă ieri, m-am gândit că asta vă va ajuta. Întinse ghemul de blană albă spre ea. Este așa de mic, că nu cred că va fi bun la prins șoareci, dar cred că va fi bun să se cuibărească lângă dumneavoastră. Am dormit cu el azi-noapte, ca să-l testez, și s-a cuibărit chiar bine.

– Oh. Lacrimile îi usturau ochii văzând preocuparea lui, luă cado-ul, zâmbind când pisoiiul mieună. De unde-l ai?

– Una dintre pisicile de care am grijă ca să țină șoarecii departe a făcut o grămadă de pisoii. A mieunat tare când am luat pisoiiul, dar Gillie zice că o să uite că l-am luat după o vreme, pentru că animalele nu-și țin puii cu ele.

– Da, bănuiesc că așa este. Spre deosebire de oameni, spre deosebire de ea care nu putuse uita niciodată copilul pe care îl adusese pe lume. Cred că s-ar putea să te înșeli despre capacitatea lui de a prinde șoareci. Are nevoie să crească un pic.

– Vă place, atunci?

– Da, chiar foarte mult.

Băiatul oftă ușurat, bălăngănindu-se pe călcâie, încântat că-i făcuse o plăcere. Avea să-i fie dor de el când va pleca de aici, deși poate că, după ce se aranja, putea să găsească niște comisioane pentru el.

– Ce avem aici? întrebă Finn, stând în ușă și arătând groaznic.

– Nu te simți bine? întrebă ea.

– Mă doare capul. M-am îmbătat azi-noapte, am făcut o tâmpenie, ceea ce m-a făcut să mă îmbăt și mai tare. Un pisoii?

Ea arată spre băiat.

– Robin a crezut că am nevoie să fiu înveselită. Trebuie să-l ducem la bancă și apoi – flutură mâna spre teancul de invitații de pe biroul ei – avem comisioane pentru el.

– Vom rezolva mâine comisioanele. Ce avem stabilit pentru astăzi? Știa că se referea la faptul că mergea după fica lor.

– Ieri-seară i-am trimis un bilet lui Neville prin James, ca să-l rog pe fratele meu să-mi împrumute o trăsură astăzi. Va sosi la ora unsprezece.

– Bine. Voi merge cu tânărul Robin la bancă, apoi îl duc până la Gillie ca să ajungă în siguranță. Să nu pleci până nu mă întorc.

Cuvintele lui o surprinseră.

– Mergi cu mine?

– Dacă nu ai nimic împotriva.

Ea clătină din cap.

- Ai la fel de multe drepturi să fii cu ea cum am și eu.

- Bine atunci. Haide, Robin, să mergem să te facem un băiat bogat!

- Voi găsi o cutie pentru pisoi cât sunteți plecați, zise ea, simțind nevoia să spună ceva, să transmită că era bucuroasă că el venea cu ea fără să-i zică de fapt cât de ușurată era.

El încuviință scurt din cap și-l îmboldi pe Robin spre ușă. Când dispăru din vedere, inima ei tresăltă un pic. Cum se face că recuperând ceva după care tânjea de șapte ani simțea că pierde mult mai mult?

Pe drumul spre Watford în trăsura fratelui ei nu se rosti nici un cuvânt, ceea ce nu făcu decât să-i încordeze nervii. Finn și James stăteau în fața ei, amândoi arătând de parcă mergeau la o înmormântare. Ar trebui să fie o zi minunată, o călătorie spre fericire, cu toate astea, începea să-și facă griji. Voia să-i pună sute de întrebări lui James.

Cum se numea fiica ei? Cum arăta? Ce-i plăcea să facă? Ce o făcea să râdă? Își mânca legumele?

Aproape că luase pisoiul cu ea, pentru a-i oferi alinare, pentru a-i aminti că în vreme ce Finn o tolera, Robin încă o plăcea foarte mult. Regreta puțin că nu-i însoțise la bancă. Și-l imaginează purtându-se chiar ca un tânăr domn, deschizându-și contul. Pentru că Robin era atât de tânăr, urma să fie în grija lui Finn, dar știa că era în siguranță cu el și că îi va arăta băiatului cum să-și folosească fondurile.

Trăsura se opri în fața unei căsuțe pitorești aflate la marginea orașului.

- Cu ce se ocupă cumnatul tău, James? întrebă Lavinia.

- Este tâmplar. Câștigă bine. Lui Fanny nu i-a lipsit nimic.

- Fanny?

- Sora mea.

- Desigur.

Nu se gândise să întrebe numele vreunuia dintre ei, poate pentru că ezita să-i facă reali.

James coborî, apoi o ajută și pe ea. Finn îi urmă.

Ea își împreună mâinile în față, când James deschise poarta din gârduletul alb, dintr-odată nu mai era sigură că voia să fie aici.

Finn își puse mâna pe spatele ei.

- Sunt aici.

Ea ridică ochii spre el, susținându-i privirea ochilor căprui, recunoscătoare că venise.

– Nu mă așteptam să fiu așa nervoasă.

– Te va adora.

Dar el o mai adora? Știa că făcea ceea ce el nu dorea, dar nu se îndoia că, atunci când își va vedea fiica, o va cunoaște, va înțelege înțelepciunea planurilor ei.

Înghiontind-o ușor, el o conduse pe poartă și în sus pe alee. O femeie nici înaltă, nici scundă ieși pe verandă, frângându-și mâinile. Părul ei negru era strâns într-un coc la spate. Rochia bleumarin nu părea uzată. Ochii căprui îi erau triști, dar zâmbetul îi era cald. Făcu repede o reverență.

– Bine ați venit, milady!

– Domnișoara Kent este suficient.

– Aceasta este sora mea, Fanny Baker, zise James, făcând prezentările. Fanny, acest domn este domnul Trewlove.

Ea îl salută pe Finn.

– Domnule Trewlove.

– Sunteți amabilă că ne primiți, doamnă Baker.

Femeia doar încuviință din cap.

– Intrați, vă rog! Angela se joacă în spate cu ta... cu domnul Baker.

Camera din față era la fel de caldă și de primitoare precum femeia, cu un foc arzând în vatră și cu mobilă care părea confortabilă. Lavinia nu voia să și-o închipuie pe femeie ținându-i fiica în poală, cu o pătură înfășurată în jurul ei, în timp ce-i citea sau îi cânta într-o seară rece.

– Doriți o ceașcă de ceai? întrebă doamna Baker.

– Nu, mulțumesc.

Stomacul ei era așa de agitat, încât se temea că nu va putea reține nici cea mai simplă dintre băuturi.

– Normal că nu, zise femeia, părând să pară jenată că întrebase. Doriți să o cunoașteți.

– Eu voi aștepta aici, zise James, lăsându-se pe un scaun, aplecându-se în față, cu antebrațele pe coapse, cu mâinile încleștate și capul plecat. Un bărbat nu prea încântat de rolul lui în toată această chestiune.

Fanny Baker îi conduse printr-o încăpere cu o masă la care ar fi avut loc șase oameni și printr-o bucătărie care mirosea a mirodenii parfumate. Trecură pe o ușă și ajunseră într-o grădină în care panse-luțele încă înfloreau în ciuda vremii mai reci.

Și acolo, la capătul îndepărtat, lângă un bărbat care stătea lângă o masă, era o fetiță. Buclele ei blonde se agitau în vânt. Căutând orbește, Lavinia găsi mâna lui Finn și i-o strânse. Bucuria și iubirea care o traversară aproape o făcură să cadă în genunchi.

Fetița se întoarse, ochii i se luminară și începu să alerge spre ei, ținând ceva în mână.

– Mamă! Mamă!

Lavinia aproape că se lăsă pe vine și întinse brațele larg, dar văzu cu coada ochiului că Fanny Baker făcea același lucru și își dădu seama că fata nu fugea spre ea, nu pe ea o striga. Dar în curând o va face. În curând vor avea momente ca acesta.

Fata era mai înaltă decât se așteptase ea, mai slabă, dar, când se aruncă în brațele femeii care o întâmpina, aproape o făcu să cadă.

– Uite, mamă! Tata m-a învățat să folosesc ciocanul. Îi arată mamei ei o bucată de lemn cu un cui mic bătut. Nu mi-am lovit degetul când l-am folosit. M-a învățat un cuvânt nou. „A mânuî”. Asta faci cu un ciocan.

Zâmbetul ei era strălucitor, cu o gaură în față unde ar fi trebuit să fie un dinte. Chipul îi era atât de plin de veselie, încât Lavinia simți o durere plăcută în piept

– Foarte bine, zise Fanny Baker. Dar avem musafiri. Aceștia sunt domnișoara Kent și domnul Trewlove.

Fata ridică privirea la ei. Avea niște ochi verzi imenși.

– Bună.

Dându-i drumul lui Finn, Lavinia îngenunche.

– Și tu ești Angela. Ce nume frumos!

– Mi-au pus numele pentru îngerii care m-au adus.

Dându-și seama că doamna Baker dă înapoi, Lavinia întinse mâna și atinse cu degetele părul fetei.

– Îmi plac buclele tale.

– Mama mi le-a aranjat în mod special în dimineața asta. Se strâmbă. Dar îmi place mai mult părul împletit.

Câte alte lucruri prefera – preferințe pe care Lavinia le va afla în timp.

Finn îngenunche lângă ea, punându-și antebrațul pe coapsa ridicată, cu mâinile împreunate, iar ea se întrebă dacă el făcuse asta ca să nu se întindă după copilă s-o îmbrățișeze.

– Ai făcut o treabă foarte bună cu cuiul.

– Exersezi. Ochii ei sclipeau. Vom construi o căsuță în copac.

Arată spre un stejar imens aflat în spatele grădinii. Lavinia se întreabă când fuseseră făcute planurile, câte alte planuri vor întrerupe acțiunile ei. Fiica ei îl apucă pe tatăl ei de braț – fără să-și dea seama, desigur, că ținea brațul tatălui ei.

– Vino să-ți arăt, exclamă ea entuziasmată, de parcă nu puteau să vadă copacul suficient de bine de acolo.

Finn se uită la Lavinia, și ea încuviință scurt din cap. El se ridică, întinse mâna și o ridică și pe ea în picioare. Apoi o luă pe Angela în brațe și țipătul ei de încântare răsună în jurul lor. Merse spre copac, unde îl întâmpină domnul Baker și îi strânse mâna, în timp ce fiica sa începu să arate spre diferite crengi.

– Plănuiau să construiască ascunzătoarea din copac de ceva timp deja. Joe i-a promis că o vor face în primăvară, pentru ziua ei de naștere. Îi place să se cațăre, nu-i e teamă de înălțimi. De asta a țipat când a ridicat-o bărbatul dumneavoastră. Cea mai fericită este când e undeva sus. El e tatăl ei?

– Da. Eram foarte tineri, necăsătoriți. Voiam să o păstrez, dar mama a luat-o de lângă mine când eram prea slăbită să o pot împiedica.

– A fost o binecuvântare pentru noi. Isteață din cale-afară. Știe deja literele. Îi plac florile. M-a ajutat să plantez panseluțele. Din când în când ține câte o slujbă de înmormântare pentru bobocii care mor. Nu știu de unde i-a venit ideea asta.

Lavinia se gândi la slujbele de înmormântare pe care le ținuse ea pentru fluturii din colecția fratelui ei. Așa de mult semănau? Ce alte lucruri mai aveau oare în comun?

– Încerc să-mi dau seama ce aș mai putea să vă spun, dar cred că veți descoperi singură, zise Fanny cu vocea tremurându-i ușor. Mă duc să împachetez...

Avea un nod în gât. Se întoarse cu spatele la Lavinia și, folosindu-se de marginea șorțului, își șterse ochii. Când se întoarse, zâmbi timid.

– Iertați-mă! Vântul îmi face ochii să lăcrimeze.

Femeia asta era așa de curajoasă, încercând să nu-i arate Laviniei că murea pe dinăuntru și dintr-odată își dădu seama că femeii fix asta i se întâmpla – pentru că ea murise când își implorase mama să nu-i ia bebelușul de lângă ea. Toată tristețea și suferința – cât pentru o viață – înghesuite în acele câteva minute când privise cum îi este luat copilul.

- Mă duc să-i împachetez lucrurile, da? continuă Fanny Baker. Nu am vrut să o fac înainte să fiți aici. Este curioasă, ar fi pus întrebări și nu cred că aș fi avut cuvintele potrivite. Sper să le aveți dumneavoastră.

Se întoarse...

- Nu. Lavinia scoase cuvântul din adâncul sufletului. Întâlni privirea femeii care se holba la ea. Nu o vom lua.

Fanny Baker izbucni în lacrimi, părea că încerca să suprime următorul hohot de plâns, duse tremurând mâna la gură când lacrimile i se adunară în ochi și i se revărsară pe obraji.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău. Iertați-mă că plâng.

Clătinând din cap, Lavinia o luă în brațe pe mama ficei ei.

- Nu-i nimic. Timp de șapte ani am trăit simțindu-mă vinovată că nu am protejat-o. Tot ce voiam pentru ea era să fie iubită și fericită. Acum văd că este, mai mult decât am sperat eu vreodată.

Fanny se retrase, ștergându-și obrazii umezi.

- Mulțumesc, milady. Mulțumesc că nu mi-o luați.

- Vivi, te rog! Poate nu te-ar deranja dacă aș fi mătușa ei și aș veni să o vizitez din când în când.

- Ai fi bine-venită.

- Mulțumesc. Privi spre locul unde copilul pălăvrăgea, și Finn zâmbea. Spera ca el să fie de acord cu decizia ei. Ținând cont de poziția lui din seara trecută, era sigură ca da. Cred că trebuie să mă uit mai de aproape la copacul acela.

Se îndreptă spre grup, cu un sentiment de pace pe care nu-l avusese timp de opt ani, din noaptea în care făcuse planuri să fugă cu un băiat pe care îl iubea cu disperare. Pe măsură ce se apropia, Finn își mută atenția de la fiica lor la ea, zâmbetul care fusese așa de luminos către fată diminuându-se, privirea devenindu-i serioasă. Ea se opri sub ramurile largi ale copacului.

- A sosit momentul să plecăm. Doar noi doi.

Ochii lui închiși la culoare erau plini de căldură, un colț al gurii i se ridică în timp ce-și împleti degetele cu ale ei.

- Mulțumesc, zise Joe Baker cu o voce răgușită de emoții.

- Nu, zise ea. Eu vă mulțumesc, domnule Baker. Vă mulțumesc că o iubiți.

El puse mâna lui mare și aspră pe umărul delicat și mic al Angelei.

- Trebuie să o îmbrățișezi pe doamna drăguță de rămas-bun.

Fără să ezite vreun pic, fiica ei veni în goană spre ea. Lavinia se lăsă în genunchi în timp ce brațe subțirele o luau de gât cu entuziasm. Cuprinzând cu propriile brațe trupul firav, își ținu la piept neprețuita copilă, inhalându-i mirosul de iarbă și lemn, cu obrazul lipit de obrazul ei micuț, nepăsându-i câtuși de puțin că ochii i se umpluseră de lacrimi ce-i alunecau pe față, amintindu-și cum urlase la mama ei să o lase să-ți țină copilul în brațe doar o dată... doar o dată.

Acum, în sfârșit, după toți acești ani, avea îmbrățișarea după care tânjise atâta.

Angela începu să se foiască, și Lavinia îi dădu drumul, nefiind deloc surprinsă să descopere că mâinile lui Finn îi cuprinseseră talia, oferindu-i sprijin în timp ce ea se ridica în picioare. Ea luă recunoscătoare batista pe care i-o oferî el și își șterse lacrimile rămase pe obraji.

– V-am rănit? întrebă Angela.

– Nu, draga mea, m-ai făcut să mă simt mai bine.

Joe Baker își ridică fiica în brațe.

– Spune la revedere acum.

– La revedere.

– Ne mai puteți vizita, îi zise ea Laviniei.

– Vă puteți juca în căsuța mea, zise ea, arătând în sus.

– Mi-ar plăcea tare mult asta.

Cu mâna în mâna lui Finn, plecă cu inima și bucuroasă, și frântă.

Stând în trăsură vizavi de Vivi, Finn o privea cu luare-aminte, încercând să-și dea seama ce simțea ea. Îi ceruse lui James să meargă sus, pe capră cu vizitiul, pentru că era destul de sigur că Vivi avea nevoie de puțin timp singură, că nu ar vrea ca nimeni să fie martor la cum se va prăbuși. Dar ea privea pe fereastră de parcă peisajul mohorât era cel mai fascinant lucru din lume. Ploaia începu să se audă pe acoperiș, făcând atmosfera și mai sumbră. Va trebui să-i dea lui James câteva lire pentru inconvenientul de a fi plouat.

– Seamănă cu tine, zise el într-un final.

Ea scoase un hohot zglobiu.

– Amuzant. Mie mi s-a părut că seamănă cu tine.

– Are ochii tăi verzi.

Zâmbetul ei era ciudat, de parcă nu se putea decide să fie fericită sau tristă.

– Da, așa este, dar cred că are înălțimea ta. M-a surprins cât este de înaltă deja. Mă așteptam să fie mai mică. Își privi mâinile

înmănușate, atât de încleștate, încât el bănuia că degetele i se albiseră pe sub pielea de ied. Nu am putut să o iau, Finn.

Aplecându-se în față, el își puse ambele mâini peste ale ei.

– Știu. Mă bucur.

– Poate dacă ar fi fost încă un bebeluș care nu știa că este luat. Lacrimile i se adunară în ochi. Dar nu este. Are planuri. Să construiască o căsuță în copac. Îi iubește pe Fanny și Joe Baker, și ei o iubesc. Asta a fost evident. Are rădăcini aici. Dacă aș fi luat-o, s-ar fi putut ofili.

Clătină din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Mi-am făcut așa de mult timp griji că era cu cineva care nu ar fi avut grijă de ea sau nu ar fi iubit-o așa cum o iubesc eu, că era tratată îngrozitor, dar cred că are o viață bună. Mai multe lacrimi. Își acoperi gura. Dar tot mi-a fost greu să plec de lângă ea, cred că este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Venind lângă ea, o luă în brațe, o strânse puternic, detestând faptul că trupul îi tremura.

– Știu.

– Ți-a fost greu și ție?

– Aproape m-a ucis, chiar știind că ai luat decizia corectă, că era lucrul corect de făcut. Nu mă așteptam să o iubesc așa de mult, așa de repede. În clipa în care fata se întorsese și îi văzuse zâmbetul, se pierduse. Nu știu unde ai găsit forța să pleci, dar te admir pentru asta.

– Vreau să o mai văd, des, dar nu așa de des încât să intervin. Deși poate când vom avea succes, am putea crea un fond pentru ea, să avem grijă de ea. Asta dacă mai sunt partenera ta.

Retrăgându-se, el îi cuprinse obrazul, umed și rece de la lacrimile ei, și-l mângâie cu degetul mare.

– Ești, în toate privințele.

– Îmi pare rău pentru tot ce ți-am zis azi-noapte.

– Am supraviețuit unor lucruri mai rele decât niște cuvinte urâte, Vivi. Voia să o sărute, dar nu credea că era momentul. Ea suferea prea mult, și emoțiile lui erau proaspete. Cinezi cu mine în seara asta?

– Mi-ar face mare plăcere.

El o lăasă să stea din nou pe umărul lui și o ținu aproape de el în vreme ce se îndreptau spre o destinație de care începea să se îndoiască că era potrivită pentru ei.

Capitolul 25

Pentru că nu dormise cu o noapte în urmă și trecuse prin zbuciumul tuturor emoțiilor de dimineață, Lavinia se retrase extenuată în dormitorul ei după ce ajunseră la club. Cu ajutorul lui Meg, își dădu jos hainele, se urcă în pat și își așază capul pe pernă. În câteva minute, sunetul ploii de la geamuri o adormi.

Când se trezi, camera era în umbre, se făcuse noapte, și inima ei nu mai era la fel de grea cum ar fi putut să fie. Ajuta enorm faptul că știa că fata ei era îngrijită. Auzind mieunatul, se ridică din pat și ridică pisoiașul din cutia lui.

– Îți voi da un nume. Mouser, cred. Nu, nu merge. Mă voi consulta cu Robin mâine-dimineață. Sunt convinsă că știe numele perfect pentru tine.

Puse pisoiiul înapoi în cutia sa și trase de cordonul ce suna clopoțelul de jos. La scurt timp după aceea i se alătură Meg și începu să o ajute să se pregătească pentru cină. Când termină, puse servitoarea să ducă pisoiiul jos la bucătărie ca să fie hrănit, iar ea mai zăbovi câteva minute pentru a se aranja. Trebuia să înceteze să se mai uite în urmă și să înceapă să privească înainte. Trebuia să înceteze să se mai învinovățească pentru lucrurile care nu se întâmplaseră din vina ei, lucruri care nu puteau fi schimbate. Trebuia să se ierte.

Oftând, se îndreptă spre ușă. Poate iertarea va veni mâine.

Ieșind din camerele ei, îl văzu din nou pe Finn la etaj, cu brațele pe balustradă, privind peste domeniul său. Credea că nu se va sătura niciodată de plăcerea de a-l vedea. Când el privi spre ea, cu acel zâmbet senzual apărându-i pe buze, simți cum îi crește inima de atâta dragoste pentru el. Își va aminti întotdeauna imaginea cu el legănându-și fiica în brațe, momentul dulce-amărui când realizase că nu-i putea da copilul pentru totdeauna, că el înțelesese și acceptase cu mult înaintea ei că acest lucru era imposibil.

Se îndreptă.

– Porți rochia.

Luându-și fusta în mâini, ea o flutură în jur și îi zâmbi cochet.

– M-am gândit că poate și valsăm.

– Nu am orchestra la îndemână în noaptea asta, dar pot să fredonez.

- Va fi de ajuns.

El îi atinse tandru obrazul cu degetele.

- Ești bine?

- Voi fi. M-a ajutat că am dormit puțin. Tu cum ești?

- Mă gândeam că aș putea ajuta la construirea căsuței în copac la primăvară.

- S-ar putea să ai nevoie să te învețe Angela cum să bați un cui în lemn.

- O s-o vedem des, Vivi, promit!

Desigur, s-ar putea duce să-și vadă fiica fără el, dar va fi mai plăcut să-l aibă lângă ea. Și era momentul să-și îndrepte atenția spre alte lucruri.

- M-am mai gândit la câteva doamne care ar putea fi membre ale clubului. Le voi scrie invitațiile înainte să vină mâine Robin să le ducă.

Zâmbetul lui păli, fruntea i se încrêți.

- Asta este ceea ce îți dorești cu adevărat? Să administrezi acest loc?

- Îmi va oferi un venit, ca să pot avea apoi case pentru copiii care altfel ar ajunge în plasament la îngrijitoare. Și vreau să-mi scriu articolele.

- Dacă ar exista o altă cale să ai un venit?

Ea clătină din cap.

- Nu înțeleg.

- Afacerea asta – flutură mâna prin aer ca și cum s-ar fi referit la tot spațiul dintre pereți – acest club pentru doamne nu a fost niciodată un vis al meu. Mi-a venit ideea pentru că am crezut că te-ar putea aduce în lumea mea, unde m-aș putea răzbuna pe tine.

Ea arcui o sprânceană.

- Înțeleg. Ai vrut să-mi faci rău.

- Da. Nu părea să se pocăiască deloc. Deși bănuiesc că nu la fel de mult cum voiai tu să-mi faci mie rău.

- Blestemam numele tău în fiecare noapte înainte să mă culc.

- Poate îl voi blestema și eu pe al tău în noaptea asta, dar mai mult ca pe o binecuvântare, în semn de recunoștință, decât de dezamăgire, pentru că-mi place de tine. Dar divaghez. După cum spuneam, nu la asta visam înainte să ajung la închisoare, nu mă făcea să fiu entuziasmat, nu mă îndemna să muncesc din greu.

- Îmi amintesc că voiai să ai o fermă de cai. Voiai un loc să privești luminile din Londra.

El rânji, mulțumit că ea își amintise de acea plimbare de demult.

– M-am tot gândit la visul tău de a oferi un cămin copiilor. Da, succesul acestui loc, în timp, ar putea face să se întâmple asta. Dar există o cale mai rapidă de a ne face să ne împlinim visurile.

– Care ar fi?

– M-am gândit la ce-a spus fratele tău înainte să plecăm de la el. Dacă te căsătorești, soțul tău câștigă pământ. Își încreți fruntea. Cum se numea?

– Wood's End.

– Așa. Thornley îl va cumpăra de la tine la un preț bun, din câte am înțeles. Ai putea să cumperi niște pământ în afara Londrei, să construiești o clădire cu o sută de dormitoare. Sunt sigur că l-aș putea convinge pe Mick să ne facă o reducere. Când va fi plină, vei construi alta. Apoi alta. Vei informa femeile că pruncii lor, cei născuți în afara căsătoriei, nu trebuie dați îngrijitoarelor de copii. Vei avea toți copiii pe care-i poți iubi și vei fi acolo pentru ei.

– Tu unde vei fi?

– Ei bine, speram că vei fi dispusă să-mi cresc caii acolo. Ai primi o parte din profit, desigur, și astfel vei avea fonduri pentru orfelinat.

– Cum vom reuși să ne ocupăm de acest club și de un orfelinat și de crescut cai?

– Am o altă idee pentru club – și nu va fi nevoie să fim aici. Vom locui la țară.

Ea își frecă bărbia, reflectând, părând să-i fie greu să înțeleagă.

– Există o singură problemă cu planul ăsta al tău. Ar trebui să găsesc un bărbat cu care să mă mărit, unul care ar vrea să se însoare cu mine, o femeie decăzută.

– Închide ochii!

Ea făcu întocmai.

– Deschide-i!

Când îi deschise, tot ce văzu era chipul lui iubit, ochii lui căutându-i pe ai ei.

– Nu trebuie să cauți mai departe de aici, Vivi. Te-am iubit din clipa în care m-ai lovit în braț la grajduri. Credeam că nu te-aș putea iubi mai mult decât te iubeam până astăzi când ți-ai sacrificat inima pentru fetița noastră. Luându-i mâna, el se lăsă într-un genunchi. Nu știu dacă soarta va fi bună să-ți mai dea unul, dar eu, cu siguranță, voi încerca. Fii soția mea, Vivi!

Cu mâna ei liberă, îi dădu părul la o parte de pe frunte.

- Am promis că mă căsătoresc cu tine cu mult timp în urmă, Finn. Încă mai există acel jurământ. Inima mea îți aparține de când ai promis să cânti un cântec de leagăn pentru calul meu. Tot ce trebuie să faci este să mă duci la biserică.

Capitolul 26

Se căsătoriră trei săptămâni mai târziu, într-o zi de marți, într-o biserică micuță cu mult mai puțină pompă și agitație decât era ea obișnuită, dar fu o nuntă mult mai potrivită pentru noul ei statut în viață, participând doar cei care îi considerau familie. Mick și Lady Aslyn, Gillie și Thornley, Aiden, Beast, Fancy și mama lor, Ettie Trewlove. Fratele ei și soția lui li se alăturară. Nu-i trimise vorbă mamei ei. Avea de gând să nu mai ia niciodată legătura cu acea femeie detestabilă.

Deși Neville o informă că atunci când îi apăruse articolul în *London Gazette*, cu o săptămână în urmă, mama lor aproape că făcuse o criză de apoplexie văzând că articolul fusese semnat Lady Lavinia Kent, sora contelui de Collinsworth. O făcea să-i fie rușine că aristocrația știa acum că fiica ei cunoștea cele mai rău famate cartiere din Londra. Dar Neville aplaudase eforturile ei și o asigurase că îi va reprezenta cauza în parlament. În plus, urma să fie plătită cu o sumă modestă pentru articol, și editorul îi dăduse de înțeles că era dornic să mai primească și altele din partea ei.

După ceremonia de nuntă, după ce ea și Finn semnară în registrul de căsătorii, călătoriră cu o caravană de trăsurile elegante spre casa Coventry – casa din Londra a ducelui și ducesei de Thornley – unde avocatul, domnul Beckwith, îi aștepta în biblioteca ducelui, cu un mic teanc de hârtii în față.

- Hârtiile pentru fondul care stipulează ca Wood's End să servească drept zestre, anunță el, separând hârtiile de celelalte și întorcând la o pagină de la sfârșit.

- Lord Collinsworth, dacă semnați aici că au fost întrunite condițiile...

Neville semnă cu multe înfloritur.

- Domnule Trewlove, dacă sunteți așa amabil să semnați ca martor.

Mick se iscăli la locul corect.

După ce luă hârtiile, domnul Beckwith le iscăli și el, le puse deoparte și luă altele.

– Contractul pentru pământ, domnule Trewlove.

Finn îl luă și-l dădu imediat lui Thornley.

– Thorne lucrează la o lege ca femeile să nu mai trebuiască să renunțe la proprietatea lor când se căsătoresc, anunță Gillie. Nu este deloc drept că suntem tratate de parcă am fi prea fragile să ne ocupăm de asemenea chestiuni.

Lavinia nu se putu abține să nu zâmbească. Noua ei cumnată era oricum, numai fragilă nu.

– Mă tem că nu se va întâmpla așa curând cum își dorește soția mea, zise Thorne. Dar nu voi avea odihnă până nu se va întâmpla.

Gillie îl ciupi repede de obraz.

– Am nevoie ca dumneavoastră, domnilor, să semnați aici și aici pentru a arăta că pământul aparține acum ducelui de Thornley.

Mai multe semnături, mai mulți martori. Apoi Thornley îi înmână un cec lui Finn.

– Suma cu care am căzut de acord, zise ducele.

Zâmbind și făcând cu ochiul, Finn îi arată suma, apoi băgă cecul în buzunar.

– Apreciez, Excelență.

Beckwith se ridică și începu să pună hârtiile în geantă.

– Cred că asta-i tot, domnilor. Înclină capul spre ea. Și, doamnelor. A fost o plăcere să rezolv această chestiune spre satisfacția dumneavoastră. Vă rog să mă vizitați dacă vă mai pot fi de folos.

– Rămâneți la masă, Beckwith, zise Thorne.

– Mulțumesc, Excelență, dar mai am o chestiune la care trebuie să particip.

Strânse mâinile tuturor, apoi plecă.

– Știu că-i devreme, zise Thornley, dar înainte să ne întâlnim cu ceilalți în sufragerie, haideți să sărbătorim un pic aici, da?

Turnă niște coniac în șase pahare și le împărți. Îl ridică pe al său în aer.

– Pentru familie și prieteni și pentru că totul s-a terminat superb într-un final.

– Să bem pentru asta!

Luând o înghițitură din coniac, Lavinia se cuibări lângă Finn, mai mulțumită și mai fericită decât fusese toată viața ei. Ce drum plin

de suișuri și coborâșuri fusese, dar cumva, în ciuda tuturor piedicilor, își găsiseră calea unul spre celălalt.

- Hai să mergem să mâncăm, anunță Mick. Sunt lihnit.

În timp ce toată lumea se îndrepta spre uși, Finn o reținu, uitându-se în ochii ei.

- Ești fericită, Vivi?

- Cum a zis un băiat pe care îl cunosc, „sunt teribil de bogată, cea mai bogată din toată Londra“. Și nu pentru cecul pe care îl ai în buzunar. Datorită ție, Finn. Te iubesc așa de mult.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe acest bărbat care avea să fie pentru totdeauna centrul inimii ei.

Micul dejun fusese o chestie zgomotoasă, complet diferit de mesele tăcute și potolite organizate în casa în care crescuse ea. Frații Trewlove se tachinau unii pe alții, vorbeau cu toată lumea, unii peste alții. Doar o privire sau un tușit din partea lui Ettie Trewlove îi liniștea. Era clar că o venerau pe femeia care îi luase. Familia nu însemna legături de sânge, era vorba despre inimi și unde le era locul.

- Finn m-a prezentat unui tâmplar. Un Joe Baker. Și face cele mai frumoase rafturi pentru librăria mea, zise Fancy Trewlove. Lavinia abia acum o cunoștea. Era cu mult mai mică decât toți ceilalți, avea doar șaptesprezece ani, dar avea visul de a deține o librărie, și Mick îi făcea una. Abia aștept să le vedeți.

- Tu abia aștepti să punem noi cărți pe ele, zise Aiden.

- Da, și asta, desigur. Este de la sine înțeles. Abia aștept să fie totul gata ca să pot deschide.

Conversația continuă, dar Lavinia abia asculta. Sub masă îl strângea pe Finn de coapsă.

- Nu știam că ai făcut asta.

El ridică din umeri.

- M-am gândit că ne-ar prinde bine mai multă muncă. Nu va fi ieftin să construim o căsuță într-un copac.

- Poate Mick ne va dona lemnul.

El îi făcu cu ochiul.

- Ne asigurăm că o să facă.

- Și dacă nu, inevitabil vor rămâne multe lemne de la construirea casei.

Găsiseră un teren în apropiere de Watford. Banii de la Thornley erau suficienți să-l cumpere.

Apropiindu-se, Finn își lipi buzele de ale ei. Dintr-odată se auziră râsete și urale. Ea își feri fața, îmbujorată de rușine.

– Terminați, strigă Finn. Un bărbat ar trebui să-și poată săruta soția când vrea.

Sunetul făcut de argintul lovind paharul îi reduse pe toți la tăcere. Thornley stătea în picioare în capul mesei.

– Cum am cel mai mare titlu de aici, cred că este de datoria mea să țin toastul. Își ridică paharul de șampanie, și toată lumea făcu la fel. Cândva vedeam căsătoria ca pe o datorie. Un mod groaznic de a privi căsătoria. Recent, am descoperit că este un privilegiu și că iubirea o poate transforma în cel mai aproape lucru de rai pe care l-am putea cunoaște pe pământ. Își privi soția și zâmbi, apoi își îndreptă din nou atenția la cei adunați la masă. Lavinia și Finn, vă doresc o viață lungă pentru a vă bucura de ceea ce ați găsit unul la celălalt, necazuri peste care să treceți cu ușurință și o iubire care să crească tot mai mult cu fiecare zi. Pentru fericirea voastră!

– Așa! Așa!

Ea duse cupa la buze...

– Oh, încă ceva.

Oprindu-se, se uită la Thorne, și el ridică paharul un pic mai mult.

– Mulțumesc, draga mea Lavinia, că m-ai părăsit la altar.

Ea râse.

– Plăcerea a fost de partea mea, Thorne.

Când micul dejun se termină, și oamenii se retraseră în salon să stea de vorbă, Lavinia se duse în bucătărie, unde-l găsi pe Robin împărțind niște lapte și biscuiți cu Mouser. Voia ca băiatul să fie aici, să ia parte la sărbătoare, chiar dacă era prea tânăr să participe complet la ea.

Și-ar fi dorit să fie mai cald, ca să poată ieși în grădini, dar iarna sosise și vânturile reci băteau năprasnic. Trăgându-și un scaun, se așează.

– Vreau să-ți mulțumesc că ai vrut să îl supraveghezi pe Mouser în locul meu astăzi.

– Acum sunteți căsătorită? întrebă Robin.

– Da. Îmi poți spune doamna Trewlove, în loc de domnișoara Kent.

– Sunteți fericită?

Seducătorul

– Foarte. Eu și Finn, cel mai probabil la scurt timp după Crăciun, ne vom muta la țară. Vom avea grajduri și hambare. Cum șoarecilor le plac grajdurile și hambarele, o să avem nevoie de multe pisici. Și, cum te pricepi foarte bine să ai grijă de pisici, mă întrebam dacă nu ai vrea să vii să locuiești cu noi și să ai grijă de ale noastre.

El se strâmbă.

– Adică să plec de la Gillie?

Vorbise cu Finn și Gillie despre dorința lor ca Robin să locuiască cu ei, să fie primul din numeroșii copii pe care îi vor primi în casa lor.

– Da. Ai putea să-l ajuți și pe Finn cu caii.

– Va avea câini?

– Cred că da. Vom avea mult pământ, deci, îmi imaginez că vom avea multe animale. Găini, rațe și găște. Ai putea fi șeful animalelor. Ai avea dormitorul tău și ai cina cu noi.

Mușcându-și buza de jos, el clătină din cap.

– Nu pot. Mama mea nu va ști unde să mă găsească.

– Dar vezi tu, Robin, asta-i chestia cu mamele. Dacă pot, mereu vor ști unde să-și găsească copiii. Și dacă nu, să zicem că s-au dus deja în rai, atunci îi pot privi de acolo și știu mereu unde se află. Și dacă mama ta merge la Gillie, ei bine, Gillie îi poate spune unde să te găsească. Și până te va găsi, ei bine, aș fi eu mama ta.

– Dar nu sunteți o zână.

– Uite o chestie. Eu încă am magie. Se numește iubire. Și poate schimba lucrurile în viață. Te iubesc foarte mult. Noi credem că ai fi fericit cu noi, dar nu trebuie să te hotărăști acum. Poți să te gândești. Poți să aștepti până vezi ferma, te hotărăști atunci dacă este locul unde ai vrea să locuiești.

El încuviință din cap.

– Mă voi gândi.

– Minunat. Îi zâmbi. Acum, hai sus! Vom mânca tort.

Lui Aiden nu-i plăcuseră niciodată prea mult dulciurile, așa că pe Finn nu-l surprinse să-l găsească stând pe terasă, după ce tortul fusese servit tuturor.

– E al naibii de frig aici afară, zise el venind să stea lângă frațele său.

Aiden ridică paharul.

– De ce crezi că am adus whisky-ul cu mine?

– Ajută?

– Nu.

Se apropie, sperând la puțină căldură.

– Appreciez că ești amabil cu Vivi.

Amabilitatea se referea la lipsa animozității.

– Este parte din familie acum. Nu-mi vine să cred că te-ai însurat cu Nebunia lui Finn.

– Ea este tot ce mi-am dorit, Aiden.

– Ei bine, nu pare să fie soi rău.

– Mare laudă, într-adevăr.

– Și, clar, arată bine.

El rânji.

– Da, așa este. Am ceva pentru tine, pentru amândoi.

Băgă mâna în buzunar și scoase un pliculeț învelit în piele și i-l dădu fratelui său.

– Ce este?

– Actele pentru clubul Elysium. Ți-am transferat proprietatea ție.

Aiden se întoarse.

– Ești nebun? Nu pot să accept.

– Nu mai ai ce face. Actele sunt semnate.

Aiden împinse plicul spre el.

– Desfă-le!

– Dacă nu ai fi fost tu, eu aș fi fost în partea cealaltă a lumii. Chiar și după ce mi-aș fi terminat sentința, mă îndoiesc că m-aș mai fi întors vreodată aici. De câți ai auzit să se mai întoarcă? Nu aș fi privit cu nerăbdare spre viitor la o viață alături de Vivi. Ea nu ar fi avut una cu mine. Îți suntem datori. Ia-l și fă-l să meargă!

Oftând, Aiden se lovi peste coapsă.

– Doar dacă iei douăzeci la sută din profit.

– Douăzeci? Mă așteptam să oferi patruzeci.

Aiden se încruntă.

– Am vizitat locul. Ai mai puțin de o duzină de clienți. Va fi nevoie de multă muncă din partea mea. Îți dau treizeci.

– Acceptăm zece.

Fratele lui râse.

– Nu știi deloc să negociezi.

– Am învățat de la nevastă-meă.

– Dumnezeu să te ajute! Douăzeci și este ultima ofertă. Inima ta n-a fost oricum implicată în treaba asta.

– Nu, nu a fost. Nu ești obligat să-l faci cum mi l-am imaginat eu. Fă-l un salon de jocuri pentru bărbați dacă vrei sau ambele. Arde-l până la temelie. Este al tău, să faci ce vrei.

Aiden încuviință din cap.

– O să fac tot posibilul să aibă succes. Apropo, chestie amuzantă! Așa, din senin, nenorocitul de ne-a zămislit a trimis veste, prin avocatul lui, că datoria mea față de el a fost complet plătită, că termenii înțelegerii dintre noi s-au încheiat.

– Poate l-a muștrat conștiința.

– Mă îndoiesc. L-am văzut umblând cu o atelă la mână. N-are vreo legătură cu tine, nu?

– Osul de la braț i s-a frânt ca o crenguță, și el a guițat ca un porc tras de coadă.

Aiden ridică din sprâncene.

– Chiar e rupt?

Finn zâmbi și încuviință din cap.

– Mi-a făcut mare plăcere să-l lovesc. E un om josnic.

– Deci ai vorbit cu el?

– Da. Nu știu cum ai vorbit tu cu el înainte. E o jigodie. Nu știe nimic despre mama mea.

– Probabil este mai bine așa. Prefer să cred că s-a distrat cu mama mea o dată și apoi a terminat cu ea. Mai bine decât să cred că a trebuit să-l suporte mai mult de o dată.

– Cred că nu vom afla niciodată. De un lucru sunt bucuros, că ne-a dat pe amândoi lui Ettie Trewlove.

Maica Theresa fu surprinsă când o văzu pe domnișoara Kent intrând prin grădinile din spate în acea după-amiază, îmbrăcată în satin și mătase albe. Știuse că în ziua aceea urma să aibă loc căsătoria; doar că nu se așteptase să vadă mireasa – și mirele, care era îmbrăcat la fel de elegant în negru.

– Domnișoară Kent, ultima dată când ai venit să ne vizitezi purtai o rochie de mireasă care arăta mai puțin veselă. Bănuiesc că nu voi duce rochia asta la vânzare.

– Nu, maică. Și acum sunt oficial doamna Trewlove.

– Felicitări amândurora! Vă doresc să fiți fericiți!

– Avem ceva pentru dumneavoastră, maică, zise domnul Trewlove și îi înmână un mic pachet.

Înăuntru se aflau câteva lire.

– Vom face donații periodice către orfelinat, îi zise el.

– Sunteți foarte generos. Apreciez.

Privi cum doamna Trewlove atinge cu afecțiune brațul soțului ei.

– Mă duc să vizitez copiii câteva minute înainte să plecăm.

– Nu te grăbi!

Ridicându-și fustele, proaspăta soție fugi spre zona unde se jucau copiii și se lăsă în genunchi, fără să-i pese că își va păta rochia de iarbă, în vreme ce micii năzdrăvani săreau și se adunau în jurul ei.

Maica Theresa reveni la bărbatul al cărui păr, ca și al ei când era mai tânără, era o combinație de nuanțe blonde și bucle năvășe.

– Sunteți potrivit pentru ea.

– Ea este și mai potrivită pentru mine.

– Tot am impresia că ne-am cunoscut deja, domnule Trewlove.

– Nu cred, maică.

– Mă îndoiesc să fie vreo persoană în Whitechapel care să nu fi auzit de familia Trewlove, care să nu știe că toți copiii lui Ettie Trewlove sunt copii din flori.

El arcui o sprânceană.

– Eu nu găsesc nimic în neregulă cu copiii născuți în asemenea circumstanțe, se grăbi ea să-l asigure. Dar mă întreb dacă știți cine v-a zămislit.

– Nu am obiceiul să-i rostesc numele. Ca să fiu sincer, mi se pare o jigodie.

– Nu este cumva contele de Elverton, nu?

El se uită la ea de parcă rostise Belzebut, deși pentru el ar fi putut să fie unul și același.

– Îl cunoașteți? întrebă el.

– Drumurile noastre s-au întâlnit în urmă cu vreo treizeci de ani. Poate să fie chiar fermecător când are chef.

– Eu nu pot vorbi despre farmecul lui. L-am întâlnit o singură dată. Nu i-a mers prea bine. I-am rupt brațul.

O măicuță nu ar fi trebuit să se bucure să audă asta, dar contele îi frânsese cândva inima.

– Nu aud regrete în vocea dumneavoastră, domnule Trewlove.

– Pentru că nu am în ceea ce-l privește.

Apoi zâmbi, și acel zâmbet o lovi direct în plex și îi confirmă ceea ce începuse să bănuiască în timp ce se vedea tot mai mult reflectată în el pe măsură ce vorbeau. Era copilul ce-i fusese luat când căzuse pradă păcatului. Poate că, dacă acum nu ar fi fost devotată bisericii, i-ar fi spus asta. Dar știa că o altă femeie îi luase locul ca mamă în inima lui. Nu va lupta, nu putea lupta cu Ettie Trewlove.

Seducătorul

Finn se uită spre locul unde se afla soția lui, care își lua rămas-bun de la copii.

– Cred că nu mai are nevoie să fugă.

– Doar în brațele mele.

Ea chicoti discret.

– Nu mă îndoiesc, domnule Trewlove, că mama dumneavoastră e foarte mândră de bărbatul care sunteți.

Și pentru prima dată în puțin peste treizeci și unu de ani ea cunoscu cu adevărat ce e împăcarea.

O duse la hotelul Trewlove. Pentru că avea legături de familie, reuși să obțină un apartament chiar luxos, cu draperii albe din dantelă atârând de baldachin. Trecând peste prag, Lavinia se gândi că poate această cameră fusese decorată cu gândul la cuplurile de tineri căsătoriți. Era chiar romantic, cu un foc mic arzând în vatră și lumânări ce pâlpâiau așezate strategic pentru a exila umbrele în colțuri, în vreme ce patul cu patru stâlpi era iluminat.

Crezuse că ar trebui să fie nervoasă în noaptea nunții ei. Dar era cu Finn, și cu el întotdeauna se simțise confortabil, așa că doar aștepta nerăbdătoare noaptea – aștepta nerăbdătoare restul zilelor și al nopților împreună.

– Mulțumită de cameră? întrebă Finn venind în spatele ei și cuprinzând-o cu brațele.

– Foarte mult. Întorcându-se în îmbrățișarea lui, se uită la el, se ridică pe vârfuri și-l mușcă ușor de bărbie. Dar mai mulțumită sunt că sunt soția ta.

– În urmă cu opt ani, nu te-aș fi putut aduce aici. Deși regret asta și deseori detest anii cât am fost despărțiți, am fi avut mult mai multe provocări în fața noastră. Chiar dacă și acum vom avea provocări, nu cred că vor fi atât de greu de depășit.

– Eu vreau să dau uitării noaptea în care trebuia să fugim împreună, Finn. Nu-i voi îngădui tatălui meu să mă bântuie. Nu vreau să mai am de-a face cu mama. Mă tem că este o femeie toxică și refuz să fiu otrăvită de ea. Avem familia ta. Îl avem pe fratele meu și familia lui. Ne avem unul pe celălalt. Asta este tot ce contează.

– De prea multe ori m-am gândit la tine ca la soția mea. O sărută pe un colț al gurii, apoi pe celălalt. Lady Lavinia Trewlove.

– Nu vreau ca lumea să mi se adreseze cu „lady“, Finn. Doar ca pseudonim cu care își va semna articolele și publicațiile. Doamna Trewlove este de ajuns.

- Dar ești o lady, Vivi. Nu ar trebui să renunți la ce este al tău de drept și prin naștere. Copiii noștri vor beneficia de pe urma locului tău în societate.

- Locul nostru. Nu voi umbla în cercuri care nu te vor include și pe tine. Voi da un exemplu și poate va veni o vreme când chiar și cei din familia regală vor avea curaj să se căsătorească cu oameni de rând. Când cineva nu va mai fi judecat după origini sau legitimitatea nașterii sale.

- Probabil că mai e mult până să se întâmple asta, draga mea.

- Poate că nu după ce vor vedea ce fericită m-a făcut omul meu de rând.

Ridicându-se din nou pe vârfuri, îl sărută. Avea de gând să-l devo-reze până la sfârșitul nopții. Avea să-l atingă, să-l marcheze. Niciodată nu avea să îl mai ia cineva de lângă ea.

El îi întoarse pătimaș sărutul și scoase un geamăt jos, de parcă nu ar mai fi gustat-o niciodată, de parcă nu se putea niciodată sătura de ea. Ea savură gustul bărbătesc al gurii lui, remarcând șampania de care se bucuraseră la micul dejun, whisky-ul cu care toastaseră pentru ca toate planurile lor să devină realitate în sfârșit. Coniacul pe care el îl împărțise cu frații săi mai târziu în timp ce-i urau toate cele bune înainte ca ea și Finn să plece.

Noaptea aceasta însemna un nou început, împlinirea unui vis pe care amândoi îl aveau de ani întregi. De susținere și prețuire, de iubire și grijă, de construire a unei vieți ce li se potrivea și le aducea bucurie.

Cu cea mai mare grijă și cei mai mici pași el o împinse până când picioarele ei se loviră de pat. În tot acest timp ea nu dădu drumul umerilor lui. Umerii largi pe care mereu îi admirase.

Alunecând cu mâinile sub reverele lui, ea îi dădu haina jos și o lăsă să cadă pe podea. Era ca și cum ar fi tras cu pistolul pentru începutul unei curse, pentru că hainele lor căzură în grabă până când amândoi rămaseră fără veșmintele care le separau trupurile. Când ea se apropie, lipindu-se de el, el o încetini cu o mână pe coaste, apoi se lăsă în genunchi. Își lipi buzele de buricul ei, apoi îl încercui cu o serie de sărutări trasând, precum o piatră care este aruncată într-un heleșteu, cercuri tot mai mari.

- Unul dintre copiii noștri a crescut aici. Tonul lui era melancolic, dar și fascinat. Să sperăm că va urma un altul și te voi putea vedea crescând. Și îți va fi mai ușor, fiindcă nu vei fi forțată să te ascunzi ca lumea să nu-ți vadă rușinea.

-Nu mi-a fost niciodată rușine, Finn. Poate eram un pic jenată pentru că fusesem prinsă făcând ceva ce nu ar fi trebuit. Dar mi-am dorit copilul, pentru că era al tău. Nu m-am gândit niciodată să-l dau. Îmi fac griji că s-ar putea să nu-ți mai pot dărui mai mulți copii. Nașterea a fost grea.

-Vivi, dacă vom avea alți copii, va fi o binecuvântare. Și dacă nu, tot vom avea sute de care să avem grijă. Vom avea copii în viețile noastre. După ce se ridică, îi cuprinse chipul între mâini. După cum am învățat în copilărie, nu sângele creează o familie. Iubirea o face. Și eu te iubesc. Te iubesc de ceva vreme de când sunt adult, și asta nu se va schimba niciodată. Tu ești ceea ce mă face să mă simt întreg.

-Oh, Finn! Te iubesc așa de mult.

În timp ce gura lui o lua pe a ei, el o răsturnă pe pat, acoperindu-i corpul cu al lui. Nu avea să se plictisească niciodată de glorioasa senzație care o străbătea când se atingeau piele pe piele, din cap până-n picioare. Adora orice aspect din corpul lui frumos și șlefuit. Felul cum mușchii lui se încordau și se unduiau când o mângâia. Cât era de lung. Așa de cald și îmbietor. Mișcându-se sub degetele ei cu o hotărâre incredibilă. Să pretindă, să cuprindă, să ofere plăcere și să prețuiască.

Așteptase o viață să devină soția lui, să fie luată complet, fără să-i mai șoptească conștiința „acesta este un păcat”.

Îl dorise, mereu îl dorise, în patul ei, între coapsele ei. Indiferent de cât de bine se simțea, conștiința ei nu o lăsase niciodată în pace ca să nu se mai simtă vinovată. Dar acum era fericire pură. Să fie fericită și să rămână așa de azi înainte.

Era important ca el să înțeleagă că ea era în sfârșit liberă să-l iubească, să facă dragoste cu el. Că nu o mai rodea vinovăția. Toate micile voci care mereu o luau la întrebări acum erau reduse la tăcere.

Pentru că acest bărbat era în sfârșit al ei – cu inima, cu trupul și cu sufletul.

Mâna îi aluneca peste mușchii lui fermi, peste fesele lui încordate, peste umerii lui largi, savurând liniile ce defineau întinderile plate, curbele și văile.

Cu vorbe de dragoste și alint șoptite la urechea ei Finn îi revendică inima.

Deschizându-se către el liberă și entuziastă, Lavinia îi revendică sufletul.

De data asta era diferit de celelalte pentru că marca un început. Începutul unei noi vieți împreună, fără nimeni care să intervină.

Era relaxată și bucuroasă, acceptându-și rolul în viețile lor: partener egal. Indiferent de provocările pe care li le va aduce viitorul, le vor înfrunta împreună.

Era mai mult decât pregătită când el o penetra, umplând-o cu minunea care era. Blândețea cu care se purta, deși ea îi simțea încordarea din mușchi, nevoia de a cuceri și de a poseda.

– Te iubesc, zise ea printr-un suspin.

El gemu pe un ton jos, brațele pe care se susținea deasupra ei tremurându-i. Își îngropă chipul în gâtul ei.

– Nu o să mă plictisesc niciodată să aud asta, Vivi. Sau să ți-o spun și eu. Te iubesc mai mult decât viața.

Se retrase, apoi se avântă, umplând-o din nou. Din nou și din nou, se retrase, reveni. Și de fiecare dată mușchii ei îl cuprindeau, având nevoie, dorind să-l țină aproape, în ea, unde-i era locul.

Împingându-l în umeri, ea îl îndemna să se dea jos de pe ea. Apoi îl încălecă imediat, îi aranjă mădularul și se lăsă în jos, oprindu-se doar când el fu înăuntru complet, ducându-l mai adânc decât fusese vreodată. Geamătul lui reverberă în jurul lor, făcând-o să simtă o mare bucurie.

În vreme ce el îi masa sânii, ea începu să se miște pe el, în sus și în jos, în sus și în jos, fără să-l lase vreodată complet liber. Îi privi chipul, foamea ce creștea în ochii lui, de parcă această călătorie era ceea ce voia el, ceea ce îl speria. Să nu se mai vadă pe el însuși.

Dar nu s-ar fi pierdut niciodată din vedere atâta vreme cât se putea vedea prin ochii ei.

Continuând să alunece în sus și în jos, ea coborî suficient când să-și lipească gura de a lui, să fie întâmpinată așa de bine, încât o duru inima. O viață petrecută cu acest bărbat nu va fi niciodată de ajuns. El își mută mâinile pe șoldurile ei, cuprinzându-le, ghidându-i mișcările, pompând în sus cu șoldurile când ale ei coborau. Se mișcau în tandem, fiecare sporind plăcerea celuilalt.

Senzațiile începură să se învântejească ducând-o pe culmi, respirațiile lor fiind mai greoaie, mișcările mai frenetice. Ea se balansă pe margine și când sări de acolo într-un abis de extaz, el o urmă, țipetele lor amestecându-se, numele fiecăruia fiind pe buzele celuilalt ca o binecuvântare, o afirmare a iubirii lor.

Și o inimă, care cândva fusese frântă, era acum din nou întreagă.

Epilog

Doi ani mai târziu

În vreme ce râsetele copiilor răsunau din grădinile din spate, Lavinia cobora treptele de la intrare pentru a-i întâmpina pe cei mai recentți oaspeți ai lor când trăsura se opri. Un lacheu deschise portiera, și Angela coborî, urmată de mama ei.

– Mătușă Vivi, strigă fiica ei, alergând spre ea și cuprinzându-i talia cu mâinile.

Sau încercând. Lavinia se tot mărea de câteva luni.

O mângâie pe fetiță pe creștet, având grijă să nu-i deranjeze cele două codițe care îi stăteau de o parte și de cealaltă a capului și erau fixate laolaltă cu o panglică la spate.

– Bună, draga mea. Ești pregătită pentru lecție?

Finn începuse să o învețe să călărească.

Dându-i drumul, ea încuviință entuziasmată din cap.

– Atunci, du-te la padoc! Acuma aveau mai mult de o duzină de cai. Unchiul Finn te așteaptă.

Pe când fata o lua la goană, Lavinia o salută pe mama Angelei, luând-o de braț și urmând-o pe fetița pe care amândouă o iubeau.

– Fanny.

– Se pare că cel mic trebuie să vină cât de curând.

– Mai am două luni. Își lipi umărul de cel al dragii ei prietene. Dar lovește puternic, deci s-ar putea să vină mai devreme.

– Ce lucru minunat cred că simți!

– Poate va mișca în timp ce ești aici.

Fanny se bucurase așa de mult când aflate că Lavinia era însărcinată. Îi împărtășise cât putuse din experiență.

– Ați progresat bine la noua casă, zise Fanny.

Lavinia privi spre scheletul structurii ce era construită în umbra reședinței care fusese ridicată pentru ei în urmă cu doi ani. Avea cele

o sută de dormitoare promise de Finn, la fel ca și a doua. Angajaseră un personal numeros să aibă grijă de copii.

– Dăm pe dinafară, așa că vom muta toți băieții în ea când va fi gata. Vom avea o casă pentru băieți și una pentru fete. Și acolo – arăta spre pământul gol unde pășteau câțiva cai – vom construi o școală. Și copiii localnicilor o vor putea frecventa.

– Ce bine va fi! Ți-am citit ultimul articol despre avantajele de a nu ostraciza femeile care nasc fără a fi căsătorite. Ai avut niște argumente convingătoare.

– Luna viitoare îmi mai apare un articol care se referă la legislația nepotrivită când vine vorba despre copii.

Apoi urma să vorbească în parlament. Începea să devină cunoscută pentru munca ei de reformatoare socială.

Se opriă lângă Angela, care stătea pe un gard din lemn și mângâia fruntea lui Sophie.

Finn veni spre ele, cu pasul relaxat și lejer. Niciodată nu eșua în a o lăsa pe Lavinia fără aer. Locul lui era afară cu caii. Răspundeau la vocea lui, la atingerea lui, așa cum ea nu mai văzuse animalele să răspundă unui om.

– Ce face fata mea preferată? întrebă el, venind să stea lângă Sophie și ciupind-o pe Angela de nas.

Ea chicoti.

– Mereu spui asta.

– Pentru că este adevărat. Se aplecă și îi făcu cu ochiul. Bine, am două fete preferate. Tu și mătușa Vivi.

Ochii ei verzi se măriră.

– Și dacă bebelușul ei este fată?

– Atunci o să am trei fete preferate, nu-i așa?

– Și dacă-i băiat?

– Doi băieți preferați.

Ea își încreți nasul.

– Unde-i Robin?

Ca și cum faptul că ea îi menționase numele îl invocase, el ieși din hambar, o văzu și veni în fugă spre ea.

– Angela! Haide! Trebuie să vii să vezi ce ne-a adus unchiul Thorne. Cea mai mare țestoasă pe care ai s-o vezi vreodată. Poți să o și călărești.

Țipând, o luă la goană, urmându-l pe Robin. Băiatul se mutase cu ei, devenind parte a familiei. Dragostea lui pentru animale o uimea.

– De unde a luat Thorne o țestoasă? întrebă Fanny.

Seducătorul

- Nu știu. De prin Galapagos sau de undeva. Robin îți poate povesti despre ea. Avem o adevărată menajerie în spatele hambarelui. De când ai fost ultima oară aici, am adăugat un struț. Robin insistă că avem nevoie de o girafă, dar nu știu ce să zic. Ar trebui să mergi să le vezi, apoi să vii în grădină să bem niște ceai.

În timp ce Fanny se îndepărta, Finn se cățăra peste gard, sări pe pământ și o luă pe Lavinia în brațe.

- Miroși a cai, a fân și a piele, zise ea.

- Și ție îți place.

Întorcându-se în brațele lui, își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

- Te iubesc.

- Așa și trebuie. Pentru că și eu te iubesc.

Coborându-și capul, el o sărută pasional. Niciodată nu s-ar fi plictisit de asta, de felul cum o făcea să se simtă apreciată și iubită. În vreme ce ea îi răspundea la sărut cu o fervoare egală, caii nechezau, copiii făceau gălăgie încântați în depărtare, și copilul lor se mișcă în ea.